

ДЖЕНИФЪР УАЙЛД ПОКЕР НА СЪРЦАТА

Превод от английски: Антон Даскалов, 2002

chitanka.info

ПЪРВА КНИГА

БЕЗДОМНИЦАТА

През нощта пак сънувах този сън. Беше същият, както винаги — неясен и объркващ. Едновременно ме тревожеше и ми доставяше удоволствие. Мъжът стоеше в мъглата. Очите му се взираха изпитателно в моите. Наблизо течеше голяма река. След това ме хвана за ръцете, стисна ги и ме притегли към себе си. Усмихна се, а после мъглата ни обви. Почувствах се особено. Сладък мед потече като гореща река по вените ми. Простенах и се обърнах в леглото. Старата пружина изскърца шумно. Събудих се. Още ми беше приятно и бях замаяна. Реших, че сигурно съм полудяла, щом сънувам непрекъснато един и същи сън.

Приседнах и си разтърках очите. Пружината изскърца пак. Царевичните обелки, които изпълваха дюшека, прошумоляха силно. Различавах очертанията на старата тоалетна масичка и на едно тъмносребристо петно. Това беше огледалото. Още малко, и зората ще пукне. Време е да ставам. Не ми се излизаше от леглото. Продължих да лежа гола под износения чаршаф. Мислех си за съня. Мама Лу вероятно ще ми обясни какво значи той. Хората по блатата я наричаха магьосница и се страхуваха от нея, но ходеха при нея всеки път, когато им трябваша любовни еликсири, мехлеми или билки. Мама Лу виждаше и разбираше това, което бе недостъпно за взора и разума на обикновените хора. Защо не спирам да сънувам този мъж? Знаех, че той е висок и красив. Носеше хубави дрехи, но така и не съумях да си спомня лицето му. Макар и да ми се струваше непознат, знаех, че ще го разпозная веднага щом го срещна наистина.

„Глупости, помислих си аз и станах от леглото. Той е плод на въображението ми. Нима е възможно да срещна такъв мъж тук, сред блатата?“ Грубите простаци, които живееха наоколо, със сигурност не носеха елегантни панталони и изискани бели копринени ризи. Никой от тях не ме беше карал да се чувствам толкова... толкова напрегната, сякаш бях подложена на изтезание. Тръпнех от приятна болка. Очаквах да ми се случи нещо чудесно веднага щом болката избухне вътре в мен.

Сенките избледняваха. Топнах парче плат в каната с вода, която държах на старата клатушкаща се тоалетка, и се измих. Водата беше удивително студена. Стори ми се, че гърдите ми се издуват, а зърната ми приличат на стегнати пъпки, докато ги търках с влажния плат. Защо продължавам да го сънувам и защо не си спомням как изглежда? Това ме караше да се чувствам неспокойна... и ме тревожеше по някаква необяснима причина. Дали пък не съм се побъркала наистина? „Едва ли, казах си аз. Само преди три месеца станах на седемнадесет години. Твърде млада съм, за да съм луда.“

„Забрави това, Дана, смъртах се аз наум. Облечи се. Заеми се за работа. Нямах време за всички тези фантазии. Какъв смисъл има да мислиш за някакъв загадъчен мъж, който се появява непрекъснато в сънищата ти? Твоят проблем е, че не си била още с мъж, а отдавна си съзряла за това. Трябва ти нещо за подсилване. Може би Мама Лу ще ти даде това, което ти трябва, когато отидеш да вземеш лекарството за Ма.“

Облякох си опърпаната стара бяла фуста и парцаливата розова памучна рокля, която ми беше единствената. Вече ми беше много къса. Деколтетото, с което изглеждах скромна и възпитана, когато бях на четиринадесет години, ми стоеше сега доста неприлично, тъй като едва задържаше гърдите ми. Имах чувството, че ако кихна, ще изскочат навън.

„Мъжете ще се заглеждат в теб, Дана, ми беше казала Ма. Мъжете ще те пожелаят, затова внимавай, дете.“

Ма беше мъдра, разбира се. Обичах я нежно, но нямаше защо да ме предупреждава да внимавам с мъжете. Те се обръщаха след мен, откакто станах на тринадесет години. Отдавна се бях научила как да се оправям с тях. Трябваше да бъда рязка и да действам бързо. Трябваше да съм готова и да се бия, ако се наложи. Вярно е, че мъжете се заглеждаха в мен, но в действителност не разбирах защо го правят. Съвсем не бях привлекателна. Косата ми не беше нито руса, нито кестенява. Представляваше някаква необичайна смес от двете и имаше цвят на тъмен мед. Спускаше се по раменете ми на гъсти и непослушни кичури. Очите ми бяха лешникови със златисти точки, скулите ми — високи и изпъкнали. Устните ми бяха твърде пълни и розови. Светлокафявото ми лице имаше кадифен оттенък.

Бях твърде висока. Имах дълги крака и тънък кръст. Извивките и изпъкналостите по тялото ми ме караха да се чувствам много неловко. Защо му трябва на някой мъж да се обръща след обикновено и непохватно момиче като мен? Много ми е чудно. Струва ми се, че мъжете в действителност не ги интересува как изглежда момичето. Просто искат да преспят с него, и толкова. Повечето от тях са си едни бандити и нищо повече. Доброто момиче трябва да се пази непрекъснато, ако иска да остане девствено. Иначе ще ѝ се случи същото като на много девойки тук, в блатата.

Прокарах пръсти през косата си, за да среща сплъстените кичури, отключих вратата и тръгнах по скърцащите стари задни стълби. Таванската ми стая в началото е била предназначена за някоя слугиня. Клем О'Мали не беше в състояние да си позволи да плаща на някоя негърка, но такава просто не му трябваше. Той имаше мен. Издържах се сама, откакто се помнех. Влязох в кухнята и подкладох огъня в старата тумбеста печка, която ми създаваше толкова неприятности. Разбутах жаравата, за да разпаля въглените. Когато те най-сетне пламнаха и почнаха да присветват, въздъгнах от облекчение, затворих вратичката и сложих чайник с вода да заври.

Тръгнах по тесния тъмен коридор и излязох навън. Заставах на хлътналата предна веранда. Вече беше топло и горещо. Треперливите слънчеви лъчи преминаваха през короните на кипарисите и рисуваха златисти шарки в калта. Тук не растеше трева. Нашата ферма, ако е възможно изобщо да я наречем така, беше заобиколена отвсякъде от блатото. Чух, че прасетата грухтят шумно в кочината си, а кокошките кудкудякат нетърпеливо. Как ми се искаше да избягам. Как ми се искаше просто да се махна и да опозная света, за който знаех, че съществува отвъд блатата. „Някой ден това ще стане, обещах си аз. Някой ден ще видя нещо друго, освен тези блата и тази мизерия.“

Запътих се към обора. Щом свърших с доенето, дойде време да нахраня кокошките. „На седемнадесет години съм, помислих си аз, а няма как да избягам. Сутрин ставам преди пукването на зората. Запали огъня, издой кравата, нахрани кокошките и направи закуска за Клем О'Мали и двамата му сина, отнеси един поднос за Ма, почисти кухнята, помети пода и свърши другата къщна работа. Виж как е Ма и после почни да готвиш обяда. Работи и се ядосвай през целия ден, не обръщай внимание на лошото настроение и грубите обноски на втория

си баща. Избягвай колкото е възможно повече доведените си братя. Ако се налага, бий се с тях.“ Бях седемнадесетгодишна, а все едно, че бях някоя робиня негърка. Поне бях още девствена. Това беше истинско постижение, като се има предвид в какъв край живеех. Ако момичето не беше омъжено и не беше станало майка на седемнадесетгодишна възраст, обикновено ставаше жертва на насилие. Изнасилвачът често беше от нейното семейство.

Може би ще се отдам един ден на някой мъж, но той няма да бъде от тукашните простаци. Ще бъде висок и чист. Ще говори тихо и възпитано. Ще носи хубави дрехи, ще ме гледа с обич и няма да мисли само как да преспи с мен. Ще харесва Дана О’Мали като личност. Ще бъде изключителен мъж. Сърцето му ще прелива от любов, а главата му ще бъде пълна с мечти. Ще ми помогне да превърнем тези мечти в реалност. Няма да ми се присмива заради желанието ми да се усъвършенствам. Няма да ми се подиграва за това, че знам да чета, да пиша и да говоря френски не по-зле от английски. Ма беше францужойка по рождение.

Кокошките закудкудякаха шумно, когато отворих вратичката и влязох при тях. Мигновено ме наобиколиха свирепи създания, които размахваха диво криле, кълвяха и подскачаха във въздуха, докато пръсках шепи зърно по земята. Джейк ги продаваше на пазара. Джейк беше твърде лош и порочен, истински побойник, а Ранди не беше много по-добър. Ранди беше на двадесет и една години. Джейк беше на двадесет и три. И двамата правеха само пакости и бели от малки. Ако по блатата бях известна като Малкия рис, това прозвище се дължеше на факта, че още от ранно детство ми се налагаше да се браня от тях двамата.

В действителност Джейк и Ранди не ми създаваха толкова главоболия, колкото Клем. Той никога не ми беше посягал. Държеше се навъсено и презрително, но усещах някак си, че представлява много по-голяма заплаха за мен, от който и да е от своите синове. Бях го виждала как размишлява мрачно, когато си мисли, че никой не го гледа. Намирах се в безопасност, докато Ма се намираше в къщата, но ако ѝ се случи нещо...

Снощи Ма пак имаше лош пристъп. Прекарах над един час с нея, като я държах за ръката и бършех потта от челото ѝ с влажно парче плат. Опитах се да я убедя да пийне малко мляко. Постарах се да не

мисля за терзаещата я кашлица и за изцапаната с кървави петна носна кърпичка, която тя се помъчи да скрие. „Това е... това е само треска, казах си аз, скоро Ма ще се оправи.“ Опитах се да повярвам в това. Длъжна бях да вярвам. Без Ма няма да мога да оцелея. Това е само треска, и Ма скоро ще оздравее. Ма нямаше още четиридесет години, но вече се беше превърнала в старица. Беше много слаба. Лицето ѝ беше изпито. Косата ѝ с цвят на мед висеше отпуснато. По нея имаше сиви ивици. Животът с Клем О’Мали я беше довел до това състояние. „Защо, о, защо се е омъжила за него?“

Знаех, че е бил надзирател в една от по-големите плантации — здравеняк ирландец с двама непослушни млади синове, чиято майка умряла по време на раждането на втория. Ма била само на двадесет години. Току-що била овдовяла. Родила съм се четири месеца след сключването на брака ѝ с Клем О’Мали. Той не ми беше баща, но ми бе дал името си. Загубил работата си в плантацията още когато съм била съвсем невръстна. Скоро след това сме се преселили тук, в блатата. Всички други ни смятали за бели бедняци и ни презирали. Влачехме окаяно съществуване, като гледахме прасета и кокошки в това просешко подобие на ферма.

Ма никога не говореше за живота си преди срещата с Клем и сменяше бързо темата, когато се опитвах да я попитам за това. Не бях виждала нищо друго, освен блатата, занемарената ферма, мръсотията и мизерията, но усещах, че Ма е живяла в много по-хубави места. Спомнях си, че преди много години, когато бях съвсем малка, тя беше говорила за хубави карета, рокли от лъскава коприна и ухаещи градини. Обещаваше ми, че и аз ще опозная тези места, но това беше преди хубавите ѝ кафяви очи да се изпълнят завинаги с тъга и преди вторият ѝ мъж да пречупи окончателно духа ѝ. Суровият и безрадостен живот в блатата още не я беше сломил. Коя е била тя преда да се омъжи за Клем О’Мали? Кой е бил първият ѝ мъж, истинският ми баща? Тези въпроси ме тормозеха от години. Ма категорично отказваше да им отговори.

„По-добре да не знаеш, ми беше казала тя. Няма да имаш никаква полза, ако разбереш. Знай само, че ти... ти си различна от другите, скъпа моя.“

Сигурно ще кажете, че Ма само така си говори, но аз наистина бях различна. Подобно на Ма. Винаги съм знаела това. На Ма не ѝ

беше мястото тук. Беше твърде нежна и изискана. Не беше жилава и издръжлива като другите жени от блатата. Повечето от тях бяха същински повлекани. Ма беше винаги нежна и любезна. Постоянно замечтана. Вечно боледуваше. Работеше като робиня на фермата. Мъчеше се да изпълни дълга си към Клем О'Мали. Но ми се струваше, че той я презираше така, сякаш... сякаш знаеше нещо, което му даваше власт над нея. Ма никога не се оплакваше, но с годините постепенно се беше оттеглила в света на фантазиите си. Усмиваше се на себе си, докато вършеше къщната работа.

И на мен не ми беше мястото тук, но бях по-корава и издръжлива от Ма. Разбира се, и аз мечтаех. Без моите сънища навяв нямаше да съм в състояние да се изправя срещу мрачната действителност, но не бях се оттеглила изцяло в страната на мечтите си. Приемах реалността и се бях зарекла да я променя. Може и да имах само една прокъсана рокля, може и да нямах време или възможност да се изкъпя както трябва или да поддържам косата си чиста, но не бях измет. Никога не бях ходила на училище — в блатата нямаше училище, нито пък църква. Имаше само едно пъстро сборище от колиби, което наричахме град. Въпреки това можех да чета, ако думите не бяха прекалено дълги. Умеех да преписвам думите на хартия и да пиша името си с големи печатни букви. Повечето хора наоколо и това не знаеха как да направят. Нека да ми се надсмиват и да ме смятат за особена, но нямаше да им позволя да ме смъкнат до своето полуживотинско ниво. Някой ден ще намеря начин да изградя по-добър живот за себе си.

Върнах се в кухнята. След петнадесетина минути се чу силен тропот. Джейк влезе при мен, като решеше назад с ръка тъмнорусата си коса. Той беше висок и як здравеняк с квадратна челюст и навъсени сини очи. Личеше си, че носът му е чупен неведнъж. Джейк беше голям хулиган. Всички, които живееха сред блатата, се бояха от него. Много момичета го смятаха за интересен, въпреки че той беше невероятно покварен. Джейк никога не беше оставал без приятелка.

— Добро утро — изрече той с повлечен глас и ме изгледа кисело.

— Нищо не ви пречи на вас двамата с Ранди да вдигате по-малко шум, когато ставате — изрекох студено. — Знаете, че Ма е болна.

— Не ме дразни — изръмжа той.

— Не ти пука, нали? Не те интересува, че...

— Млъкни, кучко!

— Разкарай се! — отвърнах му аз язвително.

— Станала си много устата. Ако не си затваряш устата, хубаво ще ти натроша мутрата в някой от близките дни.

— Опитай да го направиш. Не се плаша от теб. Така ще те ритна по топките, че повече няма да си в състояние да се търкаляш с уличниците.

Джейк се намръщи, когато си спомни за „любовната ни среща“ зад кочината и за това, което му сторих тогава. Подобно на болшинството побойници Джейк се заяждаше само със слабите и беззащитните, а аз не бях нито едното, нито другото. Гледаше ме свирепо със сините си очи, които бяха изпълнени с омраза, но и със страст. Аз бях единственото момиче по тези места, с което Джейк не беше преспал досега било насила, било по взаимно съгласие. Това, че му бях доведена сестра, за него не означаваше нищо. Действително ме желаше, но знаеше много добре, че не хвърлям думите си напразно.

Ранди не беше по-добър от Джейк. Просто беше по-лукав от него. Беше висок като върлина. Лицето му беше слабо и приличаше на лисича муцуна. На широките му устни винаги играеше усмивка, но Ранди надминаваше по подлост брат си. Беше хладнокръвен и решителен по време на бой или след като се е забавлявал с момиче. Беше по-умен от Джейк. Беше хитър мошеник, чиято приветлива външност лесно мамеше наивниците.

— Хей, Дана — изрече той дружелюбно. — Само като видя моята малка сестричка и ми става добре.

— О, да, виждаме какво ти става в панталоните — каза Джейк. — Пази го за Ани Купър, ако не искаш да станеш храна на алигаторите. Малката сестричка не си поплюва.

— И тя ще ми падне — увери го Ранди. — Никоя не ми е устоявала дълго.

Не им обърнах повече внимание. Вдигнах царевичните питки от печката и почнах да пържа яйца. Джейк и Ранди седнаха на очуканата стара дървена маса и си наляха силно черно кафе от големия син чайник, който бях оставила там. Ранди се захвана да маже с масло царевичните питки.

— Баща ти върна ли се снощи? — попитах го аз.

Ранди поклати глава.

— Мисля, че ще се прибере тази сутрин. Бас държа, че е бил твърде зает снощи.

Разбрах за какво намекуват. Досетих се къде е бил снощи Клем О'Мали — на същото място, където беше прекарал доста нощи, откакто Ма се разболя. Джеси беше мулатка — свободна цветнокожа, която си имаше колиба в блатата. Беше най-малко на тридесет години. Цапотеше си лицето и носеше опърпана рокля от червена коприна. На ушите ѝ висяха златни обици. Повечето тукашни мъже ходеха при нея, когато имаха пари. Много я търсеха за „услугите“ ѝ. Често вземаше продукти, кокошки или прасенце, ако мъжът нямаше пари в брой.

Тръшнах чинията с пържените яйца на масата. Те почнаха да ядат лакомо, като си говореха какво ще правят през деня. Налях си чаша кафе и я изпих, докато правех овесената каша и препечената филийка за Ма. Самата аз никога не ядох толкова рано сутрин. Задоволявах се с една или две чаши кафе. Подготвих подноса за Ма: една купа с овесена каша и малко сметана с бучка масло, която се топеше в центъра, две намазани с масло препечени филийки върху синя чинийка, бурканче с желе от дива ябълка и чаша мляко. Искаше ми се да имах няколко цветя, за да ги сложа на подноса, но няхах време да ходя в блатото и да бера диви орхидеи.

Ма седеше, когато влязох в стаята ѝ. Беше дръпнала завесите. Един горещ слънчев лъч падаше на леглото ѝ. Колко немощна и измъчена изглеждаше тя! Обаче лицето ѝ не беше бледо. На бузите ѝ блестяха две розови петна. Кафявите ѝ очи с цвят на лешник блещукаха трескаво. Тя ми се усмихна сърдечно, но виждах, че това ѝ струва голямо усилие. „Колко ли е била хубава, когато е била млада!“, помислих си аз. Още личаха следите от някогашната красота, въпреки смазващото въздействие на лишенията и трудностите. Посивялата ѝ коса с цвят на мед се беше навлажнила от потта. Тя я беше пригладила назад и вързала на хлабава плитка.

Отвърнах на усмивката ѝ. Когато бях с Ма, от мен изчезваше всяка грубост. Бях само нежна и мила. Не ми се налагаше да издигам невидима защитна стена около себе си и да се преструвам, че съм загубяла. Имах възможност да съм истинската аз, Дана. Знаех, че когато съм с нея, деликатните ми чувства няма да бъдат сметнати за признак на слабост и няма да бъдат осмени.

— Добро утро, скъпа моя — изрече Ма на френски. Обикновено си говорехме на този език.

— Добро утро, Ма. Донесох ти закуска.

— Само... само я сложи на масичката до леглото, скъпа. Ще... ще хапна малко по-късно.

— Но овесената каша ще изстине — почнах да протестирам аз, — донесох ти и малко от желето от дивите ябълки, което направих миналата година. Крих го досега от Клем и момчетата, за да има за тебе.

Тя отпи глътка мляко и ми направи знак да дръпна подноса. Вдигнах го неохотно от коленете ѝ и го сложих на масичката отстрани.

— Ще... ще опитам да хапна още след малко — прошепна тя. — Обещавам.

— Поне изпий млякото, Ма.

— Ще го изпия, скъпа моя. По-късно.

— Чух те да кашляш през нощта — казах аз. — Изкашля ли още...

Нямах сили да произнеса думата кръв. Ма поклати глава и се усмихна пак, все едно, че бях ужасно глупава.

— Кашлях съвсем... малко и нямаше... нищо друго. Не искам да се тревожиш, скъпа моя. Ще се оправя.

— Разбира се, че ще се справиш — уверих я аз. — Ще се видя тази сутрин с Мама Лу и ще взема още от лекарствата ѝ. Те... ще ти помогнат, зная, че ще ти помогнат. Мама Лу каза, че като ги вземеш, ще ти стане по-леко. Нали е така? Ще оздравееш за нула време.

Ма кимна и се престори, че вярва на лъжата като мен. Хванах я за ръката и я задържах. Толкова я обичах. Чувствах се съвсем безпомощна и загубена. Ма ме погледна с удивително бляскавите си очи. В тях се четеше тъга и страх. Знаех, че се бои не за себе си, а за мен.

— Бедното ми детенце — изрече тя съвсем тихо. — Какво ще стане с теб?

— Не съм детенце, Ма. На седемнадесет години съм и съм много жилава. Винаги съм знаела как да се грижа за себе си.

— Ти си прекрасна — прошепна тя. — Дори в тази скъсана розова рокля и с калта по лицето си. В теб има нещо... нещо, което никакви парцали и кал не могат да прикрият. Когато бях млада...

— Още си млада — възразих аз. — Ти си само на тридесет и осем години. Не си стара. И ти си прекрасна — добавих аз, като пригладих назад кичур потна медноруса коса от челото ѝ.

— Толкова си... толкова приличаш на...

Тя замълча. Хубавите ѝ лешникови очи пак загледаха замечтано. Видях, че си спомня и напълно е забравила за настоящето. На лицето ѝ се появи замислено изражение, докато си припомняше бляскавото минало.

— И в мен имаше нещо подобно — продължи тя, докато потъваше в света на мечтите си. Всъщност не приказваше на мен, а на себе си. — И в мен имаше нещо особено. Мисля, че би го нарекла чар. Толкова много хубавци се тълпяха около мен като... като пчели около гърне с мед. Всички до един бяха красиви, богати и от много известни семейства. Можех да имам всеки от тях...

Гласът ѝ отслабваше все повече, и повече. Очите ѝ бяха изпълнени с копнеж.

— Можех да имам всеки от тях — продължи тя след миг, — но виждах само него, а той... той приличаше на Бог. Ех, само да не беше...

Тя спря отново и ме погледна през мъглите на времето.

— Така и не узна за теб — прошепна тя. — Малкото ми момиче.

— Кой, Ма? Кой е той?

Ма не обърна внимание на въпроса ми.

— Малкото ми момиче трябваше да носи хубави обувки от шевро и муселинена рокля на цветя. Трябваше да отидеш в пансион за млади дами, за да се подготвиш да заемеш своето място в обществото. Там трябваше да има чайове и градински партита. Градината беше много хубава. Азалиите, магнолиите и, о, да, глициниите се виеха по старите сиви каменни стени като бледо пурпурна дантела...

Замълча и се унесе в спомените си. Държах я здраво за ръката, без да я изпускам. Така исках да чуя още за онзи свят, в който тя беше отраснала отдавна, още преди да се родя. Защо не желаше да го сподели с мен?

— Тази сутрин видях една червена птица — каза ми тя.

— Чинка ли? Но, Ма, няма...

— Събудих се и погледнах през прозореца. Тя беше кацнала на едно клонче и ме гледаше — сякаш ме чакаше. Беше ярко,

яркочервена. Имаше цвят на... кръв.

— Сигурно си си го въобразила, Ма.

— Беше много хубаво. Не... не се страхувах.

— Ма...

— Интересно какво ли означава?

Ма се намръщи пак. Фините ѝ вежди се притиснаха една към друга. След това почна да кашля. Когато пристъпът отмина най-сетне, по току-що извадената носна кърпа имаше яркочервени петна. Ма вдигна очи и видя изражението на лицето ми. Веднага мушна кърпата под възглавницата си. Налях ѝ чаша вода. Тя я взе с трепереща ръка, отпи и ми я върна.

— Добре съм сега — каза тя.

— Веднага отивам при Мама Лу. Ей сега ще донеса лекарството. Ще се чувстваш по-добре, като го вземеш.

Тя успя да кимне едва забележимо. Погледнах я в очите.

— О... Обичам те, Ма.

— И аз те обичам, скъпа моя.

— Ще се справиш — изрекох дрезгаво. — Ще се погрижа за това. Аз...

Гласът ми заглъхна.

Ма се опита да се усмихне пак. Тъглчетата на устните ѝ трепнаха леко и тя вдигна тънката си ръка, за да погали бузата ми. Наведох се и я целунах по челото. После излязох от стаята и затворих тихо вратата. Отидох в килера и взех кошницата с кафеникави яйца и буцата твърдо сирене, увита в мушама, която бях сложила настрана по-рано. Сподавих чувствата, които ме подлудяваха. Едва се удържах да не заплача. Излязох от къщата и тръгнах решително покрай обора, навеса и мръсния свинарник. Грухтящите зверове се търкаляха в калта. Нямаше да извикам. Нямаше. Знаех, че ако си позволя да извикам, никога няма да спра.

Блатото беше опасно място, но не се боях от него. Познавах добре всички заплахи. Знаех как да ги избягвам, защото скитах по тези краища от малка. Вярно е, че имаше змии, но котънмауф^[1] живееше във водата, а другите не те закачаха, ако ти не ги закачаш. Алигаторите бяха лениви и мудни създания, които се бяха сгушили в калта на крайбрежието. Приличаха на покрити с люспи зеленикавокафяви дънери. Никога не щракаха със зъби, ако не ги тревожиш. Имаше плаващ пясък, който беше в състояние да те всмуче, както си ходиш, и да те погълне целия, но всеки, който знаеше нещо за блатата, можеше да разпознае веднага тези лепкави сиво-кафяви тресавища. Блатото беше влажно и мъгливо място, което беше бледосиво, зелено и светлокафяво. Само отделни съвсем слаби жълтеникави слънчеви лъчи се процеждаха през гъстия балдахин от клони отгоре.

Тук имаше и диви цветя, гроздове от крехки розови и бледо лилави цветове, които растяха на сянка. На отделни места имаше дълги лози, обсипани с тъмночервени цветове с форма на камбана. Най-хубави от тях бяха дивите орхидеи. Трудно се намираха, но бяха прелестни. Чувствах се като у дома си между чепатите стари кипариси, чиито корени бяха излезли навън.

Почвата пружинираше под босите ми крака. Жуженето на насекомите и птичийт грак оживяваха блатото. Звучите се чуваха странно изкривени. Ехото им беше чудновато и понякога наподобяваше крясъци на изтезавани хора. Някои казваха, че блатото е обитавано от призраци и е пълно със зли духове, които си викат един на друг, но аз знаех, че това са глупости. Цял живот бях скитала тук, а не бях видяла и един дух. Двукраките, обути в панталони, ме безпокояха много повече.

„Ма ще се оправи“, повтарях си непрекъснато. След малко почти си повярвах. Мисълта за някои неща е толкова ужасна, че ти се налага да се криеш от тях. Трябва да се самозалъгваш, че те не са такива, каквито изглеждат.

Чинките се срещаха рядко по нашия край. Суеверните хора вярваха, че човек вижда чинка преди смъртта си. Това бяха глупости, разбира се. Все едно да започна да вярвам, че съществуват духове, които обикалят по блатата и дебнат. Ма не беше видяла никаква чинка. Просто си я беше въобразила. Бях станала още от зори, а не видях никаква птица. Ма само си е мислела, че е будна. Видяла е всичко насън. Нямах намерение да си губя времето с такива глупости.

Трябваше ми поне половин час, за да стигна до дома на Мама Лу, защото тя живееше дълбоко в блатото, колкото е възможно по-далеч от другите хора. Колибата ѝ се издигаше до едно равно кафяво езерце. Мокри бели и жълти лилии покриваха по-голямата част от мазната му повърхност. Въпреки че беше стара и захабена от времето, колибата беше в удивително добро състояние и не се беше срутила като повечето постройки по нашия край. Зеленият като мъх покрив въобще не беше хлътнал. Малка веранда се извиваше покрай предната част и едната страна на колибата ѝ хвърляше сянка в слънчевите дни. В двора, който водеше надолу към езерото, растяха безброй диви цветя. Отзад имаше обширна градина с билки. Мястото изглеждаше приятно. Съвсем не беше мрачно и заплашително.

Откакто се помнехме, Мама Лу живееше тук и правеше своите любовни еликсири и лекарства. Тя избягваше другите хора. Единствените ѝ съжители бяха няколко големи, покрити с козина котки. Хората казваха, че е сигурно почти стогодишна. Според слуховете старият ѝ господар я освободил, след като тя го проклела и едва не предизвикала гибелта му. Легендата твърдеше, че я докарали от Африка във вериги. Дивата и свирепа млада принцеса била лечителка в родното си племе и знаела всички тайни на черната магия. Местните хора бяха убедени, че тя е вещица и не припарваха до нейната колиба, освен ако не им трябваша билки или лекове.

Веднъж преди много години, когато бях съвсем малко момиче и още не се ориентирах добре в блатото, се загубих. Много се изплаших. Мама Лу дойде, хвана ме за ръката и ме поведе към къщи, без да ми каже дума. Разбрах, че ме е „видяла“ как се изгубвам и е дошла да ме спаси. След това често се измъквах тайно от къщи, за да ѝ ходя на гости. Бях като омагьосана от сбръчканата чернокожа старица, която виждаше толкова много и беше тъй мъдра.

Долових благоуханията от билките, които растяха в оградената със стени градина. Ароматът от мак, който растеше нагъсто зад къщата, надделяваше над всички други миризми. Хората се дивяха как е възможно Мама Лу да отглежда толкова много екзотични растения посред блатото. Смятаха това за черна магия. Билките и трябваша за лековете, които правеше. За тези цели служеше и макът, и кората от някои дървета. Приближих се към верандата със сиренето и яйцата. Дъсчената врата се отвори. Мама Лу излезе на верандата. Съвсем не се изненада, като ме видя. Държеше малко кафяво шишенце, пълно с гъста течност.

— Ето лекарството — каза тя.

Тя знаеше. Очаквала ме е.

— Донесох ти малко яйца и сирене, Мамо Лу. Запазих за теб най-хубавите яйца и лично направих сиренето.

Мама Лу кимна мрачно и ме изгледа изучаващо с пронизващите си черно-кафяви очи. Тя беше дребна, прегърбена и съсухрена. Лицето ѝ беше мършаво и тъмно. Гънките и бръчките ѝ бяха толкова много, че се застъпваха една друга.

— През всички тези години малката Дана идва да вижда Мама Лу. Не се бои от мен като другите.

— Ти си ми приятелка — изрекох простичко аз.

Мама Лу кимна повторно, без да сема от мен изучаващия си поглед. Стори ми се, че нещо я тревожи. Един от нейните котараци, който беше огромен и с настръхнала козина, се появи на завоя на верандата и се изви около краката ѝ, като ме гледаше с неприкрита враждебност. Ебенизър не беше черен като последния преди него, но беше не по-малко заплашителен. Котките на Мама Лу бяха нейните близки. Всички вярваха, че те могат да се превръщат в други създания. Всички магьосници имаха котки, които изпълняваха техните заповеди.

— Знаеше, че идвам — казах аз.

— Мама Лу знаеше.

— Ма имаше лош пристъп и...

— Имам лекарството, за което идваш.

— Ма... Ма ще оздравее, нали?

Тя не обърна внимание на въпроса ми. Черно-кафявите ѝ очи припламнаха, докато тя продължаваше да ме оглежда. Изминаха няколко сякаш безкрайни мига. Чувствах се малко неловко. Стисках

дръжката на кошницата. Ручейчета от пот се стичаха по гърба ми. Мама Лу присви лицето си в гримаса. После протегна ръка и ме докосна леко по бузата. Връхчетата на пръстите ѝ бяха меки като кадифе и като че вибрираха от силата ѝ.

— Пораснала си — изграчи тя тихо. — Вече не си дете. Това е добре. Ще помогне.

— Какво искаш да кажеш?

— Силна си — каза ми тя. — Вътре в теб има скрита сила, воля да победиш. Тази воля се вижда през теб.

Мама Лу кимна, сякаш се съгласяваше с някакви свои мисли. Главата ѝ се заклати нагоре-надолу. След това прогони котака и ми даде шишето с лекарството. Пуснах го в джоба на полата си.

— Хайде влез, дете — изрече тихо Мама Лу. — Направила съм медени питки. Винаги си обичала медените питки на Мама Лу.

В колибата беше прохладно и полутъмно. От гредите отгоре висяха билки, които се сушаха. Дългата лавица покрай едната стена беше отрупана догоре с кутии и сандъчета. Имаше два очукани стари бамбукови стола. Помежду им стоеше обвита в кожа ракла. Мама Лу запали свещта на издраскания калаен свещник и го сложи на раклата. На мъждивата светлина видях странните маски, които висяха на стената срещу лавицата. Те бяха удивително издялани и страшно грозни. Една от тях беше заобиколена от дълга изсушена трева, която приличаше на лъвска грива. Трите свирепи лица сякаш правеха гримаси, когато светлината трепваше по повърхността им.

— Донеси медените питки, дете. Мама Лу няма сили, както преди. Старите ми кости са много уморени.

— Наистина не искам медени питки, Мамо Лу.

— Не — каза тя, — ти искаш да си поговорим. Седни. — Разкажи ми, дете — изграчи тя.

— Съ... сънувах един сън, Мамо Лу. Сънувам го от известно време и той... той винаги е същият.

Тя поклати глава. Изчака ме да продължа. Разказах ѝ за съня: мъглата, мъжа, за когото усещах, че е висок и хубав, но не го виждах ясно, за голямата река наблизо. Не ѝ разказах какво чувствах, когато се събуждах. Неизвестно защо, ми беше трудно да говоря за това. Мама Лу слушаше внимателно, облежната на стола си. Когато свърших, тя пак поклати глава и кимна.

— Ти имаш зрението — обяви тя.

— Зрението?

— Дете, всеки го има в една или друга степен, само че повечето хора никога не усещат, че го притежават. То идва и си отива като проблясък в ума, а те само се объркват за миг и го забравят.

— Този сън...

— То идва и насън, дете, само че повечето хора забравят какво са сънували веднага щом си отворят очите. Понякога зрението идва само веднъж, почти незабележимо, като лека мъгла, а друг път се завръща непрекъснато като твоя сън.

— След това... аз...

— Ще срещнеш този мъж.

— Как ще разбера? Никога не съм виждала лицето му.

— Когато му дойде времето, ще го познаеш.

— Ще ме хване ли за ръцете и ще ме притегли ли към себе си?

— До реката и ще се чувстваш като в съня.

— Той... той добър човек ли е, Мамо Лу?

Мама Лу се намръщи и ме повика с жест. Станах и коленичих пред нея. Мама Лу сложи ръцете си на слепоочията ми и се вгледа внимателно в очите ми. Ебенизър издаде звуци на неудоволствие. Мама Лу го блъсна настрана. Пламъкът на свещта затанцува лудо и захвърля сенки върху стените. Необикновените маски като че ли промениха изражението си. Мама Лу няколко сякаш безкрайни мига не откъсна поглед от мен. Тънките ѝ устни помръдваха по краищата. Очите ѝ бяха удивително безизразни. Май се намираше в транс. Потреперих леко, докато гладките като кадифе връхчета на пръстите и ме натискаха по слепоочията и мачкаха нежно кожата ми.

— Какво... какво виждаш? — прошепнах аз.

Мама Лу като че ли не ме чу. Минаха още няколко секунди. След това тя въздъхна и се облегна назад. Ръцете ѝ се отпуснаха в скута. Изглеждаше изчерпана.

— Виждам много неща, момиче. Те идват разпокъсани. Някои от тях направо нямат смисъл.

— Мъжа? Видя ли го?

— Те са четирима мъже. Единият, той е добър. Другият, той е добър и лош. Добър е, но прави лошо. Третият — тя се поколеба —

това, което той иска, е противоестественно, то е лошо и ти трябва... — Мама Лу спря рязко и се намръщи силно.

— Какво трябва да направя, Мамо Лу?

— Не бива да правиш това. То е грешно, против природата е.

Втренчих се в нея и се намръщих. Мама Лу също стоеше намръщена. Тъмните ѝ очи гледаха озадачено.

— Не... не разбирам — казах аз. — Какво не бива да правя?

Мама Лу поклати глава и се намръщи още повече.

— Не е ясно, дете. Впечатлението, чувството, което имам, е много силно, но... е разпокъсано. Всичко, което знам, че трябва да се пазиш от този мъж.

— Това... онзи до реката ли е?

— Онзи до реката е един от четиримата, но... този, от когото трябва да се пазиш... — Мама Лу разтърси глава и се намръщи този път, тъй като бе разочарована от себе си. — Понякога е така: имаш някаква представа, но не можеш да я опишеш ясно.

— Четирима мъже — произнесох замислено. — Ще... ще ги обичам ли?

— Двама от тях ще обичаш от все сърце и душа, а другите двама — тя се подвоуми и се съсредоточи. Полагаше всички усилия да проникне по-дълбоко в неясното царство на спомените си. — Другите двама няма да обичаш, но...

Тя спря рязко да говори. Беше разтревожена.

— Но трябва да се пазя от единия от тях — казах аз.

Мама Лу кимна. Къдравата ѝ глава се поклати.

— Те са още повече — рече тя.

Тя се облегна на стола и затвори пак очи. Забрави за съществуването ми, докато надничаше в неясното бъдеще. Коленичих пред нея. Бях съвсем спокойна и чаках. Пламъкът на свещта танцуваше и подскачаше. Рисуваше странни шарки по стените. Ебенизър се беше свил в ъгъла, мъркаше гневно и ме гледаше озлобено с изпълнените си с омраза очи. Пак мина известно време. След това старата негърка въздъхна, поклати глава и отвори очи. Когато проговори, думите ѝ прозвучаха доста нерешително. Тя се беше объркала напълно.

— Просто... просто няма никакъв смисъл — изрече тя, — но именно така става понякога. Виждам те и... и ти си зад полукръг от

светлини и носиш хубава рокля. Май че е от коприна, да, коприна на бели и златисти ивици. Ти носиш и бляскави стъкълца, на шията ти има огърлица от бляскави стъкълца, нали разбираш, бижута, може би диаманти. Светлините проблясват и хората... хора, много хора, те гледат и много се вълнуват, вдигат много силен шум, но... но ти изобщо не се страхуваш. Усмиваш се.

Мама Лу замълча и отвори очи, слисана от видението.

— Права си — казах аз. — Няма никакъв смисъл. Не разбрах нищо от това, което ми разказа.

— Ще го разбереш — увери ме тихо Мама Лу. — Когато му дойде времето, когато това се случи, всичко ще си дойде на мястото. Ти ще бъдеш на това място, на което принадлежиш, дете, и ще бъдеш — тя се подвоуми и се намръщи, докато надзърташе в бъдещето. — Ще бъдеш тази... тази, която всички познават.

— Хората, които вдигат шум ли?

Тя кимна.

— Ще бъдеш известна личност.

„Известна личност? Не разбирам за какво говори тя, казах си аз. Вълнуващо е да си представям, че съм облякла копринена рокля и нося брилянти, но какво означава кръгът от светлини? И всички тези хора, които ме гледат и вдигат силен шум?“

— Ти взе лекарството за нея, дете. Лекарството на Мама Лу е най-доброто. То ще облекчи болките ѝ.

— Но...

Мама Лу поклати нетърпеливо глава и се изправи, като протегна ръка към моята, за да ѝ помогна. И аз станах. Бях разочарована. Предишният страх ме обзе отново. Бях сигурна, че тя знае нещо, но не иска да ми го каже. Защо? Дали не е... нещо лошо?

— Мамо Лу... — гласът ми потрепери.

— Не задавай на Мама Лу повече въпроси. Имам си работа. Трябва да набера билки и да ги изсуша. Нямам повече време да си бърбям с тебе.

— Благодаря... благодаря ти, Мамо Лу. Ще гледам следващия път да ти донеса и малко захар.

Мама Лу не отговори. Избягваше да ме гледа в очите. Имах странното усещане, че никога няма да я видя отново и че старицата знае отлично това. Изведе ме на верандата. Ебенизър ни следваше,

съскайки злобно. Небето беше по-тъмно отпреди. Облаците закриваха изцяло слънцето. Всичко изглеждаше калаено сиво, матовозелено и мръснокафяво. Една жаба скочи в езерото. Водните лилии затрепериха и видимо се уголемиха. Мама Лу ме хвана пак за ръка. Стисна я здраво, обаче костеливата ѝ длан беше необикновено гладка. Чернокафявите ѝ очи се втренчиха внимателно в моите, но усетих, че виждат много повече неща, а не само момичето с мръсно лице и парцалива розова рокля пред тях. Не каза нищо известно време. Когато проговори най-сетне, гласът ѝ прозвуча уморено и като птичи грак.

— Както казах, дете, ти си силна. Ще прозреш смисъла на думите ми.

— Ще... ще ми трябва ли сила?

— Бъдещето няма да е леко за теб, малка Дана, и ти ще страдаш, но... ще изпиташ и голяма радост. Един ден ще изпиташ голяма радост, ще преживееш голяма любов. Сънят ще се случи в действителност.

Тази стара негърка с къдравата си сива коса и набръчканите черни бузи беше единствената приятелка, която бях имала някога. Усещах, че няма да я видя никога повече. Мама Лу като че ли прочете мислите ми. Тя кимна, сякаш за да потвърди правотата им. Пусна ръката ми и тръгна да се прибира. Ебенизър обви дебелото си тяло около глезените ѝ, като продължаваше да съска към мен.

— Сбогом, Мамо Лу — изрекох тихо.

— Пази се, дете.

Докато вървах през гъстите влажни тунели от сиво и зелено, си мислех за думите на Мама Лу. Не бях суеверна глупачка като повечето хора в блатата. Но знаех, че Мама Лу действително „вижда“. Знаех, че всичко, което тя каза, ще се сбъдне, колкото и да се опитвам да се убеждавам, че това са глупости. Четирима мъже... четирима, които ще обичам, един, от когото трябва да се пазя. Какво ли означава това?

Слънцето беше високо и напичаше, когато се добрах най-сетне до фермата. Горещите вълни трептяха видимо във въздуха. Потта се стичаше бавно по гърба ми. Нямах и полъх от вятър. Спрях в двора. Вдигнах ръцете си, за да отметна увисналите и тежки медноруси кичури от бузите си. Гърдите ми се издадоха напред и едва не изскочиха от парцаливия напрашен розов корсаж. Пригладих косата си назад. Така ми се искаше да се изкъпя.

Точно когато оправях корсажа на роклята си, усетих, че нечийи очи са впили поглед в мен. Усещането беше много силно и неприятно. Все едно, че някой ме беше докоснал с ръка. Обърнах се смутено. На ъгъла на обора стоеше той. Нямах представа откога е стоял там и ме е гледал, докато съм си мечтала за банята, но знаех, че ме е гледал как прикривам пълните си гърди с корсажа. Бузите ми поруменияха. Стана ми неловко и се разгневих. Изпитах и още нещо — същия инстинктивен страх, който усещах всеки път, когато вторият ми баща ме гледаше с начумерените си очи, които бяха толкова тъмносини, че изглеждаха почти черни.

— Добро утро, Дана — каза той.

Клем О'Мали беше на четиридесет и пет години, обаче имаше мощно сексуално излъчване, което лъхаше от него като аромат на мускус. Въпреки че беше току-що изпрана, тънката му бяла риза почваше да се навлажнява от потта. Той миришеше на кожа, пот и мъжка плът. Неприкритото силно желание, което се таеше в синьочерните му очи, ме караше да треперя вътрешно от ужас. Знаех какво иска — същото, което желяеха Джейк, Ранди и другите. Изопнах рамене и застанах предизвикателно студено срещу него.

— Не се плашиш от мен, нали, малка Дано?

— Не се плаша от теб, Клем.

— И не бива. Не бих ти сторил зло и пари да ми предлагат. Ти порасна прекалено бързо. Да-а, съвсем си съзряла. Късно забележах това. Има си хас да не забележа как едва не изскочиха гърдите ти от тази твоя рокля. Много си хубава.

Не му отвърнах, а продължих да го гледам невъзмутимо. Така си беше, боях се от него, но нямах намерение да му позволявам да го забележи. Заклех се мислено, че ще му издраскам очите и ще го ритна в топките, ако посмее да ми посегне.

— Джейк и Ранди ми казаха, че много си почнала да се надуваш напоследък — каза той.

— Така ли?

— Сигурно защото си нервна и раздразнителна като майка си. Май си много напрегната и не знаеш как да се отпуснеш. Вече си достатъчно голяма. Не е нужно да браниш толкова отчаяно девствеността си.

— Това не е твоя работа, Клем.

— Аз ти осигурявам покрива над главата и храната, дето я ядеш.

— А аз блъскам като робиня за тебе — отвърнах му дръзко. — Иди при Джеси или при някоя друга уличница, Клем. Ако си знаеш интереса, ще ме оставиш на мира.

Очите му се напрегнаха и блеснаха от гняв. Устата му се присви и образува грозна линия. Клем вдъхваше ужас в двете си момчета, в Ма и във всички наоколо с грубата си сила и отвратителните си обноски, но аз нямаше да му позволя да ме сплаши. Преди само ме гледаше. Никога не ми беше говорил толкова нагло и не беше разкривал така ясно намерението си. Не биваше да се поддавам на увещаванията му. Въпреки че треперех отвътре, продължих да го гледам втренчено и предизвикателно.

Известно време ме гледаше вбесено, като полагаше усилия да овладее гнева си. Придоби много заплашителен вид. Най-накрая изпръхтя като бик.

— Къде беше? — запита той.

— Ходих да видя Мама Лу, за да взема лекарство за Ма. Тя пак имаше лош пристъп.

Това го накара да се спре. Изведнъж си спомни, че има жена, и тя е болна. Той рядко се сещаше за такива неща.

— Как е тя? — попита раздражено той. — Току-що се връщам. Още не съм влизал вътре.

— Почиваше си, когато я оставих.

— Искам да проверя това-онова в обора — изрече той. — Пригответи ми обета. Виж как е и майка ти, госпожице. Няма да търпя повече да ми говори така малка повлекана като теб! Разбра ли?

Не отговорих. Вторият ми баща изпръхтя пак, обърна се и тръгна към обора. Широките му рамене изпъкваха ясно под влажния бял памучен плат. Поех си дълбоко дъх. Бях разтърсена от тази среща повече, отколкото ми се искаше да призная. Все някак ще трябва да избягам от тук. Все някак ще трябва да излекувам Ма и да измъкна и нея от тук. Нейното семейство... може би ще успеем да се доберем до нейното семейство. Те със сигурност няма да я пропъдят. По-рано не сме напускали това ужасно място... Не пожелах да мисля повече за това. Изпънах рамене и влязох в къщата.

Нещо не беше наред. Веднага го усетих. Коридорът беше полутъмен. В къщата беше съвсем спокойно, прекалено спокойно. От

горещия задушен въздух лъхаше на нещо злокобно. Тишината също беше злокобна. Стори ми се, че къщата води някакъв собствен живот и сега е спотаила дъха си. Инстинктивно се уплаших, защото знаех, вече знаех. Усещах го с цялото си тяло. Бузите ми пребледняха. За миг застинах. Нямах сили да помръдна. Паниката ме обзе мигновено. Замая ми се главата и за малко не се изплаших. Впих нокти в дланите си и помолих Бог да ми даде малко сила. После хукнах по коридора към стаята на Ма.

Тя седеше в леглото. Лицето ѝ беше пребледняло като восък от бяла свещ. Влажната ѝ коса беше пригладена назад. Прекрасните ѝ очи бяха широко отворени и гледаха с копнеж към нещо, което само тя виждаше. Чаршафът, който я покриваше, проблясваше в яркочервено. Буквално беше просмукан от кръв. Коленете ми омекнаха. Помислих си, че ще припадна.

— Дана — прошепна Ма.

— Ма. О, Ма!

— Тя се върна — гласът ѝ едва се чуваше. — Червената птица се върна и... доведе семейството си. Ця... цяло ято червени птици. Виждаш ли ги, скъпа?

Болката и страхът, които изпитвах, бяха почти непоносими, но после сякаш спряха изведнъж. Не знам откъде се появи спокойствието, но то дойде точно тогава, когато имах нужда от него. Смъкнах изцапания чаршаф, захвърлих го и на негово място сложих нов. Бях се вцепенила от ужас и болката ме притискаше мъчително, но независимо от това от очите ми потекоха сълзи.

Измих лицето на Ма с влажно парче плат и намокрих устните ѝ, които още се извиваха в усмивка. Слънчевата светлина проникваше през отворения прозорец. Във въздуха имаше сладък и лепкав аромат. Така ли миришеше смъртта? Хванах ръката на Ма и я стиснах. Тя ме погледна. Кафявите ѝ очи с цвят на лешник блестяха от нежна обич.

— Но... не викай, скъпа моя — рече тя. — Не се страхувам. И ти не се бой.

— До... донесох ти лекарство, Ма. Ти... ще ти дам и ти...

— Много е късно за лекарства, скъпа — прошепна тя.

— Ма...

— Те дойдоха през прозореца и аз разбрах. Така... така е най-добре. Вече съм безполезна за всички и докато аз... ти, целият ти

живот е пред теб, докато аз...

Тя се прекъсна рязко и се намръщи. После почна да трепери. Пуснах ръката ѝ, завих я с чистия чаршаф и с юргана на кръпки. Пак седнах и я погалих нежно по бузата. Още ми се струваше, че всичко е нереално и сънувам. Не беше възможно да е истина.

— Ще оздравееш — изрекох аз, — ще оздравееш — все едно, че говореше някой друг.

— Дана? — Шепотът ѝ бе едва доловим.

— Да, Ма.

— Обещай ми, че ще бъдеш силна.

— Ще бъда, Ма. Обещавам.

— Постигни... постигни нещо в живота си. Иска ми се да имах възможност да те напътствам, но... — шепотът заглъхна.

Усмивката изчезна от устните ѝ и тя затвори очи. Дишаше леко, простенвайки. Лицето ѝ беше бледо като восък. Блестеше леко от потта. Посивялата ѝ медноруса коса също проблясваше от влагата. След миг отвори пак очи, видя ме и усмивката ѝ се върна. Очите ѝ загледаха весело, след като ме разпознаха.

— Робърт — изрече тя.

Мислеше си, че съм някой друг, някой на име Робърт.

— Ти така и не узна — пошепна тя. — Ако знаеше. О, Робърт, ако знаеше, нямаше... исках да умра тогава. Искаше ми се да спра да живея, но няхах право, защото носех нашето малко момиче. Те се държаха враждебно към мен, прогониха ме и си няхах никого...

— Ма. Ма, аз съм. Моля те...

— Дана?

— Тук съм, Ма.

— Но... Робърт? Къде е Робърт? Той беше тук. Преди малко беше тук. Не го обвинявай, Дана. Той така и не узна, нали разбираш. Ако знаеше, нямаше да ме изостави. Той... беше много хубав и силен. Приличаше на млад Бог. Знаех, че не е като нас, но не беше лош. Опитах се да им кажа, че го обичам. Казах им, но те не пожелаха да имат нещо общо с...

Произнасяше думите с голямо усилие. Едва ги чувах. Усетих, че Ма ми се изплъзва. Стаята като че ли се изпълни с някаква невидима сила, която я вдигна и я изтръгна от мен. Хванах здраво ръката ѝ, като отчаяно се опитвах да я задържа.

— Ма — замолих я аз. — Ма!

— Дана?

— Да. Да... аз... аз съм тук, Ма.

— Направих това, което... бях длъжна да направя — прошепна тя. — Нямах към кого да се обърна, а после... после се появи Клем. На него му трябваше майка за двете му малки момчета и аз... очаквах да се родиш всеки момент и нямаше какво друго...

Гласът ѝ отслабна още повече. Тъжните ѝ хубави очи се изпълниха с безпокойство. Откакто се помнех, тя не отговаряше на въпросите ми, а ето че сега искаше да им даде отговор. Забелязах това. Тя се намръщи и се опита да намери сили, но такива просто не ѝ бяха останали.

— Про... прости ми, скъпа моя.

— Ма! Няма какво да ти прощавам. Аз...

— Какво ще правиш занапред? До... допуснах грешка, ка... като крих толкова дълго от теб. Трябваше да ти кажа... трябваше да знаеш. Може... може би те ще... Ню Орлиънс... семейството. Може би те ще ми простят и... ти не си виновна. Може би те ще...

— Кой, Ма? Кой са...

Очите ѝ се разшириха и се втренчиха към нещо, което не виждах. Преди малко беше напрегната и се тревожеше, а сега се беше отпуснала. По устните ѝ пак играеше лека усмивка, сякаш в знак на поздрав. Горещи солени сълзи се търкаляха по бузите ми. Простенвах тихо. Ма ме чу. С голямо усилие се откъсна от видението си и ме погледна. Помъчи се да фокусира погледа си.

— Дана? Ти... ли си?

— Аз съм, Ма.

— Аз... — тя само вдиша.

— Да? Да, Ма?

— О... обичам те, скъпа.

— И аз те обичам! — изстенах аз.

Тя затвори очи. Пое си дълбоко дъх и издиша. Чу се леко изхриптяване. После настъпи тишина. Стиснах я за ръката. Усетих, че животът я напуска. Въздухът като че ли се размърда съвсем леко. Стори ми се, че нещо премина почти недоловимо, а след това всичко свърши, и Ма си отиде. Пуснах ръката ѝ, наведох се съвсем спокойно и я целунах по бузата. Мислено се сбогувах с нея. После станах. Още

бях спокойна и се огледах наоколо, без да виждам нищо. За щастие бях съвсем вцепенена. Поклатих глава и се втренчих в празното пространство пред мен. Как ще продължа да живея без нея!

[1] Котънмауф (англ.) — вид северноамериканска отровна змия — Б.пр. ↑

3

Разбърквах тестото. Дървената лъжица се движеше напред-назад и се блъскаше в ръба на купата. После пресипах тестото в два покрити с мазнина метални съда за печене на хляб. Беше късно сутринта. Слънчевата светлина се изливаше вътре през отворените кухненски прозорци и внасяше със себе си миризмите от обора и двора. Ухаеше на тор, мокро сено и загниваща кожа. Прецених, че хлябът ще стане до обяд. Забелязах това механично. Изобщо не ме интересуваше какво всъщност става.

Открих, че човек въпреки всичко продължава да живее. Продължава да живее, въпреки че животът по нищо не се различава от смъртта. Негрите и някои от по-суеверните хора тук, в блатото, вярваха в съществуването на създания, които те наричаха зомби, мъже и жени, които са били призвани да излязат от гроба от някакво вуду заклинание. Тези създания вървели, движели ръцете и краката си и ходели из блатата като живи хора, но всъщност изобщо не били живи. Били умрели и само се движели като нас, живите. Именно като тях се чувствах и аз. Вярно е, че ходех, хранех кокошките, доях кравата, готвех яденето и си вършех работата като някой жив човек, но бях умряла отвътре.

Осем дена изминаха, откакто почина Ма. Оттогава цялата се бях вцепенила и ходех като в транс. Отнесоха Ма и я сложиха в грубо скован чамов ковчег. На следващия ден един фургон дойде да ни вземе и ни откара до малкото селище на брега на реката. Небето беше неприветливо и тъмносиво, фургонът ни докара до буренясалото гробище. Пъстра тълпа очакваше нашето пристигане — мрачни на вид мъже в изтъркани костюми и отпуснати жени в износени бели памучни рокли. Не изпитвах нито симпатия, нито съчувствие към нас. Бяха дошли просто от любопитство. Видях дупката в земята и купът влажна кафява пръст до нея и не почувствах нищо дори в мига, в който пуснах чамовия ковчег в дупката и се захванаха да го зариват с пръст.

Тук нямаше нито църква, нито свещеник. Никой не произнесе реч в чест на майка ми. Стоях вдървено до втория си баща. Клем също

гледаше мрачно. Не се чувстваше удобно в стария сив редингот. Доведените ми братя влачеха неловко нозете си по земята и изгаряха от нетърпение да се приберат час по-скоро. И двамата не разбираха защо трябва да идват, тъй като никога не ги беше грижа за Ма. Джейк изруга, когато почна да ръми. Докато пръстта се сригваше в гроба и покриваше бавно ковчегата, Ранди оглеждаше жените. Най-накрая разпозна една пищна повлекана с влажни розови устни и руса коса. Намигна й, докато поредната буца пръст падаше върху ковчегата. Макар и в транс, забелязах всичко това и се учудих защо не усещам нищо и не плача. Няколко солени сълзи се бяха излели от очите ми по време на последните ми мигове с Ма, но оттогава не бях плакала. Живите мъртъвци не плачат.

Слънчевите лъчи, които се процеждаха през кухненските прозорци, бяха станали по-ярки. Сигурно скоро ще стане дванадесет часа. Извадих от килера свинските пържоли, обелих три царевични кочана и измъкнах копринените кафяви нишки покрай твърдите жълти зърна. Пуснах кочаните в тигана с вряща вода над печката. Спомних си, макар и смътно, че Джейк заяви, че той и Ранди няма да си бъдат къщи за обяд, а ще отидат да ловят раци. Вторият ми баща ще обядва сам днес.

Сложих тигана на печката до двете тенджери и пуснах голяма бучка мас в него. Дебелите розови свински пържоли скоро ще зацвърчат и ще придобият мораво кафяв цвят. Останах за миг до прозореца. От обора се чуваше силен метален звън — вторият ми баща поправяше някакъв инструмент. Шумът спря внезапно. Миг по-късно Клем излезе бавно от обора, като бърсеше челото си с ръка.

Стоеше на слънчевата светлина. Бруталното му грубо лице, което толкова много жени намираха за привлекателно, се беше навъсило. Приличаше ми на бик. Беше невероятно силен и мускулест. От тялото му лъхаше на бликаща отвсякъде енергия, която той едва сдържаше. Хвърли поглед към къщата и се намръщи. Ръцете му се свиха в юмруци и се опряха на хълбоците му. Стори ми се, че обмисля нещо, нещо, което трябва да предприеме ей сега.

Клем О'Мали не се държа вежливо с мен след погребението — той не беше в състояние да се държи мило и вежливо, но се държеше с необичайно уважение. Говореше ми с груб, но любезен глас. Докато преди просто изръмжаваше заповедите си, сега изричаше исканията си

по начин, който беше почти учтив за човек като Клем. Момчетата също промениха отношението си към мен. Вече не си правеха грубиянски шеги и не ми хвърляха похотливи погледи. И двамата ставаха необичайно тихи в мое присъствие. Нещо ги притесняваше и ги караше да се чувстват неловко и да свеждат очите си. Дали се държаха така вежливо заради смъртта на майка ми? Едва ли. Клем им беше говорил нещо. Беше им казал да внимават как се държат с мен.

„Вълкът си мени козината, но не и нрава“, казах си аз. Хората не се променят за една нощ. Ако бях в състояние да чувствам, сигурно щях да се обезпокоя от тази промяна на отношението към мен от страна на втория ми баща, но още не бях излязла от вцепенеността. Тътрех се вдървено, докато си вършех работата. Изпитвах истинско блаженство от това, че не усещам нищо. Гърбът на роклята ми се беше намокрил. Фустата под нея се беше отпуснала и ми тежеше. Чух, че вторият ми баща влиза в къщата. След малко усетих, че ме гледа как мажа с масло филиите хляб и ги слагам в панера.

Не каза нищо. Просто стоеше там на вратата и ме гледаше така напрегнато, че сякаш ме докосваше по гърба. Намазах с масло още една филия хляб. Нещо дълбоко в мен затрепери. По тялото ми се разля лека вълна на тревога. Почувствах я въпреки вцепенението. Обърнах се, държаейки панера с хляб. Клем сякаш изпълваше вратата. Не че беше висок, но беше много едър, як и мускулест. Присъствието му надделяваше над всичко друго. Приличаше на някаква невидима физическа сила, която вибрираше във въздуха.

— Виждам само една чиния, момиче — изрече той. — Ти няма ли да ядеш?

— Няма — отвърнах глухо.

— Не яде и на закуска.

— Не бях гладна — измънках аз.

Клем наклони брадичката си надолу и вдигна тъмносините си очи. Погледна ме замислено. Широките му рамене се облягаха на рамката на вратата. Беше скръстил ръце на гърдите си.

— Ще ядеш, момиче — изрече той.

Гласът му беше дълбок. Имаше нещо дрезгаво в него, което ми приличаше на грубо мъркане. Вцепенението ми постепенно изчезна. Безчувствените ми допреди малко нерви изпращаха тревожни сигнали. Чувствах се така, сякаш съм се събудила от дълъг сън и изведнъж

задрямалите инстинкти са оживели отново. Внезапно ми се стори, че съм уязвима и изложена на показ пред всички. Кухнята ми изглеждаше още по-малка. Сякаш ме обгръщаше отвсякъде. Усещах с цялото си тяло, че няма откъде другаде да избягам, освен през вратата, която той беше запречил с голямото си тяло.

— Хапнах малко царевичен хляб вчера — казах аз.

— Това не е достатъчно. Трябва да си поддържаш силите.

— Не се безпокой за това, Клем. Яденето ти ще изстине.

Клем се поколеба за миг. После тръгна бавно към масата и седна. Столът изскърца леко от тежестта му. Клем миришеше на мокро сено, кожа и пот. Почна да яде и ме погледна пак как снемам царевичата и зеления фасул от печката.

— Има ли ябълково пюре? — попита той.

Поклатих глава.

— Нямах време да направя от него.

— Ябълковото ти пюре е вкусно, Дана. Мисля, че това се дължи на онази кафява захар и на канелата, които слагаш. Много добра готвачка си, като си помисля. Наистина знаеш как да задоволиш апетита на мъжа.

Не отговорих. Всичко вътре в мен надаваше предупредителен крясък: „Бягай, бягай, измъкни се веднага! Бягай.“ Обаче знаех, че не бива да му позволявам да забележи моето безпокойство. Не биваше да му давам това предимство.

— Искаш ли още зелен фасул? — попитах аз.

Клем кимна. Сипах му още фасул в чинията. Той ме гледаше. Синьо-черните му очи поглъщаха лакомо вида на щръкналите ми гърди и гладката кожа на оголените ми рамене.

— Имам си работа — казах аз.

Обърнах се и тръгнах към вратата. Когато минавах покрай масата, ръката му се протегна и силните жилави пръсти сграбчиха здраво китката ми. Когато се опитах да се отскубна, той ме стисна още по-силно. Брутално притискаше и кожата, и костите ми.

— Закъде си се забързала толкова? — попита той дрезгаво.

— Казах ти, имам си работа.

— Тя ще почака. Искам да ми свариш кафе. Правила ли си кафе?

— Не.

— Свари малко кафе! — нареди той.

Погледите ни се срещнаха. Очите на Клем бяха потъмнели. Моите гледаха студено и предизвикателно. Силните му горещи пръсти се присвиха и ме стиснаха още по-здраво. За малко не трепнах от болка, но стоически се въздържах. Той пусна китката ми. Разтърках я, без да изпускам от поглед очите, които ненавиждах. След това сипах вода в кафеничето, добавих и кафе и сложих съда на печката. Китката ми още пулсираше болезнено. Разбрах, че ще се наложи да се отнеса дръзко и безочливо с него. Ако сега отстъпя и му позволя да ме победи, ще завися изцяло от милостта му. Няма да му разреша да ме сплашва.

— Още царица? — попитах аз.

— Май ще си хапна още едно парче.

Сложих го на чинията му и се обърнах към тезгяха. Захванах да го бърша с един влажен парцал. Опитах да си намеря работа, но не преставах да усещам очите, които следяха всяко мое движение. Клем свърши да яде. Бутна настрана чинията и се облегна на стола. Беше се нахранил добре и сега изглеждаше по-отпуснат.

— Да-а — изрече той, — наистина те бива да готвиш. От теб ще излезе добра съпруга, и то скоро.

— Това не ме интересува — казах му аз.

— Нима?

— Ни най-малко.

— Защото не си била с мъж досега — изрече той. — Да спиш с мъж е... по-хубаво от ябълковото пюре, по-хубаво от всичко. Не знаеш какво изпускаш, момиче.

Бузите ми почервеняха. Клем забеляза това. На пълните му устни се появи някакво съвсем слабо подобие на усмивка. Синьо-черните му очи като че ли проблеснаха от скрита насмешка. Той се забавляваше, като мъчеше хората. Забавляваше се, като ги караше да се чувстват неловко. „Прилича на котарак, който си играе садистично с мишка, помислих си аз, но аз не съм мишка“. Изгледах го леденостудено.

— Ще ти хареса — обеща той.

— Искам да изчакам, докато намеря подходящия мъж — казах аз.

— Така ли?

— И той няма да бъде някоя блатна отрепка като мъжете тук.

— Май си си вирнала много носа, а?

— Може и да съм.

— Въобразяваш си, че си кой знае какво, щом си девствена. Не си по-различна от другите мърли тук, момиче. Може и да си по-хубава от тях, но това не означава, че си принцеса. Всички жени са еднакви на тъмно.

— Кой друг знае това по-добре от теб, Клем?

Това беше доста безочливо от моя страна, но Клем като че ли изобщо не му обърна внимание. Лекото подобие на усмивка пак заигра по устните му. Промени положението си на неустойчивия стол. Широките му рамене се размърдаха. Наслаждаваше се на ужасната си репутация. Никой мъж в блатата не беше имал по-голям успех сред жените от него. Никой друг не се беше държал по-презрително с тях.

— Приличаш досущ на майка си като млада — подхвърли неочаквано той.

Прониза ме остра болка. Вцепенението беше изчезнало напълно и станах плячка на чувствата, които бях съумяла да потисна досега.

— Да-а — продължи той, — приличате си като две капки вода. Същите медноруси коси и лешниково кафяви очи, същото пищно и привлекателно тяло. Когато я видях за първи път, си помислих, че тя е най-хубавата жена, която съм виждал някога. Носеше рокля от жълта коприна и също такава чадърче с украса от бяла дантела. Беше дошла на гости на мис Аманда в плантацията. Дори не ме забеляза, разбира се. Аз бях някакъв си надзирател, как бих могъл да се харесам на две толкова знатни млади дами?

Значи беше вярно. Майка ми е била от високо потекло. Отдавна си го знаех, въпреки че тя винаги отказваше да обсъжда живота си преди срещата с Клем. Той знаеше къде се е родила и отраснала. Ще ми каже всичко, което искам да знам... Ако узная името на нейното семейство, ще... ще успея някак да... Увих си пръстите с дебелилото парче плат и свалих кафеничето от печката. Отсипах от изпускащата пара тъмна течност в нащърбената бяла чаша.

— Винаги съм знаела, че Ма е дама — изрекох тихо, докато поставях чашата пред него.

— Не беше такава дама следващия път, когато я видях. Сигурно бяха минали две години. Веднъж отидох в града за малко провизии. Случайно се отбих в един от крайбрежните хотели да се почерпя. Видях я, че седи във фоайето, а чантите ѝ до нея. Роднините ѝ я бяха изхвърлили. Доколкото разбрах, нейният любим избягал и я оставил

съвсем сама. Нейните хора в Ню Орлиънс я бяха прогонили. Тя нямаше и едно пени. Нямаше и към кого да се обърне за помощ. Отидох при нея и ѝ се представих. Казах ѝ, че я познавам. Попитах я дали има нужда от помощ. Платих сметката ѝ в хотела и я заведох на обяд. След три седмици тя стана мисис Клем О'Мали.

— Раз... разбирам — смотолевих аз.

— Майка ти не ти е разказвала нищо за това, нали? Не е искала да знаеш какво стана в действителност. Сигурно си си мислила, че татко ти е умрял, а майка ти е била вдовица, когато се е омъжила за мен. Не беше вдовица.

— Баща ми...

— Не знам много за него. Знаем само, че ѝ е бил любовник, а семейството ѝ не го е одобрявал. Тя избягала с него. Живели заедно няколко месеца без църковна благословия. Забременяла от него, а той духнал нанякъде. Това е стара история, която се случва непрекъснато.

Спря да говори, за да отпие глътка кафе. Внимателно наблюдаваше как реагирам на думите му. Постарах се да остана неподвижна. Ма беше обичала мъжа, когото тя наричаше Робърт. Не беше се омъжила за него, но... сигурно е вярвала, че скоро ще се оженият. Нямах право да я обвинявам за постъпката ѝ. Хората казваха, че любовта надделява над всичко и че тя те кара да вършиш неща, които обикновено не би и помислял да сториш. Затова не биваше да я осъждам. Възможно е и аз да се влюбя някой ден. Може би ще постъпя по-зле и от нея.

— Значи ти се ожени за нея — изрекох глухо.

— Тя имаше нужда от някой, който да даде името си на незаконното дете, което тя носеше в утробата си. А пък на мен ми трябваше жена, която да гледа двете ми момчета. Майка им беше умряла. Затова сключихме сделка. Тя се върна в плантацията, в която беше гостувала някога, но този път дойде като жена на надзирател. Това беше унижително за нея, разбира се, но Кларис нямаше право да се оплаква. И така извади голям късмет, че си намери поне мен.

Клем не се мръщеше. Не показа и най-малкия признак на гняв. Само отпи още една глътка кафе и ме погледна с черните си замислени очи. Колко ли е била отчаяна Ма, че ѝ се наложило да се омъжи за такъв груб и навъсен човек? Колко ли мъки ѝ е причинил? Мразех го от все сърце и душа. Така ми се искаше да му издера очите, но той

знаеше неща, които исках да узная. Взех празната чиния и панера с хляб от масата и ги сложих на мивката.

— Какво беше фамилното име на майка ми? — попитах уж случайно.

— Защо искаш да го знаеш?

— Просто... просто така.

— Няма да спечелиш нищо, ако го узнаеш. Да не си решила да идеш в Ню Орлиънс и да ги издириш? Те са богаташи, момиче. Тези креолски семейства са надменни като крале. Смятат се за крале и са много злопапетни. Кларис я бяха отгледали като принцеса, но след като въстана срещу близките си и избяга с любовника си, те се отказаха от нея. Да не би да си въобразяваш, че ще искат да се занимават с незаконното ѝ дете?

— Аз...

— Слугите им ще те изхвърлят незабавно, момиче. Няма да стигнеш по-далеч от предната врата. Избий си още отсега всички глупости от главата.

— До... дори не знам къде се намира Ню Орлиънс.

— И не е особено вероятно да го намериш някога — увери ме той.

Клем си изпи кафето, остави чашата и се изправи бавно. Гледа ме известно време, застанал така. Очите му пак се взряха замислено в мен. После кимна, отговаряйки сам на себе си. Беше взел окончателно решение. Връхчето на езика му се показва навън и облиза долната му устна. Очите му потъмняха от обзелото го желание. Ненавиждах го. Омразата ми беше толкова силна, че пропъди страха. Нервите ми се обтегнаха, а тялото ми се присви. Изпънах се като котка и се подготвих за скок.

— Да-а — изрече с провлечен глас той, — ти и майка ти сте като две капки вода. И Кларис си придаваше важност, но скоро ѝ избих тези глупости от главата. Ще те оправя и тебе. Тази седмица бях много търпелив, момиче. Дадох ти време да потъгуваш малко, но сега ще уредим всичко.

— Няма какво да уреждаме. Аз...

— Отдавна съм ти хвърлил око. Ще ми станеш жена. Ще ми готвиш, ще се грижиш за мен и...

— Върви по дяволите — изрекох студено.

— Още си непълнолетна и по закон отговарям за теб. Ще правиш, каквото ти кажа, момиче, и ще ти хареса.

— Няма да ме задържиш. Дори не сме роднини. Ще... ще си тръгна още днес и...

— Никъде няма да ходиш. Имаме доста време. Когато всичко свърши, няма да искаш да си идеш. Твърде дълго си си пазила проклетата девственост. Това не е нормално. Не е здравословно. Ще се погрижа за това. Ще ти покажа защо живееш.

— Стой по-далеч от мен, Клем — предупредих го аз.

— И какво ще направиш? Ще ме набиеш ли? Аз...

— Знам, че те наричат Малкия рис. Винаги съм си падал по предизвикателствата. Бори се колкото искаш с мен, момиче. Само ще ми стане по-интересно.

Той тръгна бавно към мен с отпуснатата си животинска походка. Очите му проблесваха, а устата му се беше извила от радостно предчувствие. Голям кестеняв кичур падна върху челото му. Приближаваше се все повече, и повече. Беше грамаден, мускулист и безкрайно самоуверен. Разбрах, че няма да имам възможност да се шмугна покрай него и да се добера първа до вратата. За миг вълната от неподправена паника заплашваше да надделее над другите ми чувства. Почувствах се слаба, беззащитна и оставена на неговата милост. После в мен се появи нещо стоманено. Нямах да му позволя да го направи. Ще го убия, ако ми се наложи. Клем спря на една крачка от мен. Беше толкова близко, че долавях мириса на косата, кожата и потта му. А очите му пламтяха сатанински от удоволствие.

— Не го прави, Клем — казах аз.

— Ще ти хареса — промърмори той.

Посегна към мен. Отстъпих назад и залитнах леко. Клем се подсмихна. Изпитваше невероятно удоволствие от себе си. В кухнята беше горещо. Въздухът беше задушен и застоял. Кокошките навън пак се дърлеха. Запазих поне привидно спокойствие. Внимателно следях всяко негово движение, но сърцето ми биеше силно. С голямо усилие се сдържах да не дишам шумно. Направих още една крачка назад. Хълбоците ми се опряха в мивката. Бях попаднала в капан, но нямах да му позволя да ме вземе. Нямах. Тръгнах настрана. Клем се подсмихна пак. Не бързаше. Искаше да се наслади на страха ми.

— Отдавна чаках това — каза той. — Гледах как разцъфваш и се превръщаш в най-красивата жена, която съм виждал някога. И майка ти беше хубава, но в теб има нещо особено, нещо, което кара гърлото на мъжа да пресъхва, а дланите му да се изпотяват. Кара го... — той се прекъсна рязко и кимна. Синьо-черните му очи блеснаха. — Да-а, очаквах този момент, момиче, и сега ще направя това, което желях да ти сторя, откакто стана на тринадесет години.

След това се устреми бързо към мен. Сграбчи ме за ръцете и ги стисна здраво. Притисна със замах тялото си към моето. Беше як като бик. Тялото му беше твърдо като скала и много мускулесто. Лицето му се намираще само на няколко сантиметра от моето. Устните му се разтвориха и той сведе глава и затърси устата ми. Съпротивлявах се отчаяно. Разтърсих главата си от едната страна на другата. Пръстите ми се впиха ожесточено в кожата на ръцете му. Горещият му дъх падаше върху бузата, шията и рамото ми. Сърцето ми туптеше гръмко. Успях да си поема дълбоко дъх и се отпуснах. Клем се стресна и отслаби хватката си, докато аз привидно се подчинявах на силата му.

— Така по ми харесва — прошепна той пресипнало. — Да-а, ще ти хареса толкова, колкото и на мен. Тялото ти е създадено за любов.

Той ме прегърна с едната ръка през кръста и се наведе напред. Принуди ме да се извия назад. Огънах се, сведох клепките си и издадох тих стон. Клем се подсмихна отново и се подготви да ме награби, докато присвивах мускулите на прасците си и издърпвах крака си назад. Изведнъж нанесох силен удар нагоре с коляно. Вложих в него всичките си сили. Той изрева от болка. Пусна ме внезапно и залитна назад, а аз впих озлобено ноктите си в бузата му и я разкървах. Клем изрева отново. Не вярваше на очите си.

Застинах поразена от чудовищността на постъпката си. Толкова се слисах, че не бях в състояние да помръдна. Облегнах се на мивката. Гърдите ми тежах. Краката ми бяха странно омекнали и ми се струваше, че са се втечнили. Гледах го ужасено. Лицето му беше мъртвобледо и белязано от печата на болката. Четири червени ивици прорязваха дясната му буза. Клатушкаташе се несигурно. Коленете не го държаха. Стискаше юмруци и стенеше. Знаех, че трябва да избягам още сега, но изобщо не усещах и не владеех тялото си. Чувствах се слаба като невръстно дете. Дишах на пресекулки и пълках. Шокът ме беше изкарал временно от нормалното ми състояние. Просто слушах

гръмкото биене на сърцето си и се молех да събера сили и да избягам, но беше твърде късно.

— Ти... ти... — извика той дрезгаво. — Аз...

Клем се прекъсна рязко и се изправи. Още го болеше ужасно, но почваше да се оправя. Направих опит да помръдна. Коленете не ме държаха и за малко не рухнах на пода. Лицето му бавно възвърна цвета си. Синьо-черните му очи ме изгледаха яростно. В тях се четеше желание за убийство.

— Ах, ти, малка кучко! Сега ще ти покажа на тебе. Ще те взема още тук, на пода на кухнята. Ще те имам сутрин, обед и нощем, докато ми писнеш, а след като се изморя, ще те дам на момчетата и ще им разреша да правят каквото си искат с теб. Ще ми платиш... Скъпо ще ми платиш...

Пак тръгна към мен, а аз стоях неподвижно. Намирах се посред кошмар. Протегнах ръка назад, трепнах от болка и пръстите ми инстинктивно се сключиха около някакво студено желязо, което едва разпознах. Това беше дръжката на тигана, който бях оставила по-рано. Клем посегна да ме сграбчи. Стиснах здраво дръжката, вдигнах ръка и го ударих отстрани по главата толкова силно, че ми се стори, че китката ми се счупи. Чу се неприятно изхрущяване. Очите и устата му се отвориха широко. За около една секунда ме гледаше невярващо и слисано. След това очите му се завъртяха нагоре и коленете му поддадоха. Прегъна се и се стовари на пода на колене, а после се просна напред. Ръцете му се протегнаха настрани. Врълчетата на пръстите му се блъснаха в голия ми крак.

„Господи, Боже мой, помислих си аз, убих го.“ Убих го, а не усещах нищо. Не ме интересуваше какво стана с него. Лежеше отпуснато в краката ми като някаква голяма парцалива кукла. Изобщо не помръдваше. Косата от едната страна на главата му беше мокра от кръв. Кръвта се стичаше на капки по пода и правеше малко червено езерце. Затаих дъх. За миг ми се зави свят, а после прегледах внимателно тялото. Още дишаше. Едва-едва. Още не беше умрял, но нищо чудно да умре всеки момент. Изправих се и се дръпнах от него. Пак се ужасих. Ами ако умре? Властите ще... а, когато момчетата се върнат този следобед, те ще... Трябва да избягам. Още сега. В този миг.

Излязох в коридора. Пак ми се зави свят. Не знаех къде се намирам. Спрях за миг в неясните сенки. Помъчих се да обмисля ситуацията. Нямах какво да взема със себе си, защото не притежавах нищо. Нямах нито обувки, нито дрехи, нито каквото и да е друго. Къде да ида? Сетих се за Мама Лу. Тя ще ме пусне да се скрия при нея и ще ми помогне да избягам, но... но, това ще е първото място, където ще ме потърсят. Нямах как да избягам в града. Трябваше... да побързам. Момчетата ще се появят с тропот всеки момент. Поех си дълбоко дъх. И за миг не забравях тялото, което се беше проснало на пода в кухнята. Кръвта се стичаше по пода. Обхвана ме неудържима паника, която изтласка всички други чувства. Не биваше да й позволявам да ме обзема. Трябва да запазя спокойствие и да избягам.

Хукнах навън. Слънчевата светлина ми се стори ослепително ярка след полумрачния коридор. Яркожълтите лъчи се пръскаха навсякъде около мен. Една птичка пееше на едно дърво наблизо. Всичко беше съвсем мирно и нормално, а вътре в къщата Клем беше... Може би умира. Може би вече е умрял. Още бях объркана. Бях разтърсена до дъното на душата си. Огледах се наоколо, сякаш за да намеря отговор на дилемата, която ме измъчваше. Почувствах се ужасно застрашена. Първо ще ме хвърлят в затвора, а после ще ме обесят. Пак ме обзе паника. Хукнах покрай обора, кокошарника и кочината и се насочих към увесените с мъх кипариси около фермата. От време на време усещах, че меките призрачно сиви нишки докосват леко лицето и ръцете ми. Хвърлих се напред. Тичах възможно най-бързо.

Блатото като че ли ме прие благосклонно. Колкото по-надълбоко навлизах в зловонния зеленикавосив свят, в толкова по-голяма безопасност се чувствах. Продължих да бягам, докато не ми се стори, че белите ми дробове ще се пръснат. След това се задъхах и намалих малко скоростта си. Навлизах все по-дълбоко в блатните потоци, които обикаляха кръгообразно. Прегазвах решително малките поточета и грижливо избягвах тресавищата.

Мина един час, после втори. Накрая ми се наложи да спра, за да си почина. Бутнах назад влажните коси от бузата си и седнах на един дънер. Дишах тежко от умора. Още не се бях съвзела от случилото се, от моята постъпка. Не биваше да почивам дълго. Трябваше да продължа да вървя. Възможно е Джейк и Ранди да са се прибрали вече

вкъщи и да са намерили тялото. Може вече да са уведомили властите за престъплението ми. Понякога пускаха кръвожадни кучета следотърсачи да заловят беглеца, а те често разкъсваха своята жертва на късчета, преди някой да успее да ги спре. Извърнах глава и се вслушах внимателно. Почти ми се стори, че чувам злия кучешки лай. Всъщност само една птичка в далечината пропя, но независимо от това се уплаших много. Пребледняла от страх, се свих на кълбо върху падналия дънер. Положих всички усилия да се овладея и да почна да мисля разумно.

Вярно е, че бях ударила страшно силно Клем с тигана, но той имаше много здрав череп и вероятно изобщо не беше умрял, въпреки че кръвта му се стичаше по пода. Дишаше, когато хукнах да бягам. А Джейк и Ранди обикновено ги нямаше по цял ден, когато отиваха на риболов с Андерсънови. Понякога оставяха своя улов в колибата на Андерсънови и се отбиваха до града, за да си намерят момиче, което да пожелае да им се отдаде и на четиримата за някоя лъскава панделка за коса или чифт чорапи. Най-вероятно момчетата няма да се приберат вкъщи чак до залез-слънце, ако изобщо се приберат днес. Здравият разум ми нашепваше това, но страхът надделя. Нищо чудно да са се върнали рано днес. Възможно е хората вече да са пунали кучетата подире ми, като са им дали да подушат някоя от старите ми носни кърпички, за да попаднат на правилната следа.

Станах. Белите дробове още ме боляха. Нямах кост в тялото ми, която да не ме боли. Китката ми се бе възпалила от размахването на тигана. И без това парцаливата ми розова пола се бе скъсала по време на бягството. Бях мръсна, потна и натъртена. Чувствах се съвсем незащитна. Какво ще правя? Къде да ида? Не можех просто да бродя по блатата и да ги чакам да ме хванат. Трябваше да направя план и да си намеря цел, към която да вървя. Спомних си за Ню Орлиънс. Ще се добера някак си до Ню Орлиънс. Ще разбера кои са роднините на Ма и ще отида при тях. Нямах и представа къде е Ню Орлиънс — нищо чудно да се намира на стотици мили отук, но все някой ще знае къде се намира той и ще ме упъти как да стигна до него.

Мама Лу ми каза, че съм силна. И Ма беше силна. Частичка от тази сила ми се притече на помощ. Почувствах, че на мястото на паниката се появява стоманена решителност. Няма да им позволя да ме хванат. Няма да се предам и да се откажа. Няма да позволя на живота да

ме сломи. Ще постигна нещо. Аз съм млада, силна и здрава. Умея да чета и пиша поне малко. Умея да работя от сутрин до залез, без да се оплаквам. Бях постигнала немалко досега. Може би ще си намеря работа като готвачка или прислужница. Ще правя всичко, което трябва, за да се измъкна от блатата и от отчайващия живот тук. Все някак ще спечеля достатъчно пари, за да се добера до Ню Орлиънс и след това... Изпънах рамене и се изпълних с увереност.

Познавах отлично блатата от най-ранно детство. Умеех да се ориентирам бързо. На запад от блатото, на около тридесет и пет мили оттук, имаше град. Не знаех как се нарича. Никога не го бях виждала, но знаех, че се намира там. Градът беше истински, не като този наблизо до нас и се издигаше до реката. Имаше магазини, къщи и оживено крайбрежие. Клем беше ходил там веднъж преди няколко години. Спомних си, че той разказваше за него и се оплакваше горчиво, че му се наложило да плати цял долар, за да пренощува в един крайбрежен хан. Ако вървя на запад, непременно ще стигна до града, прецених аз. Може би там ще си намеря работа и ще получа някаква информация за Ню Орлиънс.

Слязох от дънера, заобиколих чепатия сив кипарис, който беше окичен с призрачен мъх и тръгнах на запад. Сега имах цел и вървях, изпълнена с надежда. Ще ми трябват доста часове, за да измина тридесет и пет мили. Сетих се, че няма да успея да стигна града преди залез-слънце. Мисълта, че ще ми се наложи да прекарам нощта в блатото, не ми поддейства ободряващо, но реших, че ще мисля по-късно за това. А сега трябва да се отдалеча възможно най-далеч от фермата. След малко изчезнаха привичните гледки и се озовах в онази част на блатото, в която не бях стъпвала по-рано. Вървях бързо, но предпазливо. Избягвах тресавищата и внимавах за змии и алигатори. Заобикаляше ме постоянното жужене на насекомите и хорът от птичи крясъци, който отекваше злоещо над върховете на дърветата.

Не се страхувах. Ни най-малко. Повтарях си, че всичко е свършило. Не се боях и не се бях загубила. Вървях на запад. Рано или късно ще стигна до реката, а градът се намираше от другата ѝ страна. В тази част на блатото имаше много повече ручей и езерца. Навсякъде течеше вода или поне така ми се струваше. Дърветата не растяха по-нагъсто отпреди. Сивите стъбла бяха обгърнати от мъх и лишей. Клоните образуваха непроницаем балдахин отгоре. Почвата беше

влажна и пружинираше под голите ми крака. Веднъж стъпих на покрит с мъх камък и паднах в един поток, който излезе много по-дълбок, отколкото ми се струваше на пръв поглед. Един алигатор, който спеше на брега, отвори челюсти и изсъска противно. После се хлъзна във водата. Излязох бързо и цялата мокра продължих да вървя по брега, докато не намерих едно по-тясно място, което съумях да прескоча. През короните на дърветата проникваха оскъдни слънчеви лъчи, които само усиливаха мрака. Стори ми се, че светлината отслабва.

Помислих си, че сигурно е почти пет часът, докато преминавах поредния поток и блъсках настрана висящия мъх. След малко ще се стъмни. Никога не бях ходила в блатото нощем, тоест, когато из него обикаляха, за да си намерят някоя жертва призраците и зомбитата и когато излизаха на лов дивите създания. Глупости! Дори и за миг нямаше да повярвам в съществуването на призраци и зомбита, а всяко диво създание, на което се натъкна, ще се уплаши не по-малко от мен, отколкото аз от него. „Няма от какво да се тревожиш, убеждавах се аз. Ще си намеря някое сухо и безопасно място, ще се свия на кълбо и ще заспя, а на сутринта ще тръгна отново на път.“ Продължих да се самоуспокоявам, но независимо от това страхът ми нарасна. Бях съвсем сама. Уплаших се. Прииска ми се да седна на земята и да заплача като малко дете.

Освен това бях гладна като вълк. Досега не бях обръщала внимание на това. Непокколебимо бях пренебрегвала признаците на глада, но празнотата в мен настоятелно изискваше да я изпълня. Раздразненото куркане на червата ми само влошаваше положението. И по-рано съм била гладна, но не толкова. Кога ядох за последен път? Вчера сутринта? Да, тогава хапнах комат царевичен хляб. Един комат. Без масло. Загубих апетит, откакто почина Ма. Ядях съвсем малко, но сега усещах, че ако не хапна скоро, действително ще припадна. „Не обръщай внимание на това, Дана, сгълчах се аз. Не мисли за храна. Продължавай да вървиш!“

Продължих да вървя. Светлината отслабваше все повече, и повече, а въздухът като че ли придоби лилав оттенък. Неясни синьо-черни сенки почнаха да се събират, а от водата се заиздигаха спираловидни стълбчета мъгла, които изглеждаха съвсем като привидения. Нямаше как да бъдат по-призрачни. Скоро ще трябва да си намеря някое място, където да прекарам нощта. Някое сухо и

безопасно място. „Може би ще се натъкна на сечище или нещо подобно“, помислих си аз. Почвата тук беше прекалено влажна и приличаше на кал. Със сигурност имаше повече алигатори от обикновено заради многото вода. Сенките се сгъстиха и почнаха да се съединяват. Бледолилавият въздух придоби пурпурна окраска. Нощта падаше бързо, а след това изведнъж се стъмни напълно. Спрях. Паниката ме обзе отново.

„Не се отчайвай и не губи надежда!“ Погледнах към тъмните сенки и към черните очертания на дърветата, които бяха посребрени съвсем леко от трепкащите лунни лъчи. Водата бълбукаше и вече ми вдъхваше ужас. Мъглата още се въртеше и ми изглеждаше попризрачна отвсякога. Боях се да помръдна, но се страхувах и да остана намясто. Всичкият кураж, който бях събрала досега, изчезна. Бях само на седемнадесет години. Майка ми беше умряла, нямах си никого и ми се искаше да умра. Вслушах се в нощните звуци. Обвих кръста си с треперещите си ръце. Именно тогава забелязах една мъждукаща светлина в далечината. Отначало си помислих, че е светулка, но светулките не стояха на едно място. Освен това те бяха златистожълти, а не оранжеви. „Лагерен огън“, помислих си аз. Някой си беше устроил лагер тук, посред блатото.

Поколебах се само за миг и тръгнах бавно към светлината. Стъпвах много предпазливо. Спънах се в корена на едно дърво и едва не паднах. Луната посребряваше леко един малък поток. Преминах внимателно през него. Светлината изглеждаше отдалечена както преди и приличаше на проблясваща оранжева сянка в края на дълъг черен тунел, но постепенно ставаше все по-ярка. Да, наистина беше лагерен огън. Пламъчетата подскачаха весело и очертаваха жълто-оранжеви шарки в мрака. Някакъв мъж се разхождаше в малкото сечище, обаче все още бях твърде далече, за да го видя по-ясно. Запълзях изключително предпазливо напред, защото не исках да ме забележи. Стори ми се, че измина цяла вечност, преди да стигна началото на сечището. Заставах зад едно дърво. Дебелият му сив ствол ме прикриваше. Обърнах глава наляво и надзърнах през сплетените храсталаци.

Огънят съвсем не беше толкова голям, колкото си мислех. Почти догаряше в момента. Няколко дънера в малък кръг от камъни излъчваха яркооранжева светлина. Над огъня на един импровизиран

шиш се печеше някаква птица, която вече беше придобила хубава златистокафява коричка. Близо до огъня имаше един дебел куп одеяла, а до него стояха три безформени на вид чанти от някакъв груб плат. На няколко крачки настрана се издигаше някакво странно съоръжение от дървени пръти, което приличаше на индианска колиба. Полузавършена рисунка се опираше на тясна дървена поличка, която се намираще на половината път до колибата. „На каква смешна измишльотина си е сложил картината, помислих си аз, пък и кой ли ще поиска да гледа рисунка, която още не е завършена?“ Но аз я погледнах само за миг. Много повече се интересувах от птицата, която се печеше на огъня. Долавях миризмата на месото и едва не ме накара да полудея. Толкова бях гладна!

Мъжът, който бях забелязала по-рано, сега не се виждаше никъде. Заобиколих бързо дървото, разтворих шубраците и влязох в сечището. Птицата още не беше съвсем готова. Нямах как да я махна от шиша, без да си изгоря ръката. Направо залитах от глад. Хукнах към големите чанти. Може би в тях има някаква храна — пастърма, сирене или поне ябълка. Коленичих на одеялата, отворих първата чанта и извадих една огромна папка, пълна с рисунки на цветя и растения. Имаше и кутия с водни бои, четки и много други неща, но нямаше нищо за ядене. След като отворих втората чанта, намерих чифт ботуши, огледало, бръснарски принадлежности и няколко спретнато сгънати дрехи. Панталоните бяха от много хубав плат. Ризите бяха изискани, меки и копринени и леки като въздуха. Оглеждах една от тях, когато чух шум от стъпки зад мен и заплашително металическо прищракане. Замръзнах на място.

— Само да помръднеш — предупреди ме един ленив глас, — и ще ти пръсна черепа.

Кръвта ми буквално се вледени и аз наистина замръзнах на място. Нямах да помръдна, дори ако бях пожелала. Бях коленичила на купа от одеяла. Меката изискана риза още беше в ръцете ми. Пръстите ми се бяха сковали. Коприната се изплъзна от ръцете ми и ризата полетя към земята като перо на птица. Той беше зад мен. Усещах присъствието му. Усещах и пистолета, който беше насочен към гърба между плешките ми. Дали ще натисне спусъка? Дали ще умра? Изминаха няколко секунди. Коленете и мускулите на краката ми

почнаха да ме болят. Не можех да стоя повече така. Опитвах да преглътна. Гърлото ми беше пресъхнало.

— Май те хванах на местопрестъплението — изрече с провлечен глас мъжът.

— Аз... не... — гласът ми заглъхна.

— Добре — каза той. — Стани!

Захапах долната си устна и се изправих бавно. Краката ми трепереха толкова силно, че едва стоях права. Сърцето ми биеше лудо. Още усещах, че пистолетът му е насочен към гърба ми. Нищо не му пречеше да ме застреля досега. Миризмата на печащата се птица беше истинско мъчение за мен. Ако не хапна малко, така или иначе ще умра. В този миг стомахът закурка толкова шумно, че стресна дори мен.

— Какво беше това? — попита той рязко.

— Моят... моят стомах.

— Обърни се — нареди той. — Съвсем, съвсем бавно.

Потреперих и му се подчиних.

Първото нещо, което видях, беше цевта на пистолета. Тя беше дълга и гладка. Малката черна дупка в края ѝ беше насочена право в сърцето ми и беше готова да изпрати куршум, който да ме пониже. Втренчих се в него с ужас и любопитство, фина ръка държеше пистолета, а един дълъг пръст се беше притиснал здраво към спусъка. Още треперех и хапех долната си устна. По бузите ми се стичаха сълзи. След миг вдигнах очи и погледнах лицето на мъжа, който ме улови и ахнах. Не бях виждала толкова прекрасен мъж досега. Прекрасен вероятно не е точната дума, но за мен той приличаше на видение от друг свят.

Косата му беше гъста, лъскава и червеникаво кестенява. На слепоочията беше леко посребрена. Скулите му бяха широки и равни, носът му бе римски, а челюстта — ясно очертана и квадратна. Веждите му бяха тъмни и изящно извити. Очите му бяха светлокафяви. Устата му също беше хубава, пълна и стегната. Прецених, че е ужасно стар и е на най-малко четиридесет години. Леко загорялата му кожа приличаше на хубав стар пергамент, а под брадичката му имаше почти незабележима двойна брадичка. Тя го правеше още по-привлекателен. Вдигна вежда и ме погледна въпросително. Лицето му беше добродушно, а устата му се усмихваше леко.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Моля ви, мистър... не... не ме убивайте.

Той се намръщи.

— Какво каза? Не разбрах и една дума.

— Казах: моля... моля ви не ме убивайте.

— Говориш ли френски?

— Говоря чудесно френски — изрекох аз на този език.

— Чудесно едва ли е най-точната дума в случая, момиче. Мили Боже, какъв ужасен звук! Прилича на хриптене на удушена патица. Откъде имаш този ужасен акцент?

— Говоря добре — протестирах.

— Не бях чувал досега по-жалък звук — заяви ми той.

Почувствах се смъртно обидена. Никой не беше критикувал гласа ми досега. Знаех, че понякога се изпускам, сливам думите и бъркам граматиката, но гласът ми звучеше чудесно, поне според мен. Със сигурност не ми приличаше на хриптене на удушена патица. Неговият глас беше дълбок и мелодичен. Беше малко дрезгав, което го караше да звучи като лека милувка. Мъжът носеше излъскани до блясък кафяви ботуши, плътно прилепнали панталони от шевро и великолепна жилетка от брокат на кафяви и бронзови ивици над копринена бяла риза с бухнали ръкави. Никога не бях виждала мъж, който да носи толкова хубави дрехи. Реших, че сигурно е много богат и е някой проклет аристократ. Може би дори е принц или нещо подобно, нищо че е толкова стар. Въпреки че ми говореше вежливо, още не беше навел дулото на пистолета.

— Ще... ще ме застреляте ли? — запитах аз.

— Може би. Защо бъркаше в багажа ми?

— Аз...

— Искаше да ме обереш, нали?

— Аз... само...

— По-добре си признай, момиче.

— Само търсех нещо за ядене — изстенах аз.

За мой ужас и удивление заревах като бебе. Ридаех и извивах. Цялото ми тяло затрепери. Сълзи бликнаха от очите ми и заляха като същински потоп бузите ми. Мъжът явно се ужаси. Видимо се почувства неловко. Затъкна пистолета, въздъхна отчаяно и се озърна наоколо, сякаш търсеше някакъв начин да избяга от този крайно неприятен изблик на чувства. Паднах на колене, като продължавах да хълцам и стена. Най-сетне изливах цялата тъга, болка и страх, които бях спотаила дълбоко в себе си, откакто почина Ма. Мъжът изчака малко и прочисти гърлото си. Помогна ми да се изправа. Силната му ръка ме прегърна през кръста. Избърса внимателно лицето ми с мека носна кърпичка, която извади от джоба на жилетката си.

— Така — каза той. — Така, готово. Спри да плачеш.

— Не може...

— Не мога, не, не може. Мога. Спри веднага, чуваш ли ме? Това, което правиш, е много неприлично.

— Съ... съжалявам.

— Сожелявам. Ама че произношение имаш! Трябва някой фонетик да чуе недодяланото ти произношение. Сигурно ще му бъде интересно. Господи, каква мръсна блатна мишка си ти. От главата до петите си покрита с кал. А миризмата — не вярвам носът ми да е подушвал някога по-неприятно зловоние.

Изхълцах пак. Бликнаха още няколко сълзи. Мъжът въздъхна отчаяно. Хвана ме за раменете и ме сложи да седна на одеялата. Седна до мен и ме прегърна. После притисна главата ми към гърдите си и ме остави да се наплача на воля. Ръката му беше много силна и ми действаше успокояващо. Не знаех дори как се казва, обаче неизвестно защо се чувствах в пълна безопасност до него. Беше едър, висок и може би малко по-пълен, отколкото трябва. Със сигурност не беше дебел, но не беше и особено строен. Говореше смешно и произнасяше много думи, които не разбирах, но усетих, че ми съчувства. От него лъхаше на топлина и спокойствие.

— Е, добре, сега — каза той, след като спрях да плача. — Искаш ли да ми разкажеш всичко? Какво правиш посред блатото в толкова необичаен час и защо си толкова мръсна?

— Паднах в един поток. Целият беше кален, а на брега имаше алигатор и ми... мисля, че убих втория си баща.

— Наистина ли?

— Ударих го с всичка сила с железния тиган по главата, а после... после реших да избягам.

— Звучи ми доста разумно. И защо го халоса с тигана?

— Той... се опитваше да... да...

Пак почнах да хълцам. Хълцах и разказвах. Така той научи цялата история. Разказах му за Клем, Джейк и Ранди и за Ма, която видяла червена птица и за смъртта ѝ и за онзи ужасен ден на гробището с дървения ковчег, гроба и купа от кафява кал. Разказах му, че съм незаконно дете и имам засега неизвестни роднини в някакво място на име Ню Орлиънс. Най-накрая му разказах за опита на Клем да ме изнасили в кухнята. Мъжът слушаше с важно изражение на лицето, като полагаше всички усилия да разбере несвързаните ми приказки, които предаваха събитията в пълен безпорядък.

— И... не съм лоша... нямах нищо за ядене, откакто хапнах комат царевичен хляб вчера и... и затова ви рових в багажа. Помислих си, че птицата не са... не е още готова. Страхувах се, че ще си изгоря

пръстите и си помислих, че може би има нещо за ядене в някоя от чантите. Не исках да ви ограбвам, къ... кълна се.

— Смятай ме за идиот, ако искаш, но... знаеш ли, май наистина ти вярвам, момиче. Седни тук и си почини. Ей сега ще ти дам да ядеш нещо.

Той се наведе и отвори третата чанта, в която не бях успяла да надзърна. Виждах го така, сякаш между нас имаше блестящ облак. Бях толкова уморена след плача и емоционалния изблик, че едва си държах очите отворени. В третата чанта наистина имаше храна, също както и прибори за маса и домакински принадлежности. Видях как вади нещата, а клепките ми натежаваха все повече, и повече. Чувствах се малко особено, сякаш се носех във въздуха и не бях изобщо тук.

— Готово — изрече той.

Подаде ми чиния, която беше отрупана догоре с резенчета печена птица и току-що стоплен фасул, хляб и буца твърдо сирене. Даде ми и чаша, пълна с някаква кехлибарена течност, която се оказа удивително вкусна, макар и да ми подейства малко особено, докато се хлъзгаше в гърлото ми. Мъжът стоеше пред мен със скръстени ръце и ме гледаше как ям. Когато накрая оставих чинията настрана, половината храна беше останала неизядена. Чувствах се още по-странно отпреди. Пак ми се виеше свят, но усещах, че в мен се е появила някаква топлина, която ме караше да се чувствам като малко котенце.

— Свърши ли? — попита той.

Кимнах сънено и вдигнах празната чаша.

— Не съм в състояние да ям още, но ще пийна още една чаша от това прекрасно нещо.

— Прекрасното нещо е вино, момиче. Между другото е от много хубава реколта, най-доброто от моята изба. Като те гледам, си мисля, че една чаша ти е достатъчна. По-добре ли си сега?

— Чувствам се като котенце.

— Котенце?

— Искане ми се да се свия на кълбо и да замъркам.

— Мили Боже — възкликна той.

— Ще имаш ли нещо против, ако дремна малко на тези одеяла?

— Разполагай се на спокойствие.

Прозях се и се излегнах още по-удобно на дебелия одеял. Всичко ми беше като в мъгла. Все едно че гледах през някакво

проблясащо парче стъкло. Още ми се виеше свят, но съвсем бавно. Усетих пак приятна топлина вътре в мен. Никога не се бях чувствала така преди. „Може би умирам“, казах си аз. Това ме уплаши.

— У... умирам ли? — попитах аз.

— Не — отвърна той — само си малко пиана.

— Невъзможно е да съм пиана — възразих аз.

— Виното беше много силно. Не биваше да ти давам. По-добре да беше пила малко кафе.

Въздъгнах и придърпах едно от одеялата върху голите си крака. Радвах се, че не умирам и че съм само пиана. Мъжът беше оставил чинията ми на земята. Самият той държеше чаша с много силното вино. Отпиваше от него и ме гледаше. Изглеждаше много едър и хубав. Гордият римски нос и ясно очертаната квадратна челюст ми вдъхваха увереност и спокойствие, а нежните очи и пълната насмешлива уста ме караха да се чувствам уютно. Обаче той беше мъж, а всички мъже искаха да ми посегнат. „Може би няма да е чак толкова лошо, ако го направя с някой като него, помислих си аз. Той сигурно ще се държи много мило и нежно и ще ме накара да се чувствам така добре, както ми го описваха другите.“

— Ще се възползваш ли от мен?

— Извинявай, не те разбрах.

— Всички мъже искат да преспят с мен.

— Така ли?

— Зная... зная, че съм много мръсна и изглеждам ужасно, но когато не съм цялата в кал и косата ми не е сплъстена, съм много хубава. Кръстът ми е твърде тънък и гърдите ми са много големи, разбира се, но мъжете това изобщо не ги интересува.

— И аз така мисля — отбеляза той.

— И ти... не изглеждаш зле.

Той отпи още една глътка кафе и се усмихна на себе си.

— Така е — настоях аз.

— Благодаря ти, дете.

— Сладък си като бонбонче, нищо че си много стар.

— Ох! — изстена той.

— Бас държа, че на много жени ще им хареса, ако имат възможност да преспят с теб. Обзалагам се, че те самите биха ти направили предложение.

— Случвало се е — призна той.

— Ако... ако ми се налагаше да си загубя невинността, няма да се тревожа много, ако това стане с някой едър мъж с топли кафяви очи и хубава уста, особено ако е мил и не е много груб. Възрастен мъж като теб сигурно ще знае как да се справи по-добре.

— Мили Боже — възкликна той и поклати глава. — Изпи една малка чашка с вино и вече бърбориш като някоя просмукана от джин пияница. Е, да, разбира се, ти я изпи на празен стомах и преди не беше пила вино, но...

— Как се казваш? — попитах аз.

— Джулиън — отвърна той. — Джулиън Етиен.

— Джулиън е хубаво име. Подхожда ти. Приличаш съвсем на Джулиън.

— Пияна е до козирката — каза си той.

— Аз съм Дана — заявих му аз.

— Приятно ми е, че се запознахме, Дана, въпреки че това стана при такива необичайни обстоятелства. Спи сега, дете, преди да си изрекла още по-скандални и дръзки слова.

Подчиних се и затворих очи. Все едно, че ме люлееше невидима люлка. Беше ми доста хубаво.

— Интересно дали ти си мъжът от съня ми? — промърморих аз със затворени очи.

— Какво?

— Възможно е да си — казах аз — или пък си някой от другите. Мама Лу каза, че ще бъдат четирима, но не уточни кой, кой е. Не виждаше ясно това. Бас държа, че не си онзи лошият или пък вече си направил нещо неприятно.

— Пияна си до козирката — заяви той.

Пак въздъгнах, присвих краката си и придърпах най-горното одеяло върху себе си. Клепките ми тежаха като олово, а зад тях се вихреха тъмни завеси. Чух, че мъжът ходи наоколо. Ботушите му скърцаха тихо. Потънах в гостоприемния мрак. Беше ми топло и уютно. Нощните звуци и нежното люлеене на земята ме приспаха. Заспах. Тичах, а те тичаха подире ми и кучетата преследвачи лаеха. Клем не беше мъртъв, той насъскваше кучетата и аз извиках. Прегърнаха ме някакви топли и силни ръце. Един дрезгав и мелодичен глас изрече: „Тихо, тихо, всичко е наред, в безопасност си, дете.“ После

видях ято червени птици и Ма. Лицето ѝ беше бяло. Опитваше се да ми каже нещо, което не чувах. После образът ѝ почна да изчезва. Нямахме как да я спра и да я задържа. Простенах и извиках името ѝ. Ръцете ме прегърнаха още по-здраво. Едната от тях приглади назад косата ми и ме погали по главата. Всичко ми се струваше съвсем реално. Действително усещах топлината и силата в тези ръце и наистина чувах гласа, който ме уверяваше, че всичко ще бъде наред и трябва пак да заспя.

По клепките ми затанцуваха ярки сребристожълти светлини. Една птичка вдигаше ужасна врява, а земята си беше съвсем твърда и вече не се люлееше. Във въздуха се носеше приятен аромат на кафе, силно, горещо кафе. Чувах се и някакво дразнещо пращане. Отворих едното си око и примигнах. Пак простенах. Накрая се изправих и седнах. Всички кости в тялото ме боляха. Главата също ме болеше ужасно и ми се гадеше малко.

— Добро утро — каза Джулиън Етиен.

Пак простенах и се намръщих. Той се усмихна, наля кафе в една голяма калаена чаша и ми я подаде. Приех я мълчаливо и се запитах мислено дали ще оживея, или ще умра. Почувствах се по-добре, след като изпих малко кафе. Проклетата птица още кряскаше с всичка сила. Много ми се искаше да я замеря с някой камък. Голите ми крака и ръце и цялото ми тяло бяха покрити с изсъхнала кал. По скъсаната ми пола също имаше кални ивици, по които имаше остатъци от зелен мъх. А мъжът бе съвсем чист и току-що избръснат.

— Мръсна съм — казах аз.

— Несъмнено — отговори той.

Ама че дума! Той говореше безупречен френски, който явно му беше родният език, но изричаше много смешни думи. Тази сутрин изглеждаше дори по-добре от снощи. Беше малко широкоичък в талията, а тялото му беше малко пълничко, но явно се чувстваше удобно така. Изглеждаше много елегантен в изисканите си дрехи. Почти незабележимата двойна брадичка и посребрените слепоочия увеличаваха някак този чар и го правеха още по-привлекателен. Интересно какво ли прави в блатата с всичките тези... тези рисунки и с онова нещо, дето приличаше на колиба, което стоеше наблизко с недовършената картина на него.

— Искаш ли нещо за закуска? — попита той и посочи рибите, които се пържеха лениво в тигана. — Хванах ги тази сутрин, обезкостих ги и отделих филето. Много са вкусни.

— Ъ-ъх — изрекох аз.

— Искаш ли да се измиеш? — попита той.

— С удоволствие.

— Има едно езерце наблизо. Водата е кристалночиста. На края на езерцето има един малък водопад. Боя се, че не ми е останал още сапун, така че измисли нещо да го заместиш. Ще се почувстваш по-добре, като смъкнеш тази кал от себе си.

Той ме упъти накъде да вървя. Излязох от сечището и намерих езерцето. По повърхността на водата танцуваха сребристи слънчеви лъчи. Миниатюрният водопад се изливаше от високия каменист бряг от далечната страна на езерцето. Навсякъде наоколо растяха върби и други растения, покрити с мъх. Спрях на брега за малко и погледнах към отражението си в проблясващата вода. Мили Боже, и по лицето ми имаше кални ивици. Приличах на негърка. Свалих си роклята и фустата. Дръпнах ги с мен във водата и се захванах да ги търкам енергично. Почистих повечето петна, а после ги проснах на брега да се сушат.

Поплувах няколко минути. След това събрах две големи туфи мъх, начупих ги и се търках с тях, докато получих хубава гъста пяна. Насладих се на разкошното усещане с кожата си. Заплувах под водопада и оставих прохладната вода да се плиска навсякъде около мен и да отмие пяната.

Погледнах се пак във водата, но не забелязах този път да имам някаква прилика с негърка. Втренчих се с любопитство към блещукащия образ. Водата отразяваше една висока и стройна водна нимфа с дълги и добре оформени крака, тънък кръст и пълни, издадени напред, гърди, на чийто връх имаше стегнати зърна, които бяха фини като розови пъпки. Кожата ѝ беше кадифена и светлокафява. После легнах на брега, за да изсъхна. Слънцето вече напичаше силно.

Затворих очи. Сигурно съм задрямала. Шумът от приближаващи се стъпки ме накара да се събудя внезапно. Скочих на крака и грабнах стремително дрехите си. Пред мен се показа Джулиън Етиен. Треперех. Сърцето ми туптеше ужасно бързо.

— Спокойно, дете — изрече той. — Няма да ти сторя нищо лошо.

— Бо... боях се, да не би да са те — казах дрезгаво.

— Нямахте те повече от час и половина. Почнах да се тревожа за теб. Отбих се само за да проверя дали всичко е наред при теб.

Още треперех. Стисках роклята и фустата пред себе си. Той ме изгледа продължително. Хубавите му кафяви очи се изпълниха със съчувствие.

— Приличаш ми на уплашена кошута, дете — изрече тихо той. — Никой няма да те обиди, обещавам ти. Няма да им позволя.

— Доведените ми братя... Клем...

— Никой няма да те обиди — повтори той. Гласът му стана съвсем твърд. — Иди се облечи. Аз ще се върна в лагера. Ще подгрея рибата и ще ти направя няколко препечени филийки.

Кимнах. Джулиън си отиде. Облякох си фустата и нагласих омалелия парцалив корсаж. За мен беше непознато усещането, че си имам защитник. Това ме караше да се чувствам наистина млада. Цялата се изпълних с трепет и възбуда.

Джулиън Етиен стоеше пред подобното на колиба нещо с четка в ръка, когато влязох в сечището. Беше свършил с рисуването на картината. Стоях неподвижно и го гледах. Той рисуваше едно диво цвете, което растеше на лианата наблизо. Цветето беше великолепно — бледооранжево на фини златисти и бронзови точки.

Върху хартията то изглеждаше хубаво като в живота. Удивих се на неговата красота и на магическия дар, който даваше възможност на този мъж да създава толкова прекрасни картини. Той въздъхна дълбоко, остави четката и се обърна. Видя ме и в очите му се появи особено изражение. Стори ми се, че ми се възхищава така, както аз се възхищавах преди малко на картината му. То ме накара да се почувствам извънредно неловко.

— Боже мой! — възкликна той тихо.

— Нещо... не е ли наред? — попитах неспокойно.

— Не бях забелязал... ти беше цялата покрита с кал, нямах представа...

— Толкова ли съм грозна? — попитах аз.

— Изглеждаш зашеметяващо, дете мое.

— Зашеметяващо ли? Какво значи това?

— Това значи, че си истинско видение дори в тези дрипи. Сигурно си най-красивата жена, която съм виждал някога.

— Ти ми се подиграваш — изрекох аз, — това не е учтиво. — Не е.

— Не е. Изобщо не е хубаво, не е като... като цветето, което си нарисувал.

— Ти си много по-хубава и без никакви петънца.

— Още съм девствена, ако това имаш предвид. Няма да допусна никой мъж, преди да стана готова.

Той поклати отново глава, този път от удоволствие. Не бях сигурна дали ми се надсмива, или не, но поне вече не ме гледаше така, сякаш имам две глави или нещо такова.

— Какво е това нещо? — попитах аз.

Той се усмихна.

— Това нещо се нарича статив. Всеки художник го използва, докато рисува.

— Ти художник ли си?

— О, мили Боже, не, само цапам платното.

— Онази рисунка си я нацапотил много хубаво. Ако не си художник, какво работиш тогава?

— Смятам се за ботаник. Боя се, че приятелите и близките ми ме мислят просто за ексцентрик.

— Какво значи ботаник?

— Ботаниката е наука за живота на растенията. Ботаник е този, който ги изучава. Скитането из блатата, воденето на бележки, събирането на образци и рисуването на флората и фауната е джентълменско занимание според моето дълбоко уважавано семейство.

— Ох! — възкликнах аз.

Джулиън Етиен се усмихна и тръгна бавно към огъня. Той представляваше сега само няколко нажежени въглена, върху които имаше тиган. Върху тигана имаше похлупак. Джулиън свали тигана от огъня и махна капака. Отдолу имаше малка купчинка от бъркани яйца, две препечени филийки и няколко вкусни на вид парчета риба. Всичко още беше горещо.

— Гладна ли си? — попитах аз.

— Като въл.

— Трябва да се научиш да произнасяш правилно последното „к“, дете. Ти си гладна като вълк, не като въл. Седни на одеялата. Ще пресиля всичко в чинията. Искаш ли още кафе?

— Ис... искам още от онази прекрасна напитка, която ми даде снощи.

— Боя се, че податливостта ти към тази прекрасна напитка я прави неподходяща особено в този ранен час.

— О! В такъв случай с удоволствие ще пийна малко кафе.

— И аз така мисля.

Храната беше вкусна. Яйцата се топяха в устата заедно със сиренето. Препечените филийки бяха от някакъв черен хляб и удивително хрупкави. Не бях яла толкова вкусна риба през живота си. Джулиън Етиен може и да беше ексцентрик, каквото и да означава това, но беше и прекрасен готвач. Готвеше по-добре от мен даже. Как е възможно някой посред блатото да готви подобна храна? Направо си беше за удивление.

— И така — каза той, след като свърших да ям, — какво мислиш да правиш сега?

— Не си... не съм съвсем сигурна — отговорих аз. — Знам, че има голям град на около тридесет мили оттук. Не знам как се казва, но е край реката. Там има крайбрежен квартал и много сгради.

Той кимна.

— Много добре познавам това място, въпреки че то едва ли може да се нарече голям град.

— Ще се добера някак дотам и... и сигурно ще се опитам да си намеря някаква работа. Умея да готвя добре, макар и не толкова добре, колкото теб, и знам как да въртя домакинството на една къща. Знам как се търкат подовете и оправят леглата и... ами май не знам какво още се прави в къщата. Смяташ ли, че ще ме наемат в някой хан?

— Възможно е — допусна той.

— Ще си намеря работа и ще спестявам всички пари, а после ще отида в Ню Орлиънс и... и може би ще успея да открия роднините на майка ми. Дори не знам името им или нещо за тях, но все... някак ще ги намеря и може би те ще ме приемат.

Джулиън Етиен не коментира думите ми. Очите му гледаха замислено. Имах чувството, че се съмнява много, че това някога ще стане. Ако семейството ѝ е прогонило Ма и е отказало да има повече

нещо общо с нея, защо им е да се занимават с нейното незаконно дете осемнадесет години по-късно? А и как ще ги открия изобщо? Усетих колко неубедително звучат думите ми, но нямах право да се отдавам на съмнения. Трябваше... да имам някаква цел в живота. В очите ми пак се готвеха да бликнат солени сълзи. Сподавих ги непоколебимо. Няма да съжалявам за постъпките си. Няма. Ще бъда силна и ще го направя.

— Искаш ли още кафе? — попита той.

Поклатих глава, подадох му празната чаша и станах.

— Благодаря ви за... любезността — изрекох аз. — Ако не ви бях срещнала снощи, не знам какво щях да правя. Май... ще е по-добре да си вървя по пътя. Има много мили до...

Млъкнах внезапно. Лицето ми побеля. Чух тропот от тежки стъпки в блатото, които бяха съпроводени от шумни гласове, които се носеха от няколко места. Разпознах гласовете. Почнах да треперя ужасено. За миг ми се стори, че ще припадна. Коленете ми потрепериха. Залитнах. Джулиън Етиен ме хвана за рамото със силната си ръка и ме подкрепи. Погледнах го отчаяно. Сърцето ми биеше лудо.

— Това е... това е... — от гърлото ми се чу нещо като грачене. — Те...

— Спокойно, дете — изрече той.

— Това са тях и те ще... те ще...

— Никой няма да ти стори това, което ти не желаеш да ти сторят — заяви той. — Никой няма да те обиди. Застани зад мен, разбираш ли? Стой зад мен и не казвай нищо.

Той взе спокойно пистолета и го напълни. Едрият дружелюбен мъж със сърдечните кафяви очи и нежната насмешлива уста внезапно се превърна в съвсем различна личност. Стана хладнокръвен, спокоен, невъзмутим и твърд като гранит. Изглеждаше съвсем самоуверен и същевременно ужасно заплашителен. Свих се разтреперана зад него, когато гласовете и стъпките зазвучаха по-наблизо. Изписах високо, когато Клем изскочи в сечището. Джейк и Ранди вървяха по петите му.

И тримата спряха, когато видяха Джулиън Етиен, който стоеше съвсем спокойно с пистолет в ръка. Лицето на Клем беше почервеняло. Беше вързал около главата си зацапан бял бинт. Целият бе покрит с кал. Джейк и Ранди бяха в малко по-добро състояние. В очите им се четеше радостно предчувствие.

— Казах ли ти, че тя ще тръгне по този път, татко — изрече той.
— Казах ти, че ще я намерим, ако вървим все на запад.

— Аз ви доведох до нея — изрече с провлечен глас Джейк. — Именно аз забелязах онова парцалче от розовата ѝ пола, което се беше закачило на един клон.

— Млъквайте и двамата! — прогърмя Клем.

Той погледна към Джулиън и видя пистолета. След това всички млъкнаха. Стоях зад защитника си. Надзъртах иззад широкия му гръб. Коленете ми още бяха омекнали и трепереха. Синьо-черните очи на Клем блестяха от гняв.

— Мога ли да ви помогна с нещо, джентълмени? — запита Джулиън.

Гласът му беше студен, учтив и смразяващ.

— Дойдох да си взема момичето. Тя е, дет се крие зад вас. Не знам какво ви е разправила, но тя избяга от къщи. Искам да я върна у дома. Тя не ви засяга, мистър. Стойте настрана, ако знаете кое е добро за вас.

— Май че сме се изправили пред проблем — отвърна Джулиън.

— Така ли? Какъв?

— Явно не знам кое е добро за мен.

— Виж какво, мистър...

Клем пристъпи една крачка напред. Джулиън насочи пистолета си към него. Клем замръзна на място.

— Направи още една крачка — обяви Джулиън, — и ще забия един куршум право в сърцето ти, и то с огромно удоволствие.

— Мисля, че ще го направи, татко — подметна Ранди.

— Затваряй си устата! Виж какво, мистър, от часове обикалям из блатата, още отпреди разсъмване. Преди това бях много зле. Момичето ме фрасна с тиган по главата и едва не ме уби, проклетницата. Момчетата ми искаха да повикат властите и да пуснат кучета преследвачи по дирите ѝ, но им казах, че това не е необходимо. Няма нужда да въвличаме други хора в семейните дела.

— Много разумно, от ваша страна, като се има предвид какъв е случаят.

— И какъв е случаят?

— От законова гледна точка тя е непълнолетна и е под ваша опека, а вие сте се опитали да я изнасилите. Нямам представа какви са

нравите в блатата, но съм добре запознат със законите в щат Луизиана. Нападението върху непълнолетна от възрастен мъж е криминално престъпление. Наказанието е обесване — добави той.

— Аз... никога...

— Момичето ми описа инцидента с всички подробности, сър. Беше толкова потресена от случилото се, че едва говореше. Има синини, следи от насилие по ръцете си. Каза ми, че сте се опитали да я насилите и сте решили да я дадете на синовете си да преспят също с нея.

— Тя е една проклета лъжкиня! Аз...

— Помоли ме да ѝ помогна. Съгласих се да я отведа при властите и да предявя официално обвинение. Тъй като се появихте съвсем навреме, може би ще пожелаете да ни придружите. Това ще спести на всички ни много време.

— Той блъфира, татко! — извика Джейк.

Лицето на Клем беше зачервено, когато влезе в сечището, но когато Джулиън заговори съвсем спокойно за опит за изнасилване, закон и официално обвинение, цветът малко по малко изчезна от него. Джулиън пък беше съвсем невъзмутим.

— От друга страна — продължи той, — нищо не ми пречи да ви застрелям право в сърцето. Това ще спести бъдещите неприятности на всички ни и доколкото разбирам, е много по-приятна смърт от обесването.

— Той блъфира, казвам ти! — настоя Джейк. — Ще го надвием, татко! Ние сме трима, а той е само един. Нали няма да се върнем и да оставим тази малка повлекана да ни се изплъзне след това, което ти стори? Хайде да му скочим. Не може да ни застреля и тримата.

— Вярно е, че не мога — съгласи се Джулиън. — Ще се задоволя да застрелям само баща ви.

— Той говори сериозно, татко — изрече Ранди.

— И още как — добави с провлечен глас Джулиън.

Той вдигна малко по-високо пистолета. Ръката му беше съвсем спокойна. Показалецът му се беше притиснал плътно към спусъка. Лицето на Клем стана смъртнобледо. Той отстъпи една крачка назад, после направи втора и се блъсна в Джейк, който изруга. Ранди го хвана за ръката и го дръпна назад.

— Не си струва да мреш за нея, татко — каза той. — Не ни е притрябвала чак толкова. Колкото искаш уличници има около нас. Може би Джеси ще се съгласи да се премести вкъщи. Ще бъдеш много по-добре с нея.

— Не бива да позволяваме... — започна Джейк.

— Само да си казал още една дума, момче, и ще ти строша зъбите — изрече заплашително Клем, без да изпуска от поглед Джулиън и пистолета му. — Брат ти е прав. Момичето не си струва труда.

— Но...

Клем се завъртя и удари Джейк толкова силно по лицето, че Джейк политна назад, удари се в храстите и падна на земята. Джулиън въздъхна и стана видимо по-нетърпелив. Клем го погледна отново, като се стараеше отчаяно да овладее гнева и страха си. Пое си дълбоко дъх. Най-накрая успя да проговори.

— Не е нужно... не е нужно да вдигате гюрултия — заяви Клем. — Момичето не е пострадало. Вземете я. Да, вземете я. Правете каквото искате с нея. Имате моята благословия.

— Махайте се — нареди Джулиън.

Клем не се нуждаеше от повече напомняния. Помогна на Ранди да изправи на крака Джейк. След това тримата се запрепъваха из храсталаците и се изгубиха от поглед. Чухме ги да се отдалечават шумно. Джулиън въздъхна отново и най-сетне сведе дулото на пистолета. Никой от нас не продума, докато шумът от стъпките не заглъхна окончателно.

— Вя... вярно ли е това, което каза за закона? — попитах аз. — Че Клем го заплашва бесилка?

— Нямам представа, дете. Просто импровизирах.

— Щяхте ли да стреляте по него?

— Несъмнено — отвърна той.

— Стрелял ли сте по човек преди?

— Всъщност никога не съм натискал спусъка на пистолет.

— Никога ли? — не ми се вярваше.

— Много повече ме бива да си служа с думите, отколкото с оръжията. Нося това нещо с мен само за по-голяма убедителност. Върши прекрасна работа — добави той.

— Вие сте луд — заявих му аз.

— Но признай, че ме бива да се справям с тежките ситуации. Предлагам да си стегнем багажа и да се махнем, преди очарователният ти роднина да размисли и да реши да ни удостои с повторно посещение. Вързал съм едно голямо кану наблизно.

— Ще... ще ме откарате ли до брега по реката?

— Ще те отведа, ако не продължаваш да ми задаваш въпроси с този твой ужасен носов изговор и не реша да те удуша. Побързай, момиче. Вече е следобед, а има да гребем доста време, докато стигнем.

Езерото беше огромно. Обграждаха го покрити с мъх много високи кипариси. В кануто имаше достатъчно място за нас двамата и за целия багаж, но Джулиън го караше с лекота. Гребеше без особени усилия. Отпуснах се назад и се облегнах на една от чантите. Гледах го как вдига и спуска греблото ту от едната, ту от другата страна. Джулиън беше в отлична форма. Беше мускулест и удивително силен за мъж на такава напреднала възраст. Гребеше от над три часа и дори не изглеждаше уморен, въпреки че хубавата му бяла риза беше мокра от пот.

— Не бях виждала това езеро досега — казах аз. — Много е голямо.

— То води към едно по-малко езеро, което, от своя страна, води към една малка река, която пък води към друга по-широка река, която ще ни изведе от блатото точно на крайбрежния квартал.

— Знаеш ужасно много за този край.

— Прекарал съм ужасно много време тук.

— И рисуваше с водни бои?

— И събирах образци и си водех бележки.

— Това ми се струва доста странно занимание за възрастен мъж като теб — подхвърлих аз.

— Роднините и приятелите също ми го напомнят постоянно.

— Така ли си изкарваш прехраната?

— Това ми е хоби — обясни той.

— О! — възкликнах аз.

Той се усмихна широко, тъй като знаеше много добре, че аз не знам думата.

— С тези занимания си убивам времето — обясни той. — За щастие не ми се налага да работя, за да си изкарвам прехраната.

— Богат ли си?

— Платежоспособен съм — каза той. — Това означава, че имам достатъчно пари да си плащам сметките, но не стигат за прекомерно разкошен начин на живот. Парите всъщност бяха доста много, но боя

се, че късметът обърна гръб на моето семейство и сега съвсем не сме толкова богати.

— Искан ми се да съм богата — изрекох аз.

— Наистина ли?

— Искан ми се да имах хубави обувки с високи токове и две рокли и... истинска копринена фуста.

— Това не ми се струва прекалено много.

— И... и си мечтая да имам чадърче — добавих с копнеж в гласа.

— Зная, че звучи глупаво, но... винаги съм искала да имам чадърче.

Въздъгнах и се излегнах на чантата. Джулиън потапяше веслото във водата и ме гледаше изумено с кафявите си очи. Известно време ме гледа, без да продума. Интересно за какво ли си мислеше. Дали му харесва това, което вижда? Дали и той като другите мъже мисли само как да ми отнеме девствеността?

— На колко години си, всъщност? — попитах внезапно.

Първо изглеждаше изненадан, а после се развесели.

— На четиридесет и една — отвърна той.

— Толкова стар?

На устните му се появи усмивка, а кафявите му очи загледаха развеселено.

— Знам, че съм роден преди цяла вечност — призна той, — но смятам, че все пак ми е останала още някоя и друга година живот. А ти на колко години си?

— На седемнадесет.

— Мили Боже! Май и ти си почнала да остаряваш!

— Повечето момичета на моя възраст вече са омъжени и имат няколко деца. Беси Баркър се омъжи на тринадесет. Наложих ѝ се да го направи, татко ѝ я накара насила, тъй като беше бременна. Вече има четири деца. Беси е съвсем малко по-стара от мен.

— Боже Господи! — възкликна той.

— А ти женен ли си?

— Досега ми се удаваше да избегна тази участ — отговори той, — въпреки безбройните съблазнителни кандидатки, които ми се изпречваха на пътя. Пращаха ми ги натрапливи приятели и роднини, които се изживяваха като сватовници.

— Щом не си женен, значи си имаш любовница, нали?

— Виж какво, дете, задаваш прекалено много въпроси.

— Имаш ли любовница?

— Дали имам? Действително се радвам много на компанията на една привлекателна и общителна жена, но... хм-м, поне засега не съм прибрал никоя вкъщи.

— Толкова си хубав! Сигурно много жени искат да се омъжат за теб. Доста от тях ще се съгласят да ти бъдат любовници.

— Само преди миг сериозно обмислях възможността да те хвърля зад борда — заяви ми той, — но ти се размина в последния момент. Обаче трябва да се научиш да не задаваш толкова много въпроси, дете, и не бива да си толкова откровена и пряма. Друг мъж би... ъ-ъ... те разбрал погрешно.

— Ще получи едно коляно в слабините, ако си въобразява много — обещах аз. — Никой мъж не бива да ме разбира погрешно, освен ако аз не искам това да стане.

Джулиън Етиен се изкиска тихо. Реших, че вероятно ми се присмива. Това никак не ми хареса. Вярно, че не съм ходила на училище, но не бех... бях тъпа. Изгледах го недружелюбно. Настъпи тишина, а той продължи да гребе по езерото.

Кануто се хлъзгаше леко по водата към редица от кипариси с огромни оголени сиви корени. Сега се движехме по един тесен воден канал, който ни извеждаше от езерото. Тук беше тъмно и сенчесто.

— Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме? — попитах неспокойно.

— Съвсем сигурен съм.

— Имам чувството, че всеки момент ще изскочим от водата. Тази земя е цялата кална, няма да издържи човек, и... внимавай, ще се блъснем в онова дърво.

— Имай ми доверие — каза той.

Водният канал постепенно се разширяваше и ставаше по-дълбок.

— Колко ни остава до града? — попитах аз.

— Два или три часа. Ще пристигнем преди залез. Уморена ли си?

— Не се оплаквам.

— Какво мислиш да правиш, когато стигнем града? — запита той.

— Да си намеря работа — отвърнах аз.

— И каква точно?

— Както ти казах преди малко, аз съм сръчна и работлива. Знам как да поддържам всяка къща възможно най-чиста. Умея и да готвя добре. Слагам малко оцет, той придава особен вкус, нали разбираш, а царевичният ми хляб е... ти пак ми се смееш.

— Не на теб, дете. Вярвам, че царевичният ти хляб е вкусен.

— Такъв е. Умея да пека и пайове. Знам как да пържа пилета и да доя крави. Бия и масло, когато се наложи. Аз... не са много нещата, които не могъ да правя. Всеки, който иска да работи здравата като мен, непременно си намира работа. Хич не се и тревожа за това.

— О, да, оптимизмът на младите. Бях забравил колко е вълнуващо да си млад. И къде мислиш да спиш довечера?

— Не... не знам точно, но вярвам, че все ще се намери нещо.

— Най-вероятно така ще стане — каза той.

Кануто се люлееше и подскачаше по повърхността на водата. Лекият плисък от загребванията странно защо ми действаше приспивно. Беше много горещо. Постепенно заспивах. Скоро стигнахме една тясна река, която течеше толкова стремително, че на него почти не му се налагаше да гребе. Пак се отпуснах на чантата. Постарах се да са разположа удобно. Джулиън ми се усмихваше, докато клепките ми натежаваха и се прозявах.

Почти се беше стъмнило, когато отворих пак очи. Небето беше мъгливо и лилаво-сиво на розови петна. Движихме се по една много широка река. И двата бряга бяха покрити със сянката от многобройните дървета и храсталаци. Точно пред нас имаше още много лодки и корабчета с всякакви форми и размери. Те бяха завързани за дървени стълбове, които потъваха във водата. Зад тях имаше много постройки. Градът ми се стори огромен. Никога не бях виждала толкова много лодки и корабчета и толкова много сгради. Беше направо изумителна гледка.

— Ние... май стигнахме — казах аз.

— Точно така. Ти спа като бебе.

— Много бях уморена — признах аз.

Джулиън прокара умело кануто през лабиринта от лодки и го докара най-накрая до ред дървени стъпала, които водеха встрани от пристана. Вече чувах гласове, оглушителен смях и подрънкването на някакъв музикален инструмент. „Сигурно има някакво празненство наблиз“, помислих си аз, докато Джулиън завързваше грижливо

кануто. Един широкоплещест и грубоват на вид мъж в стари дрехи и сплескано кепе слезе по стълбите. Поздрави сърдечно и гръмогласно Джулиън. Видимо се изненада, когато видя и мен в кануто.

— Реших, че ще се върнете горе-долу по това време — изрече грубо мъжът. — Видях, че и момичето е с вас. Ъ-ъ, позволете да ви помогна да си пренесете багажа, мосю Етиен. Ще го отнеса до хана вместо вас.

— Благодаря ти, Хокинс. Това е мис О’Мали. Тя дойде с мен на връщане.

— Не задавам излишни въпроси — отвърна дръзко Хокинс. — Не е моя работа.

— Кануто е на Хокинс — обясни ми Джулиън. — Той ми го дава под наем всеки път, когато отивам на екскурзия в блатото.

Хокинс изглеждаше доста смутен. Той вдигна и трите чанти и ги понесе нагоре по стълбите. Джулиън ми помогна да изляза от кануто. Стискаше здраво ръката ми, докато лодката се люлееше. Хокинс вече беше изчезнал от поглед с чантите, когато изкачихме стълбите. От няколко къщи се носеше оглушителна музика.

Бях смела и решителна, както винаги, но изведнъж се почувствах безкрайно уязвима и се уплаших. Ами ако ме остави тук? Какво ще правя? Къде да ида? Нямах пари. Нямах дрехи. Не познавах никого в това смущаващо с големината си място. Бях абсолютно сигурна, че рано или късно ще си намеря някаква работа, но какво ще правя довечера? Къде ще пренощувам? Какво ще ям? Целият ми кураж и самоувереност се изпариха. Долната ми устна затрепери. Джулиън Етиен ме хвана за лакътя и го стисна силно. Коленете ми трепереха.

— Стой близо до мен — заповяда той. — Крайбрежието е пълно с неприятни типове дори в този ранен час.

— Ще... ще ме вземеш ли в хана с теб?

— Разбира се, че ще се погрижа да се нахраниш добре и да преспнеш на някое прилично място довечера. Да не мислиш, че ще те изоставя?

— Не си длъжен да ми обръщаш внимание — казах аз.

— Така е. Уви, имам съвест. Това ми е създавало големи неприятности. Постоянно се опитвам да се държа като студент и безсърдечен мерзавец, но рядко ми се удава. Боя се, че съм мека Мария.

— Какво е това?

— Няма значение. Просто стой близо до мен и гледай надолу.

Излязохме от пристана и тръгнахме по една павирана улица, от двете страни, на която имаше редици от ярко осветени къщи, пълни с хора, които се караха и вдигаха адски силен шум. Широкоплещести мъже в окъсани дрехи ходеха наперено по паважа. Бяха много страховити на вид. Някои от тях ме изгледаха внимателно, но суровото изражение на Джулиън ги обезкуражи и те не предприеха опити да ми привлекат вниманието. Тук имаше и жени — очарователни създания с изрисувани лица, които носеха рокли в ярки цветове и кожи около врата и се облягаха предизвикателно на стените. Джулиън стискаше толкова силно лакътя ми, че трепнах от болка. Водеше ме напред така, сякаш бях някаква престъпничка, която той току-що е арестувал.

— Мисля, че ти казах да гледаш надолу.

— Как няма да гледам! Тук е страшно интересно. Онази дама преди малко много си падаше по теб.

— Не беше дама — отвърна безцеремонно той.

— Хареса ми роклята ѝ.

— Продължавай да вървиш! — заповяда той строго.

Ханът се намираше на широка улица. Той представляваше голяма сграда с пристройки, която беше боядисана в ярко жълто. Джулиън ме поведе по стълбата. Влязохме в главната стая. Полагах отчаяни усилия да не гледам с широко отворена от удивление уста.

Досега не бях виждала такава стая. Излъсканият под беше застлан с хубав килим на златисти и бели шарки, който беше мек като трева и почти толкова дебел. От тавана висеше кристален полилей. Имаше големи златисти столове и елегантни малки маси, а в центъра на стаята имаше голям златист диван с форма на кръг. Няколко души се навъртаха наоколо. Всичките бяха облечени хубаво. Докато Джулиън ме водеше към тезгяха, ми стана неудобно при мисълта за голите ми крака и скъсаната рокля. Служителят се втрещи от изненада, когато ме видя, но независимо от това само се усмихна неспокойно.

— О, мосю Етиен, колко хубаво, че пак идвате при нас. Качихме вашия багаж в стаите, които наемате обикновено. Аз... ъ-ъ... искате ли да наемете отделна стая за младата дама?

Джулиън кимна съвсем безгрижно. Мъжът провери кутиите на стената зад него и откри, че има една свободна стая точно до тази на

Джулиън. Всички във фоайето се преструваха с всички сили, че не виждат нищо, като изключим една жена, която ни зяпаше съвсем неприкрито. Тя имаше лъскава черна коса, която се спускаше на дълги букли по гърба ѝ. Тъмносините ѝ очи ни гледаха с кисела насмешка. На хубавата ѝ червена уста заигра усмивка.

— Май си бил на много интересно пътешествие, Джулиън — подметна тя. — Нов вид си открил, както забелязвам!

— Какво правиш тук?

— Дошла съм с един приятел, скъпи. Той има много имоти в този край и дойде да види как вървят работите. Коя е очарователната ти спътничка?

— Аз... ъ-ъ... ще ти обясня това по-късно, Амелия.

— Разказът ти сигурно ще е много интересен — изрече тя.

Жената имаше тих мелодичен глас и ухаеше на магнолия. Беше най-хубавото създание, което бях виждала някога. По всичко личеше, че познава отлично Джулиън. Сините ѝ очи ме огледаха изпитателно, но не нахално. След това погледна Джулиън и поклати глава.

— Ти си пълен с изненади, скъпи — изрече тя лекомислено. — Не очаквах това от теб.

Джулиън я погледна отчаяно. Още ме държеше за лакътя. Стискаше го толкова силно, че бях сигурна, че ще ми излязат синини.

— Виж какво, Амелия, би ли... ъ-ъ... би ли ме изчакала тук долу? Искам да отведа това дете горе в стаята му и да му поръчам баня. А... след това, мисля, ще ми трябва твоята помощ.

— Така ли?

— Сега знам защо те заряхах — изрече той ядосано. — Винаги си се държала саркастично.

— Ти не ме „заряга“, скъпи. Прехвърлих се на по-зелено пасище, но се държах много мило с теб всеки път, когато се срещяхме. Дори ти помогнах да препишеш твоите ужасни бележки, а това е нещо нечувано за дама като мен, нали?

— Ще ме чакаш ли тук след десет минути?

— Няма да изпусна това за нищо на света — заяви му тя.

Той ме поведе по стълбите и по широкия коридор със златист килим. Не ми беше останал дъх и бях изпаднала в благоговение пред луксозната обстановка. Джулиън отключи една стая и ме въведе вътре.

— Ще ида да ти поръчам баня — каза той. — Ще ти донесат в стаята вана, вода, сапун и хавлии. Измий се старателно. Искам да се изтъркаш и зад ушите.

— Не съм дете — казах аз.

Той ми хвърли един поглед.

— Ще ядем в трапезарията на долния етаж — продължи той. — Ще дойда да те взема в осем часа.

— Но...

— Никакви възражения. Много съм уморен и се дразня лесно. Прави каквото ти се казва и е възможно да изкараме вечерта, без да убия някого. Да си готова навреме, чу ли?

Кимнах покорно, въпреки че знаех, че не е възможно да се храня на долния етаж в тези дрипи. Видях как ме гледаха всички. Престорих се, че това не ме интересува, но не беше така. Въпреки привидното ми безразличие се почувствах дълбоко унижена. Не възнамерявах да се подложя още веднъж на подобно изпитание. Джулиън ме погледна отчаяно за последен път и излезе, като затвори вратата зад себе си. Въздъгнах и се захванах да разглеждам стаята.

Беше много просторна и голяма. Леглото имаше синя копринена покривка, а тоалетната масичка и гардеробът бяха направени от лъскаво бяло дърво. Оглеждах смаяно всичко. Направо не ми се вярваше, че е възможно да съществува такъв разкош.

След няколко минути една пълна и весела слугиня, не много по-възрастна от мен, внесе бяла тенекиена вана, после се върна с ведро, пълни с гореща вода. Когато ваната се напълни, тя пусна малко странно на вид мазило във водата и ми се усмихна широко. Ваната ми се струваше много малка. Как ще седна в нея?

Съблякох се бързо и влязох предпазливо във ваната. Копринената вода като че ли обсипа с милувки цялото ми тяло. Извих гръб от удоволствие, плъзнах се още по-надолу и посегнах към гъбата и към парчето сапун на подноса до ваната. Сапунът също ухаеше на люляк и пускаше великолепна гъста пяна. Какъв разкош! Какво блаженство! Чувствах се като кралица. Реших, че бих останала цялата вечер във водата, но след половин час излязох и цялата поруменяла се загърнах в една от големите хавлии.

Погледнах презрително окъсаната си розова рокля и зацапаната бяла фуста. В никакъв случай няма да сляза на долния етаж в тези

дрехи. Вярно е, че умирах от глад, но нямаше да ми стане нещо особено, ако изпуснех тази вечеря. Признах си, че сигурно няма да ям често през близките няколко дена, поне докато не си намеря работа, но бях здрава и издръжлива. Почукването по вратата ме стресна. Камериерката едва се виждаше от купа от кутии, който носеше в ръцете си. Прекрачи предпазливо в стаята. Въздъхна тежко и сложи кутиите на леглото. Те бяха бляскаво бели на тънки златни ивици. Камериерката се усмихна широко.

— Джентълменът ви ги праща — обясни ми тя, — макар че нямам представа откъде ги е взел. По това време няма отворени магазини. Нито пък тук пакетират покупките в толкова хубави кутии.

— Наистина ли?

— Точно така — отвърна тя. — О, между другото, донесох ви една четка и гребен. Видях, че нямате, та затова.

— Защо... благодаря ви.

— Джентълменът ми даде много голям бакшиш и ми каза да се грижа за вас и да ви наглеждам. Ако ви трябва още нещо, само ми кажете.

Остави четката и гребена на тоалетката, усмихна ми се пак весело и излезе. Отворих една от кутиите и ахнах тихо, когато видях бежовата копринена фуста. Беше направо великолепна. Лежеше в гнездо от мека и тънка хартия, която прошумоля, докато изваждах фустата от кутията. Вдигнах я високо. Платът проблесна на светлината на свещта. Истинска копринена фуста. Не вярвах на очите си. Ръцете ми трепереха, докато отварях другите кутии. Там имаше копринени чорапи, ефирни като паяжина, два бежови дантелени жартiera и чифт светлооранжеви обувки от шевро с елегантни високи токчета. Роклята, която открих в най-широката кутия, беше от бежов ленен плат на златистооранжеви и тъмнокафяви ивици. Дрехата беше тънка и фина като от коприна. В последната кутия имаше луксозно чадърче от същия ленен плат на ивици.

Не се съдържах и заплаках. Сълзите се стичаха по бузите ми, а аз не направих усилие да ги възпра. Седях на леглото, заобиколена от новите си премени, а сърцето ми бе така изпълнено от благодарност и щастие, че ми се струваше, че всеки момент ще се пръсне. Какъв удивителен мъж бе Джулиън, толкова вежлив, толкова внимателен и тактичен. Заклех се, че ако дори за миг прояви желание да отнеме

девствеността ми, ще му позволя всичко. Не само защото ми беше подарил дрехите, а тъй като в действителност вече бях дълбоко влюбена в него.

Усмигнах се, смачках на кълбо старата розова рокля и парцаливата фуста и ги хвърлих в хубавото бяло кошче за боклук до тоалетката. Те символизираха миналото, а миналото вече беше зад гърба ми. Бъдещето ме очакваше. Когато посегнах към чорапите, се убедих, че бъдещето действително ще бъде великолепно.

Заставах пред огледалото. Вгледах се удивено в отражението си. Сърцевидното деколте на ленената ми рокля почти откриваше гърдите ми. След сресването и усърдното приглаждане косата ми се спускаше по раменете ми на лъскави медноруси вълни, които проблясваха в златистокафяво. Лешниково кафявите ми очи като че ли блещукаха на този фон. Скулите ми бяха все още твърде високи, а устата ми беше прекалено пълна и розова, но въпреки това изглеждах... изглеждах различна. Не приличах на някоя, която се казва Дана. Приличах на изискана дама. Взех чадърчето, разтворих го и отпуснах дръжката му на рамото си. После го завъртях. Никой няма да познае, че съм дошла от блатата, ако ме види сега. Ще си помислят, че съм истинска аристократка, която отива да пие чай с другите със синя кръв.

Още се дивях на непознатата, отразена в огледалото, когато чух почукване. Отворих вратата с изтънчено движение и се усмигнах изискано, без да снемам чадърчето от рамото си. В коридора стоеше Джулиън. И той беше чист и сресан. Изглеждаше великолепно в излъсканите си кафяви ботуши и тютюнево кафявите панталони и редингот. Продължих да се усмихвам. Чаках той да каже нещо, но той само ме гледаше втрещено.

— Точно осем часът е — изрекох весело — и както виждаш, аз съм готова.

— Виждам — изрече той.

— Не ти ли харесва роклята?

— Тя е... ъ-ъ... едва ли бих я препоръчал на седемнадесетгодишно момиче, но всъщност нямах никакъв избор. Защо не я вдигнеш малко нагоре, ако е възможно?

— Опитах се — казах му аз. — По-високо от това просто не е възможно.

— Мили Боже — прошепна той. Поклати глава в знак на примирение със съдбата. — Когато стигнем трапезарията, да не си посмяла да се навеждаш — предупреди ме той. — Каквото ще да става, не се навеждай! Проклетата Амелия! Трябваше да се сетя, че вероломната лъжкиня ще измисли нещо такова, но пък нищо чудно просто да е нямала никакви по-прилични дрехи.

— Нейна ли е роклята?

— Обясних ѝ положението. Амелия ми предложи щедро някои от нещата, които си била купила за пътуването. Дори още не ги бе разопаковала. Остави чадърчето, дете. Дамите рядко ги носят навън.

— Зле... зле ли изглеждам? — попитах аз, докато вървахме по коридора.

— Изглеждаш прелестна — заяви ми той. — Явно ще ми се наложи да се бия на дуел с всички присъстващи мъже, но, мили Боже, как се забърках в тази история?

— Не е нужно да ям на всяка цена — казах му аз.

— Не се заяждай — отвърна той гневно.

Трапезарията на долния етаж беше прекрасна. Цялата беше в синьо и сиво. Разкошен кристален водопад висеше от тавана, а по всички маси имаше снежнобели ленени покривки. Джулиън ми каза, че не се казва водопад, а полилей и аз си взех бележка наум. Почти всички маси бяха заети от елегантно облечените хора, които бях видяла по-рано. Всички гледаха как Джулиън и аз вървим след мъжа в изискана черна дреха към масата, която Джулиън беше запазил за нас двамата. Видях, че Амелия седи заедно с един изискан среброкос джентълмен, който беше по-възрастен дори от Джулиън. Тя беше облякла великолепна рокля от пурпурночервена коприна на черни точици. Носеше и чифт дълги черни ръкавици. Беше се разголила даже повече от мен. Кимна приятелски на Джулиън. На устните ѝ пак се появи киселата насмешка. Той ѝ се намръщи и промърмори нещо не особено ласкателно по неин адрес.

— Не постъпваш много учтиво — казах аз. — В края на краищата тя ти даде дрехи, които да облека.

— Негодницата знаеше много добре какво прави. Съзнава отлично, че всички тук ще те видят в тази рокля и ще сметнат, че аз... те обсебвам... — той спря внезапно.

— Обсебваш какво? — попитах невинно.

— Няма значение — отсече той.

Джулиън поръча за двама ни, щом прочете голямото златистобяло меню. Погледна ме многозначително и каза на мъжа, че не желаем вино тази вечер. През това време аз се любувах на великолепното обзавеждане. Кой би си помислил, че съществува такъв дворец съвсем близо до блатото? Джулиън ми каза, че ханът е напълно подходящ за това място и е средно голям. А аз му отвърнах, че той продължава да ми прилича на дворец. Той въздъхна и поклати глава. Стори ми се твърде сприхав. Това може би се дължеше на Амелия или на всеобщото внимание, което привличахме.

Сигурно имаше двадесетина мъже в трапезарията. Всички те ме гледаха крадешком. Един елегантен рус младеж седеше отсреща заедно с някакъв здравеняк. И двамата носеха хубави рединготи и шалчета. Русият вдигна чашата си към мен, усмихна се широко и каза нещо на приятеля си, което го накара да се изкиска. Много добре се досещах какво му каза. И двамата имаха добри маниери и носеха доста хубави дрехи, но въобще не се различаваха от простаците в блатата. Бяха същите като тях. Постоянно се заглеждаха по жените. Джентълменът, който беше приятел на Амелия, също ми хвърляше някое око от време на време. Накрая ѝ се наложи да го чукне по китката с ветрилото си, за да привлече вниманието му. Усмихнах се мислено, когато донесоха поръчката.

— Знаеш ли с коя вилица да ядеш? — попита Джулиън.

— Ни съм... не съм дивачка — изрекох безгрижно. — Ма ме научи как да се храня на маса. Да не мислиш, че ще ям с пръсти?

— Вече нищо не е в състояние да ме изненада.

— Защо стана толкова лош изведнъж?

— Аз да съм лош?

— Много — казах аз. — Ка... какво съм виновна, че всички мъже ме гледат. Какво съм виновна, че... че ни одобряваш тази рокля.

— Не я одобрявам — поправи ме той.

— И какво съм виновна, ако... невинаги произнасям правилните думи или не говоря с акцент като от доброто общество. Не всички сме имали преимуществото да сме били възпитани както трябва. Някои от нас е трябвало... — гласът ми затрепери.

— Ще те удуша, ако се разреवेश!

— Нема... няма да се разрева!

— Недей — предупреди ме той.

— И аз имам чувства.

— Нима?

Прииска ми се да го убода с вилицата.

Навсякъде около нас се носеше тихият шум от учтиви разговори, звъntenето от кристалните и порцелановите съдове и лекото потракване на сребърните прибори, а Джулиън и аз ядохме в пълна тишина. Храната беше толкова вкусна, че забравих бързо за лошото си настроение и се нахвърлих върху нея с апетит. Имахме за вечеря гореща супа от костенурки, прекрасна салата от марули и сърцевина на артишок, резенчета от прясна розова шунка, пържени в масло картофи и вкусни аспержи. Имаше и стоплени кифлички. Взех си три и ги намазах изобилно с масло. Несъмнено за пръв път през живота си се хранех толкова добре и това не беше всичко. След като мъжът вдигна празните чинии, дойде пак и донесе купи, в които имаше оризов пудинг с гъст и горещ сладък сос със стафиди. Джулиън не докосна своя. Изгледах пудинга му с нескрит копнеж, след като изядох моя. Той го побутна към мен. Не след дълго и от него не беше останала и следа.

— Храната беше хубава — изрекох аз. — Благодаря ти.

— За мен беше удоволствие. Ще искаш ли кафе?

— В корема ми няма място за нищо повече — отвърнах аз.

— Само една чаша — поръча той на келнера.

Келнерът наля кафето на Джулиън и си отиде. Джулиън отпи замислено. Мислеше за нещо друго. Помислих си възмутено, че не ме забелязва. Амелия и приятелят ѝ джентълмен си бяха заминали преди известно време, а хубавият блондин и приятелят му си тръгваха в момента. Прецених, че са на около двадесет и пет години и преливат от типичната за богатите самоувереност. Вероятно бяха синове на плантатори. Русокосият ми кимна и ми се усмихна доста дяволито, докато излизаха от помещението. Джулиън не забеляза това. Все още беше потънал в мисли. Минаха няколко минути, преди да ме погледне и да си спомни за съществуването ми.

— Съжалявам — изрече той. — Не исках да се държа неучтиво.

— Често ли се унасяш в мисли така?

— Когато съм уморен и имам много грижи на главата. Денят беше твърде дълъг.

— Май... ще почна да си търся работа утре — казах аз. — В толкова голям град като този непременно ще намеря нещо подходящо.

— Сигурно ще намериш — изрече Джулиън, — но все пак ще ти оставя малко пари. Ще ти стигнат за няколко седмици.

— Не... не бива да правиш това — почнах да протестирам.

— Имам съвест — напомни ми той. — Не мога да те оставя просто така без никакви пари.

— Ти си... много добър човек — изрекох тихо.

— Но и злобен — добави той.

— Понякога. Ще... ми липсваш.

— Струва ми се, че и ти ще ми липсваш — призна той. — С тебе прекарах истинско приключение. Става късно, Дана — добави той. — Хайде да те връщам в стаята ти.

Джулиън махна на келнера, подписа някакво парче хартия и ме изведе навън.

— Какво ще правиш сега? — попитах Джулиън. — Вкъщи ли ще се връщаш?

Той кимна.

— Утре по обяд един кораб заминава за Ню Орлиънс. Смятам да пътувам с него.

— Ню Орлиънс? Ти живееш там? — Едва сдържах възбудата в гласа си.

— Живея в една паянтова стара къща в Квартала. Наричат я Етиен Маншън, но се боя, че бъркат с това название. Тя е нещо като местна забележителност, една от първите сгради, построени на това място, но величието ѝ се изгубва веднага щом видиш ронещите се тухли и ръждясалото ковано желязо.

Поведе ме нагоре по стълбите, стискайки здраво лакътя ми. Сърцето ми биеше учестено.

— Вземи ме с теб — помолих аз.

Той се втрещи от изненада.

— Какво?

— Вземи ме с теб. В Ню Орлиънс. Трябва да отида там, нали разбираш. В този град живеят роднините на майка ми. Разказах ти всичко за нея снощи, не помниш ли? Не ти ли казах, че смятам да отида в Ню Орлиънс и да намеря близките на майка ми? Отначало

мислех да си намеря работа и да спечеля достатъчно пари за път, но... ако ме вземеш с теб, ще си спестя усилията.

— Безспорно — изрече той.

Стигнахме площадката и тръгнахме по коридора. Нямахше да се примиря толкова лесно с неуспеха.

— Ще работя за теб. Ти не се... не си женен. Сигурна съм, че имаш нужда от жена, която да се грижи за теб. Ще поддържам онази паян... онази стара къща съвсем чиста, ще ти готвя и ще се грижа за твоите неща и...

— Имам си леля, която прави всичко това — уведоми ме той. — Или по-точно наглежда слугите. Животът ми е достатъчно усложнен и без да поемам отговорността за... едно вироглаво момиче, което е вече на възраст за женене.

— Няма да съм ти в тежест. Ще ти бъда от полза.

— Забрави това — каза той.

Спряхме пред моята врата. Погледнах го и видях, че е непреклонен. Изражението на лицето му беше като на търпелив възрастен, който си има работа с очарователно, но безразсъдно дете.

— Защо няма да ме вземеш? — попитах аз.

— Първо на първо, това ще предизвика голям скандал. И без това вече ме смятат за ексцентричен и подозрителен, за някакъв безотговорен мечтател, който по цял ден броди из блатата и изучава растенията, вместо да поддържа славата на семейното име. Ако се покажа пред всички със седемнадесетгодишно момиче, целият Квартал ще почне да гъмжи от слухове, а ултраконсервативното ми семейство ще стои на първо място в това отношение. Ще си помислят най-лошото и нищо няма да ги убеди в обратното.

— Но...

— От друга страна, животът ми е съвсем спокоен и много добре организиран, а ти, дете мое, ще го разтърсиш из основи. Аз съм ужасно отегчителен и ми е невъзможно да се откъсна от моя начин на живот. Когато не събирам образци и информация, съм потънал до гуша в заниманията си и съм обграден от бележки, драсканици и... — той поклати глава. — Невъзможно е да те взема в Ню Орлиънс и да те пусна да се оправяш сама — това не е място за само момиче. Невъзможно ми е да поема отговорността за твоето бъдещо благополучие.

Не казах нищо. Нямах сили за това, нито пък можех да го погледна в очите. Големите надежди изчезнаха и ме обхвана разочарование. Разбира се, че няма да ме вземе в Ню Орлиънс със себе си. Той... си има свой живот и не ми дължи нищо. Беше много вежлив и щедър, но не бива да очаквам... Вдигнах очи и му се усмихнах смело. Джулиън се намръщи. Явно се чувстваше неудобно.

— Разбираш ли ме? — попита той.

— Естествено, че те разбирам — изрекох аз привидно весело. — Ти... направи прекалено много за мен досега. Не си... не си длъжен да отговаряш за мене. Мога и сама да се погрижа за себе си. Ще си намеря работа и... и ще преживявам някак.

Той се намръщи още повече. Хвана и двете ми ръце и ги стисна много силно. Вгледа се в очите ми. Изглеждаше разкъсан от противоречиви чувства. Стори ми се, че иска да каже нещо, но само стискаше ръцете ми. След миг въздъхна и ги пусна. Когато заговори, гласът му зазвуча съвсем прозаично.

— Ще оставя парите за теб в един плик на бюрото — изрече той. — Утре сутринта ще трябва да си подредя документите и да сложа етикети на някои образци, затова няма да закусвам с теб. Поръчах да ни донесат закуската по стаите в осем часа. — Ще намина да те видя, преди да се кача на борда на парахода.

Просто кимнах. Джулиън ме потупа по ръката.

— Лека нощ, Дана.

— Лека нощ — казах аз.

Той си отиде и аз влязох в стаята. Леглото беше божествено, толкова беше меко. Чаршафите ухаеха на върбинка. Но знаех, че няма да заспя скоро.

Дълбоко бърках. Потънах в обятията на тъгата и почти веднага заспах. Събудих се няколко часа по-късно, когато през прозореца бликаха ранните слънчеви лъчи, които очертаваха лениви жълто-бели езерца по килима. Тъгата още беше в мен и ме поздрави, сякаш беше някакво живо и осезаемо създание. „Той си отива днес, помислих си аз, и няма да го видя никога повече“. От тази мисъл ме заболя повече, отколкото очаквах. Познавах Джулиън Етиен само от два дена и вече... и вече ми се струваше, че съм го познавала, откакто се помня.

„Имаш всичко необходимо, за да бъдеш щастлива, казах си аз. Най-сетне се измъкна от блатата и избяга от Клем, Джейк и Ранди и ще

си намериш работа. Вярно е, че ще разчиташ само на себе си, но ти знаеше това от самото начало. Той не означава нищо за теб. Ще ти липсва известно време, наистина, но всичко ще тръгне по вода и... и няма защо да се излежаваш в кревата и да се самосъжالياваш толкова.“

Най-сетне изскочих от леглото, облякох си новите дрехи и си сресах косата. Още ми беше криво, но бях решила твърдо да си оправя настроението. Донесоха закуската, а тя беше действително изобилна. Въпреки че не ми се ядеше много, се насилих и изядох всичко. Един Господ знае кога ще имам възможност да се наям пак така. Беше някъде след девет и нямах какво друго да правя, освен да седя в стаята и да чакам Джулиън да дойде да се сбoguва с мен. Стори ми се, че ще полудея, ако продължа да стоя така.

Реших да огледам града и да го опозная отблизо. Така може би ще ми хрумне някоя идея как да си намеря работа. Взех чадърчето, излязох от стаята и слязох на долния етаж. Няколко души ме изгледаха, докато преминавах през фоайето. Подозирах, че лепената рокля на ивици и с голямо деколте не е най-подходяща за този ранен час, но тя беше всичко, което имах.

Само няколко души вървяха нагоре-надолу по паветата. Те бяха предимно жени на средна възраст с пазарски чанти или слугини негърки, които бяха излезли да направят някои покупки. Малко по-нататък по улицата имаше голям магазин с витрини от шлифовано стъкло, които излагаха на показ различни дрехи. Спрях и вперих поглед в ръкавиците, дамските чанти, бонетата и хубавите рокли.

Докато им се възхищавах, отвътре излезе една удивителна на вид жена на средна възраст. Тя беше доста закръглена, но съвсем не дебела. Имаше много ярка бакъреночервена коса и изумруденозелени очи. Носеше пищна рокля в черно и зелено и ухаеше на парфюм.

— Добро утро, мила — каза ми тя. — Отскоро ли си в града?

Имаше сърдечен и много приятелски глас. Усмихнах се.

— Пристигнах снощи — отвърнах аз.

— Не си спомням да съм те виждала тук. Казвам се мисис Уилямс, мила, но всички приятели ми казват Порена. Виждам, че се възхищаваш на тези рокли — съвсем не ти подхождат — довери ми тя. — Прекалено са превзети и благоприлични. На теб ти трябва нещо с малко повече блясък като това, което носиш.

Изненадах се.

— Харесвате ли тази рокля?

— Първокачествена е, мила. Сигурно си си продала душата за нея. Обзалагам се, че е от Ню Орлиънс и е дело на Корин. Тя е най-добрата шивачка. Изучила е занаята в Париж, доколкото разбрах. Дълго ли ще стоиш в града, мила?

— Вероятно. Търся си работа.

Изумруденозелените очи на мисис Уилямс блеснаха с още по-явен интерес. Помислих си, че тя е настроена дружелюбно и се държи майчински с мен. Тя беше първият човек, който не ме зяпаше така, сякаш съм някакъв изрод с две глави.

— И каква... ъ-ъ... работа умееш да вършиш? — попита тя.

— Всякаква. Умея да готвя, да чистя къщата или да доя кравите, да изпера. Почти всичко.

При тези думи едната ѝ вежда подскочи нагоре.

— Може би... ъ-ъ... съм в състояние да ти помогна, мила — изрече тя.

Сега беше мой ред да се стресна.

— Наистина ли?

— Винаги може да ми потрябва допълнителна работна ръка в... ъ-ъ... в кухнята. Защо не дойдеш с мен да ти покажа дома си. Сигурна съм, че ще ти хареса. Ще ти дам и стая, в която да живееш.

— Защо...

Мисис Уилямс ми се усмихна майчински.

— Търсех ново момиче, което да ми помага, мила, и си мисля, че ти подходдаш идеално за целта.

— Не ми е възможно да дойда с вас точно сега — изрекох аз. — Трябва да се върна в хана. Един... приятел ме чака там.

— О — каза тя разочаровано. — Значи си с някого?

— Той... заминава за Ню Орлиънс по обяд — казах аз. — Ето защо трябва да се върна, за да се сбогувам с него.

Тя изпита явно облекчение.

— Разбирам — изрече тя. — Ние... ъ-ъ... не искаме той да се тревожи за теб.

— Може би... може би ще успея да дойда по-късно при вас — предложих аз.

— Това ще бъде чудесно, мила. Тя се намира веднага, след като излезеш от града, в края на Джефърс Роуд. Невъзможно е да не я

забележиш. Продължавай да вървиш, мини покрай ореховата горичка и ще стигнеш до нас. Голямата розова къща.

— Розова?

— Винаги съм смятала, че розовият цвят носи щастие. Знаеш ли какво, мила, защо да не пратя с теб и Хенри. Това ще ни спести много неприятности. Ще си вземеш багажа и ще го сложиш вътре при него.

Нямах никакъв багаж, но си помислих, че ще бъде по-добре да не й споменавам това. Казах й, че това е много учтиво от нейна страна и тя каза на Хенри да ме чака пред хана в един часа. После ме потупа по ръката. Изглеждаше невероятно доволна от себе си.

Настроението ми се беше оправило в значителна степен, когато потеглих в обратна посока към хана. Изпитвах боязън при мисълта, че ще се сбoguвам с Джулиън и ще го гледам как си отива, но поне имах вече къде да отида. Мисис Уилямс и аз още не бяхме обсъждали заплащането. Нямах представа колко ще ми плаща, но възнамерявах да спестявам почти всичко. Прекосих бавно парка и пресякох улицата към хана. Качих се бавно по стълбите. Когато влязох във фойето на хотела, се изненадах, когато видях, че Джулиън се е облегал на тезгяха и държи здраво служителя за ръката, като го гледа гневно, докато го разпитва за нещо. Служителят поклати неспокойно глава. След като ме видя, изпита явно облекчение и ме посочи. Джулиън пусна ръката му. Положи всички усилия да се успокои, тръгна към мен и ме хвана за лакътя. Рединготът му беше омачкан, а шалчето се беше развързало. Не каза и дума. Само стисна лакътя ми. Изведе ме на верандата и ме задърпа грубо настрани.

Кафявите му очи бяха потъмнели от гняв. Интересно защо се държи така. Това държание не беше характерно за него. Още се мъчеше да се успокои. Не произнасяше и дума, само се мръщеше. Затова седнах на един от плетените столове и си свалих обувките. Какво удоволствие!

— Търсих те навсякъде! — заяви ми той.

— О?

— От час и половина те търся. Никой не те беше видял. Нито камериерката, нито служителят на рецепцията. Едва не полудях от тревога. Помислих си, че нещо... по дяволите, дете! Къде, по дяволите, беше?

— Излязох на разходка — казах аз, докато се търках по петата на левия си крак. — Ходих в града да видя магазините.

— В тази рокля? — Той беше ужасен.

— Нямам друга — напомних му аз.

Той поклати глава.

— Мили Боже — прошепна той.

— Мислех, че си в стаята и си подреждаш документите и слагаш етикетчета на разните образци и други такива неща.

— Не успях да се концентрирам — каза той. — Не съм спал през нощта. Мислех си за теб и за начина, по който те гледаха мъжете, онзи рус младеж, например. О, да, видях, че ти кима, усмихва ти се и ти маха с ръка. Съвсем не ми харесва този момък. Ако не бях там да те наглеждам... — Той спря да говори. Беше много мрачен.

— Нема... няма защо да се дразниш толкова — казах му аз. — Мъжете постоянно ме гледат така и ми сигнализират по някакъв начин. Знам как да се пазя от тях.

— Разбира се, че знаеш — отвърна той.

— Знам — натъртих язвително. — И ни съм дете, каквото и да си мислиш и не ми трябва някой да ме наглежда.

— Нима?

— Не, не ми трябва — изрекох сопнато. — Просто... си върви в Ню Орлиънс и не се безпокой за мен. Всичко ще бъде наред при мен. Не съм твоята отговорност, не си ли спомняш?

— И аз така си казвах.

— Освен това — добавих аз. — Вече си имам работа.

— Наистина ли?

— Тази сутрин срещнах една много приятна дама, мисис Лорена Уилямс. Тя се държа много приятелски с мен. Когато ѝ казах, че си търся работа, тя ми каза, че търси ново момиче, което да ѝ помага и аз ще подхождам идеално за целта. Тя има голяма розова къща, която се намира малко извън града. Ще ми даде стая и...

— Мили Боже!

Този път не шепнеше. Възкликна толкова гръмогласно, че едва не паднах от стола. Погледнах го удивено и реших, че сигурно се е побъркал. Повечето побъркани си изглеждат съвсем наред първият път, когато ги видиш. Привидно са нормални като всички други, докато не ги раздразниш. Тогава разбираш, че са съвсем смахнати. Джулиън ме

погледна възмутено и каза, че съм само едно бебе. Толкова съм била зелена, че ще порасна, ако ме забучи в земята. Каза и че съм безнадеждно наивна и представлявам опасност за човечеството. Седях съвсем спокойно, кимах на всичко, което ми казваше и гледах да не го дразня. Реших да му отстъпвам, само и само да не побеснее. Накрая му свършиха силите и спря. Въздъхна отчаяно и ми заповяда да тръгвам.

Издърпа ме от стола и ме поведе пак по верандата. Сега изглеждаше съвсем спокоен и напълно примирен със съдбата.

— Къде... къде отиваме? — попитах неспокойно.

— Отиваме да вземем багажа ми. После ще вземем някой фаятон и ще идем да ти купим прилични обувки и дрехи. След това ще се качим на борда на парахода за Ню Орлиънс. Съвсем съм се побъркал, напълно съзнавам това, но никога няма да си простя, ако те оставя на милостта на...

Той поклати отново глава.

— Защо мен, Господи? — попита той.

Помислих си, че ще се пръсна от радост.

ВТОРА КНИГА ПОВЕРЕНИЦАТА

Ню Орлиънс беше направо изумителен. Изобщо не ми се вярваше, че наистина съм тук, докато слизахме от парахода, а един носач ни следваше отзад с багажа. Държах се за ръката на Джулиън. Бях изпаднала в благоговение, но ми беше и тъжно. Тук беше отраснала Ма. Тук беше преживяла неописуемо щастие и беше разбила сърцето си. Ма... не исках да си спомням за нея. Исках да скрия тъгата дълбоко в душата си на някое място, където тя няма да има възможност да ми вреди. Джулиън наклони глава и ми хвърли един поглед. Успях да му се усмихна леко. Той сякаш усети, че не ми се приказва. Мисля, че се досети и за причината. Потупа ме леко по ръката и ме поведе покрай един голям куп от бали с памук.

Доковете бяха огромни и пълни с хора. Навсякъде кипеше оживена дейност, но независимо от това тук цареше необичайно сънлива атмосфера. Може би това се дължеше на твърде тягостното сиво-синьо небе, което беше надвиснало заплашително над нас или пък на страшната жегата. Въпреки че привидно всички бяха заети с някаква работа, като че ли никой не си даваше много зор. Пасажерите, които идваха и си отиваха, ходеха лениво, все едно че имаха цяла вечност пред себе си. Робите негри, които товареха и разтоварваха огромните бъчви и кошове или нови бали с памук, едвам се тътреха в едната или другата посока. Някои от жените наоколо бяха много красиви. Сред тях имаше и някои с по-тъмна кожа. Очевидно бяха мулатки или кварталонки. Те бяха най-красивите и размахваха съблазнително хубавите си копринени чадърчета.

Моето чадърче се намираше при притежателката си заедно с роклята, копринената фуста и оранжевите обувки от шевро. Джулиън поръча на жената в търговския център да ги опакова и ги върна на Амелия в хана. Сега носех гордо бледолилава ленена рокля с тънки пурпурни ивици и благоприлично деколте. Полата се издуваше като камбана над набраната бяла фуста отдолу. Носех и нови обувки, този път от пурпурночервено шевро. Те ми ставаха много по-добре от предишните, но токовете съвсем не бяха толкова високи. Купихме

всичко набързо, преди да се качим на борда. Въпреки че сега бях облечена прилично и гърдите ми не се показваха вече, моряците ме зяпаха. Престорих се, че не ги забелязвам.

Докато се промъквахме през претъпканото гъмжило, Джулиън ми разказваше, че Ню Орлиънс е едно от най-оживените пристанища в Америка. От целия Юг се изнасял памук за чужбина. По-голямата част от него преминавала именно оттук. В града се продавали стоки от целия свят. Ню Орлиънс бил най-космополитният град в Америка, продължи той, а също и най-изтънченият. Не разбирах какво означават тези дълги думи, но се съгласих, че сигурно е приятно място, за живеене.

— Не ми се вярва, че съм тук — казах аз.

— И на мен — добави той сухо.

— Малко ме е страх — признах аз.

— Защо?

— Градът е толкова голям и... не знам нищо за него. Цял живот съм живяла в блатата. Страхувам се, че всички ще ми се смеят.

— Трябва ти малко шлифовка — съгласи се той, — но ще се погрижим за това, не се бой.

Стигнахме до редица от карети. Той ми помогна да се кача на една от тях, плати на носача и обясни на кочияша къде да ни откара. Седях съвсем изправена. Стисках дръжката на вратата, докато се клатушкахме от движението. Догади ми се леко. Дано не ми призлее!

— Защо седиш така? — попита Джулиън.

— Никога досега не съм се качвала в карета. Сигурен ли си, че няма да се преобърнем?

— Господи — изрече той уморено, — ти наистина си дивачка. Какво ще правиш с теб?

— Пусни ме да работя нещо — отвърнах аз. — Ще се издържам сама, обещавам ти. Няма да съжаляваш, че си ме дувел.

— Довел — поправи ме той.

— Твоето семейство наистина ли ще се разтревожи, като ме види с теб?

— Делия няма да ни създаде главоболия. Тя е мила, макар и понякога да е малко завеяна. Чарлз ще вдигне страхотен скандал, когато разбере, но за наш късмет той е в Европа по работа в момента. Лавиния несъмнено ще връхлети върху нас с боен блясък в очите си.

Тя е жената на чичо и спада към Етиенови само заради брака си, но се изживява като господарка на всички ни. Много противна жена.

— Не... не искам да ти създавам неприятности.

— О, ще се оправя с Лавиния. Вярно е, че понякога се държи като огнедишащ дракон, но Чарлз и аз все още контролираме фамилията бизнес и малкото пари, които са ни останали. Това винаги й е било като трън в очите. Лавиния смята, че трябва да ни наглежда. Нейните деца, които ми се падат братовчеди, са жалки и непоправими сноби. Баща им, клетият Андре, стои по цял ден в клуба си, пие бърбън и губи на карти. Поддържаме връзки и с други хора в Квартала, но те идват само за да изпросят малко пари или се появяват на семейните събирания, където храната е в изобилие.

— Кои са Делия и Чарлз? — попитах аз.

— Делия е сестра на баща ми. Живее в къщата, откакто се помня. Дойде при нас, след като убиха мъжа й при някакво сбиване на кораб. Така и не се накани да ни напусне. Наглежда всичко и всички в къщата. Суети се като някаква кокошка и трепери за нас двамата с Чарлз. Постоянно забравя различни неща и си мърмори под носа. Точно когато си мислиш, че старицата е съвсем изкуфяла, тя забива очи в теб и те стряска с някаква невероятно пронизателна забележка. Вярно е, че Делия по цял ден плете, но в критични ситуации е самото въплъщение на силата и увереността.

Джулиън поклати глава. На устните му се появи лека усмивка, докато си спомняше за леля си. После погледът му стана сериозен и той се намръщи.

— Чарлз ми е брат — каза той. — Той е дванадесет години по-малък от мен. Много е хубав и по нищо не ми прилича. Той е спокоен и всеотдаен, предприемчив и много работлив. Боя се, че Чарлз не извлича особено удоволствие от живота, но със сигурност винаги постига замисленото. Занимава се с бизнес и води всички семейни дела. Много е тактичен и се допитва до мен постоянно, за да поддържа фикцията, че и аз участвам на равна нога с него във всичко. Бизнесът не е силната ми страна. С най-голямо удоволствие оставям Чарлз да се занимава с него. Той се справя отлично.

— Женен ли е? — попитах аз.

— Чарлз е прекалено зает с деловите си работи, за да се обвърже сериозно. Имал е връзки с жени, разбира се. Известно е, че е

посещавал неведнъж Квартеронския бал, но досега не се е женил. Знатните красавици кършат обезсърчено ръце, въпреки че богатството на Етиенови е само отдавнашен спомен.

— И... той няма да се зарадва никак, като ме види?

— Ще побеснее — каза Джулиън, — но както ти казах, той е в Европа и няма да се върне през близките няколко месеца, за наш късмет. Несъмнено ще научи за последната щуротия на големия си брат веднага щом Лавиния му пише, но какво толкова може да ни направи, щом се намира отвъд океана?

Стори ми се, че не е особено разтревожен. Затова реших и аз да не се безпокоя излишно. Вече бях свикнала с каретата и не се боях от пътуването. Сега се движехме по една улица, на която имаше редица от приятни наглед стари сгради с разкошни колони и балкони от ковано желязо. Джентълмени в хубави рединготи и добре облечени жени вървяха лениво под колоните. Зад повечето от тях ходеха слуги негри с пакети в ръце. Джулиън се наведе напред и ми посочи един особено впечатляващ с вида си магазин на ъгъла. По витрините му имаше прекрасни, богато украсени, мебели, прелестни вази и паравани и други фино изработени предмети.

— Това е „При Етиен“ — заяви ми той. — Най-големият доставчик на скъпи вносни стоки в Ню Орлиънс.

— Мебели ли продавате?

— Мебели едва ли е най-точната дума. Ако искаш шкаф от Бул, бронзови изделия от Джовани Болоня, параван за спалня, изрисуван от Буше за мадам Дю Бари, сервиз от севърски порцелан, принадлежал някога на Катерина Велика или кристален полилей, който някога е украсявал балната зала във Версай, ела в магазина на Етиен с една кола пари и си иди като горд притежател на желанния предмет.

— А хората имат ли пари, за да пазаруват оттук?

— Печалбата от магазина съвсем не е голяма, но моят праядо го е отворил преди стотина години и затова го пазим, макар да се крепи едва-едва. Истинската печалба идва от памука.

— И памук ли продавате?

— Внасяме луксозни стоки за магазина. Изнасяме памук, който момчетата на Чарлз купуват на търг или предварително.

— Как е възможно да купиш памук предварително? — попитах аз.

— Сключваш сделка със собственика на плантацията и се съгласяваш да купиш цялата реколта още когато той я посажда. Тази идея хрумна на самия Чарлз. Той беше в състояние да плати цената по сделката. Тя се оказа много по-ниска, отколкото бихме платили на търг. Памукът в Бел Мийд и в Равено в момента расте за нас. Касата с парите ни се изпразни до дъно, но изпреварихме всички конкуренти и ще спечелим много след жътвата и продажбата.

През това време бяхме отминали „При Етиен“ и се движехме по плетеница от тесни и извити улици. Тук магазините бяха по-запуснати, а хората не бяха облечени толкова добре, но независимо от това този квартал си имаше своя чар. Завихме покрай огромен пазар. Десетки хора обикаляха насам-натам и оглеждаха кошниците със закръглени розови скариди, буретата със змиорки и куповете от ябълки, лимони и портокали. Пъстрите багри и бавното движение създаваха празнично впечатление, а ароматите бяха действително опияняващи.

— Никога не съм виждала толкова много храна — изрекох аз.

— Ню Орлиънс е прочут с ястията си. Само готвачите в Париж съперничат на нашите.

— Огладнявам, като ги гледам.

Джулиън въздъхна и изправи гръб. Оправи коприненото си шалче, когато каретата забави ход и спря най-сетне пред няколко широки, леко за ръждавели, порти от ковано желязо. Джулиън изскочи навън и дръпна верижката на потъмнелия звънец, която висеше до портите. После се обърна и ми помогна да сляза от каретата. Стискаше здраво ръката ми, докато пристъпвах навън. Чуха се стъпки и портите се отвориха широко от едно пълно и засмяно негърче в черни панталони до коленете и твърде лъскав редингот, който му беше вече малко тесен. Ухили се до уши, като ни видя и блъсна вратите, за да се отворят още по-широко.

— Добре дошъл вкъщи, миста Джулиън! — извика то. — Ние много се радва, че сте пак тук.

— Здравей, Илайджа. Приятно е да се върнеш вкъщи.

— Не стой тук да губиш времето на мистър Джулиън с твоите приказки, Илайджа. Свали багажа и го отнеси в къщата.

Заповедта дойде от строг на вид негър, който се появи зад гърба на момчето. Кожата му беше лъскавочерна, а очите му бяха високомерни и кафяви. Кимна невъзмутимо на Джулиън, погледна ме

неодобрително и после посвети цялото си внимание на разтоварването на багажа. Джулиън ме хвана за ръка и ме поведе към градината.

— Не обръщай внимание на Помпей — каза той. — Винаги се е държал малко досадно. Започна да си придава още важност, след като го повишихме в длъжност и стана иконом. Бях на около дванадесет години по това време.

Изненадах се от това, че има роби. Джулиън прочете мисълта по лицето ми.

— Помпей и Илайджа не са роби — каза той. — Те са свободни цветнокожи. Имат документи, които удостоверяват това. Работят за нас по свой избор и за заплата подобно на Джебъбел, Кайла и всички други наши прекомерно високоплатени прислужници.

— Леля ти... тя дали си е вкъщи? — попитах неспокойно.

— Предполагам, че да. Тя не хапе — добави той.

Много ме беше страх и се двоумях дали да продължа. Джулиън спря, за да ми даде време да се съвзема, преди да влезем вътре. Градината беше пълна със странни и непознати растения, мека папрат, магнолии, които бяха обсипани с огромни восьчнобели цветове. Плодни дървета се бяха притиснали към пращните розово-сиви стени. Имаше два фонтана. И двата бяха пълни с кораловочервени лилии. Водата се лееше от единия към другия с тихо ромолене. Самата къща беше грамадна и два пъти по-голяма от съседните ѝ. Беше изградена от същите старинни розово-сиви тухли. Беше се разпростряла по цялата дължина на градината. Имаше два високи етажета. Наклоненият покрив беше синьо-сив. Балконите горе и верандите долу бяха отрупани със зашеметяващо много украшения от ковано желязо, прилични на дантела. Пред всички прозорци имаше стари бели капаци, които висяха на едната или на другата страна. Над синьо-сивата предна врата имаше красив ветрилообразен прозорец.

— Прекрасна е! — възкликнах приглушено.

— Остаряла е с времето и е порутена по ъглите. На добрата стара съборетина ѝ трябва основен ремонт, но предполагам, че е запазила доста от чара си. Жалко само, че поддръжката ни струва толкова пари.

Джулиън ме хвана здраво за ръката и ме поведе вътре.

Чу се шум от прошумоляване на пола и потропване на токчета и в стаята влезе с клатушкане лелята на Джулиън Делия. Тя спря внезапно, когато ме видя, че стоя до племенника ѝ. Беше към

шестдесетгодишна, доста по-ниска от мен и удивително слаба. Лицето ѝ беше леко напудрено, устните ѝ начервени. Очите ѝ бяха ясни и светлозелени. Меката ѝ сребристорсива коса беше подстригана късо и стърчеше от главата ѝ като някое пухкаво глухарче — ексцентрична, но удивително подходяща прическа, която много ѝ отиваше. Носеше бледолилава копринена рокля и бяла муселинена престилка.

— Гостенка ли си довел, Джулиън? — Гласът ѝ беше приятен.

— Така да се каже. Тя се казва Дана, Делия. Сираче е. Ще остане да живее с нас.

— Ами, това е очарователна идея, скъпи. Имаме много стаи. Къде я намери?

— В блатото. Това е дълга история. Ще ти я разкажа по-късно.

Делия ме огледа по-внимателно. Ясните ѝ хубави зелени очи блеснаха от любопитство. Разбрах, че не бива да се тревожа от срещата с нея. В Делия имаше нещо крехко и като че ли извадено от друг свят, някаква детинска невинност, която те караше да я харесаш веднага. Макар и да се държеше неуверено, тя излъчваше доброта и нежност. Веднага усетих, че не мисли никому злото.

— Тя е поразително хубава, Джулиън — подметна тя, — но... е още дете.

— На седемнадесет години е — каза Джулиън.

— Не мислиш да... знаеш, че съм търпелива, скъпи. Но... ами, в този случай не зная какво да ти кажа. Надявам се, че не си вече...

— Съвсем не е това, за което си мислиш, Делия — изрече търпеливо Джулиън.

Делия изпита видимо облекчение.

— Приятно ми е да се запознаем, скъпа — каза ми тя.

— И на мен ми е приятно да се запозная с вас — изрекох аз.

Делия премигна, намръщи се отново и погледна племенника си.

— Какво ѝ има на гласа? — запита тя.

— Ще ѝ го оправим заедно с произношението с няколко урока — изрече той. — Всъщност ще ни се наложи да наемем цял куп учители. Детето едва чете и пише. Ще трябва да се занимаем с образованието ѝ от самото начало.

Делия запази спокойствие.

— Сигурна съм, че ще бъде много интересно — подхвърли тя. — Къде е багажът ѝ?

— Няма нищо... освен дрехите, които носи.

— Не са подходящи за нея. Ще трябва да я отведе утре при Корин и да ѝ поръчам цял гардероб. Колко забавно ще ми бъде да я обличам! Да знаеш само колко скучно ми беше тук напоследък, Джулиън. Чарлз го нямаше и въобще... Сигурна съм, че ще ми бъде приятно тя да живее с нас, но... какво ще кажат Лавиния и другите?

— Един Господ знае.

— Тя и Раул ще дойдат довечера.

На хубавото му лице се изписа изненада, отчаяние и най-накрая умора и примирение със съдбата.

— Имаш ли представа какво иска тя? — попита Джулиън.

— По-висока длъжност за Раул — отвърна леля му. — На момъка му тежи да работи в магазина като продавач на мебели.

— Той и това не заслужава — каза Джулиън. — Има голям късмет, че изобщо получава заплата. Ако не беше Етиен...

Делия въздъхна и, след като пропъди мисълта за проблемите от главата си, дойде и ме хвана за ръката. Нейната приличаше на мек стар пергамент.

— Бедното дете — изрече тя нежно. — Сигурно си се изморила много от пътуването. Ей сега ще те отведе в твоята стая, чакай да помисля, да, в жълтата стая. Жалко, че нямахме време да я проветрим както трябва.

Още преди да успее да кажа нещо, тя ме поведе по спираловидната стълба, като бърбореше ненатрапчиво през цялото време. Обясни ми, че е живяла в жълтата като момиче, преди да се омъжи за мистър Боргар.

— Има балкон, който води навън към двора и ред стъпала, които извеждат право към него. Цялата къща е построена около двора — продължи тя, — всички френски прозорци на долния етаж гледат към него.

Делия отвори вратата и ме въведе в малка стаичка, чиито стени бяха покрити с избеляла стара жълта коприна. В нея имаше легло, тоалетка и гардероб, които бяха направени от фино златисто дърво с хубави шарки. Делия отвори френските прозорци.

— Сега просто си почини, скъпа, чуваш ли? Ще ти пратя Кайла с прясна вода и нещо за хапване до вечеря. На твое място бих си свалила

обувките и роклята и бих се опънала на леглото. Сигурно си съвсем изтощена.

— Просто... съм малко уморена — признах аз.

— Боже мой! — каза Делия на себе си. — Не знам какво е намислил Джулиън, но... — тя ме погледна и се усмихна. — Ще се справим — изрече тя.

— На... надявам се, че не съм... Не искам да причиня никакви...

— Аз например си мисля, че ще бъде хубаво да има някое младо лице тук — каза тя. — Много се изненадах отначало, но Джулиън си е извоювал правото да си има прищевки. Обаче този път... — тя остави думите да увиснат във въздуха и ме огледа изпитателно отново.

— Всичко ще бъде наред, скъпа — изрече тя и излезе. Трудно ми бе да повярвам, че действително се намирам тук.

Гледах с благоговение всички хубави вещи, прокарах ръка по полираното дърво и пипнах предпазливо с пръст фината синя копринена повърхност на паравана и лъскавите жълти атлазени завеси.

Чух шум зад себе си и се обърнах. Видях, че в стаята е влязло едно черно момиче с отрупан догоре поднос. Гъстата черна коса падаше на лъскави вълни по раменете му. Големите му кафяви очи блестяха. Широкият плосък нос и прекомерно пълните червени устни бяха типично негърски. Цветът на кожата на лицето му бе като на кафе с мляко с тъмно кадифен цвят и всъщност не беше кой знае колко потъмен от моята. Момичето се усмихна, кимна ми живо и остави подноса на тоалетката.

— Аз е Кайла, миз Дана — представи се тя. — Миз Делия, тя казва, че трябва да ви помогна да се чувствате много уютно и комфортно и ме прати да видя дали искате нещо. Донесох вода за каната, за да се измиете. Донесох и нещо за ядене: малко пастет от раци, малко сирене, една ябълка и чаша лимонада.

Тя изтупа весело възглавниците, като ме гледаше прямо с хубавите си кафяви очи.

— Аз се надява, че нямате нищо против, миз Дана, ако ви го кажа, но вие сте най-хубавата жена, която съм виждала досега.

— Защо... защо, благодаря ти, Кайла.

— Смесена кръв ли сте? — попита тя.

Поклатих отрицателно глава. Кайла простря един синьо-лилав пенъоар с волани на леглото и го сгъна изцяло.

— Надявам се, че не ви обиждам, като питам, но вашата кожа не е много по-светла от моята и... е, да, вие никога няма да кажете истината. Някои от момичетата, които се перчат на Квартеронския бал, са по-бели на вид от вас. Обаче никоя не е по-хубава. Чудесно е направил мистър Джулиън. Всички ни изненада, като ви доведе и ви настани у дома, но мистър Джулиън никога не е обръщал внимание на това, какво си мислят хората.

— Мисля, че бъркаш, Кайла — казах аз.

Момичето явно се изненада.

— Не сте ли му любовница?

— Аз... съм му само приятелка — казах аз. — Не съм ничия любовница, никога не съм имала любовник.

— Искате да кажете, че сте още девствена?

Кимнах, без да се дразня изобщо. Кайла поклати глава.

— Момиче като вас и да не... не си го представям. Аз не съм девствена от години. Бях на тринадесет, когато се отдадох на един хубав коняр. Беше един бял негодник с порочна усмивка и искрящи очи. Взе ми девствеността и ми разби сърцето. После имах много гаджета. Опитах се да бъда добра, както миз Делия казва, че трябва да бъда, но така ми примаява, когато става дума за любов. Кара те да се чувстваш много приятно и те засърбява цялото тяло. Не мога да се удържа, когато видя хубав момък, който иска да се повъргаляме. Те всички искат, разбира се.

Нямах думи при това чистосърдечно признание.

— Сигурно ти е много приятно — подхвърлих накрая аз.

— О, приятно е, докато не станат много груби и докато ти си тази, която избира. Мистър Раул сега, той ми е напълно ясен. Той е страшно хубав за големец, но за него аз съм само едно черно момиче, с което той смята, че може да преспи, когато на него му харесва.

— Раул ли? Той... да не би да е синът на Лавиния?

— Да. Замъкна ме в килера с метлите, свали си панталоните и се беше приготвил да ме... ами, искаше да ме има и той, но мистър Чарлз минаваше оттам и ме чу, че пищя. Мистър Чарлз извади от килера Раул. Каза, че ще го убие, ако пак опита нещо такова вкъщи. Виж, мистър Чарлз, не бих имала нищо против, ако той ме вземе, но той никога не е проявявал и най-малък интерес към мен.

Кайла въздъхна тъжно и отиде зад паравана, за да напълни каната. Реших, че момичето е очарователно, макар и малко прекалено общително. Подреди храната на подноса и го сложи на нощното шкафче.

— Миз Делия каза, че вие вероятно ще поискате да полегнете малко — каза ми тя. — Вечерята ще я сервират в осем и половина. Ще дойда около осем, за да ви помогна да се оправите.

Тя спря на вратата и ме изгледа дълго и преценяващо.

— Мистър Джулиън е изискан джентълмен — каза тя. — Друго момиче би се справило много по-зле, запомнете ми думата. Много глезеше оназ Амелия, сваляше ѝ луната и звездите. Старите мъже — те са най-добрите. Ценят си времето.

Кайла излезе. Полите ѝ прошумоляха силно. Въздъгнах. Стори ми се, че всяка костичка в тялото ме боли. Не възнамерявах да спя, но леглото изглеждаше страшно примамливо, а до вечеря оставаше много време. Заспах почти мигновено.

Събудиха ме нежно шумолене и лек шепот. Размърдах се. Чувствах се съвсем замаяна. Веднага усетих, че знойният пек не е отслабнал, въпреки че стаята беше изпълнена с кадифеночерни сенки, а всички цветове бяха потъмнели. Завесите прошумоляваха тихо, когато ги раздвижеше лекият ветрец, фонтанът долу пръскаше и ромолеше едва чуто.

— ... непоносимо и немислимо! — извика един пронизителен и груб глас. Завъртях се рязко и се стреснах.

— Това съвсем не те засяга, Лавиния.

— Не ме засяга ли? Семейството... семейното ни име! Възможно е то да не означава нищо за теб, Джулиън, но то е всичко за мен. Как ще ходя с вдигната глава? Как ще погледна в лицето приятелите си? Какво ще кажат хората, когато чуят, че ти... не, това няма да го бъде, Джулиън. Просто няма да го бъде. Забранявам ти да позволяваш на това създание да остава вкъщи.

— Домът не е твой, че да ми забраняваш, скъпа лельо — изрече Джулиън.

Гласовете идваха от няколко отворени френски прозореца. Не се удържах и пресякох двора към тях. Джулиън стоеше пред една бяла мраморна камина с висока чаша в ръка. Лицето му беше съвсем безизразно, докато високата мършава жена в черно го гледаше гневно

и кипеше от недоволство. Дългите ѝ гранатови обици застрашително се полюшваха.

— Всички ние понасяхме търпеливо твоите приумици, Джулиън. Само обикаляш по онези ужасни блата и събираш растения. Отдал си се изцяло на твоите занимания и пълниш тетрадка след тетрадка с твоите драсканици, докато Чарлз се занимава с бизнеса. Не стига това, ами си довел и тази! Нямам нищо против да си имаш любовница, но няма да търпя да гледам как заради теб ставаме за подбив...

Уморената въздишка на Джулиън я прекъсна. В този миг забелязах един лъскав черен ботуш и крак, обут в тъмнолилави панталони. Кракът помръдна и мъжът се изправи с гръб към мен. Носеше чудесно ушит тъмнолилав редингот, който подчертаваше широките му рамене и тънкия кръст. Косата му беше гъста, лъскава и стряскащо черна. Наля си някакво питие и се обърна. Раул Етиен, защото това сигурно беше той, беше строен, пригладен и излъскан. Кожата му беше тъмнокафява. Тъмнокафявите му очи като че ли проблясваха. Пълната му розова уста несъмнено беше чувствена. Както каза Кайла, той беше невероятно хубав, но усетих нещо коварно и опасно под излъскания му външен вид. Напомняше ми красива пантера.

— Искам да видя момичето — каза той.

Гласът му беше дълбок и мелодичен. Приличаше на дрезгава милувка. Майка му го изгледа предупредително. Той се засмя и се облегна на шкафа с напитките. Изпитваше явно задоволство от скандала. Лавиния Етиен се изправи надменно и отправи разярен поглед на племенника си. От главата до петите беше една внушителна и вдъхваща ужас дама от висшето общество.

— Какво точно мислиш да правиш с нея? — попита тя.

— Първата ми работа утре ще бъде да се видя с Емил Моро в кантората му. Възнамерявам да я направя моя повереница и да я взема легално под опеката си. Така ще ѝ стана настойник по право. Детето си няма никого.

Лавиния ахна и притисна длан към сърцето си. И двамата мъже не обърнаха внимание на драматичния ѝ жест.

— Ще ѝ наема частни учители — продължи Джулиън — и ще се погрижа тя да получи възможност за по-добър живот. Тя е

интелигентно дете. Не се и съмнявам, че ще се развие бързо и ще има блестящо бъдеще.

— Ти си полудял, Джулиън! Със сигурност си си загубил ума. Чарлз ще... ако Чарлз беше тук, никога нямаше да позволи това да се случи!

— Това не засяга Чарлз — изрече спокойно Джулиън, — а освен това ще ти напомня, че аз съм по-старият брат, Лавиния. Взех това дете, и толкова. Нито ти, скъпа лелю, нито който и да е друг ми трябва, за да извинява действията ми. Хората да си говорят каквото искат. Ни най-малко не ме интересува.

— Сигурно много я бива — подхвърли Раул.

— И двамата сте поканени да останете за вечеря. Сигурен съм, че и вие като мен ще я намерите за очарователна и простодушна.

— Явно малката развратница е много хитра и те мами, както си иска! Винаги си бил глупак, Джулиън, но никога не съм вярвала, че е възможно да бъдеш толкова... толкова... — леденият глас на Лавиния сякаш заграчи. — Ела, Раул! — заповяда тя. — Няма да остана в тази къща и една минута повече!

Раул вдигна удивено вежда, отпи за последен път от питието си и погледна развеселено Джулиън. След това тръгна неохотно след майка си, която излезе от стаята, вирнала високомерно глава.

Кайла настоя да ми помогне при обличането. После настоя да седна до тоалетката и да я остави да ме срещне. Зае се да я разчесва умело с гребена, докато косата ми не блесна в хубав златистокафяв оттенък. След това направи така, че да бухне и я остави да падне като пламтящ водопад по раменете ми.

— О, вие сте самата красота, миз Дана — обяви тя. — Мъжете ще полудеят по вас. Ню Орлиънс е пълен с елегантни контета. Ще зложат и последната си риза, за да ви спечелят.

— Глупости.

— Любовта е в кръвта ви — продължи тя. — Сигурна съм. Още сте девица и не сте се пробудила, но когато станете жена... о, Боже, миз Дана, няма да имате спиране с мъжете. Всичките ще ви се търкалят в краката.

— Не... не се интересувам от мъжете — изрекох надуто.

— Само си мислите, че не се интересувате — заяви ми тя.

Станах и си оправих гънките на полата. Кайла ме изведе от стаята. Тръгнахме по коридора към задните стълби, които, както ми обясни тя, били по-наблизо и по които се стигало по-бързо. Обърках се и се слисах. Помислих, че никога няма да успея да се ориентирам в тази огромна и просторна къща. Стигнахме долния етаж. Минахме през поредица от къси и тесни коридори. Най-накрая свихме под голямата стълба и излязохме в голямото фоайе, където чакаше Делия. Кайла ми се усмихна широко и направи сръчно реверанс. След това се отдалечи бързо.

— Това момиче пак сбърка — въздъхна Делия. — Работи усърдно и е много симпатично, но просто не иска да се научи да се държи както трябва. Постоянно лудува и се закача.

— Тя е очарователна — казах аз.

— Ела, скъпа, Джулиън ще дойде при нас в трапезарията. Джебел е сготвила нещо специално тази вечер. Мисля, че ще почнем с ескаржот в масло.

— Ескаржот?

— Охлюви, скъпа.

— Съ... съжالياвам, но не... ям охлюви, мадам.

— Ще ги обикнеш, скъпа. Джебел слага и малко чесън.

Делия се усмихна и ме поведе към трапезарията. Дългата махагонова маса беше покрита с хубава стара ленена покривка. На нея бяха подредени съдове от прекрасен бял порцелан със златист ръб и кристални чаши. В огромния махагонов бюфет имаше големи сребърни предмети. Забелязах, че повечето от тях се нуждаят от излъскване. Подобно на другите стаи, които видях досега, и тази изглеждаше много елегантна, но малко занемарена.

След малко при нас дойде Джулиън. Говореше малко, но не сдържа усмивката си, когато Делия настоя да изям един охлюв и ми показа как да си служа с малката сребърна вилица. Охлювите излязоха удивително вкусни особено след като ги потопиш в малко разтопено масло. След тях ни поднесоха аспержи в холандски сос и филе от морски език, сготвено във вино. Отстрани имаше зелен грах и малки морковчета.

След десерта от яйчен крем с разтопен сос от кафява захар, изключително пълната Джебел дойде с клатушкане да попита дали яденето ни е харесало. Истинската ѝ цел беше да ме огледа хубаво.

Беше облечена в огромна пурпурна рокля. Около кръста ѝ имаше бяла престилка. На главата си бе увила бяла кърпа. Лицето ѝ беше кръгло и черно, усмивката — широка, а кафявите ѝ очи гледаха приятелски. Веднага я харесах.

— Много си мършава, дете — каза ми тя. — Ще трябва да те охранявам малко. Остави това на Джебъл. Тя ще се погрижи да наддадеш на тегло и да не си кожа и кости.

Джулиън ни каза, че има да работи по своето изследване и ни напусна, като ме потупа разсеяно по рамото, докато минаваше. Разочаровах се и се обидих малко. Стори ми се, че сега, след като се озовах в къщата му, той загуби интерес към мен.

— Предполагам, че гори от нетърпение да извади и подреди образците си и да се захване с бележките си — каза Делия. — Винаги е твърде разсеян, когато се връща от някое от своите пътешествия, но мислех, че този път ще... — тя поклати глава и не довърши изречението си. — Да идем в моята гостна за малко, скъпа.

Подчиних се и тръгнах подире ѝ по коридора. Делия заговори пак за предстоящото посещение при шивачката Корин, която, както ме увери тя, ще ми ушие възхитителни дрехи за цял гардероб. Гостната ѝ се намираше близо до задната част на къщата. Това беше една малка и уютна стая, боядисана в някои оттенъци на прасковеното и перленосивото. Вниманието ми беше привлечено и се задържа върху портрета, който висеше над светлосивата полица над камината.

Имах странното чувство за нещо познато, обаче знаех със сигурност, че преди не съм виждала този мъж. Той имаше хубава червеникавокафява коса, тъмносини очи и пълна уста, която беше присвита в решителна права линия. Лицето му беше слабо. Имаше високи широки скули и съвършен римски нос. Той беше извънредно хубав и мъжествен. „Прилича на... на един по-млад и строен Джулиън, помислих си аз, обаче Джулиън не е толкова строг и страшен.“ Тук се усещаше силата, нетърпението и стоманената решителност. Тъмносините очи като че ли се взираха обвинително и разярено в мен, докато устата се беше присвила презрително. Този портрет ме тревожеше, но и завладяваше. Не успях да откъсна поглед от него.

— Племенникът ми Чарлз — изрече безгрижно Делия. — Той мрази този портрет. Искаше да го унищожи. Аз го спасих и го донесох тук.

— Той е... твърде необикновен — подметнах аз.

— Изобразява Чарлз, какъвто е в живота. Той е много мило момче, но понякога изглежда много заплашителен, и то обикновено, без да го е искал. Изисква твърде много от себе си, нали разбираш. Очаква и другите хора да бъдат енергични и почитени като него.

— Виждам семейната прилика, но... някак си не е като Джулиън.

— Трудно е да повярваш, че са братя — призна Делия. — Чарлз е дванадесет години по-млад, но ще помислиш, че той е по-възрастният от двамата. Той е движещата сила, енергията. Джулиън е небрежен, състрадателен и не бърза заникъде. Мечтател е. Чарлз е активен деец. Често е рязък и понякога е надменен, макар и да не си е поставял за цел да оставя такова впечатление. Седни, скъпа. Те са много близки — изрече тя. — Джулиън уважава проницателността в бизнеса и мнението на Чарлз, способността му да взема решения и силата, която проявява, когато е под натиск. Чарлз уважава забележителната интелигентност на Джулиън и нежното му сърце и с радост понася прищевките му. Джулиън невинаги е бил толкова разсеян, нали разбираш, но след трагедията... — Делия пак не си довърши изречението.

— Трагедията? — повторих аз.

— Мериън, жена му. Почина от малария преди около петнадесет години. Тя беше весело и жизнерадостно създание. Беше любвеобилна и с голямо чувство за хумор. Джулиън беше напълно съкрушен. След като Мериън си отиде, той сякаш загуби интерес към всичко друго, освен към своите растения и книгата, която съставя.

— Не... не знаех, че е бил женен — изрекох аз.

— Той никога не говори за това. След това имаше други жени, той е мъж в края на краищата и още е в разцвета на силите си. Но това бяха само едни хубави създания, с които той се забавляваше. Така и не си разреши да се влюби до уши в някоя друга жена след загубата на Мериън.

„Това обяснява много неща“, помислих си аз.

— Брат му женен ли е? — попитах аз.

— Чарлз се е посветил на бизнеса. Иска да възстанови фамилното богатство. Той е твърде трезвомислещ и сериозен, за да се занимава усърдно с фриволно нещо като ухажването. Той е твърде добра партия за женитба, както и Джулиън, между другото.

Половината местни красавици се опитаха да го впримчат в капана си. Без никакъв успех. Когато на Чарлз му трябва жена, той... не бива да навлизам в подробности, скъпа. Един вид жени в Ню Орлиънс са твърде достъпни.

Пламъчетата на свещите потрепваха и къпеха стаята с мека светлина. През цялото време усещах погледа от портрета. Очите върху него сякаш бяха живи. Чувствах се много неловко и изпитах истинско облекчение, когато Делия предложи да се приберем по-рано по стайте.

— Искаш ли да ти покажа обратния път? — попита тя.

— Мисля, че ще го намеря и сама.

— Ще се видим утре сутринта, скъпа. Ще закусим хубаво и ще идем право при Корин. Тя ще полудее от радост, че ще ушие цял гардероб дрехи за хубавица като теб.

— Нямам думи да ви кажа колко сте мила — изрекох аз с треперещ глас.

— О, скъпа, нали няма да заплачеш?

— Не, няма. Просто... никой не се е държал толкова мило с мен преди и...

Замлъкнах внезапно и си захапах долната устна.

Делия се усмихна, стисна здраво ръката ми и ме върна в главното фоайе. Казах ѝ лека нощ и се запътих към стаята си, като се питах какво ли прави Джулиън. Още се чувствах малко пренебрегната. Преди четири дена живеях в блатото и мислех само за смъртта на Ма. Клем надвисваше заплашително над мен и на мъките ми не се виждаше край, а ето че сега се намирах в Ню Орлиънс, в тази чудесна стара къща. Струваше ми се, че всеки момент ще се събудя и ще разбера, че съм сънувала събитията след бягството от къщи.

Затворих очи. Каdifеният мрак ме погълна бавно. Мина известно време. Видях мъглата и мъжа. И голямата река течеше наблизко. Чувах нейното ромолене. Той дойде при мен и ме погледна изпитателно в очите. После взе ръцете ми със своите, стисна ги и ме притисна към гърдите си, както винаги. Пак се появи прекрасното ми усещане. То беше горещо и от него ме засърбяваше кожата. Беше и сладостно. Течеше през вените ми и ме мъчеше. Сънят беше същият, но този път видях лицето му.

Това беше лицето от портрета в гостната на Делия.

Всяка кристална висулка на грамадния полилей блещукаше и проблясваше ярко като диамант, присветваше с цветовете на дъгата, когато утринните слънчеви лъчи я докосваха. Полилеят висеше на височината на кръста ми. Обикалях около него и го гледах критично. Търсех да открия и най-малкото петънце или точила от прах. Не открих нищо и кимнах. Илайджа изтича да дръпне скритото въже, за да вдигне полилея на мястото му под тавана.

— Леко! — извиках аз. — Внимателно!

— Да, мем! — извика той в отговор.

— Завържи здраво въжето!

— Да, мем!

Полилеят най-после се върна на мястото си. Люля се леко известно време, преди да престане да се клати и да застине намясто. Илайджа влетя във фойето. Смееше се щастливо. Беше много доволен от себе си.

— Искате ли да върна по местата им принадлежностите за чистене? — попита Илайджа. — Нали свършихме с всички тия полилеи?

— Този беше последният — изрекох аз. Бях решила да почистя сама всички полилеи и не желяех да виждам повече кристални висулки през живота си. — Да, Илайджа, отнеси принадлежностите, а после изтичай навън и помогни за килимите.

— Да, мем.

Илайджа излезе. Въздъгнах и се огледах наоколо. Всичко блестеше. Не се виждаше ни една прашинка. Помръкващият чар на къщата не беше изчезнал, но сега тъмният паркет лъщеше, а облицованите с бяла ламперия стени приличаха на стар атлаз. Изящната бяла вита стълба блестеше от чистота. Всяко перило беше лъскано поотделно. Избелялата розова пътека, която покриваше стъпалата, беше почистена старателно и опъната обратно намясто. Насладих се на аромата от лимонено масло и лак и изпитах гордост от работата си. Цялата къща светеше. Възнамерявах да я поддържам и

занапред в това състояние. Това беше най-малкото, което можех да сторя в замяна на всичко, което бяха направили за мен Джулиън и Делия.

— Ето къде вие била! — възкликна Кайла. — Мислех, че сте навън и ги наглеждате как чистят килимите.

— За какво си дошла, Кайла?

Момичето направи гримаса. Явно беше в лошо настроение.

— Ами, миз Дана, погрижих се да извадят всички сребърни съдове, да ги отнесат в трапезарията и да ги сложат на масата, както ми наредихте. Събрах закуп момичетата в трапезарията и ги подредих да почнат да лъскаат, както казахте, но нали от мен не се очаква и аз да лъскам. Мислех, че ще ги наглеждам как работят.

— Точно така.

— Оназ Руби продължава да ми говори нахално.

— Бъди по-великодушна, Кайла — изрекох й шеговито. — Те просто ти завиждат, защото... защото заемаш твърде важен пост при такова старо изискано семейство.

— И аз така смятам — изрече тя замислено.

— И защото си толкова хубава и имаш прекалено много поклонници — добавих аз.

— Май сте права.

— Бъди по-търпелива с тях.

— Ще бъда — отвърна тя, — но няма да лъскам.

— Ще говоря с момичетата — обещах аз.

— Ще трябва да поговорите и с Джебъл. Не иска да готви за такава гълпа. Твърди, че няма да й стигнат провизиите да направи обяд за още дванадесет души.

Не е чудно, че Делия не е съумяла да се оправи с тях, казах си обезсърчено наум. Всички са темпераментни като оперните певици от романа, който Делия ми даде да прочета. Примадони? Да, всички те се смятат за примадони.

Отидох в трапезарията и си побъбрих с момичетата. Седнах и лъснах един свещник. Казах им, че съм им безкрайно благодарна, че са дошли да ми помогнат. Когато си тръгнах, те всички се усмихваха и работеха усърдно, без ни най-малко оплакване. Малко по-трудно ми беше да изляза наглава с Джебъл. Тя се вайкаше и гневеше едновременно, блъскаше съдовете в кухнята и изобщо се държеше

също като някоя от онези глупави оперни певици. Съгласих се, че това е страшно бреме за нея и че не е справедливо да работи толкова много извънредно. Заявих ѝ, че категорично не желая тя да си прахосва готварските умения по някакви наети временно помощници. Какво пък, една проста яхния и царевичен хляб ще им стигнат напълно, а толкова съм в състояние да сготвя и аз. Джебзълбел отвърна, че няма никакво намерение да ме пуска да се потя над фурната и неохотно се съгласи да им сготви ядене.

— Много си мила, Джебзълбел — казах ѝ аз.

— А ти се мислиш за много хитра, нали, госпойце? Смяташ, че си измамила старата Джебзълбел и си правиш каквото си искаш с нея. Не съм се хванала на твоите трикове. Единствената причина, поради която ти отстъпвам, е, че приличаш на ангел.

— Едва ли съм ангел, Джебзълбел.

— Ангел си, ангел си, и не се опитвай да ми противоречиш. Още си много мършава, госпойце, а мина толкова време. Това е, защото работиш прекалено много. От теб се очаква да бъдеш истинска млада дама и да се учиш на разни неща от всички тези учители, които наема за теб мистър Джулиън, а самата ти работиш като негърка.

— Искам да бъда полезна — казах аз.

— От теб се очаква да се учиш. Мистър Джулиън ще побеснее, когато разбере, че лъскаш мебелите и миеш прозорците, вместо да четеш онез книги.

— Мистър Джулиън рядко излиза от кабинета си за друго, освен, за да се нахрани — напомних ѝ аз, — а къщата беше в ужасно състояние. Искам да изглежда... особено хубава при завръщането на брат му.

— А мистър Чарлз ще си дойде всеки момент, нали?

— Следващата седмица — отвърнах аз.

— Ще трябва да направя бадемова торта. Много ги обича. Мистър Чарлз... виж, той има истински апетит.

— Какъв... е той по характер? — попитах предпазливо.

— Мистър Чарлз ли? Мъчен човек е. Понякога те бодее като някой кактус и е инат като муле, но аз не обръщам внимание на това. Плеснах го отзад веднъж, когато още прохождаше. Наказах го и го прогоних от кухнята друг път, когато беше момче. Хич не ме мами, когато си придава много важност. Познавам го, откакто се е родил.

— Какво искаш да кажеш?

— Зная тайната му. Виждаш ли, все някой трябваше да бъде силният човек в това побъркано семейство и да се грижи нещата да вървят както трябва. Мистър Чарлз отдавна забеляза това и избра себе си за целта. Зная, че под грубоватата си външност, е сладък и кротък като агънце, но не бива да разкрива тези свои черти. Това ще бъде признак на слабост.

— Ти... го харесваш много, нали?

— Аз го обича — призна тя, — но няма да се поколебая да го плесна пак отзад, ако вземе да се прави на много важен. Ще го направя, госпоице, и той знае това. Не се опитва да плаши старата Джебел, не, сър.

Джебел изсипа царевичното брашно в една огромна купа. Добави мляко и яйца и ги забърка енергично. Копнеех да остана по-дълго в кухнята с излъскания ѝ под от червени тухли и грамадната ѝ стара черна желязна печка. На стената бяха окачени проблясващи бакърени тенджери и тигани, а от тавана висяха връзки пипер, лук и сплетени на китки билки. Обичах тези аромати и горещината. Обичах и тази огромна шумна черна жена, която управляваше владенията си като тиранична кралица.

— Няма да ми стигне времето да им направя яхния — обяви Джебел. — Имам под ръка само една купа с бульон и всички остатъци от месото от яденето снощи. Ще добавя зеленчуци, подправки и вода. Това ще трябва да им стигне на мързеливите негри, дето ги докарахте вие двете с миз Делия. В момента правя хубав обяд за теб и за миз Делия. Ще кажа да отнесат от него и в кабинета на мистър Джулиън. Ако не го изяде, ще нашаря неговия задник.

— Благодаря ти, Джебел.

— А сега бягай отгук, госпоице. Имам си работа.

Не се удържах и я прегърнах. Обвих ръце около забележително пълното ѝ тяло и го стиснах силно. Джебел изпухтя отчаяно и ме блъсна настрана, но забелязах, че постъпката ми ѝ достави удоволствие. Излязох от кухнята и пресякох двора. Отидох зад помещението с каретите, за да проверя какво правят момчетата. Бяхме опънали едни дълги въжета и бяхме проснали килимите върху тях. Илайджа тупаше усърдно един от тях с голяма тупалка. Вдигаше се

прах. Джоб и Елрой бършеха петната от килимите, които предстоеше да бъдат тупани.

— Искам да ги окачите на слънце, след като ги почистите — казах им аз.

— Да, миз Дана — изрече Елрой.

— И всички да са чисти.

— Работим добре — отвърна с провлечен глас Джоб.

— Гледай да е така. Ако ми хареса как сте се справили, ще кажа на Джебъбел да направи този следобед няколко медени питки само за вас. Обядът ще стане след малко. Ще ядете заедно с другите в помещението за слугите.

Тръгнах бавно назад. Спрях при фонтана за миг, за да се насладя на късното утринно слънце. Ароматните мирти бяха разцъфнали напълно. Големите цветове на фуксиите бяха бледолилави и пурпурночервени. Мимозите хвърляха леки сенки. Колко мирно беше тук. И колко тихо. Бях си почивала удивително малко, откакто дойдох в дома на Етиенови. Уроци, уроци, и пак уроци. Не по-малко от шест преподаватели се занимаваха с мен през тези месеци. Професор Джобин ме учеше как да говоря правилно. Мадам Лъосал ми даваше уроци по походка и поведение. Учеше ме как да вървя правилно, как да се държа на масата и да постъпвам като истинска, добре възпитана, млада дама. Мосю Видал ме учеше да чета, обаче вече не идваше, след като погълнах лакомо няколко романа за една седмица. Мадмоазел Латур, която ме учеше да пиша, обяви най-накрая, че имам хубава ръка и не ми трябва повече уроци. Отегчителният мистър Хауърд ме обучаваше по история, география и математика — о, колко ми бяха досадни тези уроци, а елегантният и подвижен мосю Опостен с палавите си маниери и острата си козя брадичка ми даваше възхитително приятни уроци по танци, в края на които и двамата се кикотехме неудържимо.

Блатото и животът, който бях водила там, ми приличаха на полузабравен сън. Още не бях съвсем възпитана, далеч бях от съвършенството, но се учех непрестанно. Харесваше ми всичко, като изключим скучните часове с мистър Хауърд. Сега вече бях в състояние да прочета всяка книга. Учех новите думи, като гледах в речника всеки път, когато не разбирах някоя. Можех и да напиша напълно благоприлично писмо със съвсем малко граматически грешки. Знаех

как да изям по правилата артишок, като обеля изящно листата и ги потопя в съд с топено масло. Умеех и да ходя грациозно и самоуверено по стаята. Приличах на самото възплъщение на скромна млада девойка. Разбира се, не бях истинска млада дама — и как ли е възможно това с моето минало, но поне вече не ходех боса и гласът ми не караше образованите хора да подскочат.

Дълбоко в сърцето и душата си бях все същата Дана, но вече не приличах на непохватното и невежо момиче от блатата, което Джулиън доведе в Ню Орлиънс преди пет месеца. Сега бях мадмоазел О'Мали, а Джулиън Етиен ще бъде законният ми настойник, докато стана на двадесет и една години. Неговият добър приятел съдията Емил Моро уреди всичко, въпреки че според него било твърде необичайно джентълмен ерген да взима повереница на моята възраст. Хората в Квартала сигурно бяха скандализирани, но Джулиън това просто не го интересуваше. След като всички документи бяха готови и станах с права на негова дъщеря от законова гледна точка, той ме върна при Делия и частните учители. Оттегли се в кабинета си и веднага ме забрави напълно. Ходи още два пъти в блатото през тези няколко месеца, за да събере още образци и да пише бележки за проклетата си книга. Рядко го виждах, освен за вечеря, защото никой не дръзваше да му се натрапва в кабинета. На всички беше известно, че ако го прекъснат по време на работа, обикновено сърдечният и сговорчив Джулиън почва да ръмжи като тигър и да хвърля тежки предмети по натрапника.

В редките случаи, когато го срещам в къщата през деня, Джулиън се държеше приятелски и ме разпитваше вежливо докъде съм стигнала с учителите, но винаги изглеждаше малко изненадан, когато ме виждаше, сякаш се питаше коя съм аз и какво, по дяволите, правя в къщата му. Вярно е, че беше затънал до гуша в работата си, но не е възможно някой да е чак толкова разсеян. Никога не забелязваше, че нося хубава нова рокля или новите ми обноски, или новия начин, по който се движех или вървах. Това ме обиждаше, колкото и да не ми се искаше да се чувствам така. Той ме беше спасил от блатото, беше ме довел в Ню Орлиънс и ме беше направил своя повереница. След това, може би нарочно, ме беше забравил напълно.

— Скъпа моя — изрече Делия, когато влязох в гостната ѝ след няколко минути, — така просто не бива.

След последните няколко месеца бях свикнала напълно и с най-неочакваните ѝ думи. Делия се беше настанила в шезлонга си и изглеждаше твърде крехка в бежовия си копринен пенъоар, който беше украсен със стара дантела от Валансиен с цвят на слонова кост.

— Я се виж само, дете. Косата ти цялата е разрошена, а на бузата ти има мръсно петно. Хубавата ти жълта рокля е страшно изцапана. Благодаря ти за помощта, — оправяш се толкова добре със слугите, а на мен не ми се удава да ги контролирам както трябва. Обаче си млада дама, а младите дами не работят редом с негрите.

— Работата ми харесва — отвърнах ѝ аз. — Кара ме да се чувствам полезна.

— От младите дами не се очаква да бъдат полезни. Те трябва да приличат на декоративни украшения.

— Колко глупава идея — казах аз.

Застанах пред огледалото и се убедих, че наистина изглеждам ужасно. Избърсах мръсното петно от бузата си с носната кърпичка и си пригладих назад косата. Както всеки друг път, когато се намирах в тази стая, усещах присъствието на портрета. Странните магнетични сини очи като че ли следяха всяко мое движение. Знаех, че е глупаво и неразумно, от моя страна, да се чувствам така, но не успях да се удържа. Обърнах се към Делия, като се преструвах, че портретът го няма.

— Работата ми е необходима — казах аз — за моето здраве. Ще полудея, ако само седя като някакво украшение. Свикнала съм да работя нещо.

— Работиш предостатъчно с учителите.

— Това е различно.

— Твоят прогрес е наистина изумителен. Четеш книга след книга. Опустошаваш всяка седмица лавицата на библиотеката ми. Пишеш по-хубави писма от мен. Мадам Льосал казва, че вече си позискана и имаш по-изящна походка от повечето знатни дами, които тя познава. Мосю Огюстен смята, че си родена танцьорка и си самото възплъщение на грациозността.

— Съвсем наскоро го настъпих по крака.

— А гласът ти... Джобин е истински магьосник — обяви тя.

— Той е жесток и безчувствен тиранин.

— Много е доволен от теб. Казва, че си една от най-добрите ученички, които е имал някога.

— А какво казва мистър Хауърд?

— Боя се, че той те смята за безнадеждна глупачка, скъпа.

— Не се изненадвам.

— Обръщай повече внимание на математиката. Той твърди, че още не знаеш таблицата за умножение и правиш страшни грешки при събирането и изваждането. Мен също не ме биваше по аритметика — добави тя.

— Много по-приятно ми е да чета, отколкото да решавам глупавите задачи, които ми дава, обаче нямам нищо против да оцветявам картите по география. Той е страшно тъп, Делия. Когато ми преподава по история, всичко ми звучи много сухо като в час по математика: само дати и такива неща. Научих много повече по история от романите, които чета. Джулиън казва, че те са лекомислени и несериозни, но са много по-интересни от книгите, които ми препоръчва.

— Така си и мислех — каза тя.

— Даде ми една книга за растенията. Тя направо ме приспа. Някак си се преборих с нея и я прочетох само за да му направя удоволствие, а той дори не ме попита после за нея.

— Такъв си е Джулиън, скъпа.

— Излиза ли изобщо от кабинета си?

— Ще излиза този петък — каза Делия. — Дори Джулиън няма да посмее да откаже да посети годишния бал при Льокомбови. Това е най-голямото събитие в Квартала. Някои хора са убивали за покана, а други са се самоубивали, когато не са получавали такава. Джулиън ще мърмори и ще се оплаква, но ще облече най-хубавите си дрехи и ще бъде там.

— Наистина ли този бал си заслужава славата?

— Такава е традицията, скъпа. Льокомб устройват годишен бал от повече от тридесет години. И двамата не са каквото бяха, но още имат тежест в обществото. Той е от лионския клон на Льокомбови. Мисля, че е втори братовчед. А тя е била придворна дама на Мария Антоанета. Едва се е измъкнала жива от Франция по време на терора. В края на краищата емигрирала в Ню Орлиънс. Разбира се — продължи тя, — репутацията на Етиенови не отстъпва ни най-малко на

тази на Льокомбови, ако не е и по-добра, макар че на нас ни липсва техният чар ѝ блясък. Ги Етиен е бил уважаван човек в Ню Орлиънс тридесет години преди революцията.

— Длъжна ли съм да ходя на бала, Делия?

— Все някога трябва да те представим на обществото, скъпа. Нима има по-добра възможност от бала при Льокомбови?

— На... наистина предпочитам да изчакам малко — почнах да протестирам аз. — Поне още няколко месеца. Няма да те изложи тогава. Ще се подготвя и...

— Глупости. Ще се справиш чудесно, дете. Всъщност не се и съмнявам, че ти ще бъдеш красавицата на бала.

— Много се съмнявам — изрекох сухо.

След като станах законна повереница на Джулиън, всичко стана напълно благоприлично в очите на Делия. Дори не помисли повече за крайно необичайното правно споразумение, което ме доведе в дома ѝ. Съмнявах се, че другите знатни граждани на Ню Орлиънс ще бъдат толкова благосклонни. Още си спомнях Лавиния с тънките устни, яростта и обвиненията ѝ, мнението ѝ за мен. Обзалагах се, че повечето от Квартала са на същото мнение. Делия беше мила душица. В нея имаше нещо невинно. Тя не мислеше злото на никого и не разбираше защо трябва да се страхувам от срещата с елита на обществото в Ню Орлиънс.

— Не забравяй за Корин, скъпа — напомни ми тя. — Имаш уговорена среща с нея в три, за последно премерване на балната ти рокля. Корин е перфекционистка и иска да направи всичко както трябва, преди да ти прати роклята вкъщи.

— Не съм забравила — казах аз.

— Роклята ти ще бъде много хубава, скъпа. С нетърпение чакам да видя как ще ти стои.

Следобед проверих лично как върви работата. Момчетата почти бяха приключили с килимите. Бяха свършили наистина добра работа. Половината сребърни съдове бяха вече излъскани. След това се изкъпах, без да бързам, и си облякох следобедна рокля от перленосив лен на тесни розови ивици. Тя беше една от многото хубави дрехи, които Корин ми беше ушила. Каретата ме чакаше пред къщата. В елегантното си ателие Корин се втурна към мен. Хвана ме за ръцете и ги застиска жизнерадостно.

— Мадмоазел О’Мали! Ma chere, тя е вече почти готова. Има няколко неща за оправяне тук-там, но... трябва да ви призная, че това е най-хубавата рокля, която съм шила някога.

— Казвате това за всяка рокля.

— О, но тази е наистина най-хубавата!

Корин пусна ръцете ми и се усмихна. Зъбите ѝ щръкнаха напред и ѝ придадоха малко конски вид. Тя беше висока и мършава, с продълговато лице. Сивата ѝ коса беше струпана на върха на главата ѝ на разрошена камара от кичури, които постоянно се смъкваха от мястото си. Независимо от това тя беше забележителна личност. Изящството и жизнеността ѝ те караха да забравиш за грозотата. Сините ѝ очи блестяха ярко. Корин беше към шестдесетгодишна и винаги носеше сребристосива копринена рокля с малко деколте и дълги ръкави. Тя имаше тънък кръст и бухнали шумолящи поли. От ушите ѝ висяха дълги коралови обици. Беше бърлива и оживена като дете. Искрено се радваше от работата си и ѝ доставяше огромно удоволствие да шие разкошни дрехи за избраната си клиентела.

— Днес направо светиш от радост, ma chere! — възкликна тя. — О, какво ли е да си на осемнадесет години и светът да се търкаля в краката ти.

— Светът не се търкаля в краката ми — изтъкнах ѝ аз.

— Скоро ще се търкаля — обеща тя. — Когато те видят в новата ми рокля... ще бъдеш истинска сензация, ma chere!

Корин винаги говореше със суперлативи. Не ѝ обърнах никакво внимание. Когато се запътихме към пробната, звънчето над вратата дрънна отново. Влязоха две жени. Едната беше пълна брюнетка в синьо, а другата беше стройна привлекателна блондинка в лимоненозелена коприна. И двете бяха малко над тридесетгодишни. Очевидно бяха богати и разглежени от прекалено внимание. Явно съзнаваха отлично превъзходството си, особено русата. Корин ме остави за миг, за да иде да си поговори с тях. Обясни им, че една от помощничките ѝ ще им помогне. Младите дами не се зарадваха особено от това. Изгледаха ме с неприкрито любопитство, а в погледа на блондинката се четеше неприкрита враждебност.

— Досадни създания — каза Корин след малко, докато ме водеше към пробната. — Мадмоазел Котие, онази дебелата, винаги кара творенията ми да приличат на чували с картофи, тя вечно ще се

тъпче с пасти. Русата, мадмоазел Бело, е единствената дъщеря на един от най-богатите мъже в Квартала, която не си плаща сметките навреме. Дължи ми пари за няколко скъпи рокли. Май смята, че като благоволява да идва често в ателието ми, ми плаща достатъчно.

Влязоха две помощнички. Едната носеше фустата, а другата роклята, която ми беше ушила Корин.

— Прелест! — възкликна Корин. — Самата прелест! Заповядай, ма chere, сложи си фустата, осем поли! Като крила на пеперуда! Виж как се издуват и се носят над земята. А сега роклята, Адел, помогни ми с тези копчета. Така! Сега, ма chere, застани за малко на това столче...

Подчиних се. Корин отпрати помощничките си с махване и се захвана да пригласява, да подръпва и да прави малки промени с игленик в ръка.

— Да! — обяви тя. — Много правилно направихме, че предпочетохме този атлаз с топазен цвят пред пъпешово розовото. Розовото е прекалено момичешко. Топазеното е... много по-изтънчено, ма chere. Толкова си пораснала напоследък, че изглеждаш направо предизвикателно. Цветът на роклята подхожда отлично на светлата ти кадифена кожа, на лешниково кафявите ти очи и на прекрасната ти медноруса коса.

Гледах слисано в огледалото самоуверената сериозна млада дама, която стоеше на ниското столче, облечена във великолепна рокля от топазен атлаз. Изключително бухналата пола се издуваше като камбана над осемте кремави прозирни фусти. Възможно ли е това да съм аз? Задахох си този въпрос, докато се гледах. Корин отстъпи няколко крачки назад, за да огледа както трябва творението си.

— Самата простота! — изрече тя ентузиазно. — Простота и елегантност. Ти, ма chere, не се нуждаеш от натруфени волани, дантели и други украси. Платът е много фин, виж как проблясва със съвсем лек златист оттенък, чистите линии. Да! Сътворила съм шедевър.

— Хубава е, Корин.

— То си е направо удоволствие да се работи с теб, ма chere — довери ми тя. — Този строен кръст не се нуждае от банели, а тези гърди са великолепни и стават идеално за деколте. Направих го достатъчно голямо, за да възбужда и мъчи мъжете, без да изглежда неприлични.

— Надявам се, че Джулиън ще го одобри — изрекох аз.

— Приличаш на богиня, ma chere. Като си спомня за неловкото и уплашено малко момиче, което ми доведе Делия... преди пет месеца ли беше? Струват ми се много повече. Промяната в теб е направо смайваща.

— Доста време ми трябваше, за да я постигна. Още работя върху себе си.

— Мосю Джулиън сигурно много се гордее с теб.

— Не знам. Рядко го виждам, а когато това става, той е твърде зает с работата си.

— Нещо свързано с растенията, нали? Каква загуба, едър и хубав мъж като него, чаровен и привлекателен, да си прекарва времето затворен в кабинета, когато нищо не му пречи да търчи подир дамите и да ги кара да лудеят по него.

— Според... според мен той не се интересува от такива неща — казах ѝ аз.

— Ами! Недей да мислиш така.

— След като жена му починала, той... решил да посвети живота си на своите изследвания.

— Беше съкрушен бедният човек. Добре си го спомням. Ших сватбената рокля на Мериън, тя беше същинско приказно видение в нея. Той беше двадесет и петгодишен, обаятелен добродушен момък. Беше влюбен до уши в нея. Доста време му трябваше, за да се оправи след смъртта ѝ. Действително се посвети на проекта си за книга за растенията, но не загуби интереса си към жените, ma chere. През последните петнадесет години е имал немалко връзки, но нито една от тях не беше нещо сериозно. Може би защото не срещна подходящата жена. Някой ден ще я срещне и ще забрави за всички животни и растения. Познавам мъжете, ma chere.

Не се съмнявах в това. Тя беше имала много любовници през младостта си във Франция. Един от тях, възрастен човек, починал точно навреме и ѝ оставил достатъчно пари, за да дойде в Ню Орлиънс и да почне бизнес, който тя копнеела да има още от дните си на чиракуваща шивачка при един прочут моделиер в Париж. На последните проби Корин ме забавляваше с веселите си истории за своята бурна младост. Въпреки огромния ѝ опит и придобитата от

живота мъдрост, продължавах да смятам, че бърка за Джулиън и ѝ го казах.

— О — изрече тя и застана зад мен, за да разкопчее малките незабележими копченца. — Усещам нещо, *ma chere*. На теб ти се иска ти да си жената, която ще го накара да забрави растенията, нали?

— Аз...

— Той те привлича. Това е съвсем естествено. Джулиън е обаятелен мъж, въпреки че е много сдържан и мисли само за глупавата си книга.

— Той... разбира се, че го харесвам много... — отвърнах аз. — Много по-възрастен е от мен... и ми прилича... на много добър чичо.

— О! — изкряка тя. — Възрастта няма значение в любовните дела. Мисля, че и ти го привличаш, обаче може би не го съзнава. Някой ден ще се събуди и... хоп! Ще има да гледаме разни интересни събития.

— Глупости — възкликнах превзето.

Корин разкопча всички копченца и корсажът се изхлузи напред. Отпуснах ръкавите и си освободих ръцете.

— Между другото — каза тя — чух, че по-младият брат се връща вкъщи другата седмица. Виж, този е студен като риба, обаче това никога не му е пречело да се наслаждава на дамите. Обличах Лорин, красивата квартеронка, която той издържаше известно време. Чарлз я води тук няколко пъти. Той е невероятно хубав, но съвсем безсърдечен. Веднага усетих това. Бедната Лорин изпи цяла бутилка лауданум, когато я изостави.

— Наистина си ужасна клюкарка, Корин.

— Разбира се, че съм, *ma chere*. Това е една от причините, поради които ателието ми е толкова популярно. Много съм недискретна, но никога не приказвам по адрес на хората, които харесвам. Няма да пускам слухове за теб. Дори няма да отговарям на въпросите на любопитните.

— Раз... разпитвали са те за мен?

— Естествено. Хората искат да узнаят всичко за това толкова странно правно споразумение. Казвам само, че си много очарователно младо момиче.

— Какво се случи с Лорин? — попитах аз. Бях прекалено любопитна, за да удържа на изкушението.

Корин се усмихна и ми помогна да се измъкна от роклята.

— Любопитството ти е по-силно от неодобрението ти, нали? Едва не умря, но после се оправи и си намери друг, който да я издържа. Обаче се разстрои много и до днес копнее за мъжа, който разби сърцето ѝ.

— Това е... много тъжно — казах аз.

— Лорин не е единствената, чието сърце е разбито от дяволски красивия по-млад брат. Той е ходил на повечето Квартеронски балове и винаги си е отивал с кралицата на красотата под ръка. Според слуховете бил превъзходен любовник, но не знае нищо за любовта. Когато задоволи желанията си, хоп и го няма повече! Връща се към задълженията си, докато не го обземе пак похотта.

Корин праметна грижливо огромната пола на ръцете си. Топазеният атлаз проблесна в златисто и прошумоля тихо. Държеше роклята така, сякаш е някакво безценно съкровище.

— Утре ще ти я донесат вкъщи — обеща тя. — Ще има няколко малки поправки на кръста, само няколко бода. Разбира се, ще довърша подгъва. Веднага ще повикам Адел да свърши тази работа. Фустата е свършена. Остави я в кабинката за преобличане, ma chere.

— Благодаря ти, Корин.

Шивачката се отправи към работната си стая със скъпоценния си товар. Пак отидох зад скрина. Нежните кремави прозрачни поли се издуха, когато свалих фустата и я окачих грижливо на закачалката. Облякох се бавно. Мислех си за това, което ми разказа Корин за Чарлз Етиен. Наистина поглъщах с любопитство всички сведения за него и очаквах с безпокойство неговото завръщане. Той беше пълна загадка за мен. Беше силен и беше поел отговорността за семейния бизнес на рамената си. Приличаше ми на скала. Той единствен беше в състояние да се грижи за всичко и беше станал главата на семейството на двадесет и деветгодишна възраст. Беше женкар и мерзавец. Според Корин беше съвсем безсърдечен, обаче Джекзъбел знаеше, че под тази безмилостна външност е кротък като агънце.

„А ето, че сега се връща вкъщи и заварва още една личност, която трябва да издържа“, помислих си аз. Джулиън беше изхарчил страшно много пари при Корин за моя гардероб. Само балната рокля струваше цяло малко състояние, а и никой от частните ми учители не взимаше евтино за уроците си.

Въздъгнах и понечих да заобиколя паравана, когато чух шумолене на поли и приглушени гласове. Някой влизаше в пробната. По неизвестни за мен причини останах намясто. Високият син копrienен параван ме прикриваше. Гласовете се чува още по-ясно. Наведох се напред и надзърнах през една малка цепка на паравана. Пълната брюнетка в синьо и блондинката в лимоненозелено, които видях по-рано, влязоха в стаята. Брюнетката държеше червена кадифена рокля и беше буквално бясна.

— ... възмутително е, че допуска такова създание да идва тук сред почтените хора — обяви тя с момичешки глас. Думите ѝ се сливаха в една. Имаше силен южняшки акцент. — Знаеш ли колко ще се ядоса татко, когато разбере, че съм била в една и съща стая с някоя като нея.

— Татко ти праца всичките си любовници тук — отвърна блондинката. Гласът ѝ беше студен и се провличаше мързеливо. Звучеше доста по-рафинирано. — Цяло чудо е, че не се натъкнахме на някоя от тях.

— Те не са толкова лоши, колкото е тя, Реджина. Татко е много дискретен. Не води жените си вкъщи като Джулиън Етиен. Възмутена съм, че Корин се е съгласила да облича тази... забравих ѝ името.

— Наричат я Дана — отвърна с провлечен глас Реджина — и всичко е съвсем почтено, Берта. Той я е осиновил или най-малкото я е направил своя повереница. Мисля, че такава е модата сега. Когато някой от нашите мъже си намери хубава повлекана, която иска да чука, просто отива при съдията Моро и става неин настойник. Така си спестява разносните да ѝ наема отделна къща.

Стреснах се, когато чух тази дума от устните на млада жена, от която се очакваше да бъде добре възпитана. Вцепених се от изненада, когато чух заключението ѝ. Застинах намясто зад паравана. В гърдите ми се надигна бавно студена ярост.

— Наистина ли я смяташ за хубава? — попита Берта.

— Сносна е, поне така предполагам. Някои от тези мулатки имат хубави личица.

— Мулатки? Искаш да кажеш...

— Като я гледам, няма начин да няма негърска кръв.

— Не бих я нарекла черна — заяви Берта, — но наистина има голяма уста. Това прави нещата още по-лоши! Бедната Лавиния. Тя е

съвсем обърквана, откакто пристигна това създание, а Магделон се чувства толкова унижена, че се срамува да си покаже лицето навън.

— Значи затова не съм срещала Магделон напоследък? Предполагам, че е забременяла от Реджиналд Вандеркамп. Нали от миналия април се бяха уединили с него във вилата на леля му.

— Реджи отиде в Мемфис. Магделон е хвърлила око на Пиер Дорси.

— Желая й късмет — каза Реджина. — Той се възбужда за няколко секунди и свършва, преди момичето да е почувствало нещо. Изобщо не го бива в леглото.

— Той е великолепен. Дори аз не бих имала нищо против да опитам с него.

— Ти би опитала с всеки, душичке. Не че получаваш особено много предложения. Ако баща ти не беше толкова богат, още да си девствена.

— Ужасна си, Реджина!

— Интересно какво ли прави братът на Магделон напоследък. Раул Етиен несъмнено е най-привлекателният мъж в Квартала. Бих дала всичките си пари, ако неговите обувки се намираха под леглото ми.

— Нямах и най-малък шанс — изрече подигравателно Берта. — Раул обича предизвикателството, а не лесните победи.

„Е, да, те по нищо не се различават от момичетата в блатото“, помислих си аз, като се стараех да овладя гнева си. Благородният произход, доброто възпитание и парите не означаваха нищо. Имаха морала на улични котки и казаха отвратителни неща за мен. Може и да идвам от блатото, може и да съм хранила кокошки и прасета и да съм ходила без обувки, но бях сто пъти по-добра от тези две проститутки. Овладях напълно гнева си, излязох иззад паравана и ги изгледах надменно. Берта почервения от гняв. Реджина побледня. След това зелените ѝ очи заблестяха от ярост.

— Май си ни подслушвала! — изсъска тя.

— Не подслушвах — изрекох учтиво, — но чух всичко, което казахте.

— Чула си...

— Чух достатъчно, за да разбера, че си злобна жена с вкусовете и обноските на най-долна уличница.

Берта ахна. Реджина побледня още повече и потрепери от възмущение.

— Ей... ей, ти мръсна малка кучко. Как смееш да ми говориш така! Как смееш изобщо да разговаряш с мен!

Погледнах смъртнобледите ѝ бузи и блесналите ѝ очи и се запътих най-спокойно към вратата. Реджина произнесе нещо неразбрано. Бузите на Берта все още бяха яркорозови. На вратата се обърнах и ги изгледах леденостудено.

— Няма да оставя това така! — извика Реджина. — Няма да позволя на някакъв боклук от блатото да ми казва такива неща!

— Бих ти казала да идеш при някой да те... — изрекох мило, — но ти така или иначе ще го направиш.

Реджина се стресна толкова, че не отвърна нищо. Берта се беше облегнала на стената и стискаше червената кадифена рокля, която беше дошла да пробва. Кимнах учтиво на двете дами и излязох грациозно от стаята. „Наистина си се променила“, казах си аз. Преди пет месеца щях да се нахвърля върху тях с нокти и зъби. Явно всички в Квартала приказваха за мен. Аз бях безсрамното създание от блатото, което вероятно имаше негърска кръв. След днешния сблъсък ще има нови слухове. Да има! Нямах от какво да се срамувам. Заклех се, че ще накарам Джулиън да се гордее с мен. Хората да си говорят каквото искат. Ще им покажа какво представлява истинската дама.

Кайла бе сътворила истинско чудо с косата ми. Беше я вдигнала назад и ѝ беше придала формата на плътно прилепнала шапчица, като беше оставила три дълги къдрици да се спускат отдясно точно под слепоочието ми. Беше закрепил над къдриците ми хубавата шапка, която Корин беше направила специално за мен. Три къси кремави на цвят щраусови пера бяха прикрепени към кремавата кадифена предна част. Вместо да стоят изправени, перата се извиваха изящно около дясната страна на главата ми. Това разкошно творение на Корин подходеше идеално на атлазената рокля и на дългите кадифени ръкавици. По настояване на Кайла сложих малко червило на устните си, като само потъмних леко естественото розово. Сложих си и малко руж, който подчертаваше високите ми скули, а клепките ми бяха обагрени в едва забележими златистокафяви сенки. Гримът почти не се виждаше и само караше да изпъкне естественият цвят на кожата ми, но усещах, че ме прави да изглеждам по-възрастна и много по-рафинирана.

— Не вярвам на очите си, миз Дана — обяви Кайла, като ме гледаше с нещо като благоговение. — Просто не вярвам, че това сте вие.

— Благодаря — казах аз.

— Ох, не исках да кажа, че не сте винаги прелестна, но тази вечер... тази вечер сте направо ослепителна. Никога не съм виждала толкова хубаво момиче, не се шегувам. Май трябваше да ви направя друга прическа.

— И така си е добре. Чудесна е, Кайла, въпреки че ти трябваша два часа, за да я измайсториш.

Кайла светна от радост и продължи да бърбори за косата и роклята ми и за това, каква сензация ще бъде. Поех си дълбоко дъх. Сдържах се с усилие да не се разрева. През целия ден нервите ми бяха опънати до крайност. Казвах си, че съвсем не се безпокоя, но сега, когато идваше времето да слеза на долния етаж и да тръгна за бала, усещах, че ме обзема паника. „Не се боя от тези хора, казах си аз. Не

им отстъпвам в никакво отношение. Ще крача с гордо вдигната глава. Ще бъда невъзмутима, вежлива и любезна, пък каквото ще да става.“

— ... когат ви видат тази вечер, онез хубави млади джентълмени всички ще се струпат на тълпа около вас. Ще имате толкоз много поклонници, че няма да успеете да ги преброите.

— Много се съмнявам в това, Кайла — казах аз.

— И един от тях ще ви накара да се влюбите в него. Така става. Аз съм се влюбвала толкоз пъти, че още ми се върти свят. Влюбването не прилича на нищо друго.

Поех си дълбоко дъх и оправих за последен път ръкавите. На душата ми беше неспокойно. Кайла като че ли усети как се чувствам. Сърдечните ѝ кафяви очи ме погледнаха с искрено разбиране и обич.

— Не се безпокойте, миз Дана — каза ми тя. — Те са хора като вас и мен. Няма да ви изядат.

— Може би ще ме разкъсат на парчета.

— Ще ви обикнат.

— Ами, как пък не — казах ѝ аз.

Стори ми се, че съм вцепенена, когато тръгнах по коридора. Имах чувството, че след малко ще се изправя срещу взвода за разстрел.

Слязох бавно по изящно виещата се бяла стълба. Чух гласове долу и спрях. Надзърнах във фойето. Джулиън и Делия ме чакаха. Джулиън изглеждаше удивително хубав в прекрасно ушитите си черни панталони и редингот. Нагръдникът му проблясваше в бяло. Делия приличаше на някаква порцеланова фигурка, която всеки момент ще се счупи, в роклята ѝ от светло опалов атлаз и с наподобяващата ѝ сребристо облаче коса.

— Престани да мърмориш, Джулиън. Знаеш, че не е възможно да отсъстваш от бала при Льокомбови. Дръж се като мъж.

— Предпочитам да ме изкормят и разкъсат на парченца.

— Не си излизал от къщи, откакто се върна от последната си обиколка из блатата. Не бива да стоиш по цял ден затворен в кабинета. Ще ти се отрази добре да се видиш малко с хората.

— Да знаеш само колко бързо ми омръзват. Мързеливи тесногръди мъже, надменни „дами“, глупави млади женкари и контета, склонни към флиртуване празноглави красавици — такива са те всичките. Креолската аристокрация!

— Това е нашата среда, Джулиън, и не всички са такива. Опитай се да се държиш вежливо тази вечер и моля те, скъпи, за Бога, само недей да говориш за растения и такива неща. Никой не се интересува от тях.

— Те не се интересуват от нищо друго, освен от това, кой на кого бил роднина, кога ще се състои следващото празненство и от безчислените си незначителни любовни връзки.

— Това не е така, скъпи. Много добре го знаеш. Много си се нацупил днес. Жалко, че Чарлз не е тук. И на него сигурно не му харесват тези събирания, но поне не се държи като глезено дете и не кара всички да се чувстват ужасно. Аз например смятам да си прекарам чудесно вечерта.

— Още малко и ще стане осем. Къде е онова проклето момиче?

Онова проклето момиче? Бузите ми почервеняха. Спуснах се бързо по стълбите. Полите ми се залюляха. Делия ми се усмихна сърдечно. Джулиън разбра, че съм го чула и се смути. После застина намясто, след като ме видя как изглеждам.

— Мили Боже — прошепна той.

— Съжалявам, ако съм ви забавила — изрекох студено.

— Не си ни забавила, скъпа — увери ме Делия.

— Какво си направила със себе си?

— Направила?

— Изглеждаш... изглеждаш...

— Тя е самата прелест, Джулиън.

— Онова дете, което доведох от блатото...

— Не съм дете! Отдавна престанах да съм дете.

— Не се заяждай. Просто исках да кажа... Боже мой, ти си... може би това се дължи на роклята. Колко ми струва тя, между другото?

— Много — отвърнах дръзко.

Джулиън явно се развесели. Изгледах го гневно. Още му бях обидена, че ме нарече „онова проклето момиче“. Много ми се искаше да му кажа точно какво си мисля за него.

— Придобила е някакъв външен вид — каза той, — но характерът си е старият. Защо не забелязах по-рано тези промени?

— Беше много зает с проклетата си книга — отсякох аз.

— А сега, гледай ти, стоиш пред мен като самото възмущение на изискаността и красотата. Ти си невъзмутима, изтънчена и се държиш

самоуверено. Обаче се страхувам, че си устата, както преди, макар и думите ти да гаят ухото с мелодичността си. Всички тези учители, които ме докараха до просешка тояга, очевидно са се справили блестящо със задачата си.

— Дана се стара много — каза Делия.

— Знаеш ли да четеш и пишеш?

— Чета всички книги, които ми попаднат. Дори онази ужасно дълга книга, която ми даде. В нея пише за еволюцията на папратта и за сексуалния живот на хортензиите.

— О? И как я намираш?

— Скучна е. Предпочитам Балзак и Жорж Санд.

Джулиън вдигна смаяно вежди.

— Балзак? Жорж Санд? Личи си влиянието на Делия. Май ще трябва да следя какво четеш. Не съм изхарчил толкова пари за частни учители, за да си пълниш главата с разни лекомислени френски романчета.

— Те са много полезни за образованието — заявих му аз. — Научих много от тях.

— За разни ненужни неща — възрази ми той. — Е, дами, ще тръгваме ли за бала? Освен ако, разбира се, не предпочитате да го изпуснем. Току-що почнах да чета един нов каталог...

— Тръгваме — изрече твърдо Делия.

Джулиън се засмя отново. Изглеждаше много по-приветлив от обикновено. Хвана я под ръка, прегърна ме за рамото и ни поведе към очакващата ни карета под неодобрителния поглед на Помпей, който ни държеше вратата отворена. За миг не преставах да усещам отпуснатата му върху кожата ми ръка. Тя ми тежеше. Беше топла и ме притискаше към него. Доставяше ми сладостното усещане за сигурност. Той ме погледна. Очите му гледаха сърдечно. Запитах се как е възможно да съм си мислела разни лоши неща за него. Стана ми удивително топло отвътре. Дали бях привързана към него? Благодарна ли му бях? Или нещо повече? Стана ми неприятно, когато свали ръката си, за да помогне на Делия да се качи в каретата. Пред къщата на Льокомбови се вцепених от страх. Джулиън усети това и ме хвана за ръка. Стисна я толкова силно, че трепнах от болка. След няколко секунди стигнахме до портика. Един черен лакей отвори вратичката на каретата. Джулиън изскочи навън и ни помогна да излезем.

— Ще видиш, че Льокомбови са малко странни — довери ми Делия. — Много са очарователни, но той, уви, чува лошо какво му се говори. А тя, бедничката, още си мисли, че е придворна дама при френския крал. Още се облича по модата на Мария Антоанета и носи поли с банели и високи украшения за глава с пера.

— И двамата са смахнати — каза Джулиън.

Делия го изгледа предупредително, когато влязохме в грамадното фойе, което беше оцветено в светлосини и бели оттенъци. След това влязохме в една просторна и хубава приемна. Златисти шарки украсяваха белите стени. Три огромни кристални полилея висяха от тавана. Стаята беше изпълнена с великолепно облечени хора, които разговаряха и се смееха. След това изведнъж спряха да говорят и да се смеят. Само шепнеха и гледаха с любопитство. Музиката продължи да свири. Звучите ѝ се носеха от съседната бална зала. Чух шумен стон от неприятна изненада и видях лелята на Джулиън Лавиния. Тя стоеше в другия край на стаята до сина си Раул и до една хубава и надменна на вид млада жена, която сигурно беше сестра му Магделон. Стори ми се, че мина цяла вечност, но в действителност бяха само няколко секунди. След това хората подновиха разговорите си. Само че сега говореха с по-приглушени гласове и поглеждаха скришом към нас, като се преструваха, че не го правят. Джулиън не се забави и за миг. Поведе Делия и мен към една странна двойка, която поздравяваше гостите си.

Възрастният мъж беше сивокос и прегърбен. Държеше огромна фуния долепена до ухото си. Кимаше така щастливо, сякаш някой му беше разказал забавна шега. Жената до него беше много по-висока. Лицето ѝ беше призрачно и повехнало. Цялото беше покрито с пудра и грим. На едната буза си беше лепнала хубава изкуствена бенка с форма на сърце. Беше облякла необикновена сребристобяла рокля. На главата ѝ стоеше напудрена бяла перука с украшение в стил Помпадур, което се извисяваше на поне два фута.

— Джулиън! — изграчи дрезгаво мосю Льокомб. — Всеки път, като те виждам, ми приличаш все повече, и повече на баща си.

— Благодаря ви, сър. Приемам това като комплимент. Познавате, разбира се, леля ми Делия. Позволете да ви представя моята повереница мадмоазел Дана О'Мали.

— Карта ли? — извика той. — Карта ли казахте? — Той нагласи фунията до ухото си. — Покажете вашата карта, ако толкова искате, но

аз предпочитам да се запозная с пленителното създание, което сте довел при нас.

Джулиън ме представи отново. Мосю Льокомб се изкикоти силно и каза, че наистина приличам на карта. Попита дали съм някаква роднина. На Джулиън му омръзна да се разправя с него. Каза, че много се радва, че е тук и остави Делия да се занимава с нашия домакин. От другата страна на помещението Лавиния ни гледаше възмутено и шепнеше гневно нещо на дъщеря си. Джулиън ме представи на мадам Льокомб, която се усмихна колебливо. Огледа ме внимателно с насълзените си сини очи, които бяха учтиви и тъжни. Имах чувството, че мадам Льокомб живее в неясен и смътен свят, в който няма място нито за настоящето, нито за миналото. На челото ѝ се появи нежна бръчка, докато продължаваше да ме оглежда.

— Толкова ми е приятно да ви видя пак... но, не... вие ми напомняте за... сигурно си мисля за... извинете ме, моля ви.

Като че ли я заболя и се смути едновременно. Имаше нещо трогателно в тази чудато облечена стара жена с доста гримирано лице и плаха усмивка.

— За мен е истинско удоволствие, че съм тук тази вечер, мадам Льокомб — изрекох тихо.

— Минало е толкова време — каза тя. — Отдавна не съм виждала родителите ви. Тук ли са те тази вечер?

— Бо... боя се, че не — отвърнах ѝ аз.

— Пожелайте им всичко хубаво от мен. Забавлявайте се, дете.

Джулиън ме хвана за лакътя и ме отведе настрана, като ми обясняваше, че нашата домакиня често обърква лицата на хората. Хората още ни гледаха и шепнеха. В очите на Джулиън блесна дяволит пламък. Той ме поведе към мястото, където стоеше разярената Лавиния с двете си деца. Тя беше смъртнобледа. Носеше черна копринена рокля и рубинена огърлица. Дъщеря ѝ беше облякла атлазена рокля в прасковен цвят. Брат ѝ беше официално облечен и беше така пригладен и хубав, както предишния път, когато го видях. На устните му се появи развеселена усмивка, когато ни видя, че приближаваме.

— Лельо Лавиния! — възкликна сърдечно Джулиън. — Колко ми е приятно, че се срещам първо с теб! Позволи ми да ти представя

моята повереница, Дана О'Мали. Дана, това е леля ми Лавиния, за която си чувала толкова много, и нейните деца Раул и Магделон.

— Как смееш! — прошепна вбесената Лавиния. — Как смееш да опозоряваш така семейството!

Тя го изгледа с унищожителен поглед, който би изпепелил намясто някой по-малодушен мъж. Джулиън само се усмихна. Магделон сякаш бе изваяна от лед. Гледаше ме с явна и неприкрита омраза. Спомних си какво разказа Реджина за нея и Реджиналд Вандеркамп. Заподозрях, че тя знае, че съм осведомена за нейните любовни срещи във вилата на леля й. Ноздрите й пламтяха от гняв. Искаше й се да ми извади очите. Усмихнах се и й кимнах учтиво. Това накара ноздрите й да пламнат още повече. Обърна се вбесено към майка си.

— Хайде да си тръгваме веднага, мамо — изрече тя ледено. — Няма да остана в една и съща къща с тази развратница. Нали ти казах какви ги е говорила на Берта и Реджина. Няма да...

— Запази самообладание, Магделон — изрече кротко Раул.

— И аз искам да си отида — каза Лавиния, — но сме длъжни да помним кои сме, Магделон. Трябва да запазим достойнството си. Надявам се, че си доволен, Джулиън. Надявам се, че забелязваш, че обиждаш всички в Квартала с това... това грубо нарушение на приличието.

— Лавиния, скъпа — възкликна Делия, която се беше спряла да си побъбри с приятел и едва сега дойде при нас. — Колко ми е приятно, че те виждам.

— И ти си замесена в това! Никога няма да простя и на двама ви!

Лавиния хвана дъщеря си за ръката. Двете се устремиха към балната зала с надменно вдигнати брадички. Полите им шумоляха, докато вървяха. По прекрасно изваяните устни на Раул още играеше развеселена усмивка. Той поклати глава и обясни, че майка му доскоро е била под голямо напрежение и се извини за нейното държане. Помислих си, че е в негов интерес да застане на страната на Джулиън. Целуна Делия по бузата и разтърси ръката на Джулиън. След това ме погледна пронизително с кадифенокафявите си очи, които караха жените да усещат слабост в коленете. Беше висок, строен и излъскан. Несъмнено беше забележително хубав и имаше страхотен чар. Долавях без усилие въздействието на чара му, въпреки че не му се поддавах.

— Най-сетне се срещаме — изрече той с леко дрезгавия си мелодичен глас. — Чух ужасно много неща за вас.

— Сигурна съм в това — отвърнах аз.

Раул се изкикоти тихо. Звукът беше много чувствен.

— Тя е прелестна, Джулиън — изрече той — и съвсем не е такава, каквато я мислех.

„А какво ли си мислел за мен?“, запитах се наум. Той се обърна към мен. Поредната усмивка играеше по пълните му устни, които изглеждаха дори още по-розови заради тъмнокафявия му тен. Кафявите му очи като че ли блеснаха и обещаха бъдещи удоволствия. О, да, той наистина беше женкар. От него лъхаше на сладострастие и животински магнетизъм. Сега разбирах защо жените се съревновават за неговото внимание.

— Май трябва да те наричам братовчедке?

— Братовчедка?

— Ти си повереница на Джулиън. Той ми е братовчед. Така че излиза, че и ти ми се падаш братовчедка. Е, как да те наричам?

— Мадмоазел О’Мали звучи прекрасно — отвърнах аз.

Това го развесели. Пак се изкикоти и се обърна към Джулиън.

— Сега отивам да видя как е майка ми — каза той. — С нетърпение очаквам да се видим по-късно.

Кимна на всички ни и се отдалечи самоуверено. „Държи се така, сякаш притежава тази къща“, помислих си аз.

— Надуто младо магаре! — промърмори Джулиън.

Делия го смъмри, а след това отиде да си поговори с една приятелка, която беше дошла току-що. Джулиън въздъхна и ме хвана за ръка. Поведе ме към балната зала. Хората ни гледаха. Вървах с гордо вдигната глава и се преструвах, че не забелязвам нищо. Балната зала беше чудно хубава. Подът за танци беше от златист дъб и проблясваше на светлината. Множество двойки се движеха грациозно под мелодичните звуци.

— Как ти се струва? — попита Джулиън.

— Все... все едно, че се намирам в някой роман. Прилича... прилича ми на вътрешността на кутия с бижута.

Гостите, които танцуваха, седяха по масите или ходеха наоколо, отбиваха се при другите, разговаряха и пиеха шампанско. Забелязах Раул. Той беше заобиколен от ято обожавачи го млади красавици в

хубави рокли в пастелни цветове. Магделон танцуваше с един висок червенокос младеж, а Лавиния седеше на една от масите и изглеждаше доста смутена, докато споделяше бедите си с една пълна дама в рокля от пурпурна коприна, която потупваше ръката ѝ съчувствено.

— По-добре ли си сега? — запита Джулиън.

— Ами... да, малко по-добре съм.

„Поне гостите не хукнаха да си тръгват всички, като ме видяха, че идвам“, добавих си аз наум.

— Отлично се справяш досега — каза ми той. — Походката и държанието ти са съвършени. Малкото момиче от блатото е изминало забележително много път за твърде кратко време.

— Вярно е, че бях окъсана — отвърнах дръзко аз — и говорех с ужасен акцент, но моята... моята майка беше благородничка и ме беше възпитала да се държа както трябва. Никога не съм била... невежо калпазанче, за каквото ме мислеше.

— Не е нужно да се заяждаш толкова. Просто се опитах да ти направя комплимент.

Джулиън се усмихна. Усмивката му беше много мила. Сякаш ме обгърнаха слънчеви лъчи, толкова беше топла и сърдечна. Какво значение има какво си мислят тези хора? Какво от това, че продължават да поглеждат скришом? Джулиън беше до мен. Беше едър, силен и хубав. Никой нямаше да ми стори нищо, докато той беше до мен.

— Съжалявам за Лавиния и Магделон — изрече той. — Кои всъщност са Берта и Реджина и какво толкова си им казала?

Разказах му за срещата ни в ателието на Корин, като изпуснах само подробностите за Магделон и нейните любовници. Джулиън се подсмихна, когато му повторих прощалните ми думи към тях.

— Май не трябваше да им го казвам — изрекох аз. — Сигурно ме разнасят сега по целия Квартал.

— Несъмнено. Ти си ексцентрично създание, скъпа моя, и си доста по-интересна и забавна от всяка от тези глуповати светски красавици.

— И това ли е комплимент?

Той кимна и се усмихна отново. Обичах тази почти незабележима двойна брадичка и пълната извивка на долната му устна. Обичах дяволитостта и смеха, които танцуваха в сърдечните му кафяви

очи. Тази вечер в балната зала имаше десетки красиви млади мъже. Малцина от тях бяха толкова ослепителни като Раул, но никой не беше така хубав и мъжествен, както този мил и често разсеян мъж, който ми беше дал нов живот.

— Искаш ли шампанско? — попита той.

— Мислиш ли, че ще посмея да опитам отново?

Той се подсмихна, като си спомни онази нощ в блатото. Това сякаш се беше случило преди цяла вечност. Джулиън махна на един лакей и взе две чаши шампанско от подноса. Отпих от шампанското и се отпуснах малко, обаче не преставах да усещам и за миг погледите на другите гости към себе си.

— Продължават да ни гледат — казах аз. — Преструват се, че не го правят, но...

— Особено пък мъжете — подметна Джулиън. — Ти определено си най-хубавата жена тук тази вечер.

— Ако продължиш да ми правиш комплименти, боя се, че ще ми се завие свят.

— Ще се погрижа да се чувстваш добре — обеща той. — Още не разбирам какво е станало с теб. Последния път, когато те видях, беше една клета бездомница с пронизителен глас, а след това изведнъж... чудо! Доста смущаващо, слабо казано.

— Не ме ли харесваш такава?

— Точно обратното, намирам те за опечаляващо пленителна.

— Опечаляващо?

— Изпий си шампанското, Дана — нареди той.

Усмихнах се мислено. Изпитах типично женски триумф. Джулиън отпи от шампанското си и се облегна на стола. Огледа се наоколо с лениво задоволство. Въпреки че протестираше толкова на идване, бях сигурна, че е безкрайно доволен от себе си. Кимаше от време на време на приятелите си, но никой от тях не се отби при нас. Знаех на какво се дължи това, разбира се. Джулиън ме погледна. Сякаш прочете мислите ми.

— В крайна сметка ще дойдат при нас — изрече той. — Може би не тази вечер, но в края на краищата ще се убедят, че не крием нищо и... с всички тези приказки ще се свърши.

— Знаеше, че ще ни гледат и ще си шепнат, нали?

— Разбира се. Очаквах го. Знаех, че ще бъде много неприятно за теб, но... налагаше се да дойдем тук днес.

— За да им покажем, че не крием нищо от тях.

— Точно така. Не че ме интересува какво говорят, но съм длъжен да мисля за семейството.

— Създадох ти ужасно много главоболия, нали?

Той кимна.

— Трябваше да те изхвърля от кануто и да те оставя на алигаторите да те изядат, но, нали съм си идиот, реших да не постъпвам така. Сега, уви, май съм лепнат завинаги за теб.

— Май е така — отвърнах аз. — Благодаря ти, Джулиън. Благодаря ти за... всичко. Ти... ако не беше ти...

Гласът ми потрепери. Той ме погледна отчаяно.

— Ако заплачеш — изрече той, — наистина ще те натупам.

Засмя се и допи шампанското си. Музиката спря за миг. Танцьорите запляскаха учтиво с ръце. Някои от тях се отдалечиха от пода и тръгнаха към масите и салона, където сервираха храна, но повечето от тях изчакаха музиката да почне да свири отново. Това стана почти мигновено. Мелодията беше бавна, весела и хубава. Джулиън сигурно забеляза копнежа в очите ми, защото въздъхна примирено и стана.

— Предполагам — изрече той, — че трябва да проверя дали не съм похарчил напразно парите си за онова конте Опостен.

Той ме хвана за ръка и ме поведе към танцовия под. Обви ръката си около кръста ми, без да ме притиска. Сигурна съм, че прошепна едно-две-три под носа си. След това ме завъртя и почнахме да се движим под звуците на музиката. Тя ме завладя, а тялото ми се отпусна и задвижи в такт. Само прегръдката на Джулиън ме предпазваше да не падна. Стори ми се, че ако ме пусне, ще се вдигна във въздуха като пеперуда и ще отлетя оттук. Джулиън беше доста по-лош танцьор от мосю Опостен. Всъщност изобщо не го биваше да танцува. Правеше тромаво всяка стъпка. Танцуваше механично и въпреки това често объркваше тактовете.

— Не съм във форма — изрече той.

— Наистина.

— Ти обаче танцуваш божествено.

— Ох!

— Извинявай. Заболя ли те?

— Мисля, че ми счупи няколко пръста, но ще го преживея.

— Никога не ме е бивало да танцувам.

— Не приказвай, Джулиън. Пак ще объркаш такта.

— Устата хитруша.

— Едно-две-три, едно-две-три, обърни и почни отново. Едно-две-три...

— Трябваше да те дам на алигаторите.

Той се засмя и ме хвана по-здраво за кръста. Притисна ме към себе си. Втурнахме се по пода, без да докосваме никого. Неговата несръчност нямаше никакво значение. Беше удивително приятно да ме държи толкова близо до себе си, че да усещам силата му, да ме води по пода, макар и неумело. Изпитвах необикновено удоволствие. Когато музиката спря да свири накрая и той ме отведе настрана, въодушевлението не изчезна. Джулиън ме отведе в приемната. Напълнихме чиниите си с прекрасна храна и се върнахме на нашата маса. Желето от риба беше чудесно, салатата от омари — божествена, а миниатюрните сладкиши, пълнени с месо, бяха направо възхитителни.

— Никога не съм яла нещо подобно — признах аз.

— Льокомбови винаги проявяват щедрост при ястията — каза Джулиън. — Техният готвач е най-добрият в града.

— Те двамата ми харесаха много. Тя... мадам Льокомб очевидно ме помисли за някоя друга.

— Милата старица се е побъркала. Мъжът ѝ също. Обаче още имат влияние в Квартала. Действително е помагала на Мария Антоанета да си облича дантелите и кадифетата и е разхлабвала корсета ѝ, когато нейно кралско височество е прекалявала с кекса. Едва ли си струва да изпадаш във възторг от нея.

— Бедната Мария Антоанета. Миналата седмица четох един роман за нея.

— Един от проклетите романи на Делия, несъмнено. Все едно, радвам се, че четеш, дори и исторически романи.

— А как върви твоята книга? — попитах аз.

— Твърде добре, да си призная — каза ми той. — През последните пет месеца довърших целия текст и сега работя върху бележките — те са дяволски трудни, но трябва да ги свърша за още

няколко месеца. След всичките тези години, след като изписах стотици хиляди бележки, най-сетне успях да свържа в едно целия материал.

— Не знаех, че наистина... пишеш. Делия казваше...

— Делия винаги е смятала работата ми за едно забавно хоби. Така мислеха, разбира се, и всички други. Завечният стар Джулиън само броди из блатата, води си бележки, къса растения и драска ли, драска. Никой не вярваше, че наистина ще постигна нещо с целия този материал, който натрупах. Ще видят те, когато книгата ми излезе от печат.

— Мисля, че това е чудесно, Джулиън.

— Ще излезе чудесна книга. Свързах се с един гравьор, който ще отпечата рисунките. Ще възпроизведе на хартията всичките ми рисунки, и то цветни. Ужасно сложно нещо и ужасно скъпо, но искам тази книга да се отличава от другите. Искам да направя принос, Дана. Искам да...

Той спря внезапно и ми се усмихна леко.

— Нищо чудно, че хората ме мислят за смахнат. Седя си аз с моята хубава млада повереница в нощта на нейния пръв бал и какво правя? Отегчавам я до смърт със скучните си приказки за някакъв скучен проект, който със сигурност не я интересува ни най-малко.

— Изобщо не съм отегчена! — почнах да протестирам. — Много ми е интересно.

— Много си учтива, но... си само на осемнадесет години. Трябва да се забавляваш.

— Присъединявам се към това мнение — каза Раул.

Толкова се бяхме унесли от разговора, че никой от нас не го беше забелязал да се приближава към нашата маса. Той се усмихна снизходително на Джулиън и се обърна към мен. Красивите му очи блестяха. Приличаше на героите в романите, които поглъщах толкова страстно: спокоен, елегантен и дяволски хубав.

— Видях те да танцуваш преди малко — каза той. — Заслужаваш партньор, който да ти разкрие цялото удоволствие от танца.

— А не бърбив мъж на средна възраст — добави Джулиън.

Раул се усмихна пак, без да отхвърля намека.

— Ела, братовчедке — каза ми той — удостои ме с честта да танцуваш с мен.

— Аз...

— Върви, Дана — каза Джулиън. — Ще поседна тук, за да си починат старите ми кости. Може би някой ще донесе едно одеяло, за да си завия колената.

Поколебах се. Наистина желях от сърце да танцувам много, дори с Раул, но не исках Джулиън да си помисли... Той видя, че не знам какво да правя, засмя се и стана.

— Танцувай! — изрече той. — Това ще ми даде възможност да си побъбря с няколко стари приятели, които, сигурен съм, изгарят от нетърпение да научат всичко за кръстосаното опрашване на дивите орхидеи.

Потупа ме по ръката и се отдалечи бавно. Раул ме поведе стремително по пода. Държеше ме здраво и ме въртеше във вихъра на танца. Това беше жив и мелодичен валс. Този път ми се стори, че наистина летя. Толкова бях завладяна от музиката, че тя сякаш стана част от мен. Раул беше превъзходен танцьор, силен, енергичен и изкусен. Движеше се толкова гъвкаво и грациозно, че не беше възможно да не му откликнеш. Пристъпвах едновременно с него. Забравих, че не го харесвам, забравих за всичко друго, освен за пълното блаженство на танца.

— Ти си истинска сензация — каза Раул, когато музиката спря най-накрая.

— Така ли?

— Всичките ми приятели са се влюбили в теб. Заляха ме с въпроси за теб.

— Наистина ли?

— Смятат, че си страшно прелестна и си най-красивото създание, което са виждали досега. Всички искат да се запознаят с теб.

Наслаждавах се неимоверно от себе си. Явно ме търсеха всички. През следващия час и половина танцувах сигурно с петнадесетина приятели на Раул, включително и с Пиер Дорси, на когото, както знаех, беше хвърлила око Магделон и според Реджина се възбуждал мигновено, но не го бивало никак в леглото. Убедих се, че не греша за първото, защото ме притискаше плътно до себе си и нямах никакви съмнения какво възбуждам в него. Пиер ми каза, че е борец любител и с удоволствие ще ми покаже някои хватки. С меден глас му казах какво точно да си хване. Младежът се изчерви силно и буквално излетя от

мястото си, когато музиката спря. „Този път прекали, Дана“, казах си аз, но не съумях да си въздържа езика. Още се усмихвах на неговия ужас, когато Раул дойде пак при мен.

— Ти си красавицата на бала — обяви той. — Това е безспорно. Всички те желаят неудържимо.

— А приятелките им са готови да ме разкъсат на парченца. Сестра ти изглежда така, сякаш с най-голяма радост би ми забила нож в сърцето.

— Това тревожи ли те?

Замислих се за миг.

— В действителност не — отвърнах аз.

— Смятам, че ще съумееш да се защитиш от тях — каза той.

— И аз така смятам.

— Ще ми позволиш ли да потанцувам с теб? — запита Раул.

— Действително съм много уморена — изрекох аз — и трябва да се върна при Джулиън. Сигурно си мисли, че съм го изоставила.

— Изобщо не си му липсвала на братовчеда Джулиън — увери ме той.

Кимна към другата страна на залата. Видях, че Джулиън седи на една маса с двама по-възрастни джентълмени. И тримата разговаряха разгорещено и не забелязваха нищо около себе си. Раул се усмихна и ме стисна леко за лакътя.

— Наистина изглеждаш малко уморена, братовчедке, а тук е твърде топло. Защо да не излезем навън на двора за няколко минутки.

Погледнах го в очите. Бях напълно уверена, че ще съумея да се защитя. Ни най-малко не се безпокоях от този излъскан хубавец, от това арогантно младо конте. Бях им дала да разберат с кого си имат работа на много по-опасни мъже от Раул Етиен. Знаех, че със сигурност ще успея да се справя с него. Малкият рис още се криеше под привидно беззащитната ми външност.

— Много добре — казах аз. — Малко чист въздух ще ми дойде добре.

Дворът беше облян от сребристите лунни лъчи и беше изпълнен с кадифени сенки. Листата шумоляха навсякъде около нас.

— Доволна ли си от себе си? — запита Раул.

— Много — отвърнах аз.

— Със сигурност доказа нещо тази вечер.

— И какво точно?

— Доказа, че можеш да имаш всеки мъж, когото пожелаеш.

Гласът му беше дрезгав и мелодичен. Беше прекрасен, убедителен и твърде съблазнителен. Раул знаеше това. Отлично съзнаваше колко е хубав и какъв мъжествен чар има. Това обезсмисляше и двете в моите очи. За нищо на света нямаше да припадна от радост и да се отпусна в прегръдките му. Самата мисъл за това ме караше да се усмихвам.

— Вярно е — прошепна той. — Всеки мъж, когото пожелаеш...

— Но аз не желая нито един от тях — отвърнах аз.

— Трудно ми е да повярвам на това.

— Зная, че това несъмнено ще те шокира, братовчедо, но изобщо не ме интересува в какво вярваш.

Раул се изкиска тихо. Хареса му ответният ми удар. Беше убеден, че в края на краищата ще се наслади на желания триумф. Помислих си, че не бяха много жените, които нямаше да откликнат на този магнетичен чар. Вървахме бавно под една магнолия и спряхме до един от отрупаните с украшения фонтани.

— Да — каза той, — братовчедът Джулиън си го бива. Дяволски ме изненада, като те доведе. Мъж на неговата възраст да спечели трофей като теб, това противоречи на всяка логика.

— Ти си мислиш така.

— Имаш къде-къде по-добри възможности от него — изрече той тихо. — Той е два пъти по-стар от теб. Косата му посивява. Напълнява все повече, и повече. Джулиън е апатичен и некадърен мечтател без капка мозък.

— Дори и да доживееш сто години — изрекох студено, — пак няма да станеш и наполовина толкова мъжествен, колкото е Джулиън. Освен това не съм му трофей. Каквото и да си мислите ти и другите, той ми е само настойник и нищо повече.

Раул се усмихна. Явно не ми вярваше. Приблужи се още повече до мен. Клепките му се сведоха надолу, изваяните му устни се разтвориха наполовина. Стоях съвсем спокойно. Знаех какво ще стане и събирах сили за сблъсък. Когато ръцете му се озоваха върху голите ми рамене, изрекох с леденостуден глас:

— Недей, Раул.

— Трябва ти мъж — прошепна той, — истински мъж, някой, който заслужава необикновеното ти тяло. В мига, в който те видях, разбрах, че трябва да станеш моя. Разбрах, че съдбата е решила да бъдем заедно.

— Недей — повторих аз.

— Ще те настаня в най-хубавия апартамент. Ще имаш слуги, дрехи, своя собствена карета. Ще имаш всичко, което ти хрумне. И ще изпиташ истинско блаженство, Дана, блаженство. Ще те накарам да изпиташ такова удоволствие, каквото не си и подозирала, че съществува...

Той ме притисна, обгърна ме здраво с ръце и ме доближи плътно до себе си. Надвеси устата си над моята и я докосна. Устните му бяха твърди и топли. Истинска буря от чувства се развихри в мен противно на желанията ми, защото все пак бях човек и копнеех за обич. Настръхнах и се опитах да се измъкна от прегръдките му. Раул изстена силно, в шията ми и ме долепи плътно до себе си, като ме мачкаше. Хванах го за косата с ръце и я дръпнах, но моята съпротива като че ли само го накара да усили натиска върху мен. Не исках да правя това, което трябваше да правя в такива случаи, но след още няколко мига осъзнах, че нямам избор. Пуснах косата му. Отпуснах длани върху бедрата му и ги разтворих настрани, като вдигнах същевременно коляно и го забих силно в слабините му.

Той ме пусна внезапно. Олюля се назад, като се свиваше и охкаше. Лицето му бе побледняло от болка.

— Ти... ти...

— Ще го преживееш — казах му аз.

— Ах, ти, малка кучко — прошепна той. — Ах, ти, малка кучко — повтори той. Гласът му прозвуча като дрезгав грак. — Ще съжаляваш за това. Кълна се. Дори и да е последното нещо, което ще направя, възнамерявам да видя как ти...

Изстена отново. Нямаше сили да продължи. Приглади назад косите от челото си и затвори очи, като стискаше здраво устни. Много го болеше, но това нямаше да трае дълго. Покварените красавици и проститутките от Рампарт Стрийт не биваше да се боят, че ще ги забрави.

— Ще ми платиш... кълна се.

— Благодаря ви за танца, братовчеде Раул — изрекох приветливо.

Върнах се вътре. Прекосих танцовия под, като минах покрай няколко двойки, които търпеливо чакаха музиката да засвири отново. Те се дърпаха от мен и се обръщаха настрани, като се преструваха, че не ме виждат. Заболя ме. Да вървят по дяволите всичките! Вдигнах гордо глава и се насилих да се усмихна мило.

Стигнах до масите от другата страна на залата. Никъде не виждах Джулиън. Мина като че ли цяла вечност. Стоях там в елегантната си рокля и с хубавата прическа и се опитвах да изглеждам така, сякаш бях като другите. Обаче разбирах, че никога няма да бъда като тях.

— Ето къде си била, скъпа — възкликна Делия.

Хвана ме за ръка. Усмихваше се сърдечно и беше съвсем искрена. Благодаря ти, Боже, за Делия.

— Търсих те навсякъде, скъпа — отвърна ми тя. — Джулиън е отегчил всички със скучните си приказки за цветен прашец, венчелистчета и тем подобни неща. Никой няма да иска да го слуша повече. А аз, да си призная, почвам да усещам колко съм стара. Не ми е приятно да те измъквам навън, след като си прекарваш толкова хубаво времето, но...

— И аз съм малко уморена — казах аз.

— Значи нямаш нищо против, че си тръгваме?

— Абсолютно нищо.

Отидохме при Джулиън в предверието, където той си говореше с Льокомбови. Сбогувахме се с тях и аз им благодарих и на двамата за хубавата вечер. Възрастната жена в демодирана рокля и с нелепа прическа се втренчи озадачено в мен и се намръщи, сякаш се мъчеше да си спомни коя съм, после разтърси ръката ми и ми каза да вярвам в себе си и да пратя много поздравии на Матилда. Коя беше Матилда?

— Въпреки всичко вечерта беше успешна — подхвърли Делия в каретата. — Най-вече за теб, скъпа Дана. Ами да... ти танцуваше непрестанно. Нямаше друго момиче, което да получи толкова покани.

Не коментирах. Делия приглади атлазената си пола, и пак въздъхна.

— Жалко, че Чарлз не се прибра по-рано вкъщи. Ще съжалява, че е изпуснал бала.

— Чарлз е на същото мнение като мен за този род събирания — заяви и Джулиън.

— Скъпи, ти наистина знаеш как да развалиш настроението на хората. Направо не знам как съм успявала да те понасям толкова много години.

Джулиън се засмя и я потупа отново по ръката. Когато стигнахме до дома си, Делия сподави една прозявка и обяви, че едва си държи очите отворени. След това ни прегърна и двамата и се отправи към стаята си. Джулиън и аз останахме в хола. Той беше малко разрошен, но никога не беше изглеждал толкова съблазнително. На устните му се появи лека замислена усмивка, когато ме погледна със сърдечните си кафяви очи.

— Уморена ли си? — попита той.

Кимнах.

— Не се изненадвам. Около тебе наистина се беше струпала цяла тълпа тази вечер. О, да, забелязах я, макар че бях зает да си приказвам с приятелите. Всяко похотливо младо конте на бала дойде да потанцува с теб. Предполагам, че ти направиха предложения?

Кимнах отново.

— Тези млади негодници! Ако някой от тях прекали със закачките и предложенията, ще го нашиbam с камшика.

— Ще го направиш ли?

— Бъди сигурна.

— Повечето от тях са напълно приемливи — уверих го аз. — Почти всеки от тях е смятан за изгодна партия за брак.

— Те не искат да се оженят за теб — напомни ми той.

Усмихнах се.

— Знам — казах аз.

— Някой от тях направи ли...

— Те всички ми отправиха някаква покана. Ще ти стане приятно да разбереш, че им отказах на всичките.

— Добре — изрече той грубо.

Усмихнах се пак. Стана ми невероятно приятно. Дали не ревнува от цялото това внимание, което получих? Дали ме смяташе за жена, каквато бях, а не за момиче, за каквото ме мислеше допреди? Не знаех дали съм само привързана към него или съм му благодарна, или изпитвам някакво друго чувство, но подтикът, който получих, беше толкова силен, че едвам му устоях. Погледнах го в очите и усетих, че и той изпитва подобни чувства и също му е трудно да ги контролира.

— Трябва да си лягам — каза той. — Ще те изпратя до стаята ти.

В гласа му имаше дрезгава нотка, която не бях чувала досега. Хвана ме за лакътя и ме поведе бавно по стълбите. Джулиън въздъхна, когато стигнахме площадката на стълбището и нехайно обви ръката си около кръста ми. И за миг не преставах да усещам силната му ръка, която ме прегръщаше, масивното му горещо тяло до мен, аромата му. Прималя ми.

— На... наистина съм уморена — прошепнах аз. — Това сигурно се дължи на танците или... може би на шампанското.

Джулиън ме пусна. Заставах, опряла гръб на вратата, а той стоеше пред мен.

— Пренебрегвал съм те — изрече той с провлечен глас.

— Пренебрегвал си ме?

— Толкова бях затънал в работата си, че не обръщах и най-малко внимание на... на промените, които протичаха пред очите ми.

— Промени ли?

— Ти си се превърнала в... в много хубава млада жена.

— Благодаря ти, Джулиън.

— Много се гордея с теб — изрече той.

— Ра... радвам се.

— Много се гордея — повтори той.

Посегна към мен. Големите му ръце обвиха раменете ми и ме притиснаха към него. Понечи да каже нещо, но се поколеба и се намръщи. Коленете ми потрепериха. Очите ни се срещнаха. Той се намръщи още повече. След това поклати глава. Пусна ме и ме целуна по челото.

— Лека нощ, Дана — изрече той тихо.

Делия се суетеше объркано. Тя излизаше рядко навън за срещи по светски поводи. Обядът с нейната приятелка Натали Омон беше голям празник за нея. Къде беше бледолилавата ѝ копринена чантичка? Да вземе ли със себе си ароматични соли? Ох, прекалено много главоболия, по-добре да остане вкъщи. Сигурно и ще завали. Донесох ѝ чантичката и се погрижих ароматичните соли да ѝ бъдат под ръка. Уверих я, че времето ще бъде чудесно. Делия въздъхна, вдигна очи към небето и уви около ръцете си един пурпурен дантелен шал. Заяви ми, че няма представа кога ще се върне, но със сигурност ще закъснее много.

Не успяваше да прикрие възбудата от очакваното удоволствие. Гореше от нетърпение да вкуси от бадемовите сладки и от клюките, които обожаваше. Махна ми весело, когато каретата потегли. Забавих се още малко на предните стъпала и погледах небето. То действително беше мрачно. Грозното калаено сиво имаше пурпурен оттенък и беше отрупано до хоризонта с издути дъждовни облаци, но нищо по-слабо от ураган не би възпряло Делия. В далечината отекна гръм, когато влязох вътре. Кайла ме посрещна в подножието на стълбите. Изражението на лицето ѝ беше отчаяно.

— Джебзълбел сигурно е омагьосана — каза ми тя. — Счупи вече една чаша и две чинии и изхвърли през задния прозорец един чудесен оризов пудинг.

— Какво ѝ става?

— Вие всички сте ѝ виновни — обясни ми Кайла. — Беше решила да направи хубав обяд за днес: супа, салатата от омари и малките сандвичи, които миз Делия обича толкова много. Обаче първо миз Делия ѝ каза, че няма да обядва днес. След това мистър Джулиън ѝ обяви нехайно, че и той няма да яде на обяд. Джебзълбел твърди, че вие ядете по-малко от птичка.

— Май ще трябва да си поговоря с нея.

— Ще се наложи. Лично аз не смятам да се вясвам в кухнята, докато Джебзълбел не се успокои.

— Ти... каза, че мистър Джулиън е излязъл?

Кайла кимна.

— Каза, че ще иде да говори с някакъв печатар за илюстрациите, макар че какво пък толкова е възможно да знае един печатар за тях? Каза, че няма да се прибира целия ден вкъщи, тъй като ще проверяват мастилата или нещо подобно. За пръв път от няколко месеца излиза от кабинета.

— Прекрасна възможност да го почистим.

— Не, мадам. Мистър Джулиън иска никой никога да не влиза в неговия кабинет. Побеснява от гняв, дори и само една хартийка да не си е на мястото.

Отидох в кухнята, за да успокоя обезумялата Джебел. Уверих я, че е най-добрата готвачка в града и че мис Делия няма да хапне за обяд нищо, което да е дори приблизително толкова вкусно, колкото са нейната салата от омари и малките сандвичи. Добавих и че Джулиън ще се ядоса ужасно, когато разбере, че е изпуснал прочутия ѝ оризов пудинг. Ядът на Джебел стихна донякъде, но не ме пусна да си ида от кухнята, преди да съм изяла храна, достатъчна да засити един работник на полето.

Исках този следобед да проуча източното крило на къщата. Най-сетне заваля тъкмо в мига, в който вървах към него. Големите капки се заизсипваха върху мен, докато пресичах двора. Хукнах към надвисналата колонада и отключих френските врати с ключа, който ми беше дала Делия. В мига, в който ги отворих, се чу силен гръм. На хоризонта блесна ослепителна светкавица. Почна да вали като из ведро. Затворих вратите, след като влязох и се втренчих в мрака. Не знаех откъде да почна. Всичко беше тъмно и сиво. Калъфите покриваха мебелите. Имаха призрачни форми, които сякаш се рееха в полумрака.

„Ще трябва да докарам цяла армия слуги тук, за да оправят всичко, помислих си аз. Затворено или не, източното крило трябва да бъде старателно изчистено, а калъфите да бъдат изпрани.“ Някои от мебелите под тях бяха безспорно много ценни. Не биваше да се допуска те да се захаят поради липса на лак. Идеята за бъдещата работа ме изпълни с въодушевление. Тя ще ми даде възможност да се заема с нещо друго, освен с четенето и безкрайните уроци. Ще ме пази и да не мисля за други неща.

Рядко виждах Джулиън, откакто ми пожела лека нощ пред вратата на спалнята ми. През деня се затваряше в кабинета си, а по време на вечерите беше разсеян и погълнат от своите мисли. Връщаше се в кабинета си веднага след десерта. Усещах, че постъпва така нарочно. Долавях, че и той като мен не успява да забрави тези няколко минути пред вратата. По време на вечерята снощи, докато Делия бърбореше за нещо особено незначително, вдигнах очи от чинията и видях, че ме гледа напрегнато. Кафявите му очи бяха обезпокоени. Отмести бързо поглед. Не показах с нищо, че съм го забелязала, но бях сигурна, че знам какво го мъчи — същото нещо, което мъчеше и мен.

Вдигнах високо свещника и тръгнах по коридора към малката гостна, където, както знаех, държаха картини на Вато и един от шкафовете на Бул.

Поставих свещника в центъра на прашния дъсчен под. С радост забелязах, че килимите са навити на руло и сложени настрана, но няколко тежки пердета от златист брокат висяха над прозорците. Облаци прах се вдигнаха във въздуха, когато ги дръпнах настрана. Дъждът тропаше яростно по прозорците. Постоянните проблясъци от светкавиците правеха свещника излишен.

Щом се захванах да смъквам белите калъфи, още облаци прах се вдигнаха във въздуха. „Може би не бива да се тревожа за това“, помислих си сухо, докато прахта се носеше на талази около мен. Когато прахта се слегна накрая, погледнах към мебелите и се уверих с очите си, че са твърде хубави и ценни, за да продължават да съхнат и да трупат прах в тази изоставена стая.

Тук имаше красив изискан диван от палисандрово дърво със сложни плетеници от резба. Забелязах, че в дървото е издълбан един великолепен слънчогледов мотив. Досетих се от това, което ме бяха учили, че диванът трябва да е в стил Луи XIV. От другата страна на стаята беше шкафът на Бул. Беше невероятно хубав. Имаше заплетеш кафяви и златисти инкрустации и фини и грациозни очертания. Бях чела, че Бул е умрял през 1732 година, а произведенията му нямат равни по красота и майсторство на изработката.

Зърнах бегло отражението си в замъглената и тъмна повърхност на високото овално изправено огледало, чийто калъф също бях смъкнала. То беше потъмняло и покрито с точици, но на светлината на свещта виждах отражението на стройна млада жена с изцапана от

прахта буза и с тъста медноруса коса, която падаше буйно на раменете ѝ. Прокарах пръсти през косата си и бръснах леко пращното петно на бузата ми. Роклята ми на розови и светлокафяви ивици също беше пращна. По нея имаше и петна от потта. Дръпнах бухналите ръкави към раменете и оправих твърде ниско изрязаното деколте, което подчертаваше прекалено големите ми гърди. Корин твърдеше, че те са ми предимство, което трябва да бъде изложено на показ, но аз не мислех така.

Продължих да разглеждам стаята. Колко ли е била хубава някога! Над камината висеше картина, която сигурно беше рисувана от Вато. Хубавите ѝ цветове още не бяха потъмнели след толкова много години. На заден фон имаше златистозелена гора и яркосиньо небе. Млада жена в дрехи от осемнадесети век гледаше замислено напред със сведени очи. На устните ѝ играеше лека усмивка. Беше стройна и грациозна. Имаше хубава червеникавокестенява коса, която беше оформена в изискана прическа от нейната епоха. Полупритворените ѝ очи бяха тъмни и виолетово-сини. Жената държеше в скута си изискано ветрило от коприна с цвят на слонова кост. Художникът беше изобразил не само личността, но и настроението. Досетих се, че тъжната млада жена сигурно си мисли за някой млад мъж, който може би е сгоден за друга.

Мина известно време. Изведнъж ме обзе странното усещане, че някой ме наблюдава също толкова съсредоточено, колкото аз гледам портрета. Усещането не ме напускаше и ме караше да се чувствам крайно неловко. Усещах като физическо докосване погледа на двете очи, които пронизваха гърба ми.

Извърнах се назад и ахнах леко. Той стоеше на вратата, подпрял едната си ръка на рамката. Беше малко по-висок от нормалното. Стройният му силует едва се виждаше на сивия фон. Сърцето ми заби лудо. В източното крило нямаше духове, а аз и без това не вярвах в съществуването им. Мъжът продължаваше да стои там. Изпълваше рамката на вратата. После изправи рамене и влезе в стаята. Стъпи в кръгчето светлина, хвърляна от свещите. Сърцето ми продължи да бие учестено. Не сваляше очи от мен. Оглеждаше и най-малката подробност. Не правеше усилие да прикрива своето неодобрение и презрение. След малко прехвърли погледа си на портрета.

— Това е баба ми — изрече той.

— Вие... сте Чарлз — прошепнах аз.

— А ти си младата жена, за която слушах толкова много от леля Лавиния и... другите.

Гласът му прозвуча с лениво провличане. Държеше се умишлено спокойно. Тъмносините му очи гледаха студено. Голямата му прекрасно оформена уста се бе присвила в строга права линия. В много отношения изглеждаше като един по-млад и по-строен Джулиън. Фамилните черти на Етиенови бяха ясно изразени при него, но всъщност въобще не приличаше на брат си. Нито сърдечност, нито чувство за хумор смекчаваха това съвършено изваяно лице. Той беше суров човек. Усетих, че е възможно да стане съвсем безжалостен, ако му се наложи. Не беше лъскав хубавец като братовчед си Раул, но беше още по-привлекателен, зрял и мъжествен.

— Не ви очаквахме да си дойдете преди другиден — казах аз. С ужас установих, че гласът ми трепери.

— Корабът ми пристигна тази сутрин два дена по-рано от обявеното.

— Разбирам.

— Отбих се в магазина. След това се прибрах вкъщи и разбрах, че и Делия, и брат ми са излезли навън. Помпей ми каза, че се ровиш сред вещите в източното крило и затова дойдох.

— Откога... стояхте там?

— От достатъчно дълго време — отвърна той.

Носеше кафяви ботуши, прилепнали светлокафяви панталони и тънка бяла ленена риза, която се беше намокрила от дъжда. Имаше тънък кръст и широки рамене. Тялото му беше стройно и мощно и имаше превъзходна мускулатура. „Все едно, че е изваяно от Микеланджело“, помислих си аз. Усещах го с цялото си тяло и душа. Колената ми омекнаха. Ужасих се от усещанията, които избухнаха в мен при вида му.

— Какво правиш в източното крило? — попита той.

— Ис... исках да видя шкафовете на Бул и Вато. Джулиън ми каза, че има и два Фрагонара.

— Интересуваш се от скъпи неща, така ли?

Веднага разбрах намека.

— Не — отвърнах студено. — Интересувам се от красиви неща. Има разлика.

Той кимна сякаш в знак на признание на остроумния ми отговор. След това хвърли един поглед на мебелите, чиито калъфи бях свалила.

— Господи, с годините съм забравил за съществуването им. Този шкаф ми беше изскочил напълно от ума.

— Твърде хубав и скъп е, за да събира прах в тази занемарена стая. Трябва да бъде хубаво излъскан, а златните ивици имат нужда от почистване.

— Права си. Ще ни докара страхотна печалба в магазина.

— Вие... нали няма да го продадете?

— Бих го продал незабавно, както и всичко друго тук, ако не смятах, че Делия ще получи сърдечен удар.

— Дори Вато?

— Дори Вато. Хубаво е да имаш чувства. Но много по-сигурно е да разполагаш с повече пари в банката, фамилната ни сметка беше доста изтъняла, когато тръгнах на път... — той ме изгледа продължително и многозначително. — Предполагам, че вече е почти на нулата.

Разбрах за какво намеква. Гърбът ми се вцепени. Той се приближи с гръб към мен до полицата над камината, за да погледне поотблизо портрета. Влажната му риза лепнеше на места към гръба и раменете му. Стаята като че ли се смали изведнъж, а дъждът заплющя още по-силно. Усецах, че коленете ми ще поддадат всеки момент и ще рухна на земята. Никога досега не бях изпитвала такъв чисто физически копнеж по някой мъж. Той се обърна и скръсти ръце на гърдите си.

— Лавиния ми писа за теб — заяви той.

— Зная.

— Написа ми всъщност няколко писма — държеше ме в течение за събитията тук.

— Излагала е своята версия.

— Подтикът ми беше да хвана първия кораб за вкъщи, но здравият разум ми нашепна, че Джулиън е твърде интелигентен, за да извърши нещо, което да има действително страшни последствия. Оказа се, че съм сбъркал. Следващото писмо на Лавиния ми съобщи, че те е направил своя законна повереница.

Говореше със сух и прозаичен глас. Изглежда ме студено и преценяващо.

— Трябва да си призная — добави той, — че съвсем не си такава, каквато очаквах.

— Така ли?

— След писмата на Лавиния очаквах да заваря тук някаква простовата повлекана, която още мирише на алигаторска мас.

— Съжالياвам, че ви разочаровах.

— Не очаквах да открия някой, който се възхищава на мебелите, наслаждава се на Вато и Фрагонар и съумява да произнесе правилно имената им.

— Не сте очаквал това.

Той вдигна едната си ръка, за да погали трапчинката на брадичката си.

— Явно си много умна — каза ми той. — Няма начин да не си такава, щом си измамила толкова ловко брат ми. Признавам, че Джулиън е голям мечтател, но съвсем не е глупак, за какъвто го смятат доста хора.

— Напълно прав сте.

Чарлз се намръщи. Спокойното ми държание го ядоса. То ми беше единственото оръжие. Ставаше ми все по-трудно да не избухвам. Гледаше ме с полузатворени очи и наклонена настрани брадичка. Пак ме оглеждаше едновременно критично и презрително. След малко кимна.

— Разбирам как е станало — призна той. — Джулиън винаги е проявявал голям вкус по отношение на жените. Не се откъсва често от научните си занимания, но когато го прави, това обикновено е с жена, която го превръща в обект на завист сред приятелите му.

— Това комплимент ли беше, мосю Етиен?

— Вие сте много хубава жена. Знаете това. Използвала сте красотата си, за да си пробиее път нагоре. Несъмнено ще продължите да постъпвате така и за в бъдеще.

— Не съм проститутка — изрекох аз.

— Твърде отблъскваща дума, но напълно уместна в случая.

— Вашият брат...

— Моят брат временно си е загубил разума — изрече той рязко, — но аз съм дошъл, за да го измъкна от тази каша. Зная какво точно представлявате, мадмоазел О'Мали, и няма да ви позволя да съсипете

живота на Джулиън. Господ е свидетел, че сте му причинила вече достатъчно злини.

— Аз...

— Казах ви, че се отбих в магазина, преди да си дойда вкъщи. Братовчед ми Раул беше там. Той ми разказа за вашето безобразно поведение на бала при Льокомбови — явно целият Квартал говори за това. Не ви е стигало, че сте оплепа в примките си брат ми и сте правела каквото си искате с него. Решила сте да го направите още по-смешен в очите на другите, като сте флиртувала възмутително с всички младежи на бала и сте се опитала да съблазните собствения си братовчед в самата сграда. О, да, той ми разказа всичко за епизода в двора.

— Обзалагам се, че го е направил — изрекох сухо.

— Нямам кой знае каква полза от Раул. Той е негодник и лепка. Бих го изритал отдавна от магазина, ако не беше член на семейството. Обаче поне е имал достатъчно здрав разум, за да устои на вашите ласкателства. Призна си, че ви е жelaел, но веднъж и той да помисли за фамилното име.

Тъмните му очи се впиха в моите. Гледаха обвинително и бяха изпълнени с отвращение. Не отвърнах очи и не казах дума в своя защита. Чарлз Етиен вече си бе съставил мнение за мен. Знаех, че каквото и да кажа, ще бъде безполезно. Той беше убеден, че съм хитра и вероломна уличница. Нищо нямаше да промени мнението му. Няколко ярки проблясъка от светкавица осветяваха стаята по време на нашия разговор. Стояхме обърнати един срещу друг. След това дъждът спря изведнъж. Само отделни капки се стичаха от стряхата и дърветата.

Очите му гледаха обвинително и презрително, но докато цареше продължителното мълчание, забелязах в тях и нещо друго. Той ме презираше, това беше несъмнено, но същевременно ме жelaеше така, както аз жelaех него. Лицето му беше мрачно, а устата — смръщена. Владееше превъзходно чувствата си, но желанието му беше очевидно. То беше чисто физическо и нямаше нищо общо с мнението му за мен. Роклята ми беше прашна и по нея имаше петна от пот, косата ми падаше буйно по раменете ми, а лицето ми беше мръсно, но въпреки това ме жelaеше. Мускулите на лицето му се свиха. Тънка вена

запулсира на слепоочието му. Презираше ме, но изгаряше от желание да ме повали на пода и да ме обладае грубо и свирепо още сега.

— Няма ли да кажете нещо? — запита той най-накрая.

— Каквото и да кажа, ще бъде безполезно. Вече сте направил преценка на ситуацията и сте решил как да постъпите с мен.

— Смятате, че греша?

Не отговорих. Бях твърде горда. Но ледената ми обвивка почваше да се пропуква. Помолих се наум това мъчение да свърши по-скоро. В очите ми напиреха да бликнат сълзи, а не исках да ме види, че плача. Не желяех да му доставям това удоволствие.

— Значи твърдите, че Лавиния ме е заблудила? Ще посмеете ли да заявите, че Раул лъже?

— Няма да ви кажа и думица повече — отвърнах аз.

— О, май вече не се държим изискано.

На бузите ми пламнаха две ярки розови петна. Обхвана ме гняв. Страшно ми се искаше да му ударя един шамар. По-добре да се разсърдя, отколкото да се разрева. Кучият син си беше наумил, че съм уличница, решила да съсипе живота на брат му. Нищо нямаше да го накара да си промени мнението. Последните няколко месеца ми заприличаха на вълшебна приказка. Бяха твърде хубави, за да са истина. Трябваше да се досетя, че всичко ще свърши така.

— Искате да ме изхвърлите — казах аз.

— Точно така. Не се безпокойте, мадмоазел О'Мали. Ще се погрижа да бъдете добре обезпечена. Ще ви дам достатъчно пари, за да си плащате разноските, преди да оплетете в примките си друг злочест мъж.

— Задръжете си проклетите пари — казах аз.

Обърнах се и излязох от стаята с всичкото достойнство, на което бях способна. Гърбът ми беше изправен, брадичката — гордо вдигната. Забързах едва когато изминах половината път по полутъмния коридор.

След малко се озовах в моята спалня и се облегнах на френския прозорец, който затворих след мен. Сърцето ми биеше неравномерно. Дишах пресекливо. Затворих очи и сподавих сълзите си. Реших твърдо да не им позволявам да се излеят. Плаченето е за слабаците, а аз не съм слаба. Силна съм. Ще оцелея. Пак трябваше да разчитам само на себе си, но поне бях в по-добро положение, отколкото преди, когато ударих Клем по главата с тигана и избягах в блатото. Останах така облегната

на прозореца няколко минути. Постарах се да овладея бурята от чувства, която бушуваше в душата ми. Накрая ме обзе необичайно спокойствие.

„Да бъдем методични“, казах си аз. Повиках Кайла и я помолих да ми приготви банята. След петнадесет минути бях в малката стаичка надолу по коридора. Потопих се в горещата и ароматизирана вана. Търках ръцете и раменете си с гъста пяна от френски сапун, който беше гладък като атлаз. Къпах се дълго. Измих и косата си и я избърсах след това с кърпа, за да се изсуши. После се върнах в спалнята си. Надянах си фустата и ресах косата си, докато тя не стана лъскава и не заблестя в разкошни разцветки.

Избирах крайно придирчиво роклята си. Защо постъпвам така? Защо искам да изглеждам особено привлекателна именно тази вечер? Нямах да видя пак Чарлз Етиен. Нямах да видя никого, ако това беше възможно. Независимо от това извадих едно от най-хубавите творения на Корин и го облякох. Беше от дебела кремаво бежова коприна и имаше тънки като молив златисти, кафяви и бронзови ивици. Сърцевидното деколте беше голямо. Бухналите ръкави се стесняваха на рамото. Имаше и тесен колан от кадифе с цвят на бронз. Полата се издуваше като камбана над фустите. Гънките ѝ проблясваха. Смешно е да се обличаш така, но... трябва да изглеждам добре, когато отида в хотела.

Исках да се сбогувам с Делия. Усетих, че не ми стига смелостта да го направя. Вместо това я хванах за ръка и я стиснах.

— Аз... няма да сляза да вечерям днес, Делия — казах аз.

— Но... о, скъпа... — тя явно изпита тревога. — Да не е станало нещо?

— Просто... просто имам главоболие — излъгах аз.

Ясните ѝ светлозелени очи гледаха загрижено.

— Но, скъпа, трябва да хапнеш нещо. Ще кажа да ти отнесат един поднос в стаята.

— Ще се оправя — уверих я аз. — Делия, много те обичам.

Делия се трогна много от моето признание. Тя се усмихна мило и стисна пръстите ми.

— Защо... колко мило, от твоя страна, че го казваш. И аз те обичам, скъпа моя. Ти ми стана дъщерята, която така и не родих.

Сподавих сълзите си. Не биваше да плача сега.

— Просто исках да го знаеш — изрекох аз.

Прегърнах я и се притиснах за миг към нея. С Джулиън няма да се срещам изобщо. Не ми е по силите да издържа това. Може би по-късно ще му пратя писмо. Джулиън и Чарлз се бяха затворили в кабинета. Знаех много добре за какво си говорят. Чарлз разказваше на Джулиън какъв глупак е излязъл и каква умна и ловка уличница съм аз. Няма да доставя удоволствие на Чарлз Етиен, като му позволя да ме изхвърли лично навън. Ще напусна по своя воля още тази вечер веднага след като си подреда багажа.

Отнесох го в спалнята, сложих го на леглото и отворих вратичката на гардероба. След това се разревах внезапно. Сълзите бликнаха от очите ми на солени ручейчета.

Не исках да плача. Не биваше да плача. Бях силна. Бях борец. Знаех как да се грижа за себе си. Сълзите течаха въпреки това. Обхвана ме същата мъчителна тъга, която изпитвах и след смъртта на Ма. Сега може би беше по-силна. Седнах и оставих сълзите да текат. Не се съпротивлявах и на тъгата. Мина доста дълго време. Слабата светлина от свещите обливаше с лъчите си спалнята. Наоколо цареше пълен мрак. Сигурно мина цял час, преди да се изправя и да отида трмаво зад паравана. Измих си лицето. Не се почувствах по-добре, но поне не плачех повече.

Обувки, чорапи, бельо, четка и гребен, малката кутийка с козметика, с която се гордеех много. Почти бях свършила. Ще изляза през задния изход и ще вървя, докато си намеря свободен хотел. Спомних си, че видях един по пътя за ателието на Корин. Кварталът нощем не ме плашеше с нищо. Готово. Свърших. Затворих чантите и закопчах катарамите. Хвърлих един поглед на часовника и видях, че минава девет и половина. Кайла е излязла с новия си приятел. Илайджа помага на Помпей да почисти трапезарията, а Джебел е в кухнята. Вероятно никой няма да ме види, докато се измъквам тихомълком по задните стълби и излизам от къщата.

Сигурно се е промъкнал безшумно. Не го чух да се качва по стълбата отвън, нито пък усетих кога е минал по галерията към моята стая. Сърцето ми подскочи, когато чух потропване по прозорците. Замръзнах на място. Чарлз влезе доста нахално в спалнята. Ахнах и поруменях, а Чарлз погледна към мен и към чантите и вдигна бавно едната си хубава тъмна вежда. Беше се преоблякъл за вечеря и

приличаше на някакво приказно видение в лъснатите си до блясък черни ботуши и панталони и в редингота си от тъмносиня вълна.

— Виждам, че всичко е готово за заминаване — изрече той.

— Може би ще искате да отворите чантите, за да се убедите, че не съм откраднала фамилното сребро.

— Не смятам това за необходимо. Къде си решила да ходиш?

— Ще отида в някой хотел.

— По това време на нощта? Пеш?

— Отивам си, мосю Етиен. Това е всичко, което трябва да ви интересува.

— А след като се настаниш в хотела?

— Ще си намеря някаква работа.

Пълните му устни се извиха в едва забележима полуусмивка. В тъмносините му очи блесна весело пламъче. „Присмива ми се“, помислих си аз. Прииска ми се да му ударя шамар. Имах всички възможни причини да мразя този мъж. Наистина го мразех от сърце, но коленете ми омекнаха, сякаш бяха от восък, когато видях широките му рамене и суровите очертания на хубавото му лице. Невероятният му чар беше като неустоима сила, привличаше ме и ме караше да изпитвам смесица от най-безразсъдни чувства.

— Млада жена във вашето положение едва ли ще си намери почтена работа — каза ми той.

— Все ще открия нещо. Ще мия чинии и ще търкам подове. Ще върша всичко, каквото ми се налага и... и ако това не помогне, винаги ще съм в състояние да си намеря друг злочест мъж — изрекох предизвикателно.

— Джулиън е прав — каза той. — Вие сте смело момиче.

Не отговорих. Той се приближи с ръце на хълбоците, все така леко усмихнат. Забелязах, че ръцете му са много големи и силни, дланите широки, а пръстите дълги и жилести. Постарах се да не се изчервявам от проклетите мисли, които ми идваха наум. Усещах, че съм съвсем безпомощна. Някаква неведома сила, на която не можех да устоя, колкото и да се опитвах, ме теглеше към този мъж.

— Имах дълъг разговор с Джулиън — заяви ми той.

— Зная.

— Разказа ми всичко за вас. Увери ме, че не е имало нищо неприлично между вас двамата, че се отнасял към вас като към своя

дъщеря и възнамерявал да изпълни само християнския си дълг, като ви е довел тук и ви е дал дом. Вярвам му. Вярвам, че намеренията му са най-почтени.

— Но не вярвате в невинността на моите — изрекох аз.

— Джулиън ми се закле във всичко свято, че сте чиста като пролетен сняг, удивително чаровна и мила млада жена със забележителна интелигентност, която е твърдо решена да постигне нещо в живота. Каза, че сте напреднала удивително много.

Замълчах, едва сдържайки гнева си. Как е възможно едновременно да ми се иска да го ритна в крака и да се отпусна в прегръдките му? Приятно ми беше, че бях избрала тази прелестна рокля и че меднорусата ми коса е сресана до блясък, че кожата ми ухае с финия аромат на френски сапун. Чарлз Етиен ме гледаше лениво и дръзко. Инстинктивно усещах, че се поддава на чара ми и с удоволствие би направил всичко това, което най-безразсъдно копнеех да ми стори.

— Каза, че вие сте негова законна повереница и не го интересува какво си мислят или приказват хората. Твърди, че Лавиния е злобна снобка и интригантка, а синът ѝ е лъжец. Иска да набие с камшик Раул.

— Наистина ли?

— Смята, че сте се държала отлично на бала у Льокомбови. Каза, че той и Делия са се гордели много с вас. Какво стана в действителност между вас и Раул на двора?

— Предпочитам да не го обсъждам.

— И сам се досещам — изрече той. — Май ви дължа извинение.

— Не искам извинение от вас, мосю Етиен. Ис... искам да си отида.

— Преди малко на вечеря Делия ви обсипа с похвали — продължи той, без да обръща внимание на думите ми. — Оказва се, че вие сте истинско съкровище. Държите изкъсо слугите, които никога досега не са работили толкова добре. Потънала сте до гуша в работа, чистите и оправяте всичко вкъщи, като се опитвате да бъдете полезна. Доставила сте неописуема радост на Делия, която не си представя как би живяла по-нататък без вас.

— Тя преувеличава — изрекох аз.

— Може би, но така или иначе къщата никога не е била толкова чиста, нито пък си спомням Делия да е била толкова съсредоточена и

да изглежда толкова доволна. Тя има чувството, че най-сетне се е сдобила с дъщеря.

— Независимо от това...

— Понякога съм груб — каза той. — Мнозина казват, че съм такъв и това може би е вярно, не знам. Но знам, че съм и справедлив. Ясно е, че съм се отнесъл несправедливо с вас и дойдох да оправя положението.

— „Ясно е“ — изрекох аз, — но вие не сте сигурен.

Този път той не успя да отвърне. Още ме мислеше за умна и коварна уличница, която е изиграла наивния му брат и милата му, но не особено интелигентна леля. Добре разбирах това. „Може и да си измамила тях, като че ли казваха тъмносините му очи, но мен няма да измамиш и за секунда“. Поех си дълбоко дъх и вдигнах едната от чантите. Беше много тежка.

— Продължавам да си мисля, че е по-добре да си ида — изрекох студено.

— Това ще разбие сърцето на Делия.

— Съжалявам за това.

— И ще създаде още повече неприятности на брат ми. Вие сте негова повереница и той има право да контролира постъпките ви, докато станете на двадесет и една години. Ако си отидете, той ще бъде принуден да тръгне подире ви и да ви върне. Това ще го ядоса много.

— Джулиън...

— Джулиън е поел отговорността за вас, тъй като има нежно сърце и е по-добър от всички други. Брат ми не е от хората, които бягат от задълженията си. Пуснете чантата. Никъде няма да ходите тази вечер.

— Съжалявам, но съм на различно мнение. Отивам си. Аз... вие не ме искате тук. Уверена съм в това. Мислите...

— Какво си мисля, в случая няма никакво значение. По закон се намирате под закрилата на брат ми и, за Бога, ще останете тук. Не искам да го тревожи някаква...

Той спря внезапно и се намръщи.

— Пуснете чантата — повтори той.

Гласът му беше доста рязък.

— Вървете по дяволите — казах аз.

Той се озова при мен с три големи крачки, стисна ме за ръката и я изви болезнено. Взе чантата от мен и изпразни съдържанието ѝ на пода. След това свали другата чанта от леглото и изпразни и нея. Разтърках си китката. Бузите ми пламтяха, докато полите на роклите летяха във въздуха с шумолене и се просваха на килима като огромни многоцветни крила на пеперуда. Чарлз хвърли чантата и ме изгледа гневно. Беше стиснал здраво челюсти. Предизвикваше ме да му се възпротивя. Пристъпих към него и го ударих с всичка сила по лицето. Шамарът беше толкова силен, че се уплаших, да не би да съм си счупила китката.

Чарлз Етиен застина намясто от изненада. Не каза и дума. Стоеше неподвижно и ме гледаше. На бузата му пламтеше ярко розово петно, а останалата част на лицето му беше смъртнобледа. Дланта ме пареше болезнено. Минаха няколко сякаш безкрайни секунди. От свещите се стичаха восъчни капки. След малко той вдигна ръка и си разтърка бузата. След това въздъхна.

— Заслужих си го — изрече той. — По-добре ли се чувствате сега?

— Не съвсем — отвърнах аз.

— Приберете тези неща по местата им — заповяда той. — Върнете ги обратно в гардероба.

— Мисля да...

— Правете каквото ви се казва! — изрече той рязко.

Искаше ми се да му се възпротивя отново, но не посмях. Наведох се, вдигнах жълтата ленена рокля, сгънах я и я притиснах към гърдите си. Чарлз Етиен кимна и въздъхна отново. Изглеждаше уморен и отчаян.

— Ще се наложи ли да ви заключа в стаята? — попита той.

— Не е необходимо.

— Добре. Ако не слезете за закуска утре сутринта и избягате, както сте си наумила, ще тръгна сам подире ви и когато ви намеря, ще ви набия хубаво. Вярвате ли ми?

Кимнах и Чарлз ме изгледа продължително. След това излезе. Изпитвах едновременно гняв, болка, унижение, дълбоко разочарование, тъга и унищожителен копнеж. Когато се захванах накрая да си събирам дрехите и да ги прибирам в гардероба, осъзнах истината, която нямаше как да отрека.

Нищо вече нямаше да бъде както преди.

Чарлз беше побеснял от гняв. Дори прекрасният крем брюле на Джебъл не възстанови доброто му настроение. Намирахме се в трапезарията шест дена след завръщането му в Ню Орлиънс. Най-накрая избухна. Раул бил мързелив, неуправляем, безотговорен и непоносимо нехаен към работата. Този път чашата преляла. Решил бил да рита задника на младия негодник от единия край на града до другия веднага щом се върнел. Всички покупки на Чарлз бяха докарани. Наложило му се да разопакова всяка от тях лично заради това, че Раул решил да си вземе почивен ден и отишъл на гости в плантацията на един свой приятел нагоре по реката.

— Успокой се, скъпи — изрече вежливо Делия. — Сигурна съм, че Раул не се е досетил, че ще ти трябва неговата помощ.

— Плащаме чудесна заплата на малкия мошеник, а той заминава, без да казва на никого. Никога нямаше да разбере къде е той, ако Магделон не се беше отбила в магазина и случайно не беше споменала за това.

— В края на краищата си разопаковал всичко. Никой и нищо не е пострадало.

— А сега ми предстои инвентаризация! — избуха той. — Абсолютно невъзможно е да се справя сам без помощник. Трябва да опиша един по един всеки предмет в пратката, като дам детайлно описание и посоча за колко съм го купил и за колко най-вероятно ще го препродам.

— Мисля, че трябва да го уволним — изрече лениво Джулиън. — От година поне си мечтая за това. Само защото е...

— О, скъпи — възкликна Делия, — невъзможно е да постъпим така. Лавиния после няма да ни остави на мира.

— Тя и сега не ни оставя на мира — отвърна с провлечен глас Джулиън. — Ако уволним Раул, може би ще ни се разсърди толкова, че няма да ни проговори после изобщо. Какво щастие!

— Ще ми трябва помощ за инвентаризацията, Джулиън — обяви той мрачно.

— Наеми някого — отвърна Джулиън.

— Трябва ми човек, който знае нещо за мебелите, рисунките и порцелана, човек, който да е запознат с антиките. Господ ми е свидетел, че Раул не знае много, но поне е запознат отгоре-отгоре с нещата. Ще го удуша, като се появи.

— Няма да ти попреча.

— Ще трябва да ми помогнеш — каза Чарлз.

Джулиън се ужаси.

— Аз? Напълно невъзможно, скъпи братко. Нямам и секунда за губене. Сигнал съм възлов момент. Невъзможно е да изоставя работата си дори за един ден.

— Зная, че мислиш само за проклетата си книга — изрече уморено Чарлз, — но това е важно.

— А моята проклетата книга като че ли не е! Ти си непоносим лицемер, Чарлз! Преструваш се, че се интересуваш от нея и ми помагаш, но не си по-добър от другите! Смяташ ме за мечтател и глупак! Мислиш, че само си губя времето! Ще ти дам да разбереш...

— Не е нужно да викаш толкова! — прекъсна го Чарлз, като сам викаше. — Нямах никакво намерение да обидя твоето толкова важно старание да удовлетвориш огромното любопитство на света към неизвестните буренаци, които растат из блатата на Луизиана. Просто исках да кажа, че прехраната на нашето семейство зависи от...

— Продължавай с подигравките си! Някой ден...

— По дяволите, Джулиън, ти си неразумен като...

— Момчета — изрече Делия и чукна по чашата с лъжицата.

И двамата я погледнаха. Млъкнаха и се нацупиха като непослушни деца. Делия въздъхна и поклати глава.

— Работата на Джулиън е важна за него, Чарлз, и разбирам защо не иска да се отклонява от нея точно сега. Зная и колко е важно за теб да направиш както трябва инвентаризацията и знам идеалното разрешение на проблема.

— Какво е то? — попита той.

— Нека да ти помага Дана.

— Невъзможно! — отсече той.

— Наистина е идеално — съгласи се Джулиън.

— Не ми е възможно — казах й аз.

— Дана знае много повече за хубавите мебели и другите неща, отколкото ще знае някога Раул, Чарлз. Виждаше всеки предмет в къщата. Питаше за всичко и се влюби в историята. Чела е внимателно всички тези скучни стари книги в библиотеката и е научила много неща. Ами да, нали миналата седмица ми разказа всичко за мадам Дьо Помпадур и за завода за севърски порцелан, който Луи XV специално построил за нея. Съобщи ми, че онази ваза, която сме сложили на масата в коридора, онази в розово и златисто със закръглените малки купидончета и сините цветя, е била предназначена именно за Помпадур. Показа ми печата на дъното на вазата и датата, каза ми...

— Сигурен съм, че е много умна — отвърна Чарлз.

Хвърли ми един поглед. Вероятно смяташе, че съм решила да открадна вазата.

— Наложих своето, Делия.

— Сигурна съм, че ще се окаже безценна помощничка, скъпи. Няма да намериш по-подходящ кандидат за тази работа.

— Съгласен съм — изрече с готовност Джулиън.

Хвърлих му един поглед.

— С удоволствие ще помогна — изрекох приветливо, — но съм затънала до гуша в чистенето на източното крило. Всички подове предстои да бъдат намазани с восък. Трябва да наглеждам прането на всички калъфи, а три полилея не са почистени още. Има няколко мебели, които няма да позволя на слугините да ги докоснат, ще ги лакирам лично. Това ще ми отнеме още една седмица...

— Всичко това ще почака — заяви ми ведро Джулиън. — Инвентаризацията е много по-важна от...

— Не те интересува кой ще свърши работата, стига да не си ти — сопнах му се аз. — Сигурно ти е напълно ясно, че брат ти не желае да му помагам. Не смята, че имам нужните способности за това. Не искам и двамата да се почувстваме неловко, затова...

— Хей, хей, не почвайте вие двамата! — възкликна Делия. — Действително — добави тя с уморена въздишка, — не знам защо е цялата тази връва. Чарлз, Дана отдавна искаше да разгледа магазина. Джулиън така и не я отведе. Ще свърши по-добра работа от Раул и от Джулиън, между другото. Дана, скъпа, източното крило ще почака. Това е идеалният изход.

— Идеалният — подкрепи я Джулиън.

— Значи уредихме въпроса — изрече щастливо Делия.

Почнах да протестирам.

— Но...

— Уредено — заяви твърдо Джулиън. — Нали, Чарлз?

— Е, добре — на него ни най-малко не му харесваше. — Да се срещнем във фойето отпред в осем часа — каза ми той — и облечи нещо разумно, а не някой от тези... тези модни парцали, които ти е ушила онази глупава шивачка. Те оголват по-голямата част от гърдите ти.

— Чарлз не разбира нищо от мода — подметна Делия.

Чаках го във фойето рано на следващата сутрин. Бях много неспокойна, но бях твърдо решена да не го показвам. Косата ми беше сресана и блестеше, бях се изкъпала и носех памучна оранжево-розова рокля. Тя имаше тесни и дълги до лактите ръкави. Квадратното деколте не беше толкова голямо, колкото на другите ми рокли. Корсажът беше с подходяща форма и прилепваше към кръста. Много широката пола се издуваше като камбана над половин дузина фусти с волани.

Часовникът удари точно осем, когато чух приближаването на стъпки. Обърнах се и го видях да върви бързо към мен. Изглеждаше съвсем безцеремонен и много делови.

— Надявам се тази рокля да е подходяща — казах аз, докато излизахме навън.

— Ще свърши работа. Обаче трябва да идеш горе и да си изтриеш червилото от лицето.

— Не съм си сложила червило. Лицето ми си е такова.

Изненада се малко, но не каза нищо. Вместо това ме поведе към малката открита карета, която ни чакаше на алеята.

„При Етиен“ беше точно зад завоя на главната улица. Улиците блестяха от ранната утринна светлина. Замъглените сини сенки не помръдваха под раираните сенници. В този час на деня магазините още бяха затворени и имаше само няколко карета на пътя. Нашата спря пред „При Етиен“ и Чарлз ми помогна да слеза.

— Ще останем тук цял ден — обяви той на кочияша. — Ела да ни вземеш около пет часа.

Светлосивите тухли и големите стъклени прозорци от двете страни на украсената с дърворезба бяла врата придаваха импозантен

вид на магазина. Отпред беше опънат ленен сенник на бели и златисти ивици. Той хвърляше сянка върху прозорците, които излагаха на показ великолепни, небрежно подредени мебели и произведения на изкуството. Бих прекарала поне половин час, като ги съзерцавам и им се възхищавам, но Чарлз държеше вратата отворена и с явно нетърпение чакаше да вляза.

— Няма да отваряме, докато не свършим инвентаризацията — заяви той. — Складът е...

— Тук прилича на пещерата със съкровищата на Аладин — възкликнах аз.

На стената висяха в богато украсени рамки рисунки на Фрагонар, Буше и Вато и няколко акварела на Ланкре. По лавиците и масите имаше прекрасни сервиси от порцеланови съдове и статуетки. Останалото пространство беше заето от мебелите. Бяха един от друг по-разкошни и до един се нуждаеха от хубаво избърсване. Окото ми веднага се спря на един хубав шкаф. Сигурно беше Луи XV. Отидох да го видя, докато Чарлз ме гледаше снизходително.

— Никога не съм виждала толкова хубав предмет — изрекох тихо с благоговение. — Погледнете само тези детайли. — Престъпление е да се намира в подобно състояние — възкликнах сприхаво. — Изглежда така, сякаш не е бил лакиран от години, а месингът е почти позеленял.

— Само ще си загубиш времето, ако го почистиш — заяви ми Чарлз. — Мислех да изхвърля това проклето нещо.

— Да го изхвърлите! — аз се ужасих. — Та... това е Луи XV, а нищо чудно Буше да е правил онези овали. Този шкаф е безценен.

— Това е много умело направен фалшификат и е една от малкото ми грешки. Купих го заедно с един куп други неща преди три години. Постоянните клиенти на магазина действително разбират от мебели и бързо разпознават кое е копие и кое не.

— Дори и така да е, пак е невероятно хубав. Може и да е копие, но е възхитително направен. Не разбирам защо...

— Непродаваем е. Това е една безполезна вехтория, която само заема място. Напомни ми да го изхвърлим навън, когато свършим. Хайде, идвай — изрече той грубо, — имаме да вършим работа, макар че се съмнявам да има особена полза от тебе.

Стана ми неприятно, докато ме водеше през един проход, затулен от тъмнорозови завеси. Отивахме отзад. Беше намекнал, че не разбирам нищо от мебели. Не съумях да разпозная дори един очевиден фалшификат. Очакваше да му бъде съвсем безполезна. Минахме покрай две канцеларии и влязохме в склада отзад. Той представляваше огромно помещение, отрупано с празни дървени сандъци, мебели, купища от съдове и много порцеланови и бронзови статуетки за маса. Навсякъде имаше слама. „Ама че бъркотия“, помислих си аз, като се стараех вниманието ми да не се отвлеча от великолепните неща, които ме обграждаха отвсякъде. Чарлз сложи ръце на хълбоци и се огледа отвратно.

— Не можем да работим в тази бъркотия — заявих практично. — Предлагам да направите нещо с тези сандъци. Има ли врата отзад? Може би е възможно да ги отнесете там. Аз ще измета тази слама и ще събера на куп хартията за увиване. След това ще почнем инвентаризацията.

— Аз заповядвам тук — заяви той.

— Не ви заповядвам да правите нищо — отвърнах аз. — Само правя предложение.

Той се поколеба и намръщи. След това сви отчаяно рамене и почна да изнася навън празните сандъци, като събираше и счупените летви. Намерих една метла и се захванах да мета. След половин час бяхме готови. Чарлз донесе подвързана с кожа счетоводна книга и с дебела връзка от квитанции. Щяхме да започнем с изделията от порцелан. Аз ще донасям всеки предмет, а той ще седи на бюрото и ще вписва нужното, след като е намерил необходимата квитанция.

— И едно да чупиш, ще те убия — заплаши ме той. — Някои от тези изделия струват много пари.

— Не се безпокойте — казах аз.

Захванахме се за работа. След като вписа един или два предмета, се оказа, че го чакам, докато попълва всички данни и вади квитанция за следващото изделие. Опростих нещата, като сама се заех да издирвам квитанциите и му давах кратко описание на всяка вещь, която му носех. Кутия от майсенски порцелан със сини и златисти фигурки на капака. Севърска ваза, бял порцелан със златни офорти и розови и оранжеви цветя. Чарлз се изненада и му стана приятно от моята експедитивност и от уменията ми да идентифицирам точно всеки

предмет, като при това намирам и квитанцията към него. Работата протичаше общо взето доста гладко. Мина един час, после втори и трети. Свършихме със статуетките и тъкмо бяхме описали наполовина порцелановите съдове, когато ни прекъсна шумно тропане по задната врата, която извеждаше на тясната уличка.

Показа се сияещото лице на Илайджа, който му се усмихна. Момчето носеше две големи кошници.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — запита Чарлз.

— Джебъбел каза, че миз Дана не е яла нищо на закуска и ще трябва да си похапне хубаво, щом ще работи тук. Тя каза да изядете всичко, иначе ще си изпатите.

— Я да видим: студени пържени пилета, резенчета шунка, парчета от пуйка, един тъмнокафяв хляб, сирене, ябълки, грозде, медени питки, малки парчета шоколадова торта с бяла глазура, мили Боже! Тук има достатъчно храна да изхрани цяла армия. Ето и ножове, вилици и две кристални чаши, кутия с лимонада. Не е забравила за нищо.

— Лимонада, това ми звучи чудесно.

Чарлз напълни двете чаши. Ледът издрънка. След това ми подаде едната. Изпих я с удоволствие и взех парчето от пиле, което той ми подаде заедно с една бяла ленена кърпа.

— Напреднахме много — отбеляза той. — Днес следобед трябва да свършим с порцелановите съдове и бронзовите статуетки, а с останалото ще се справим лесно утре. А мислех, че ще загубим половин седмица. Ти... ъ-ъ... си много експедитивна и наистина разбираш от порцелан.

— Не ви е приятно да признаете, че не съм тъпачка.

— Не съм казвал, че не си глупачка. Само казах, че разбираш от порцелан.

— Мръсник...

— Запознанството ни почна много бурно, Дана. Какво ще кажеш да сложим край на бойните действия?

— Ами... съгласна съм — отвърнах аз.

— Длъжен съм да браня членовете на моето семейство, нали разбираш. Някой трябва да се грижи за тях. Правя това от малък.

Кимнах утвърдително.

— Джулиън ми разказа за твоята майка. Разказа ми цялата история. Каза ми, че си поискала да дойдеш в Ню Орлиънс, за да намериш роднините си.

— Аз... дори не знам името им — каза аз. — Обаче все още се надявам да ги намеря. Не съм се захващала с това досега, защото бях твърде заета с уроците и всичко друго. Когато... когато ги намеря, искам да бъда дама... искам да ме помислят за дама.

Чарлз не изрече нищо известно време. Стана и се захвана да прибира останките от храната в кошниците. Беше толкова висок, строен и мускулест!

— Откажи се от това, Дана — каза той.

— От какво да се откажа?

— От тази идея да намериш роднините на майка си. Ако, разбира се, наистина произлиза от едно от креолските семейства в Квартала, знай, че никога няма да те приемат. Никога няма да бъдеш дама, Дана. Не и за тукашните хора. Каквото и да направиш, каквото и да постигнеш, за тях винаги ще бъдеш онова създание от блатата, което Джулиън Етиен е довел и го е направил своя повереница.

— Вие... не вярвате в превзетите думи, нали? — попитах тихо.

— Познавам тези хора. Длъжен съм. Казвам се Етиен и съм един от тях, въпреки че ме смятат за отцепник. Те са тесногръди и са родени от бракове между родственици. Много са надменни и невероятно трудно допускат външен човек до себе си. Вратите им са затворени за всички извън техния кръг. Ако близките на майка ти са се отрекли от нея заради това, че е избягала с външен човек, не е никак вероятно да приемат при себе си незаконно родената ѝ дъщеря.

Усетих, че бузите ми пламват. Заболя ме. Няма да заплача. Чарлз ме погледна и се намръщи. Когато заговори отново, гласът му беше почти нежен.

— Казвам ти това за твое добро — каза той. — Ако се мъчиш да постигнеш целта си, само ще се разочароваш и ще си докараш главоболия.

— Но...

— Откъде си дошла... кое е твоето семейство, това няма значение. Най-важното е какво представляваш. Вече не ти трябват роднините на майка ти. Вече не си сираче. Имаш дом. Повереница си на Джулиън Етиен.

— А вас това не ви радва, нали?

— Обичам и уважавам брат си. Може и да не се радвам на постъпката му, но стоя зад него. Винаги. Ти вече си член от семейството, независимо от това, дали ми харесва, или не. Това означава, че заставам и зад теб. Няма да допусна някой да те клевети и не искам да страдаш.

Не отговорих. Отново се захванахме за работа. Мислех си за думите му. Той не разбираше.

След един час приключихме с порцелановите съдове и се прехвърлихме на бронза. Почти не разбирах от бронзови статуетки. Губех много повече време да намирам квитанциите. Направих куп грешки. Това накара Чарлз да се намръщи. Беше много горещо. Уморих се много и копнеех за малко почивка. Реших, че по-скоро ще пукна от горещината, отколкото да го помоля. Вдигнах поредната тежка бронзова статуетка, спънах се по пътя към бюрото и едва не изпуснах предмета. Чарлз ме погледна унищожително, докато я слагах и се зарових в квитанциите.

— По-бързо! — заповяда той.

В този миг се чу шумно тропане по предната врата. Чарлз вдигна ръце възмутено и каза, че това е някой кандидат-клиент. Нареди ми просто да не обръщам внимание. Който и да е той, ще си отиде. Тропането не само че не престана, но се усили още повече. Чарлз ми заповяда да ида да видя кой е и да го прогоня незабавно.

Видях през прозорците един пълен мъж на средна възраст в тъмнолилав редингот. Пушеше дебела пура, докато жената с него продължаваше да блъска с всичка сила по вратата. Явно си беше наумила твърдо да влезе на всяка цена вътре. Тъй като се боях, че вратата ще се строши, я отключих бързо и я отворих. Жената се втурна нетърпеливо в магазина, сграбчила ръката на мъжа си. Беше половин глава по-висока от него, дама с мощно телосложение и с рокля с крещящи цветове.

— Знаех си, че има някой тук! — възкликна тя. Акцентът ѝ беше толкова силен, че едва разбирах думите ѝ. — Казах на Хърби: Хърби, знам, че има някой тук и ще продължавам да чукам, докато стане нещо. Нали, Хърби? Нали ти казах това?

— Точно това каза — изрече търпеливо Хърби.

— „Луела, скъпа, не бива да ходиш в Ню Орлиънс, без да се отбиваш в магазина «При Етиен».“ Така ми каза моята приятелка Джуни Съмърфилд. Миналата година Джуни си купи два свещника отгук на ужасна цена наистина, стрували й един куп пари и тя не спря да говори за това. Добре, казах аз на Хърби: Хърби, казах аз, няма да допусна Джуни Съмърфилд да ме надмине. Ще купя нещо, което ще накара проклетите й свещници да изглеждат жалки.

— М... много съжалявам — казах аз, когато успях най-сетне да продумам — но днес е затворено. Правим инвентаризация, нали разбирате, и...

— О, скъпа, нали няма да ми разбиеш сърцето? Утре си тръгваме, прибираме се вкъщи в Сент Луис. Ще потъна в земята от срам, ако нямам нещо от „При Етиен“, което да нося със себе си. Нещо специално. Виж тези столове, Хърби! Не са ли внушителни?

— Бива си ги — отбеляза Хърби.

— Ние сме Креймърови от Сент Луис, скъпа. Аз съм Луела, а това е Хърби. Креймъровия търговски център, може би си чувала за него. Това е най-големият магазин в града, но не продаваме такива стоки! Просто трябва да отнеса нещо със себе си и не приемам отказ. Продай ни го самата ти и ще ти платим в брой. Хърби носи една пачка в джоба си. О, какъв разкошен параван! Виж само тези лудуващи купидончета. Платът е като на гоблените, нали? Какво мислиш, Хърби?

— Не си падам особено по купидончетата, Луела.

— Трудно е да ти се угоди!

Луела почна да оглежда различни предмети. Мяташе се от едно нещо на друго. Карираната й тафтена пола шумолеше силно. Хърби смукна от цигарата и ме погледна страдалчески, сякаш за да ми каже, че не е в състояние да я контролира, когато си е наумила да купи нещо.

— Помогнете й да си купи нещо — предложи той. — Иначе няма да се отървете от нея.

Идеята ми хрумна веднага. Разбрах, че няма да й устоя. Оставих Хърби с пурата му и отидох при Луела, която оглеждаше критично един не особено хубав стол Луи XV.

— Имаме много прекрасни неща — казах аз, — но, разбира се, ако искате нещо, което да е наистина специално, ето шкафа на Жозефина.

— Шкафът? Къде е той, скъпа? Дай да го видя.

Заведох я при шкафа, който Чарлз беше охулил. Забелязах, че Луела въобще не се впечатли от вида му.

— Има нужда да му се избърше прахта — казах аз. — Трябва му и добро лакиране. Но е със сигурност най-хубавата вещ в магазина.

— Хм-м — промърмори Луела, докато очите ѝ блуждаеха.

— Това, разбира се, е копие — признах аз.

— Копие! Скъпа, няма да изхарча парите на Хърби за някакво си копие, колкото и да е старинно на вид.

— Жозефина не е знаела, че е копие. Казват, че то е било любимата ѝ мебел, когато е живяла на остров Мартиника.

— Жозефина?

— Жозефина Бонапарт — изрекох почитателно, — първата жена на Наполеон и императрица на Франция. Този шкаф ѝ е принадлежал, когато е била момиче и е живяла в Мартиника. Казват, че си е падала особено по овалите на Буше и е лъскала собствено ръчно всички части от месинг, като през това време е мечтаела за велико бъдеще.

— Не думай! Хърби! Хърби, ела тук и виж това!

Хърби дойде бавно и погледна шкафа с толкова интерес, колкото би проявил и към някоя мравка, която пълзи по килима.

— Принадлежал е на Жозефина, нали знаеш, императрицата на Франция, онази, която преспала с толкова много мъже, че Наполеон се развел с нея. Джуни Съмърфилд ще си изплюе вътрешностите от яд! Трябва да го имам, Хърби. Не ме интересува колко струва!

Хърби ме погледна отегчено.

— Колко струва? — попита той с мъченически глас.

— Ами... — започнах аз.

— Парите не са проблем! — заяви ми Луела.

— Струва хиляда и петстотин долара — изрекох спокойно, — това е копие в края на краищата и... не мога да ви искам повече от хиляда долара и да си остана с чиста съвест.

„Сега ще видя звезди посред бял ден“, казах си аз.

— Ще го вземем! — възкликна Луела. — Само да го види Джуни Съмърфилд. Ще ѝ разкажа аз на нея как Жозефина е лъскала лично месинговите части и си е мечтаела да се омъжи за император. Само хиляда долара! Та това си е чиста печалба, Хърби.

— Така е — изрече важно Чарлз.

Никой от нас не го беше чул кога е дошъл. Беше сресал косата си, затъкнал дълбоко ризата си и изтрил потта от челото си. Лицето му беше мрачно. „О, Боже, сега ще ме удуши“, помислих си аз.

— Аз съм Чарлз Етиен — представи се той на Креймърови. — И съм собственикът. Мога ли да ви услужа с нещо?

— Не е нужно — изрече радостно Луела. — Това малко момиче тук вече ни продаде този разкошен шкаф. Хърби ще плати в брой. Дай му хиляда долара, Хърби.

— Ако дойдете в офиса с мен, мистър Креймър, ще ви напиша квитанция и ще се уговорим как да ви доставя предмета.

— Ами, ще го доставяте! Ще го отнесем с нас! — извика Луела. — Има много място в каретата. Нашият кочияш ще помогне да го изнесем, а утре сутринта ще го качат на ферибота. Няма да разреши на никой да го доставя. Може да се загуби по пътя.

— Много добре — изрече любезно Чарлз. — Отзад има няколко сандъка и малко слама. Лично ще ви го приготвя за пренасянето.

— Чудесно, скъпи. Побързайте, а ти му дай парите, Хърби. Искам да се отбия в онова хубаво ателие за дрехи, преди да е затворило, онова на Корин.

Чарлз ѝ се усмихна и ме изгледа доста строго. Погледът му заявяваше недвусмислено, че ще си поговорим хубаво за постъпката ми после. След това отведе Хърби в един от офисите отзад. Скоро мъжете се върнаха. Хърби хвана ръката на Чарлз и я разтърси енергично.

— Умно сте го измислили — каза той — да сложите хубава млада жена, която да приема клиентите. Тя е истински скъпоценен камък. Никога не съм виждал някой да прави толкова умела продажба. Знае си работата това малко момиче.

— Да — отвърна Чарлз. Едвам произнесе думата.

Хърби се обърна към мен и ми се усмихна широко.

— Ако решите някой ден да напуснете това място и да почнете друга работа, елате в Сент Луис и ме потърсете. Обещавам, че ще ви плащам двойно повече оттук, дори и още повече, ако трябва. Креймър знае как да използва момиче като вас.

— Ами... благодаря ви много — изрекох вежливо.

Чарлз изведе навън Креймърови и се върна след малко. Затвори вратата, заключи я и въздъхна с облекчение. Изгледа ме

продължително и замислено. Събрах сили и се приготвих да отвърна на гневния му изблик.

— П... предполагам, че си сърдит — изрекох неспокойно.

— Всъщност не съм ти сърдит. Може би само съм малко раздразнен.

— Не устоях на изкушението — защитих се аз. — Тя искаше нещо, с което да се перчи пред своите приятели, и... е, те ще бъдат много впечатлени. Наистина ѝ казах, че това е копие.

— Чух.

— Сто от тях са твои — каза ми той.

Стреснах се от изненада. Чарлз кимна бавно.

— Нашите продавачи, това е Раул в момента, получават много малка заплата, но получават десет процента комисиона от всяка продажба, която реализират.

— Чудесно! — възкликнах аз. — Ами да, обзалагам се, че ако имам възможност, ще продам страшно много неща. Ще ми бъде много приятно да работя в магазин като този и да съм заобиколена от прекрасни вещи. Така ще ти помогна. Джулиън каза, че Раул е некадърен продавач, а и ще си изкарвам прехраната.

Чарлз се усмихна. Наистина му стана забавно. Усмивката му беше много мила. Не разбирах какво е чак толкова смешно.

— Невъзможно е да работиш в магазина, Дана. Обаче не се съмнявам и за миг, че би се справила чудесно. Джулиън е изхарчил твърде много от нашите пари, за да те превърне в истинска млада дама, а младите дами не стават продавачки в магазин. Ела сега, трябва да поработим отзад.

— Не забравяй за стоте ми долара — изрекох нацупено.

— Не съм и помислял — отвърна с провлечен глас той.

Подновихме работата по инвентаризацията. Чарлз беше сприхав и взискателен както преди, а аз не разбирах много от бронзови статуетки и направих куп грешки, които го ядосаха неимоверно. Докато мъкнех, обляна в пот, поредната тежка бронзова статуетка към бюрото, предложих да отвори задната врата, за да влезе малко чист въздух, а той ми заяви, че никой не е пострадал от малко повече пот. Погледът, който му отправих, беше изпепеляващ. Продължихме работата.

— Е — каза той след два часа, — това е последната статуетка.

— Слава Богу — сопнах се аз.

— Направо не ми се вярва, че свършихме толкова много работа за един ден. Утре трябва да свършим без проблеми с останалото. — Той се изправи и изви гръб. Чух как костите му изпукват. — А ни останаха само мебелите и картините.

— Не ми остана и капчица сила — оплаках се аз.

— Работата ти заслужава много похвали — каза ми той. — Справи се много по-добре от Раул, ако той беше тук. Ще го убия, когато се върне. Сам ще си е виновен.

Разтърка тила на шията си и бутна назад влажните си червеникавокестеняви коси от челото си. Пак се усмихна. Каква прекрасна уста има! Какъв чудесен човек е, колкото и да е мрачен и страшен понякога. Вече не го ненавиждах. Ни най-малко не се боях от него. Държи се наистина приятно, когато е доволен.

Чарлз хвърли поглед на хубавия часовник от позлатен бронз.

— Вече е почти пет часът. Джаспър ще дойде всеки момент. Приключваме ли за днес?

— О, да, с удоволствие — казах аз.

Той ме изгледа. Погледът му не беше приятелски, но съвсем не беше и враждебен. Бях ли го спечелила на своя страна? Ще възразява ли за в бъдеще срещу моето присъствие в дома му? Ще продължи ли да ме смята за невярна малка уличница? Не бях сигурна, но знаех, че и двамата не сме така напрегнати, когато сме сами, както по-рано. Чарлз се протегна, изпъна раменете си. Беше великолепен и пращеше от здраве.

Излязох навън да почакам Джаспър и нашата карета. След малко се появи странна гледка — една величествена и много старинна златистобяла открита карета, в която беше впрегнат як млечнобял кон. Кочияшът приличаше на реликва от отдавна отминала епоха, както и дамата, която седеше на бялата кадифена седалка с пискюли. Състареното ѝ лице беше покрито с тежък грим. На едната ѝ буза имаше бенка от черен атлаз. Веднага я разпознах, разбира се.

Като видя, че стоя сама пред магазина, старата жена се наведе напред и каза нещо на кочияша. Той забави хода на каретата и спря коня само на няколко метра от мен.

— Добър ден, Кларис — каза старата жена. — Колко очарователна изглеждаш в тази рокля. Искаш ли да те кача при мен?

— Не, благодаря ви, мадам Льокомб — отказах вежливо. — Аз съм Дана О’Мали, мадам, а не Кларис.

Докато произнасях известното ми вече име, внезапно почнах да разбирам и ме побиха студени тръпки отвътре. Спомних си как тя ме сбърка с друга в нощта на бала. Сега разбирах защо. Досетих се, че сигурно приличам много на майка си така, както тя е изглеждала преди двадесет години.

Мадам Льокомб се намръщи. Изглеждаше озадачена.

— О’Мали? Изобщо не съм чувала това име досега. Не се шегувай с мен, дете. Това не е учтиво. Ти си Кларис Дюжарден. Майка ти Матилд е... беше... една от най-скъпите ми... но това преди толкова много време, тя изглеждаше съвсем отчаяна. — Какво е станало с Матилд? Не съм я виждала от години. Тя идваше често на неделните ми събирания следобед, но след това...

Тя поклати глава. Перата се люшнаха.

— Имаше някакъв скандал... — изрече тя, примигвайки. Опитваше се да си спомни. — Дъщерята избяга. Никой не разбра какво е станало с нея. А след това Теофил си имаше неприятности в банката, в която имаше дял. Май си спомням... злоупотреба? Но Теофил беше такъв джентълмен. Той... да, той умря... самоуби се. Бедната Матилд... загуби всичките си пари. Сигурно нямаше да има и стотинка, ако брат ѝ не бе...

Мадам Льокомб се намръщи. Почти се виждаше как спомените ѝ потъват в мъгла. Въздъхна след малко и даде знак на кочияша да продължи.

— Приятно ми е, че те виждам, Кларис — каза тя с грачевия си стар глас. — Кажи на майка си, че я очаквам другата неделя. Мартино ще свири Моцарт. Ще пийнем малко шампанско и ще си хапнем малки тортички с глазура и гъши пастет. Тя толкова го обичаше!

Каретата отмина. Чарлз излезе навън с кошниците. Така се бях замислила, че мина известно време, преди да забележа, че стои до мен. Погледна ме въпросително.

— Пребледняла си — рече той. — Станало ли е нещо?

Поклатих глава. Той не ми повярва.

— Просто... съм уморена — казах аз.

— Ще се почувстваш по-добре, след като се изкъпеш и нахраниш — каза той. — О, ето го най-сетне и Джаспър. Денят беше

доста дълъг днес, нали?

Кимнах. Едва усещах, че ръката му ме държи за лакътя, докато ми помагаше да се кача в каретата. Мълчах, докато пътувахме за вкъщи. Чарлз направи няколко забележки относно инвентаризацията, но не му отговорих, а и той не настоя. Мислех за други неща.

Делия страдаше от силната жега и седеше в дневната си. Главата ѝ я цепеше от болка. Два дена по-късно влязох в малката ѝ уютна стая.

— Донесох ти малко лимонада — казах аз.

— Много мило, от твоя страна, че си ми я донесла, скъпа. Може би ще успея да отпия малко.

Тя се размърда и съумя да седне. Взе с несигурна ръка чашата с лимонадата и изпи половината от нея с явно удоволствие.

Бях дошла в дневната с определено намерение. Знаех, че ще трябва да си послужа с цялата си хитрост, за да приспя всички подозрения на Делия. Взех вече празната чаша от лимонада и я напълних отново от каната, която също бях донесла на подноса.

— Дювалови са много стар род, нали? — запитах аз.

— Един от най-старите и най-благородните, но не могат да се сравняват, разбира се, с Етиенови. Дювалови са дошли в Ню Орлиънс цели десет години по-късно. Пиер Дювал е натрупал състоянието си като трапер на северозапад. Търгувал е с индианците. Разменял кожи или още по-противни неща. Боя се, че в него не е имало капка изисканост, но децата му са успели да си придадат малко блясък.

— Знаеш всичко за старите родове, нали?

Делия кимна. Захвърли ветрилото, вдигна чашата с лимонада и отпи голяма глътка.

— Делия, пи... питам се дали си чувала някога за род на име Дюжарден? Не си спомням да съм срещала някой с това име на бала при Льокомбови.

— Нямаше как да срещнеш някой от Дюжарденови на бала, скъпа, въпреки че, доколкото си спомням, Матилд Дюжарден беше една от редовните посетителки при мадам Льокомб преди години, още преди скандала. Защо се интересуваш толкова от Дюжарденови, скъпа?

— Аз... о, просто чух да споменават това име — изрекох бързо, премълчавайки истината — и ми стана интересно дали знаеш нещо за тях.

— Такъв скандал — обяви Делия и се оживи. — Теофил Дюжарден беше един от най-уважаваните хора в Квартала, от много стар род, много добро потекло, със забележително богатство. Дюжарденови с двете си дъщери живееха в прекрасна къща, една от най-величествените в Квартала, а градините им бяха истинско чудо. Матилд беше луда по азалии и камелии. Когато им идваше време да цъфнат, цялата градина блясваше в розово, бяло, червено и светло лилаво. Матилд въведе фединските празненства в Квартала, тя устрои първото и другите подхванаха идеята незабавно. Всички се захванаха да устройват такива тържества, аз самата също.

— Значи Матилд Дюжарден въведе модата с градинските празненства?

— Бяха се превърнали в истинска лудост. Бедната Матилд, тя дори нямаше градина в онази разнебитена малка къща, която ѝ купи брат ѝ, Конти Стрийт номер четири, мисля. Сива и тухлена, със зелени капаци, скъпа. Предните стъпала извеждат направо на тротоара. Възможно е да е имало градина отзад, но, разбира се, никой от Квартала не е ходил там. Матилд не беше длъжна да постъпва така, в края на краищата тя не беше виновна за нищо, но тя избра да обърне гръб на Квартала и да живее усамотено.

Конти Стрийт номер четири. Постарах се да запомня адреса.

— Хората всъщност много я съжаляваха. Теофил беше вицепрезидент на една от най-големите банки. През ръцете му минаваха парите на половината родове от Квартала. Използвал парите, за да направи няколко лични инвестиции. Въобще злоупотребил с чуждите пари. Всички се ужасиха, когато го разкриха накрая, няколко рода загубиха спестяванията си. Грозеше го затвор, но преди да стане това, Теофил излезе в хубавата градина на Матилд и си пръсна мозъка. Добре си спомням каква сензация беше...

Преди да вземе да си спомня надълго и нашироко, я попитах какво е станало с двете дъщери.

— Соланж още живееше вкъщи. Беше високо и за съжаление доста невзрачно момиче. Старата ѝ домашна прислужница ми писа всичко за нея. Тя отиде на Конти Стрийт с майка си. Другото момиче, Кларис, вече бе напуснало дома си. Дюжарденови твърдяха, че е завършила някакво измислено училище на изток и се е омъжила за янки, но според слуховете била избягала с някакъв много хубав

негодник и напуснала града. Не повярвах на слуховете. Тя беше много свенлива. Красотата ѝ изпъкваше на фона на съвсем обикновеното лице на Соланж. Имаше много добри маниери. Матилд така се надяваше да ѝ намери подходящ жених. Уви, това не се сбъдна. Кларис не се върна в Ню Орлиънс. Не дойде дори на погребението на баща си.

Не казах нищо. Трудно ми бе да сдържа чувствата си. Делия не биваше да разбере, че интересът ми никак не е случаен.

— Братът на Матилд ѝ се притече на помощ — продължи Делия. — Той не беше един от нас, нали разбираш, обаче беше напълно почтен мъж. Притежаваше няколко склада на пристанището. Някои от хората в Квартала поддържаха делови връзки с него. Ги Шеврие купи къщата за Матилд. Той направи няколко крайно неуспешни инвестиции преди две-три години, загуби повечето си пари. Загуби и складовете. Доколкото ми е известно, той се е преместил в къщата при Матилд и Соланж и сега преживява, като контролира товаренето и разтоварването на пристанището.

Делия поклати глава.

— Колко жалко — каза тя. После хвърли един поглед на часовника. — Боже мой, станало е почти единадесет часът. Дана, скъпа, моля те, кажи на Джебъбел, че промених решението си. Трябва да хапна малко в края на краищата. Чарлз каза, че днес ще се върне за обяд. Така ще станем четирима, ако успеем да измъкнем Джулиън от кабинета му. Един хубав хранителен обяд ще ми помогне срещу това проклето главоболие.

Обядът беше същинско мъчение. В града живееха моите леля, вуйчо и баба, и то недалеч от мен. Знаех, че Конти Стрийт се намира близо до Борсовата улица, където се намираха училищата по фехтовка. Беше близо до Роял и Бърбън. Едва сдържах нетърпението си. Изгарях от желание да хукна с всичка сила към номер четири, но трябваше да седя на масата с Чарлз, Джулиън и Делия и да запазя спокойствие.

— Раул дойде на работа тази сутрин — подметна Чарлз, докато мажеше с масло един от златистокафявите, леки като перце, сладкиши. — Не даде никакво обяснение и не се извини. Просто каза, че е прекарал чудесно.

— Още ли е жив? — попита Джулиън.

— Жив е. Само го нахоках яко. Заявих му недвусмислено, че следващия път, когато ми погоди такъв номер, ще бъде уволнен

незабавно и ще излети навън със задника напред.

— Между другото, никога няма да познаеш кой дойде в магазина тази сутрин, Джулиън.

— Няма да позная, наистина. Кой беше?

Полуусмивка заигра по сякаш изваяните розови устни на Чарлз. Той погледна весело брат си.

— Хубавата Амелия — изрече той. — Изглеждаше великолепно.

Добре си спомнях дамата. Тя беше разкошната брюнетка с виолетово-сини очи, която ми даде назаем роклята, обувките и чадърчето, след като Джулиън и аз се добрахме най-сетне до хана и нямах нищо, освен парцалите си. Колко ѝ завиждах за великолепните дрехи и за умението ѝ да се държи в обществото.

— Интересно какво прави в града — подметна Джулиън и си сипа още салатата с омари. — Последния път, когато я видях, се беше захванала с някакъв богат земевладелец, който я беше обградил с лукс и великолепие.

— Какво си купи тя? — попита Делия.

— Нищо не си купи, продаваше. Май не ѝ стигат парите, защото искаше да разбере дали се интересувам от сребърната филигранна кутия, която беше донесла. Богатият земевладелец очевидно вече го няма при нея — продължи той — и дамата е необвързана.

— Няма да е задълго — изрече сухо Джулиън.

— Попита за теб — каза Чарлз.

Джулиън не изглеждаше заинтересуван.

— Така ли?

— Казах ѝ, че работиш над книгата си. „Виж ти!“, възкликна тя. „Винаги си е бил такъв.“

— Стига толкова, Чарлз — каза Делия. — Момчета, казах ли ви, че заминавам утре сутринта във вилата на една позната? Алиша ме моли да ѝ отида на гости, а тази ужасна жегата ми действа толкова угнетяващо. От няколко дена имам ужасна мигрена. Просто страдам ли, страдам и...

Джулиън вдигна очи към небето. Джулиън също ни уведоми, че ще ни напусне за известно време.

— Миналия път, когато ходих в блатата, помислих, че ми е за последно, но докато работих върху бележките, открих, че ми трябва

още информация за почвата. Заминавам вдругиден. Няма да отсъствам за повече от няколко седмици.

Джулиън се оттегли в кабинета си след обяда, а Чарлз се върна в магазина, за да остане там до края на деня. Делия обяви, че една хубава дълга дрямка ще свърши чудеса с главоболието ѝ. Намерих Кайла и я помолих да ми подготви банята. След четиридесет и пет минути бях в спалнята си, обличах си фуста и се опитвах да подбера най-подходящата рокля за случая. Отхвърлих няколко. Избрах накрая една скромна на вид рокля, която беше тънка, ленена и жълто-кафява. Загубих още петнадесет минути, докато свих косата си на френско руло отзад.

Кайла почука на вратата и влезе вътре. Изненада се, като видя промяната на външния ми вид.

— О, миз Дана! — извика тя. — Вие изглеждате — о, в тази рокля и с тази прическа изглеждате сладка като бонбонче.

— Именно така искам да изглеждам — отвърнах ѝ аз.

— Дойдох да видя дали ви трябва нещо. Да не сте решила да ходите да молите за нещо?

— Кайла — казах аз, без да обръщам внимание на нейното нахалство, — върна ли се новият кочияш Джаспър от магазина?

— Още преди половин час — отговори Кайла — дойде в източното крило, където работех и ме оципа по задника, а после се опита да си позволи някои волности. Каква наглост! Казах му, че няма да направя нищо с него, не и с такъв като него. Трябва да призная обаче, че той е хубав. Не мислите ли така, миз Дана?

— Не... бях обърнала внимание на това, Кайла.

— Какво хубаво тяло има и колко дяволити са очите му. Той, разбира се, е прекалено черен за светло момиче като мен, но тези мускули... да си кажа истината, май няма да имам вече нищо против, ако си позволи пак някои волности.

— Кайла, моля те за една услуга. Искам да кажеш на Джаспър да ме чака на улицата след десет минути, на улицата, не пред вратата, и искам да кара покритата карета.

— Не искате никой да ви вижда, така ли?

— Така е — изрекох нетърпеливо.

— Не отивате при любовник, това е сигурно. Не сте облякла такава рокля. Бас държа, че изпълнявате тайна поръчка.

— Точно така. И искам да го пазиш в тайна. Моля те, не казвай на никого за това, и... и помоли и Джаспър да си мълчи също. Ще го направиш ли?

Кайла кимна. Любопитството ѝ очевидно се събуди.

— Бъдете спокойна, миз Дана. Ще му кажа, че ако много дрънка, няма да получи нищо. Обещавам ви, че покритата карета ще ви чака на улицата след десет минути.

Измъкнах се от къщата, без да ме види някой. Изненадах се приятно, когато видях, че покритата карета с Джаспър ме чака малко по-надолу по улицата.

— Знаеш ли къде е Конти Стрийт? — попитах аз.

Постарах се да се убедя, че не съм постъпила импулсивно и съвсем не съм нервна. Матилд Дюжарден ми беше баба, пряка кръвна родственичка. Соланж ми беше леля, а Ги Шеврие — вуйчо на майка ми. Кръвното родство трябваше да означава нещо за тях. Усетих, че стискам здраво полата си и присвивам на куп тънкия ленен плат с пръсти. Кокалчетата на ставите ми бяха побелели.

Борсовата улица свиваше на Конти. След малко каретата забави ход и спря. Джаспър скочи долу и ми отвори вратичката. Намирахме се пред една висока триетажна къща, която беше част от редица подобни сгради. Всички гледаха право към тротоара. Номер четири беше построена от стари сиви тухли като повечето друга. По нея си личаха следите от отминалото време. Тук нямаше порти и украшения от ковано желязо. Имаше само къс ред мръсни стъпала от бял мрамор, бяла врата с ветрилообразен прозорец над нея и зелени капаци над прозорците. Забелязах, че зелената боя се лющи, а прозорците се нуждаят спешно от хубаво измиване.

— Не знам колко ще остана, Джаспър — казах аз. — По-добре се върни вкъщи.

— Не подобава на млада дама като вас да обикаля из града без придружител, миз Дана. По-добре да ви изчакам. Мистър Чарлз ще ми смъкне кожата от бой, ако нещо ви се случи.

Погледнах го повелително.

— Ще си взема файтон, Джаспър — изрекох аз твърдо. — Не е нужно да чакаш.

— Но...

— Недей да спориш с мен.

Изчаках каретата да се отдалечи по улицата, преди да изкача зацапаните със сажди бели стъпала. Сега, когато постигнах целта си, ме обзе паника. Тялото ми като че ли стана леденостудено и сърцето ми заби лудо.

Един хубав мъж с много здраво телосложение, явно вече над шестдесетгодишен, отвори вратата. Въпреки че беше напълно посребряла, косата му беше гъста и блестеше хубаво. Макар че беше набръчкано и захабено, лицето му имаше ясно очертана изпъкнала челюст и широки скули, които носеха следите от някогашна голяма красота. Цветът на кожата му беше доста тъмнокафяв. Лешниковокафявите му очи гледаха тъжно и обезверено. Мъжът носеше прекрасно ушит сив редингот, който явно бе носен от много години. Изглеждаше уморен и примирен със съдбата, сякаш животът му беше нанесъл прекалено много удари и той се беше отказал от битката. Погледна ме въпросително, сякаш за да запита защо, по дяволите, го безпокоя. След това ме разпозна и примижа от изненада.

— Кларис... — прошепна той.

— Не съм Кларис — казах аз. — А дъщеря й.

Той се втренчи в мен, като държеше вратата отворена. Ръката му я стискаше здраво. Уплаших се, че шокът се е оказал твърде силен за него. Хубавото лице като че ли провисна, а лешниковите очи се загледаха в мен, спомниха си за миналото и станаха още по-тъжни. Мина известно време, преди да успее да проговори отново.

— Дъ... дъщерята на Кларис. Да, да, в това няма съмнение. Аз... никой от нас не знаеше, че тя...

Той спря да говори внезапно. Нямаше сили да продължи. Стоях на прага. Вътрешно ме раздираха противоречиви чувства, но привидно бях съвсем спокойна.

— Аз съм Ги Шеврие — каза той.

Кимнах.

— Моят вуйчо. А аз се казвам Дана О'Мали.

— Ако искаш пари...

— Не съм дошла за пари — отвърнах аз.

— Тогава...

— Дойдох да видя вас, баба си и леля си.

Ги Шеврие ме погледна внимателно и както ми се стори, с подозрение. Най-накрая направи крачка назад и ме покани да вляза

вътре. Влязох в едно малко фоайе с избелял сиво-син килим на тъмния дъсчен под. Тапетите също бяха избелели. Розовите и сиви цветчета почти не се виждаха. Вуйчо ми ме поведе по тесния коридор към задната част на къщата. Замириса ми на готвена храна. Зелене? Говеждо с царевича? Мършаво черно момиче в рокля от американ подаде главата си от кухнята и ни изгледа с любопитство, докато минавахме. Реших, че сигурно не идват често гости на Конти Стрийт номер четири.

Гостната, в която ме заведе той, се намираше в най-задната част на къщата. Френските прозорци гледаха към малка и занемарена градина, оградена от стени. В нея нямаше азалии и камелии. Само няколко покъртителни на вид розови храста и нещо, което приличаше на леха със зеленчуци. Гледката ми се стори много тъжна и потискаща. Гостната беше също така занемарена, макар и тук-там с хубави мебели.

— Племенницата ми е на църква — каза Ги Шеврие. — Сестра ми е в стаята си и си почива. Не ми се иска да я безпокоя. Носите ли скръбна новина, мис О’Мали?

— Нямам намерение да тревожа никого — казах аз.

Гласът ми пресекна. Бързо губех куража си.

— Тогава защо дойдохте? — попита той.

— Защото... защото сте ми роднини.

Ги Шеврие се намръщи и ме огледа подозрително. Мислеше дали да уведоми сестра си за моето пристигане в дома му. Беше ми близък родственик, обаче ме гледаше така, сякаш съм криминална престъпница. Сякаш бях дошла да ги изнудвам или да избягам със сребърните свещници. Още бях привидно спокойна и невъзмутима, но знаех, че няма да издържа дълго така. Вуйчото на майка ми се намръщи още повече и ме изгледа продължително. След това взе решение и ми кимна леко.

— Предполагам, че все пак е възможно да кажа на сестра си — каза той. — Дано да приключим веднъж завинаги с това. Матилд не е добре, но... ако почакате тук, мис О’Мали...

Той излезе от стаята. Чух, че стъпките му се отдалечават по коридора и че се качва по стълбите. Зачаках.

Минаха поне двадесет минути. Станах още по-неспокойна. Нервите ми се опънаха до крайност. Отказва ли да ме види баба ми? Дали няма просто да ме оставят да чакам тук? Когато чух най-накрая

стъпки, които слизат по стълбата, затаих дъх и се опитах смело да придобия по-спокоен вид. Вуйчо ми влезе в стаята и се обърна, за да помогне на сестра си. Тя го отпъди нетърпеливо и влезе сама вътре, като се облягаше с цялата си тежест на абаносовия си бастун. Изгледа ме дълго и студено. Погледът ѝ не отразяваше никакво чувство. След това тя се настани царствено и надменно в голямото синьо кресло.

Беше облечена в черна вълнена рокля. Имаше пълно и едро тяло. Стоманеносивата и коса беше сплетена на две стегнати плитки, които бяха извити като венче на главата ѝ. Имаше квадратна челюст и широки и плоски скули като брат си, но с това приликата помежду им свършваше. Нямаше следи от красота по лицето ѝ. То беше грубо и безмилостно, устните ѝ бяха тънки и нацупени, очите тъмнокафяви и зловни. В нея нямаше топлина и мекота. Нямаше и помен от мамината вежливост и аристократичност.

— Е, момиче — отсече тя, — какво искаш?

— Ис... исках да ви видя — изрекох аз. Гласът ми потрепери.

— Ако майка ти си въобразява, че ще ѝ послужиш, за да ѝ прокараш пътя за връщането ѝ в семейството, да знае, че много е сбъркала.

— Майка ми почина — изрекох тихо.

Ги Шеврие направи крачка напред. Лицето му като че ли се сгърчи. Разбрах, че новината му действа като истински шок и че е обичал племенницата си. Матилд Дюжарден не реагира никак. Все едно, че бях казала мнението си за времето.

— Как? — попита чичо ми. — Кога? — Гласът му пресекна.

— Ма умря преди няколко месеца... в блатата. Боледува дълго време от туберкулоза. Бях... бях с нея, когато издъхна.

Той поклати глава. Върна се отново в миналото. След това отиде при позлатения бял шкаф, отвори го и извади гарафа и чаши. Матилд Дюжарден присви тънките си устни, докато го гледаше как си налива бренди.

— Не бива така, Ги — каза тя. — Едва пет часът е. Трябва ли да почваш от толкова рано?

Той изпи на един дъх половината бренди. Лицето му още беше сбръчкано.

— Обичах момичето — каза той.

— Зная. И баща ѝ я обичаше. Кларис умееше да привлича вниманието на мъжете още като дете. Не успяваха да устоят на чара ѝ. Ужасих се от реакцията ѝ и от пълната ѝ безчувственост.

— Не... не ви ли интересува, че тя е починала? — попитах аз.

— Дъщеря ми умря в деня, в който избяга с онзи ужасен мъж. А имах такива планове за нея! Тя имаше възможност да се омъжи за Жак Картие. Той беше полудял от любов по нея, а беше най-изгодната партия за женитба в Квартала. Наследи две плантации и над един милион долара след смъртта на баща си.

— Тя не го обичаше — подметна Ги Шеврие.

— Любов! Какво знае едно празноглаво момиче за любовта? Онзи мъж я измами. Казах ѝ, че не е добър. Казах ѝ, че ако не го остави, ще се отрека от нея. Ако се беше омъжила за Жак, щяхме да имаме пари и баща ѝ щеше... да върне онези, които беше взел назаем. Всичко щеше да бъде различно.

— Не бива да обвиняваш Кларис за всичко, което се случи, Матилд.

— Егоистично и своенравно момиче. Много я беше разглезил баща ѝ. И ти, Ги. Всички мъже я глезеха. Тя беше хубава и капризна и те всички искаха да я накарат да се усмихва. Имаше възможност да вземе всеки, когото си пожелае... всеки, а тя избра да избяга с един никаквец.

Матилд Дюжарден стисна устни, очите ѝ пламнаха злобно. Тази жена беше баба ми. Бях мечтала глупаво за радостна и изпълнена с нежност и любов среща, за сърдечно приятелство и дълги дни, прекарани заедно. Възможно е баба ми да е обичала азалиите и камелиите, но тя никога не беше обичала майка ми. Погледна ме пак студено. Все още се държеше като надменна аристократка въпреки обстановката, сред която живееше.

— Предполагам, че ти си негова дъщеря? — попита тя.

Кимнах утвърдително.

— Аз... Ма така и не ми каза кой...

— Предполагам, че не се е оженил за нея, нали?

Поклатих отрицателно глава и тя ме изгледа триумфално.

— Казах ѝ, че ще стане така. Казах ѝ, че ще я изостави, когато му хрумне, и ще ѝ причини сериозни неприятности. Ги ми каза, че името

ти е О'Мали. Май си е намерила друг глупак, който е дал името си на незаконното ѝ дете.

— Кой беше баща ми? — попитах аз.

— Заклех си никога да не изричам това име — заяви непреклонно Матилд Дюжарден. — Нямам намерение да нарушавам клетвата си.

— Но...

— Ако си дошла да ни изнудваш, момиче, само си губиш времето. Всички в Квартала смятат, че по-младата ми дъщеря е отишла да завърши училище на изток и се е омъжила за някакъв янки. По онова време новината, че е избягала с някакъв хубав мошеник и е забременяла от него, би съсипала фамилното ни име, но скоро след това баща ѝ го съсипа дотолкова, че вече нищо, което хората разкрият за нас, няма да има някакъв ефект.

— Наистина ли смятате, че съм дошла тук, за да ви изнудвам?

— Разбира се, че за това си дошла.

— Не... не всеки е користолюбив и безсърдечен, мадам — заявих ѝ аз.

Матилд Дюжарден веднага усети намека. Устата ѝ се отвори, кафявите ѝ очи се разшириха. Вбеси се, че някой си е позволил дързостта да разговаря така с нея.

— Как смееш... — почна да говори тя, но спря внезапно, когато чу затръшването на предната врата. Хвърли един поглед на брат си. — Соланж — изрече тя. — Иди да ѝ кажеш новините.

Брат ѝ кимна и излезе от стаята. Баба ми оправи отново гънките на черния си дантелен шал и ме погледна неприветливо. Чух приглушени гласове в антрето. Имах чувството, че съм попаднала в капан и се намирам посред някакъв кошмарен сън. Искаше ми се единствено да си отида.

Соланж беше висока и извънредно тънка и мършава. Носеше сиво-кафява рокля с дълги ръкави и съвсем малко деколте. Лицето ѝ приличаше на майчиното ѝ, но беше по-удължено. То беше изпито и кисело. Очите ѝ гледаха самодоволно и надменно. Устните ѝ бяха свити престорено набожно. Беше досадна и надута на вид. Личеше си, че се занимава с филантропия. В нея нямаше и капка сърдечност. От нея лъхаше само на студенина и безчувственост, сякаш в душата ѝ имаше само прах и пепел. Видях, че е стиснала Библия. Реших, че

рядко се разделя с нея. Спря, щом ме видя. Лицето ѝ побледня леко, но дори за миг не промени леденото си държание.

— Значи — каза тя — е истина. Отначало си помислих, че си мошеничка, но сега разбирам, че не си ни измамила.

— Приликата е забележителна — изрече чичото и влезе след нея.

— Така е — каза Соланж Дюжарден. Погледна майка си. — Надявам се това да не те е разстроило много, маман.

— Добре съм, дъще.

— Ама и ден е днешният. В църквата — неразбория. Прибирам вкъщи и какво да видя — нова бъркотия, която трябва да оправям. Не знам как издържам.

„Справяш се чудесно, сигурна съм“, помислих си аз. Соланж Дюжарден насочи пронизващите си кехлибарени очи към мен и сви с отвращение устните си.

— Зная коя си — изрече тя. Думите ѝ прозвучаха като обвинение, а не като констатация. — Вече не принадлежим към висшето общество, но знаем всичко, което става в Квартала. Ти си момичето, което Джулиън Етиен е довел от блатата.

Кимнах утвърдително. Соланж Дюжарден се обърна към майка си.

— Не съм уличница — заявих ѝ аз, — нито пък, слава Богу, съм съсухрена и разочарована от живота стара мома, разяждана от ревност и омраза. Съжалявам ви, мадамозел. Съжалявам всички ви. Сега разбирам защо майка ми е избягала. Какво ли ужасно преживяване е било да растеш с майка и сестра като вас двете. Майка ми беше мила, състрадателна и грижовна. Може и да съм незаконно дете, както отбелязахте с явно удоволствие, но ме отгледаха с любов, чувство, което майка ми е трябвало да търси извън дома си.

Матилд Дюжарден ахна. Приличаше на оскърбена херцогиня. Дъщеря ѝ се издуваше като змия и беше готова да избухне всеки момент. Ги Шеврие се беше отпуснал на дивана. Беше смъртно блед и грохнал напълно. Слушаше мълчаливо. Отидох до вратата и се обърнах с лице и към тримата.

— Когато майка ми умря, мислех само за едно: да се добера някак до Ню Орлиънс и да намеря семейството ѝ. Исках да имам дом. Исках да... да бъда член на семейството ви. Исках да принадлежа към вас. Дойдох в града и действително намерих дома ви. Един мъж, който

не ми беше никакъв, ме отведе в дома си и ме направи своя повереница, не по тази причина, за която си мислите, скъпа лельо, а защото е мил, добър и грижовен и защото притежава наистина добродетелите, описани в Библията, която държите. Той, леля му и... и брат му ме приеха като една от тях, и аз им принадлежа.

Спрях, за да си поема дъх. И тримата не продумваха.

— Идването ми тук беше наистина грешка. Мислех, че ще намеря хора като мама, мили и добри християни, но виждам, че съм сбъркала. Слава Богу, няма да ми се наложи да ви виждам отново. Какъв късмет извадих, че имам истинско семейство.

— Ах, ти... ти, безсрамна малка уличнице! — извика Матилд Дюжарден на един дъх. — Как смееш да държиш такъв език на хора като нас. Ти... о, да, държиш се все едно, че си нещо повече от нас, ти, незаконна щерко на една знатна мръсница и на безпаричния ѝ любовник! Ти си достойна за майка си дъщеря.

— Такава съм наистина — отвърнах ѝ аз — и се гордея с това.

След това се обърнах и излязох от стаята. О, Боже, нека се махна оттук, преди да съм заплакала.

Вкъщи. Трябва да се прибера вкъщи. Треперех цялата отвътре, но още бях невъзмутима и спокойна външно. След това слязох по стълбите и тръгнах към Канала. Движех се като насън.

Каналът беше много оживен. Всякакви возила и коли трополяха нагоре-надолу по улицата. По тротоара беше пълно с пешеходци, добре облечени хора, свадливи моряци, безвкусно облечени жени и черни прислужнички. Всички вървяха нанякъде, разговаряха и се смееха шумно. Каретите трополяха, а конете цвилеха. Вървах замаяна, като в мъгла, срещу пъстроцветния поток. Опитах се да си спомня защо съм дошла тук. Файтон. Да, да, трябва да наема файтон. Един едър моряк ме изгледа похотливо. Стреснах се и подскочих. Безсрамната блондинка в розова кадифена рокля, която висеше на ръката му, се изсмя пискливо. Какво търсех? Защо бях тук? Десетина возила минаха покрай мен. Една покрита карета спря на няколко метра от мен. Кочияшът ми се стори познат. Вратичката на каретата се отвори. Чарлз тръгна с големи крачки към мен. Изражението на лицето му беше гневно.

— Какво по дяволите си мислиш, че правиш? — отекна гръмовно гласът му.

Хвана ме здраво за ръката и ме дръпна рязко. Той ми крещеше и аз най-сетне заплаках. Ридаех неудържимо. Той се ужаси, притисна ме към себе си и ме прегърна. Искаше да разбере какво е станало. Успях някак да проговоря между риданията. Разказах му за моето посещение на Конти Стрийт, какво ми казаха и как се отнесоха към мен. Силните му ръце се обвиха около мен и ме притиснаха към него. Отпуснах глава на рамото му. Той прошепна няколко ласкави думи. Прегръщаше ме здраво, но нежно. Вместо това тихо скимтях. Накрая замлъкнах и се успокоих. Движихме се напред, вече по по-тихи улици. Чарлз Етиен още ме държеше в обятията си.

— По-добре ли се чувстваш сега? — попита той най-накрая.

Вдигнах глава от рамото му и кимнах.

— Не... моля те, не казвай на никого — помолих аз. — Не искам Джулиън и Делия да разберат.

— Няма да им кажа.

— Чувствам се... толкова унижена. Аз...

— Забрави това, Дана — гласът му беше груб. — Просто трябва да го забравиш. Всичко свърши.

— Аз...

— Свърши. Те не ти трябва. Имаш Джулиън и Делия... и мен.

Прегръщаше ме. Усетих силата в ръцете му и топлината в тялото му. Постепенно болката и угнетението изчезнаха. Вместо тях почувствах нещо друго, което ми стягаше душата, сладка мъка, онази упоителна болка, която усетих, когато се събуждах след съня. Той ме прегръщаше, а аз не се опитвах да се освободя от ръцете му. Не успях да се удържа, посегнах и прокарах показалеца си по пълната гладка извивка на долната му устна. Очите му се впиха в моите. Пръстите му се отпуснаха върху бузата ми. След това се плъзнаха надолу и обгърнаха челюстта ми. Наклониха още повече главата ми назад. Устните му се разтвориха. След това се намръщи. Пусна ме. Беше по-груб отпреди. Изправих рамене, отделих се от него и пригладих полите си. Пътувахме, без да разговаряме. И двамата се преструвахме, че не се е случило нищо, обаче знаехме и двамата. Ще се случи. И двамата го усещахме. Беше неизбежно от самото начало. Сега вече беше само въпрос на време.

Делия замина, след нея и Джулиън. На тръгване той ми каза, че когато се върне, ще трябва да си поговорим за нещо. Изплаших се. Джулиън Етиен беше чудесен и удивително привлекателен мъж. Дължах му всичко. Обичах го, но не бях влюбена в него. Бях влюбена в брат му, а Джулиън несъмнено беше влюбен в мен. Усещах, че се съпротивлявал и се е мъчел да отрече това чувство, но най-накрая беше признал истината пред себе си и е решил, когато се завърне, да ми разкрие любовта си... Какво ще правя тогава?

Джезъбел се мусеше сред своите тенджери и тигани. Бъркаше гневно с една дървена лъжица в тигана със супа от бамя, която къкреше над огъня.

— Мистър Чарлз, той ще се отрови. Онез места, дето ходи да обядва, там не разбират нищо от готвене. Казах му го. Стойте далеч от тез места, мистър Чарлз, казах му аз, позволете на Джезъбел да ви сложи обяд в кошница, която да си вземете с вас, и той стори това. Разтревожих се за това дете, а ето, че е тръгнал и е забравил кошницата и ще яде отровата, която сервират по онез места.

Джезъбел почна да реже на дребно магданоза. Кръглото ѝ черно лице беше въплъщение на гнева.

— Виж... какво, дай ми тази кошница да му я отнеса — предложих аз. — Сигурна съм, че Джаспър се е върнал вече. Ще ме откара и ще пристигнем, преди мистър Чарлз да се е сетил да иде в някое от местата, които ти толкова не одобряваш.

Джезъбел светна от радост.

— И гледайте да се приберете навреме за вашия обяд, госпожице — добави тя.

— Ще се върна навреме — казах ѝ аз. — С нетърпение очаквам да вкуся от тази бамя.

Джезъбел видимо се ужаси.

— Тоз боклук! Той е за слугите. Вие ще ядете истински обяд.

Сърцето ми като че ли пееше от радост, докато каретата се носеше по улицата. Порочно ли беше да се чувствам така? Откакто ме

беше прегръщал толкова силно, почти не бях в състояние да мисля за нещо друго, освен за Чарлз. Изгарях от желание ръцете му да ме обгърнат отново, да усетя как мускулите му се стягат и ме привличат по-близко. Копнеех да се насладя пак на силата и топлината му, да доловя аромата на косата, кожата и потта му. Този копнеж приличаше на някаква натрапчива идея и ме мъчеше непрестанно. Беше сладка мъка, съвсем не неприятна болка, която жадуваше да расте и набъбва, докато ме обземе изцяло. Никога досега не бях изпитвала нещо подобно. Единствено Чарлз бе в състояние да премахне тази болка със своите ръце, уста и тяло.

Всички тези чувства ме глождеха отвътре, но съзнавах, че трябва да ги овладеея и никой не бива да ме заподозре, дори и Чарлз. Желаех го от все сърце, но дълбоко вътре в себе си знаех, че не бива да позволявам това да стане. Трябва да се боря и да се съпротивлявам на това. Бях добро момиче и знаех, че ще бъде гибелно за мен да се поддавам на този настойчив копнеж.

Знаех, че си играя с огъня, обаче не устоях на изкушението да го видя, да му дам кошницата и може би да си поговоря с него за няколко минути, като се наслаждавам на хубавия му дрезгав глас. Ще се стопля от неговия огън, но няма да се изгоря. Ще се държа с достойнство и скромно. Едно тихо благоразумно гласче ме предупреди да внимавам, каза ми да оставя Джаспър да отнесе кошницата и след това да си вървя право вкъщи, но не се вслушах в него. Излязох от каретата. Предвкушването на нещо радостно се надигна в мен. Едва го сдържах.

— Ще се върна след няколко минути, Джаспър — изрекох аз. Гласът ми прозвуча, както винаги, и не ме издаде.

Помислих си, че Чарлз сигурно е отзад или в офиса си. След това тежките златисти завеси над прохода се разтвориха и се появи Раул Етиен, който вдигна вежди от изненада, когато ме видя.

— Братовчедке Дана — изрече той тихо, — какво неочаквано удоволствие.

Стреснах се. Бях забравила напълно за Раул. Сетих се защо се намира в магазина. Той работеше тук. На лицето му се появи професионалната му усмивка, която не беше твърде похотлива, но не беше и особено сърдечна. Тъмните му очи блеснаха, докато поглъщаха всеки детайл от дрехата и личността ми. Колко излъскан и хубав изглеждаше той. Наистина беше великолепен мъж, отговор на

молитвата на всяка девица, но девицата щеше да бъде използвана ненаситно и безжалостно изоставена, след като той задоволи желанията си. Може би не беше действително зъл, но беше разглезен, егоистичен и надменен млад господин, който смяташе, че светът съществува за негово удоволствие.

Раул се приближи малко до мен. Спомних си разказа за паяка и мухата. Настръхнах. Той се усмихна пак и спря на няколко крачки от мен. Очите му сякаш ме разсъбличаха.

— Не знаеш какво изпусна — заяви ми той. — Можехме да си прекарваме чудесно двамата.

— Не... не възнамерявам да си губя времето, като се препирам с теб, Раул. Дойдох да видя Чарлз. Къде е той?

— Боя се, че излезе. Хубавата Амелия Джеймсън дойде преди малко и поиска той да отиде да разгледа няколкото стола, които мислела да продава. Предложих да ида аз, но и двамата не се съгласиха.

— Изобщо не се изненадвам.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита той любезно.

Поклатих глава. Бях разочарована и смутена.

— До... донесох обяда му — изрекох аз. — Само ще оставя кошницата в офиса му.

— Колко мило — подметна той. — Значи единият брат не ти стига? Сега и двамата се съревновават за теб. Твърде интересно, макар че трябва да си призная, че съм изненадан. Не бих си помислил, че благородният Чарлз ще навлезе в територията на любимия си Джулиън.

— Не разбирам за какво намекваш — изрекох твърдо.

— Нима? — Той се приближи още повече. — Един съвет, скъпа братовчедке. Тези двамата са много, много близки и са невероятно лоялни един към друг. Не заставай помежду им. Ако го направиш, ще се насочат срещу теб.

Не благоволих да му отговоря. Тръгнах решително към офиса на Чарлз и оставих кошницата на бюрото му.

Раул не помръдна. Стоеше между мен и вратата и ми пречеше да мина. Офисът изведнъж ми се стори малък. Четирите стени като че ли се приближиха и ме уловиха в капан. Не отстъпих и вдигнах гордо

брадичка. Раул усети, че се страхувам и се усмихна. В тъмните му очи се появиха весели искри.

— Не се бой — изрече той. — Няма да опитам да те изнася тук и сега. Ще ти го върна тъпкано, скъпа братовчедке, всяка жена ще си получи заслуженото, ако се отнесе така с мен, но това ще стане, когато аз реша.

— Не си играй с мен, Раул — предупредих го аз. — Пак ще пострадаш.

Той се усмихна още по-нагло. Изкиска се леко.

— Ти беше истинска сензация на бала — подметна той. — Всичките ми приятели бяха пленени от теб и ме затрупаха с въпроси за теб. Те всички искат да те опознаят много, много повече.

— Моля те, махни се от пътя ми, Раул.

Той не обърна внимание на молбата ми.

— Като си говорим за приятели — продължи той, — няколко души са те видели онзи ден на Конти Стрийт. Минала си покрай школата по фехтовка, след това си свила по Конти и си спряла пред номер четири.

Не отрекох това. Изгледах го студено и невъзмутимо.

— Интересно защо си отишла там — започна да разсъждава той. — Тайна среща с неизвестен любовник? Така си помислихме отначало, но след това разбрахме, че номер четири принадлежи на семейство Дюжарден. Защо отиде да се срещнеш именно с тях?

— Това не те засяга — изрекох аз.

— Ще открия истината — обеща той. — Предизвикваш любопитството ми, братовчедке. Възнамерявам да узная всичко възможно за теб.

Не му отвърнах. Продължих да го гледам невъзмутимо. Насмешливата полуусмивка не изчезна от устните му. Най-накрая, след като измина като че ли цяла вечност, той ми кимна самонадеяно и отстъпи настрана. Много ми се искаше да го ударя през устата, но не го направих. Минах ледено спокойна покрай него и излязох от офиса. След малко вече бях навън.

— Добре ли сте, миз Дана? — попита Джаспър.

— Да — отвърнах рязко.

— Изглеждате много разтревожена от нещо.

— Откарай ме вкъщи — наредих аз.

Следобедът беше сякаш безкраен. Дори посрещнах радушно учителя по математика с мрачното лице и отегчителните уроци. Поне помогнаха да mine времето. Наблюдаваше ме как се опитвам да деля числата и поклащаше обезсърчено глава. Като че ли си казваше, че не е възможно някой да е чак толкова глупав. Поправи грешките и ми обяви, че математиката със сигурност не е силната ми страна. Съгласих се с готовност.

Чарлз си дойде малко след шест часа. Бях в предната гостна. Чух го да влиза във фойето и да говори с Помпей. Първата ми мисъл беше да изскоча навън, да го поздравя сърдечно и да му се зарадвам, че си е дошъл, но здравият разум надделя и не ми позволи да постъпя толкова импулсивно. Ще го видя на вечеря. Качих се на горния етаж и се изкъпах. Останах дълго във ваната и се наслаждавах на топлината и на приятно ухаещата пяна. Измих си и косата. Ресах я, докато тя не стана гъста и лъскава. Слънцето вече беше залязло и дворът беше изпълнен с неясни виолетово-сиви сенки, когато Кайла влезе, за да ми помогне да се облека.

— Горещо е тази вечер — въздъхна Кайла.

Кимнах, отидох при гардероба и се помъчих да си избира рокля. Прозорците бяха отворени. Чувах как листата шумолят, а една птица чурулика. Долавях и фини благоухания отвън. Въздухът беше топъл и леко влажен. Слаб ветрец побутваше завесите и като че ли милваше кожата ми. Кайла излезе на балкона и си пое дълбоко дъх. После вдигна поглед към небето.

— Ще изгрее само четвърт луна — каза тя. — Знаете ли каква ще бъде нощта? Ще бъде нощ за любов.

Изгледах я подозрително. Момичето въздъхна пак, протегна се и се усмихна доволно.

— Май ще позволя на Джаспър да получи каквото иска — довери ми тя лениво. — Той прави всичко, но трябва да си призная, че действа майсторски с устата и ръцете си. Подлудява ме, като ме целува по цялото тяло и ме възбужда. Реших, че му е дошло времето да ме получи цялата.

Не казах нищо. Кайла видимо се загрижи.

— Възмутена ли сте, миз Дана?

— Не... съвсем не — отвърнах аз.

— Любовта не е лоша. Хубава е. Кара те да се чувстваш... не мога да обясня точно как ме кара да се чувствам, но ще разберете какво е, когато ви се случи. Костите ви заболяват и кръвта ви като че ли кипва, а след това костите ви сякаш омекват и ти цялата обезумяваш и...

— Достатъчно, Кайла.

— Вие сте напрегната, миз Дана. Забелязвам го от известно време. Мисля си, че и вие имате нужда от малко любов. Това е чудесно лекарство за вашата болка. Не е естествено да потискате всичките си чувства.

— Върви по дяволите, Кайла!

— Не исках да ви ядосвам, миз Дана.

— Знам. Аз... само съм малко нервна.

— Сигурно е от времето — каза тя. — Когато стане много задушно като сега, кръвта ти почва да бушува. Когато четвъртинката от луната се понесе тази вечер по небето, ще се въртя в обятията на Джаспър и ще стена като котка, докато той прави любов с мен. А вие сигурно ще четете някоя от онез книги.

— Помогни ми да се облека и после върви, където искаш — изрекох отривисто.

— Таз рокля ли ще носите?

— Какво ѝ има?

— Нищо ѝ няма, само дето е твърде хубава. Прилича на оназ, дет я носихте на бала. Тя не е за вечеря, нали никой, освен мистър Чарлз няма да ви види...

Кайла замлъкна внезапно. Очите ѝ се уголемиха, когато тя се досети. Изругах мислено. След това Кайла се засмя от удоволствие и одобрение. Прииска ми се да я бутна от балкона. Мълчалива, но вече засмяна, тя ми помогна да си облека роклята. След това ми каза, че приличам на приказно видение и така, както изглеждам, мога да имам всеки мъж. Накрая излезе засмяна до уши.

Застанах пред огледалото и се огледах внимателно. Роклята беше от хубав розов бродат. Цялата беше извезана с по-тъмнорозови цветя. Имаше големи и бухнали ръкави, много дълбоко деколте и подходящ по форма корсаж, който подчертаваше тънкия ми кръст. Изключително широката пола се издуваше като камбана над половин дузина съвсем тънки червени копринени фусты. Роклята беше великолепна, твърде

разкошна и официална за вечеря вкъщи, но ме караше да изглеждам по-възрастна. Чувствах се жена в нея. Може би не приличах на приказно видение, но знаех, че никога не съм изглеждала по-хубава.

Слязох долу. Чарлз още не беше дошъл. Помечтах си за един от ментовите джулепи, които той и Джулиън пиеха преди ядене. Така ми се искаше да не бях облякла тази рокля, никога да не бях виждала Чарлз Етиен и животът да не беше толкова усложнен. Нервите ми толкова се бяха опънали, че едва не подскочих, когато чух стъпките му във фойето.

Той влезе в стаята. Беше облякъл тъмносините си панталони и редингот и небесносиня атлазена жилетка, извезана с бели копринени листенца. Слабото му лице се състоеше само от равнини и чупки, устата му беше свита в чувствена, но и решителна розова линия. Очите му бяха толкова тъмносини, че изглеждаха черни на светлината на свещта. Погледнах го и усетих, че ме побиват тръпки. Коленете ми омекнаха. Уплаших се, че наистина ще припадна. Струваше ми се невъзможно някой човек да поражда толкова силни чувства в мен.

Чарлз видимо бе неспокоен като мен. Отначало не ме погледна. Отиде при шкафа с напитките и си направи ментов джулеп, като взе лед от сребърната кофичка. Очите му потъмняха още повече от неодобрение. Не хареса роклята ми. Помислих си, че съм глупачка. Почувствах се като момиченце, което си играе с дрехите на големите. Чарлз вероятно се смееше наум сега. Парфюмът и роклята с голямо деколте не бяха в състояние да заменят опита. Стана ми неловко и се почувствах като пълна новачка и дебютантка в обществото под строгия му поглед.

— Намери... ли кошницата с обяда? — попитах аз.

Той кимна.

— Раул ми каза, че си я донесла. Не беше необходимо, Дана.

— Джезъл се страхуваше, че ще обядваш в някой ресторант наблизо, където пържат всичко в свинска мас.

— Джезъл си въобразява, че никой друг, освен нея не умее да готви.

Отпи още една глътка от ментовия джулеп. Нямах особено желание за разговор. Изглеждаше уморен и безразличен към мен. Усетих, че това се дължи на факта, че и той като мен се чувства на

тръни и затърсих някаква друга тема за разговор, преди тишината да ни смути и обърка още повече.

Масата ми се стори по-голяма от обикновено, след като само двамата седяхме до нея. Фината покривка от дамаска блестеше в бяло. В средата ѝ имаше нежна пурпурно лилава перуника. Сребърните и кристални съдове проблясваха на светлината на свещите. Колко ми се искаше да са тук Делия и Джулиън, за да премахнат създалото се напрежение. Бях очаквала с нетърпение това събитие през целия ден, а ето че сега се чувствах адски неудобно. Чарлз се държеше безкрайно сдържано. Все едно, че бяхме напълно непознати, които случайно се хранят на една и съща маса.

Помпей отнесе чиниите със супата. После донесе главното ястие с помощта на Илайджа. Въздухът като че ли припукваше от напрежение. Забелязах, че и Чарлз го усеща. Наруши мълчанието най-накрая, но с видимо усилие.

— Надявам се, че сега си по-добре — каза той.

— Добре съм.

— Зная, че се разстрои много от това, което стана на Конти Стрийт, но не биваше да ходиш там.

— Съгласна съм, но поне сега... знам в какво положение се намирам и ще съумея да уредя живота си занапред.

Той кимна леко и разряза пилето си.

— Не смятам, че ще узная някога кой е бил баща ми — добавих аз.

— Не е важно — каза ми той.

— И... аз мисля така. Няма да се опитвам да го открия. Не... искам да ме обиждат отново.

— Мъдро решение — каза той.

— Как... как вървят работите в магазина? — попитах аз, твърдо решена да избегна ново продължително мълчание.

— Доста добре се справяме. Раул не ми помага много, но...

Той се намръщи и поклати глава.

— Така и така говорим по работа, Дана, смятам и аз да замина за няколко дена.

— Така ли?

— Трябва да ида да огледам нашия памук. Прекалено дълго отлагах това. Както сигурно ти е обяснил Джулиън, истинската ни

печалба идва от памука, който продаваме и изнасяме.

— Спомена, че сте закупили реколтата предварително.

— Вместо да изчакам да се проведе търг, закупих цялата реколта от Рейвъно и Бел Мийд още преди посаждането на растенията. Конкуренстите смятат, че съм полудял, щом поемам такъв риск, но, ако всичко мине благополучно, ще се окаже, че съм спестил много пари.

— Разбирам.

— Трябва да отида в плантациите и да видя как вървят работите. Ще замина рано сутринта.

Не казах нищо. Чоплех унило ориза.

— Ще стоя по няколко дена във всяка плантация — продължи той — и не знам колко дълго ще ме няма. Смятам, че ще се върна в същия ден или малко след завръщането на Делия.

Помпей влезе. Дадох му знак да отнесе чинията ми. Чарлз също беше приключил с вечерята. Сгънах салфетката си, сложих я на масата и казах на Помпей, че не искам нито кафе, нито десерт. Той се намръщи, тъй като се досети, че Джебъл ще се разгневи след това съобщение. Ще ѝ се извиня по-късно. Нямах сили да издържа повече. Станах и тръгнах към вратата. Боях се, че ще загубя самообладание и ще се разплача, ако не изляза веднага.

— Дана...

Не се обърнах. Не отговорих. Излязох стремително от стаята, свих във фоайето и хукнах по стълбите. По бузите ми се стичаха сълзи, когато посегнах към дръжката на вратата. Каква глупачка излязох! Колко ли съм била смешна с тази червена рокля, грима по лицето и екзотичния парфюм. Не знаех нищо за съблазняването, за любовта и мъжете. Знаех единствено, че съм твърде жалка и никога няма да съумея да погледна отново Чарлз. Колко безразсъдно е било да... си въобразявам, че и той ме желае. Не издържа да стои сам в една стая с мен. Ще замине и ще ме остави тук със слугите, тъй като му е невъзможно да остане в къщата с мен.

Мина дълго време. Бях наскърбена и вкочанена. Чувствах празнота в душата си. Излязох на балкона. Чух тих грохот от гръм в далечината. Валеше. Не чух кога се е качил по металната стълба отвън, нито кога е излязъл на верандата. Чувах само монотонното капене на дъжда. Въздъгнах и се изправих боса. Видях сянката му на пода, ахнах и се обърнах рязко. Той стоеше между отворените френски прозорци,

отпуснал ръце на хълбоците си. Капките се стичаха от челото му по бузите. Не каза нищо. Гледаше ме злочесто. Двоумеше се и изгаряше от желание.

— Не трябва да съм тук — каза той. Гласът му беше напрегнат.

— И аз така мисля.

— Не се удържах.

— Намокрил си се.

— Помъчих се да се удържа.

— Ти си тук, Чарлз.

— Знаеше, че ще дойда.

— На... надявах се.

Още една свещ изгасна и стаята потъна в полумрак. Дъждът плисна вътре и намокри Чарлз още повече. Като че ли не забеляза това. Усетих, че съм се примирила със съдбата. Почувствах, че съм победена. Освен това се и боях. Въпреки това почна да ме обзема някакво лудо въодушевление, което ме накара да забравя за всичко друго. Той беше дошъл. Не беше съумял да се удържи. Желанието, което гореше в тези тъмни очи, приличаше на някаква сила, която го разяждаше отвътре.

Той влезе вътре. Взех една носна кърпичка и избърсах капките от лицето му. Не проговори, просто не откъсваше очите си от моите. Пригладих назад мократа му коса. Пак избърсах лицето му и допрых дланта си върху бузата му. След това се повдигнах на пръсти и докоснах пълните му розови устни. Ръцете му се обвиха около мен и ме притиснаха силно към него. Прегръдката му беше толкова стегната, че се уплаших, че ще се счупя на две. Усещах само, че ме обзема отново онова неистово въодушевление, което се втурва неудържимо и пее в кръвта ми. Притиснах се към Чарлз и прокарах длани по изпъкналите мускули на гърба и раменете му, докато той ме целуваше страстно и настойчиво.

Когато се отдели най-сетне от мен, си пое дъх, като треперех вътрешно. Коленете ми трепереха толкова, че едва се държах на крака. Дъждът продължаваше да пръска шумно. Прокарах палеца си по долната му устна. Усетих влагата и твърдостта ѝ. Тялото ми не се откъсваше от неговото. Мъжествеността му пулсираше зад плата. Болката и сладката като мед топлина, които усещах, когато се събуждах след съня, сега ме мъчеха наяве и молеха да ги прекратя.

Знаех, че всеки момент ще припадна и няма да издържа повече. Той ме хвана за ръцете и ме отдели от себе си. Погледна ме право в очите.

— Желая те, Дана — прошепна той с дрезгав глас.

— Знам.

— Пожелах те от първия миг, в който те видях. Мразех те за това, че те желая, защото съзнавах, че няма да се удържа, колкото и да се опитвам.

— Обичам те, Чарлз — прошепнах аз.

— Исках да бъдеш мъжкарана и коварна, умна развратница, която е измамил наивния ми по-стар брат. Когато разбрах, че не си такава, те намразих още повече за това, че не съм в състояние да те изхвърля и да преодоля изкушението.

— Чарлз...

— Борех се с него. Господ ми е свидетел, че се борех. Тази вечер беше истинска агония. Знаех, че се държа студено и резервирано, но... още му се съпротивлявах, още си казвах, че ще намеря сили.

Още една свещ угасна със съскане. Хвърли обезумели сенки, преди пламъкът ѝ да изчезне окончателно. Стаята се изпълни със синьо-сива мъгла, нарушена единствено от слабата, потрепваща златиста светлина на трите останали свещи.

— Всичко е наред — казах аз тихо.

— Не знаеш колко страдах.

— И... аз страдах. Още... преди да те срещна, усещах... знаех... че това е съдено да се случи.

Той не каза нищо. Вдигна ръка и погали шията ми. После дланта му докосна лицето и слепоочието ми и приглади косата ми назад. Пръстите му се промъкнаха сред копринените кичури на косата ми. Наклоних глава и разтворих устни. Той изстена във врата ми и ме целуна отново. Сладката като мед топлина се разля по тялото ми. Мъчението беше прекрасно. Не издържах повече. Целуваше ме дълго. Устата му се впи страстно и настойчиво в моята. Когато спря най-накрая, ми се зави свят и ми примая.

Протегна ръка зад мен и се захвана бавно да разкопчава корсажа на роклята ми. Той се разхлаби и падна напред. Гърдите ми набъбнаха и се притиснаха в крехкия червен копринен плат на фустата ми. Помогна ми да съблека роклята си. Великолепният розов брокат шумолеше. Най-накрая падна на пода като огромен лист от клон.

Излязох от кръга и ритнах дрехата настрани с голия си крак. Чарлз улови една от тънките връзки на фустата ми и я дръпна силно. Дясната ми гърда се измъкна на свобода от копринения затвор. Беше закръглена и издута. Зърното ѝ беше щръкнало нагоре и пулсираше. Имах чувството, че нещо ме пронизва леко в него. Чарлз пое гърдите ми. Пръстите му ме стискаха и мачкаха. Извиках и се олюлях.

Хвана ме, преди да падна. Нямах сили да помръдна, едва стоях на крака. Той вдигна ръцете ми. Чух приятното шумолене на няколкото тънки копринени поли. Чарлз коленичи и сне от мен последното бельо. Застанах гола на светлорозовата светлина на двете последни свещи.

Простенах. Видях огледалото от другата страна на стаята и замъгленото отражение на гола жена. Медноросата коса се беше разрошила по гърба ѝ. Кожата ѝ беше добила лек розовист оттенък от светлината на свещите. Един облечен мъж бе коленичил пред нея и обгръщаше с ръце краката ѝ. Гледката ми приличаше на някаква прекрасна, малко неясна, картина, рисувана от майстор, на оживяло платно от Буше. Затворих очи и извих гръб. Още един стон се откъсна от устните ми, когато той покри с целувки бедрата ми. Устните му докосваха леко кожата ми. Извиках, когато стигнаха най-накрая меката ми среда. Усетих, че падам. След това се озовах в прегръдките му. Той ме отнесе на леглото. Свих се на атлазената покривка. Гладката ѝ копринена повърхност милваше гърба, бедрата и краката ми.

Чарлз се дръпна от леглото и свали бавно мократа си бяла риза. Захвърли я настрани. Слабата светлина на последната свещ придаваше блясък на мускулестите му гърди, на широките рамене и силните ръце. В този миг угасна и пламъкът на последната свещ. Тъмносиньо сивият мрак погълна стаята в обятията си. Видях неясно очертаното му тяло да се навежда, изправя и движи из стаята. Застана пред прозорците. Високото му и стройно тяло приличаше на гръцка статуя, гледана в мъгла. Затвори с трясък прозорците и се приближи бавно към леглото като едва движеща се бледа сянка в полумрака. Наведе се над мен. Вълна от радостно предчувствие разтърси тялото ми. Простенах тихо, треперейки, когато ръцете му се плъзнаха по тялото ми.

Обгърна ме с ръце, бутна на земята завивките и ме положи внимателно по гръб. Той беше тук, надвиснал над мен. Това беше истина, а не сън, насън никога няма толкова напрежение. Вдигнах ръце и го притеглих към себе си. Той се отпусна внимателно. Ахнах

стреснато, когато усетих тежестта на тялото му. Разтворих инстинктивно краката си и ги обвих около неговите. Ръцете ми се движеха нагоре-надолу по гърба му. Накрая уловиха мократа му от дъжда коса и задърпаха яростно, докато усещах кадифения връх на твърдото му и горещо докосване, разтваряне и нахлуване. Стори ми се, че ще избухна отвътре, докато той проникваше все по-навътре. Телата ни се докосваха, потъркваха, разтопяваха едно в друго.

Това беше блаженство. Това беше красота. Заля ме вълна от най-различни усещания. Пуснах косата му и изстенах отново, когато потреперих от болка наред с удоволствието. Усетих неговата изненада, когато се натъкна на неочакваното препятствие. Усетих и колебанието му. Стиснах задните му части с ръцете си и извих бедра. Дадох му да разбере, че трябва да продължи въпреки моята болка. Сега отпуснах ръце до хълбоците си, стиснах ги в юмруци. Усетих разкъсването отвътре и внезапни болезнени пробуждания, които сякаш пронизаха тялото ми и след това по някакъв удивителен начин се стопиха и преминаха във вибриращи вълни на екстаз, които надминаваха неколkokратно всичко изпитвано досега. Те ме заливаха и нарастваха все по-високо, изпълваха ме с наслада. Усетих, че се напруга и изправя, потреперва и пада неподвижно и тежко върху мен дори когато се реех мислено и бях забравила за всичко друго на света.

Отворих очи. Сребристите лунни лъчи заливаха стаята, а дъждът вече бе спрял. Обаче още капеше от стряхата. Капките цопваха долу на редки интервали. Кръвта ми течеше лениво, но сладостно. Костите също ме наболяваха, но ми беше приятно. Въздъхнах дълбоко и се протегнах. Той се размърда до мен и простена сънливо. Посегна и ме притисна към себе си. Сгуших се в него, с наслада вдъхнах от аромата му. Толкова щастлива се чувствах. Стихналият огън в мен се разгоря пак и всичко почна отново. Този път беше чудесно през цялото време. Нямаше болка, само лениво проточено удоволствие, което нарастваше както преди и ме изпълваше със същото вибриращо блаженство. Чарлз се прозя широко след това и заспа мигновено. Ръцете му още ме прегръщаха. Притиснах мократа му глава между гърдите си и гледах как луната рисува подскачащи сребристи шарки по тавана. Чудех се дали е възможно човек да изпитва такова блаженство.

Една птица запя в двора. Отворих очи. Луната беше изчезнала. На нейно място се беше появила неясна розовозлатиста светлина.

Чарлз обикаляше съвсем гол по стаята и си събираше дрехите. Погледна ме и аз се усмихнах, но той не отвърна на усмивката ми. Изглеждаше разтревожен. Виновен ли се чувстваше?

— Нещо... не е ли наред?

— Защо не ми каза, че си девствена?

— Предполагах... че знаеш.

— Грешката е моя — изрече той мрачно.

— Казах ти, че съм добро момиче. Казах ти, че нищо от... това, което си мислеше за мен, не е вярно. Онзи ден в източното крило аз...

Спрях внезапно и го погледнах. Седнах на ръба на леглото, вдигнала атлазената покривка над гърдите си. Усетих, че тилът ми се стяга. Не ми е вярвал. Мислел си е, че е имало други мъже преди него. Снощи бяхме възможно най-близки, а ето че сега се държахме като напълно непознати.

— Радвам се, че ти беше първият — казах му аз.

— Злото е вече сторено.

— Чарлз, обичам те и...

— Съжалявам, Дана.

— Съжаляваш?

— Поемам пълната вина за това, което се случи.

Отиде при прозорците и ги отвори. Беше шест часът сутринта. Беше решил да се промъкне незабелязано до стаята си, преди някой от слугите да стане и да го забележи.

— Още ли искаш да посетиш плантациите? — попитах аз.

— Това ще почака — изрече той. — Предлагам или да изгориш тези чаршафи, или да ги изпереш собственоръчно. Иначе тези петна от кръв ще ни издадат незабавно. Слугинята ще разбере какво е станало тук снощи.

— Ще... ще дойдеш ли пак довечера? — попитах аз.

— О, да — изрече той. — Ще дойда. Злото е сторено, както казах вече, и нямам нито силата, нито желанието да се въздържа от това. Омагьосала си ме напълно.

Стоеше пред прозорците. Беше хладен и сдържан и ме гледаше безмълвно и обвинително. След това се обърна и излезе от стаята.

Делия изглеждаше чудесно. Имаше удивително свеж вид и беше научила цял куп клюки, които сподели с нас сутринта след завръщането си. Отпивах от кафето си и полагах всички усилия да изглеждам заинтересувана от последните новости за аристокрацията на Ривър Роуд. Чарлз се отегчаваше неприкрито. По-късно обаче той ме издебна насаме в коридора. Очите му блестяха мрачно. В тях тлееше страстта, но не се забелязваше и помен от любов. Разликата между двете беше огромна. Обичах го от все сърце, но след всички съвместни нощи още не бях сигурна какви чувства изпитва той към мен. Чарлз никога не говореше за тях. Постоянно се държеше сдържано и твърде резервирано, като изключим миговете на любовта ни. Но поне тогава се отпускахе и беше страхотен.

— За... за какво искаш да разговаряш с мен? — попитах аз.

— Исках да те предупредя. Сега трябва да внимаваме още повече.

— За... забелязах.

— Не... искам да те обиждам, Дана, но никой не бива да заподозре нещо. Делия е много хитра и доста по-проницателна, отколкото смяташ.

— Знам.

— Ако имам поне малко здрав разум, ще скъсам с теб — каза той. Като че ли си говореше сам на себе си. — Не съм никак доволен от себе си или от това, което стана, но... — той се подвоуми и се намръщи.

— Аз... се радвам, че това се случи.

— Ти си на деветнадесет години, Дана. Не очаквам да разбереш как се чувствам.

Чухме стъпки по коридора. Чарлз настръхна. След това ме вмъкна в засенчената ниша до вратата, която се намираше малко по-нататък по коридора, като пак запуши устата ми с ръка. Мразех тази потайност. Мразех тази измама. Сърцето ми преливаше от любов.

Исках целият свят да знае, но съзнавах, че това е невъзможно. Знаех, че трябва да го крием поне... поне засега.

— Сигурно съм полудял, щом поемам такъв риск — каза той. Отново ми се стори, че говори на себе си. — Трябва да вървя сега, Дана. Джаспър чака отвън. Помни какво ти казах, трябва да внимаваме много.

Кимнах. Надявах се, че ще ме целуне, но той не го направи.

След малко седях заедно с Кайла в малката слънчева шивачница в задната част на къщата и усърдно се стараех да ѝ помагам при кърпенето. Но продължавах да мисля за Чарлз и за любовта.

— По дяволите! — възкликнах аз.

— Убодохте си пръста, миз Дана!

— Аз съм си виновна, не обърнах внимание.

— Не е лесно, нали?

— Никога не ме е бивало да се оправям с игла и конец!

— Нямам това предвид. Искам да кажа, че не е лесно да си влюбена.

Погледнах я. Кайла направи още един бод, като прокара умело иглата през фината бяла ленена покривка.

— Ти знаеш — казах аз.

— Разбира се, че знам. Онез чаршафи, миз Дана, дет ги изпрахте, не сте си свършила добре работата. Трябваше да взема луга и лимонов сок, за да почистя напълно петната от кръв. На никого не казах, миз Дана.

— Почти се радвам, че знаеш. Поне сега ще си поговоря с някого за това.

— Бих узнала, дори и да не бях видяла чаршафите. Цъфнала сте кат роза. Това е от любовта. Косата ви е лъскава и проблясва, кожата ви е гладка като лист от магнолия и ходите по нов начин, много грациозно. Само любовта постига това.

Кайла свърши с покривката за маса и взе завесата от мен. Жълтият атлаз се плъзна по коленете ѝ.

— Дайте ми аз да я оправя. Искате да я закърпите, но не знаете как става. Май ще трябва да разшия вашите бодове и да почна отначало. Не е лесно да обичаш мъж. Ставаш една плашлива и нервна. Когато си с него, се тревожиш, защото искаш да му доставиш удоволствие и се боиш, че не успяваш, а когато не си с него се

безпокоиш още повече, защото почваш да мислиш, че не те обича така, както ти го обичаш. Мъжете не ни обичат така — добави тя.

— Влюбена ли си в Джаспър? — попитах аз. Кайла се разсмя и поклати глава.

— О, Боже, не, миз Дана. Позволявам му да ми доставя удоволствие, защото това ми харесва, но със сигурност не съм влюбена в него. Само веднъж съм била влюбена. Спомняте ли си онова бяло момче, за което ви говорих, онова, дет ми отне девствеността? Обичах го, а той ми разби сърцето. Реших, че веднъж ми стига, и си обещах да не се влюбвам повече.

— Но... ти си била само дете. Била си едва на тринадесет години.

— Възрастта няма никакво значение, когато става дума за любов. Сърцето ти не знае колко години си живял на земята. Вярно е, че бях на тринадесет, но болката си оставаше болка. Когато се отдаваш на някого — продължи тя, — се отдаваш изцяло, без да се колебаеш, даваш му властта да ти причинява болка. Само един лек жест, една-единствена думичка или лека промяна в тона му стига, за да ти причини болка, за да ти докара нови съмнения и да те кара да стоиш будна и разтревожена по цели нощи.

Гласът и беше тих и спокоен. Хубавите ѝ очи бяха сведени надолу и гледаха атлаза, който тя продължаваше да шие, но не го виждаше, а като че ли виждаше сцени от отминалите времена. Думите ѝ бяха мъдри. Казах ѝ го.

— Мисля, че няма нищо, което жените да не научават в края на краищата — изрече тя с тихия си глас. — И на вас ли ви прималява, когато си помислите за мистър Чарлз?

— Боя се, че да.

— Бас държа, че не е лесно човек да го обича, толкова е раздразнителен и изобщо... С мъж като него никога няма да знаете какво ще стане с вас, миз Дана. Просто трябва да не го изпускате и да се надявате.

— Не знам как ще свърши всичко.

— Жените никога не знаят това — увери ме тя. — Няма смисъл да си мислите как ще свърши... или кога. Просто се оставете на съдбата, радвайте се на удоволствието и благодарете на Бога, че имате хубавец в леглото си.

— Де да беше толкова просто — казах аз.

Кайла свърши с ръба на завесата и стана. Сгъна спретнато жълтия атлас на четири.

— То е просто — каза тя. — Или поне за нас е така. Белите винаги усложняват нещата. Мистър Чарлз се самоизмъчва, защото смята, че не бива да се влюбва. Вие сте полудяла от любов по него и се поболявате от това, че не ви говори нежно и не ви казва колко много означавате за него.

— Той... той действително ме обича, Кайла.

— Сигурна съм в това, миз Дана. Само че не по начина, който ви харесва. Мъжете като мистър Чарлз никога не ухажват с рози и мили думи. Мъжете като него спотайват дълбоко чувствата си, защото това им е присъщо. Или го приемаш какъвто е, или полудяваш.

— Мъдра си — казах тихо.

— Познавам мъжете. Господ ми е свидетел, че имам достатъчно голям опит. — Кайла сложи сгънатата завеса на масата. — Аз вече не искам нищо повече от любовта. Получавам си удоволствието и си прекарвам добре времето, като ходя на пазар. Някой ден ще си намеря мъж, за когото ще реша, че си струва да се омъжа, и той няма да ми избяга.

— Може би Джаспър?

— В никакъв случай — каза тя, — но много го бива в леглото.

Почувствах се много по-добре след разговора с Кайла. До обяд кърпихме, като Кайла свърши повечето работа. След това се качих в стаята си. Погледнах се в огледалото. Кайла беше права. Бях се променила благодарение на любовта.

Помислих си, че това е наистина великолепна любов. Нямах с кого да го сравнявам, разбира се, но Чарлз беше изключителен любовник, страстен, търпелив, възискателен и изпълнителен. Почувствах прилив на удоволствие, когато си спомних за продължителните ни стълкновения между ленените чаршафи. Той беше много изкусен. По време на любовната игра проявяваше от време на време грижливо сдържана бруталност, но и нежност. Винаги се стараеше да изпитвам удоволствие, равно на неговото. Отначало се тревожех, че ще забременея, но Чарлз ме успокои, като ме увери, че взима предпазни мерки. След това получавах дори още по-голямо

удоволствие, докато краката и ръцете ни се преплитаха, тялото се допираше до другото тяло и двете се превръщаха в едно.

Облякох бледожълта рокля, на която имаше малки кафяви и тъмnozлатисти цветя. Това беше момичешка дреха, но малко от момичето беше останало вътре в нея. Пълните ми гърди се опираха гордо в ниско изрязания корсаж, цепката на бюста беше очертана ясно, макар и скромно. Чувствах се по-възрастна, мъдра, опитна и узнала удивителни тайни. Напомних си, че трябва да продължа да бъда скромната млада дама за Делия, Джулиън и другите. Тайната ни трябваше да си остане тайна, а аз трябваше да остана послушната повереница.

— Колко тъжно — отбеляза тя.

— Никога няма да се науча да деля — оплаках се аз.

— Аз така и не се научих, скъпа.

Прекарах покорно следващите два часа пред бюрото в библиотеката, като изписвах страници с цифри и се опитвах да ги деля и умножавам. Лесно разделих две на четири, всеки би се справил с това, но с шест на двадесет и пет беше съвсем друго. Най-накрая се получи някаква безсмислица и аз се отказах. Реших, че това е безполезна загуба на време и е съвсем глупаво. Бях послушна ученичка през всичките тези месеци, старателно си учех уроците и се мъчех да задоволя учителите си, но вече ми дойде до гуша и бях готова да се разбунтувам.

Затворих тетрадката си по математика и бутнах настрана листовете. Станах от бюрото и минах през отворените френски прозорци в двора отвън. Небето се издигаше високо над главата ми. Беше ясно и яркосиньо. Следобедните сенки вече се бяха протегнали и очертаваха хладни сиво-сини кръгчета по керемидите. Тъмnozелените клони стърчаха настрани. По-светлозелената папрат приличаше на водопади от разпенена дантела. Розовите, пурпурни и тъмночервени цветове изпълваха въздуха с екзотичен аромат. Мимозите приличаха на два огромни чадъра, едната беше бледолилава, а другата — светложълта и златиста. „Колко мирно и спокойно е тук“, помислих си аз, докато крачех към триредния фонтан. Пръскането и плискането на водата от един ръб на друг вдигаха шум, подобен на звънтене.

Погледнах към витата стълба от ковано желязо. Тя водеше към верандата, която обгръщаше отвън спалнята ми на втория етаж. Всяка

нощ от онзи първи път той се бе плъзвал скришом в двора, когато луната се вдигаше високо в небето, посребряваше керемидите и усиливаше мрака. Качваше се безшумно по стълбата и вървеше по верандата към отворените ми френски прозорци. Колко нетърпелива бях, докато чаках в тъмната спалня и копнеех да чуя шума от стъпките му. Жадувах да ме докосне и се молах час по-скоро да почнем чудесната гимнастика, чрез която се превръщаме в едно цяло.

Топнах пръсти в студената вода на фонтана и се замислих за промените в моя живот. От една страна, бях по-щастлива от когато и да било преди, но ставах и все по-несигурна. Не се боиш да загубиш това, което не притежаваш. Сега изпитвах такова блаженство, че не знаех как ще живея без него. Спомних си съня.

Знаех някак си, че ми е съдено да се влюбя в Чарлз Етиен. Колко смущаващо беше всичко. Колко по-прост беше животът ми, преди да прекрача този невидим праг и да разкрия причината за съществуването ми.

След урока по математика и обяда с Делия спрях за малко до фонтана. Чух шум от стъпки зад мен. Обърнах се. Джулиън се усмихваше.

— Добър ден — каза той.

— Джулиън... Ти... си се върнал.

— Само преди няколко минути. Дори още не съм се преоблякъл. Ти... Боже мой, изглеждаш прекрасна. Приличаш на приказно видение.

Думите му ме накараха да се почувствам неспокойна. Смених темата.

— Скъсах с математиката, Джулиън — казах аз.

— Така ли?

— Тя ме подлудява. В главата ми става пълен хаос. Не възнамерявам да я уча по-нататък.

— Много добре — изрече той нежно.

— Ти... няма ли да почнеш да ме разубеждаваш?

— Искам да бъдеш щастлива. Стигнах до заключението, че това е най-важното нещо на света за мен: да те направя щастлива.

Той се усмихна пак. Усмивката му беше мила и нежна. Изглеждаше още по-строен, спретнат и прациящ от здраве. Беше загорял. Тенът му го правеше да изглежда още по-млад.

— Добре... добре ли изкара? — попитах аз.

— Прекрасно. Намерих всичко, което ми трябваше. Стоях дълго време на слънце. Не срещнах и един алигатор.

— Изглеждаш чудесно, Джулиън.

— Трябва да се преоблека. Пътувах в тези дрехи.

Той беше в прекрасно настроение. Излъчваше енергия и жизненост. Изглеждаше много по-спокоен, отколкото беше на заминаване. Погледът на нежните му кафяви очи се впи в моите. Видях какво се крие в тях. Нищо подобно не бях видяла в очите на Чарлз.

— Чу ли какво казах? — попита той.

— Чух.

— Да те направя щастлива, това е най-важното за мен. Знаеш какво се опитвам да кажа.

Кимнах. Знаех. Искаше ми се да не беше така.

— Обичам те, Дана. Ето, изрекох го най-сетне. Никога не съм си представял, че ще успея да го кажа. Мисля, че се влюбих в теб много отдавна, може би още отначало.

Гласът му беше дрезгав, нежен и искрен. Колко мили бяха думите му. Трогнах се много. Усетих, че очите ми се навлажняват. Де той да беше единственият.

— Разбирах какво става с мен, Дана, но му се съпротивлявах. Съпротивлявах се отчаяно. Казвах си, че бъркам. Казвах си, че съм прекалено стар за теб. Казвах си, че обществото няма да одобри постъпката ми. Казвах си, че ще го превъзможна и се опитвах, действително се опитвах, но напразно. Колко желях да те прегърна в онази нощ след бала, докато бяхме пред вратата на спалнята ти.

Не казах нищо. Джулиън се размърда. Беше се разкراчил и отпуснал ръцете си върху хълбоците си.

— Това ме тревожеше. Опитвах се да те избягвам. Мъчех се да те забравя. Не успях, Дана. Реших да се отправя на това последно пътешествие и да се постарая да подредя мислите си. Изследвах дълбините на душата си.

Той спря, усмихна ми се и ме погледна. Очите му не криеха любовта му. Как ми се искаше това да не се бе случило. Как ми се искаше да съм някъде другаде. И аз го обичах, обаче не по начина, по който той искаше. Мисълта, че ще му причиня болка, беше непоносима.

— Реших, че възрастта няма значение — каза той. — Вярно е, че съм по-стар, но ти ме накара да се почувствам пак млад. Достатъчно възрастен съм, за да те защитавам и да се грижа за теб и за да ти създам усещане за сигурност. Това не е способен да постигне някой по-млад мъж. Ужасно стар ли ти се струвам?

Поклатих глава. Обичах го.

— Реших, че не ме интересува какво ще кажат хората. Да си говорят каквото искат. Няма да жертвам щастието си от страх, че няколко души ще ме одумат.

Кимнах. Страхувах се, че гласът ми ще ме издаде.

— Аз... никога не съм смятал, че ще се чувствам пак така, Дана — продължи той. Гласът му беше тих и искрен. — Трудно ми е да го произнеса, но... след като загубих жена си, реших да... не се обвързвам емоционално. В живота ми имаше жени, разбира се, но те ми служеха за развлечение. След като загубих Мериън, бях така съкрушен, че се заклек... никога да не си разреша да се влюбя отново.

— Разбирам — казах аз.

— След това ти нахлу в живота ми и преобърна всичко с главата нагоре. Разруши се деликатното равновесие, което си бях създал. Мирът и спокойствието изчезнаха. Най-неочаквано имах нова грижа и нова отговорност. Трябва да си призная, че отначало се дразнех неимоверно от това. Нещо започваше да се променя в мен. Положих всички усилия да го сподавя. След нощта на бала повече не бях в състояние да се мъча да се заблуждавам. Разбрах, че те обичам.

Хвана ръката ми с двете си ръце и я стисна.

— Обичам те, Дана. Искам да се ожения за теб.

Така се стреснах, че изтръгнах ръката си.

— Ти... искаш да се ожениш за мен?

— Разбира се, че искам — отвърна той. — Обичам те, а аз съм почтен човек. Не бих си и помислил за... някаква друга връзка.

„Не си като брат си“, помислих аз.

— Искам да ми станеш жена. Искам да ти подаря света. Ще свърша окончателно с книгата след шест седмици или два месеца, а след това... след това искам да те отведе в Лондон и в Париж и да ти покажа света, който не си виждала досега. Искам да станеш най-щастливата жена на земята и... кълна се, че ще опитам да го постигна.

Ще се опита. Знаех това. Никоя жена не би пожелала по-мил мъж от него. Никоя жена не би искала да види по-силна любов от тази, която припламваше в нежните му кафяви очи. Защо, защо, защо трябваше да става така?

— Но... — поколебах се аз. — Аз... ти си аристократ, Джулиън. Произлизаш от прославен стар род. А аз... идвам от блатата. Незаконно дете съм. Хората вече ме смятат за развратница. Ако се ожениш за мен...

— Тези неща нямат значение, Дана.

— Семейството ти...

Той ме хвана отново за ръката и я стисна здраво.

— Обичам те — каза той. — Само това има значение.

— Не... знам какво да кажа.

— Знам, че си... ами, твърде млада и... не очаквам да се чувстваш като мен, но... — той се уплаши неочаквано и се замисли. — Смятам, че... ще се научиш да ме обичаш.

Непоносимо ми бе да виждам погледа в очите му. Отпуснах свободната си ръка на бузата му.

— Вече те обичам — изрекох тихо.

— Но не по същия начин?

Не отговорих. Не исках да го засегна. Джулиън пусна ръката ми и въздъхна. След това се усмихна. Това беше онази прекрасна и мила усмивка, която трогваше сърцето ми всеки път, когато я виждах.

— Струва ми се, че ще ти трябва време. Просто... просто искам да си помислиш за това. Ще го направиш ли, Дана? Ще мислиш ли за брак с мен? Не е задължително да отговаряш веднага.

— Ще си помисля — изрекох внимателно. — За... за мен това е голяма чест, Джулиън.

— Ние... ъ-ъ... няма да казваме нищо за това на другите — изрече той. — Това ще бъде нашата тайна.

— Мисля, че така ще е най-добре — съгласих се аз.

Джулиън пусна ръката ми и направи крачка назад. Изпитваше видимо облекчение. Изглеждаше свенлив и несръчен. Усмихна се по момчешки и влезе в къщата.

Какво да правя? Той ме обичаше така, както всяка жена желае да бъде обичана — искрено, от все сърце и душа. Не се и съмнявах, че ще бъде не по-малко страстен любовник от брат си, но тъкмо тук беше

пречката. Обичах брат му. Сега забелязах, че не желая това. Не желяех да го обичам така, не исках никой да има такава власт над мен, но въпреки това го обичах и не бях в състояние да направя каквото и да е. Питах се как да намеря изход от ситуацията. Късно вечерта, когато къщата утихна, Чарлз пак се промъкна в стаята ми. Кръвта ми кипна, когато го видях. Почти се възмущавах от копнежа вътре в мен. Знаех, че ако съм свободна и не съм пленничка на тези страсти, всичко ще бъде много по-лесно. Не виждах лицето му, а само очертанията му, тъй като той стоеше пред сребрилата светлина, обаче усещах пронизващия му поглед.

— Не знаех дали... дали ще дойдеш — изрекох тихо.

— Дойдох против волята си. Не се удържах.

— Не се... радваш на това, нали?

Чарлз не отговори. Тръгна към мен и ме прегърна. Подчиних се на целувката му. Когато се дръпна най-сетне назад, разбрах, че съм длъжна да му кажа, преди да сме продължили. Бутнах назад един кичур от челото си. Вече виждах лицето му. Очите му бяха потъмнели от желание. Устата му беше твърдо стисната. Жадуваше ме, но този копнеж не беше любов. Обичаше ли ме? Каква ще бъде реакцията му, когато му кажа за предложението на Джулиън?

— Необичайно студена си тази вечер — подхвърли той.

— Обичаш ли ме, Чарлз? — попитах внезапно.

Въпросът го завари неподготвен. Забелязах това. Не исках да го питам, но усетих, че съм длъжна. Той се намръщи. Никак не беше доволен.

— Ти си ме омагьосала — отвърна той най-накрая.

— Това не е отговор. Или... може би е.

— Защо е всичко това, Дана?

— Ще се ожениш ли за мен? — попитах аз.

— Да се ожения за теб? Не, Дана. Не. Аз съм Етиен. Когато се ожения, то ще бъде за жена с произход като моя.

— Джулиън ще го направи.

— Какво ще направи?

— Ще се ожени за мен. Иска го. Каза ми го този следобед.

Чарлз се смая. Направи крачка назад. Дори на лунната светлина видях, че побледнява силно. Дълго време не каза нищо. Аз също мълчах. Натъжих се, тъй като разбрах, че съм направила ужасна

грешка. Усещах, че се дръпва мислено от мен, усещах гнева, неодобрението, подозрението му.

— И с него ли си спала? — попита той най-накрая.

— Знаеш, че това не е вярно.

— Тогава как си го оплела в...

— В нищо не съм го оплitala, Чарлз. Той ме обича. Искa да му стана жена.

Гледаше ме. Не му се вярваше, въпреки че знаеше, че казвам истината. Усетих страшно силна болка. Обичах го от все сърце, но всъщност Чарлз не ме обичаше. Правеше любов с мен, но това беше съвсем различно нещо. От самото начало не ме одобряваше и искаше да се отърве от мен, а след това... ме прие само заради Джулиън и Делия, само за да запази мира в семейството. Според него ставах за потайни срещи и за тайна любов в мрака, но не ставах за съпруга на един Етиен. Осъзнах всички тези истини, но въпреки това още го обичах. Не исках да го мразя. Не можех.

— Какво ще му кажеш? — попита той.

— Не... не знам какво да му кажа. Той обеща да не ме кара да бързам с отговора. Не очаква да сторя това скоро. Не... искам да го разстройвам, Чарлз.

— И аз — изрече той надуто.

— Какво ще правим?

— Не знам — каза той. — Какъв глупак! — възкликна той след това. — Проклет глупак!

Обърна се и тръгна към френските прозорци. Пак се оказа с гръб към сребрилата светлина. Спря и ме погледна. Мина доста време, преди да проговори.

— Няма да допусна това, Дана — каза той.

Излезе. Знаех, че съм го загубила.

Чарлз отиде да огледа памука в Бел Мийд и Рейвъно на другата сутрин. Не пожела да отвърне на погледите ми на закуска. Нямах възможност да разговарям с него, а нямах и желание. Бях съвсем разстроена от това, което стана, но съумях някак да запазя спокойствие пред Делия и Джулиън през следващите няколко дена. Ходих при Корин с Делия, за да си подновя гардероба. Още по-твърдо решен отпреди да свърши книгата си, Джулиън прекарваше почти целия ден в кабинета си. Но се държеше твърде сърдечно и топло, когато не беше зает с нея. Очите му блестяха от нежните чувства, които му бе трудно да прикрива. Дори и да бе забелязала нещо, Делия не коментираше, а само подмяташе, че е много доволна от това, че вече не е в толкова кисело настроение. Ден след ден отминаваха бавно. Успяха да преживявам някак, без да разкривам мъката си.

Чарлз го нямаше от почти една седмица, когато една сутрин на закуска Джулиън ни каза, че ще отиде при печатаря, за да види някои пробни илюстрации и попита дали ще искам да му правя компания, като добави, че ще обядваме след това. В действителност не исках да ходя, но той толкова копнееше за моята компания, че сърце не ми даваше да му откажа. Облякох си тафтената рокля в бронзов цвят. След един час пътувахме към печатаря. Джулиън беше много хубав в кафявите си панталони и редингот.

Илюстрациите бяха прекрасни. Джулиън каза, че ще струват цяло състояние, но след като е работил десет години над тая книга, няма да се поскъпи да получи най-доброто.

— Книгата ще стане чудесна.

— Ще бъде епохално събитие в историята на ботаниката — заяви той самоуверено. — Ресторантът е само на няколко пресечки оттук. Хайде да вървим пеш. Джаспър ще ни последва с каретата.

Така и направихме. Джулиън ме държеше за ръката, докато вървахме през търговската част на града.

Ресторантът се намираще близо до крайбрежието. Обстановката беше непринудена. Въпреки че беше непретенциозно, заведението

беше претъпкано с пицно облечени аристократи. Салонният управител разпозна Джулиън и ни заведе при една от най-хубавите маси. Хората ни гледаха скришом, докато вървахме. Чу се и приглушен шепот. Преструвах се, че не забелязвам нищо, но се зарадвах, че бях облякла роклята от бронзова тафта. Джулиън поръча обяда и кимна на няколкото си познати наблизо. След това насочи вниманието си изцяло към мен.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Много е хубаво, но... се изненадвам, че всички тези важни клечки са дошли да обядват извън своя аристократичен квартал.

Джулиън се усмихна, като чу, че казвам „важни клечки“.

— Заведението на Алън е друга институция в Ню Орлиънс. В началото е било посещавано от работниците от пристанището. Храната била хубава, а цените разумни. Скоро богатите плантатори почнали да идват тук, за да уреждат сделките си по време на обяда. Не след дълго по някаква необяснима причина това място станало модерно. Храната все още е хубава, но цените вече не са разумни.

Рибената чорба я сервираха в големи кафяви купи, а парчетата царевичен хляб — в плетена кошничка. Въпреки че и двете бяха вкусни, не можеха да се сравнят с ястията на Джебел.

— Много си тиха днес — отбеляза той.

— Тиха?

— Твърде много приличаш на истинска млада дама. Понякога ми липсва дръзката бездомница с вулгарния език.

— Обвинявай мадам Лъосал. Тя ми даде уроците по добро държание и ме научи как да се държа на масата.

— Преобразяването ти е забележително. Никой няма да заподозре, че не си се родила в имение.

Посочих другите клиенти.

— Те знаят — казах аз.

— Това безпокои ли те? — попита той.

— Вече не — отвърнах искрено.

— Ти струваш колкото дванадесет разглезени красавици.

Джулиън се засмя тихо. Колко ли жени биха дали всичко, за да ги погледне с такова обожание мъж като него? Защо не съм влюбена в Джулиън Етиен, а в брат му? Обичах го, разбира се, но така, както

дъщеря обича баща си. Как да му кажа, че е невъзможно да му стана жена?

Амелия Джеймсън беше влязла в ресторанта под ръка с привлекателен мъж на средна възраст. Тя беше великолепна и чаровна, както и последния път, когато я видях. В очите ѝ светнаха дяволити пламъчета, когато забеляза Джулиън. Прошепна нещо на блондина, стана и тръгна към нас. Широките ѝ поли се полюшваха.

Джулиън се размърда на стола си. Стори ми се, че му се иска да се скрие някъде, но нали си беше джентълмен, стана при идването на Амелия. Кимна ѝ неспокойно. Тя му се усмихна кисело.

— Чудесно е, че те виждам тук — изрече тя. — Мислех, че никога не излизаш от кабинета си, скъпи. Още ли работиш денонощно над книгата си?

— Всъщност почти я свърших.

— Наистина ли? — Това действително ѝ хареса. — Знаех си, че ще успееш. Винаги съм вярвала в теб — предполагам, че това се дължи на многото време, което прекарах в преписването на всички онези бележки за теб. Сигурно знам много повече за ботаниката от всяка друга жена на юг.

— Сигурно — съгласи се той.

— Приятно ми е, че те видях отново, скъпи — изрече тя приветливо. — Потърси ме, когато решиш да се върнеш в света на възрастните. Ще си побъбрим за старите времена и ще обмислим какво да правим в бъдеще.

Тя му се усмихна лъчезарно, кимна ми пак и се понесе елегантно към своята маса. Досега не бях виждала възрастен да се изчервява, но бузите на Джулиън определено бяха порозовели, когато той плати сметката и ме изведе от ресторанта. Амелия Джеймсън сигурно значи много повече за него, отколкото му се иска да признае, помислих си аз. Определено се вълнуваше още при среща с нея. Интересно колко ли време са прекарвали заедно и защо я е изоставил. Заподозрях, че и Джулиън е все така напълно податлив на забележителния чар на дамата.

Когато се прибрахме вкъщи, заварих Кайла в предното фоайе. Усетих, че иска да ми каже нещо важно. Обаче сдържа възбудата си, докато Джулиън не се оттегли в кабинета си. След това ме хвана за ръка и ме отведе в гостната. Провери първо, за да се убеди, че никой не

чува, погледна ме заговорнически и след това извади малък плик от джоба на престилката си.

— Това дойде за вас, докато ви нямаше, миз Дана. Помпей, слава Богу, беше отзад и не чу шума от отварянето на вратата. Само аз бях там и момчето и то каза, че тази бележка е за вас и е много важна и никой не бива да я вижда, освен вас.

— Интересно от кого ли е.

— Не знам, но онова момче се държа много нахакано и не ми я даде, докато не обещах, че няма да позволя на друг да я види.

— Благодаря ти, Кайла — изрекох аз.

Но Кайла не възнамеряваше да се махне толкова бързо. Тя се забави и загледа как отварям плика и чета кратката бележка. Тя беше от Ги Шеврие, вуйчото на майка ми. Молеше ме за среща на Рампарт Стрийт, номер осемнадесет, в три часа следобед в неделя. Добавяше, че абсолютно никой не бива да узнава за нашата среща. Озадачих се и прочетох пак бележката, а след това я пуснах отново в плика. Кайла чакаше с надежда да чуе за какво става дума. Почувствах се почти виновна, когато ѝ казах, че няма да имам нужда от нея повече. Качих се в спалнята си и пуснах бележката в малкото чекмедже на нощното ми шкафче. Зачудих се защо му е на Ги Шеврие да иска да ме види след толкова време и защо е необходима такава секретност.

Изпитах облекчение, когато в неделя след обяд Делия обяви, че ще подремне малко в стаята си, а Джулиън реши да поработи в кабинета си. Очаквахме Чарлз да се появи по някое време този следобед, но ще съм излязла благополучно от къщата дълго време преди той да пристигне, тъй като не очаквахме да се завърне преди четири. Качих се на горния етаж и се преоблякох бързо в бежова фуста с волани и светлобежова муселинена рокля на малки златисти и кафяви цветчета. Сресах косата си и я оставих да пада свободно по раменете ми. Реших да не си правя по-строга прическа, нито пък да обличам унила кафява рокля. Вече не ме интересуваше какво впечатление ще направя на Ги Шеврие. „Ще се срещна с него само от любопитство“, казах си аз. Излязох от спалнята и тръгнах по стълбите.

Кайла беше в салона с бърсалка за прах от пера в ръка. Въпреки че се преструваше, че бърше вазата, имах чувството, че малката нахалница нарочно ме дебне. Много я харесвах, разбира се, но определено обичаше да си вре носа в чуждите работи.

— Къде отивате, миз Дана? — Гласът ѝ прозвуча съвсем естествено.

— Не те засяга, Кайла — изрекох студено, — но ако толкова искаш да знаеш... излизам на разходка.

— По това време на деня? В този час?

— Не е чак толкова горещо — отвърнах язвително — и имам нужда от малко движение след този обилен обяд.

— Миз Дана, вие... не сте длъжна да правите нещо, нали? Има ли това излизане нещо общо с бележката, която прибрахте в нощното шкафче?

— Как разбра, че съм я оставила там? — попитах рязко.

— Ами... чистех и съвсем случайно я видях.

Възмутих се, но се сетих, че в действителност не е станало нищо особено. Кайла не можеше да чете, разбира се, така че нямаше как да разбере къде отивам. Изгледах я строго, за да разбере, че няма да търпя още въпроси. След това минах бързо покрай нея и излязох навън. Отворих чадърчето си на предните стъпала, преди да потегля.

Денят беше хубав и в действителност не беше никак горещ. Закрачих бавно с ръка, а чадърчето хвърляше сянка върху лицето и раменете ми. Още нямаше и два часа и имах предостатъчно време, така че дори ако не взема файтон, да измина пеш целия път.

Отново се зачудих защо Ги Шеврие поиска тази тайна среща. На него със сигурност му станах по-симпатична, отколкото на леля ми или на баба ми, но той беше твърде безволев и безхарактерен, за да им се възпротиви и да ме приеме като своя роднина. Може би... може би възнамерява да се извини за хладния прием на Конти Стрийт, за да се отърве от угризенията на съвестта си. Той, разбира се, не иска сестра му или дъщеря ѝ да разберат за нашата среща и това обяснява настояването му да запазим всичко в тайна. Може би възнамерява да отговори на въпроса, на който бе отказала да отвърне сестра му. Може би иска да ми каже кой е баща ми. „Това наистина вече няма значение за мен“, казах си аз и свих на завоя. Зад мен остана жилищният район. Каква полза, ако го знам? Знаех коя съм аз. Единствено това имаше значение.

По тукашните улици почти нямаше минувачи, но по пътя се придвижваха нагоре-надолу различни превозни средства. Огледах се за

някой файтон и спрях един. Мъжът ме погледна подозрително, когато му казах да ме откара на Рампарт Стрийт номер осемнадесет.

Докато се настанявах, забелязах, че по улицата се движи друг файтон. Сърцето ми подскочи, когато разпознах Чарлз в пътника вьтре. Той ми хвърли изпитателен поглед. Облегнах се назад, за да не ме вижда и се замолих дано не ме е разпознал. Корабът, който го е карал от плантациите нагоре по реката, очевидно бе пристигнал по-рано. Обещах си да не мисля за Чарлз, докато кочияшът плющеше с камшика и каретата поемаше бавно на път. Колко ли безсънни ноци бях буждувала, прехвърляйки в съзнанието си всяка подробност от последната ни среща? Колко сълзи бях проляла? Стига толкова, заклех се аз. Имам си гордост. Никога няма да узнае колко съм страдала.

Знаех, че Рампарт Стрийт или поне някои сгради по нея, имат лоша репутация. Затова очаквах да видя игрални зали и кръчми. Вместо това видях къщи, боядисани в светли пастелни цветове. Няколко контешки облечени млади мъже вървяха бавно по улицата, някои събрани на групи, други прегърнали привлекателни жени. Минахме покрай една къща, на чиято предна веранда се бяха отпуснали мързеливо няколко млади жени. Те се въртяха ритмично на верандата, вееха си с ветрила и обръщаха страниците на модни списания. Всичките носеха леки рокли с много волани. Запитах се дали това не е училище за млади дами. Номер осемнадесет беше малко по-надолу на улицата. Той представляваше висока къща, боядисана в светло лимоненозелено.

Слязох от файтона и платих на кочияша. Той ме погледна особено и поклати глава. След това се качи обратно на седалката и си замина. Номер осемнадесет нямаше предна веранда. Четири мръсни мраморни стъпала водеха право към предната врата. Стори ми се, че мина цяла вечност, преди една млада негърка да отвори вратата. Стори ми се малко неспокойна, докато ме водеше по широкия слабо осветен коридор.

— Аз съм Дана О’Мали — казах аз. — Дойдох да видя мосю Ги Шеврие.

Момичето ме погледна с тъмните си сърдити очи. След това кимна начумерено и ме поведе по стълбата и по коридора, докато стигнахме до врата, на която имаше месингова цифра 4. Предположих, че апартаментът принадлежи на един от приятелите на вуйчо ми, който

му го е отстъпил за тази среща. В къщата беше тихо като в гроб. И колко беше плесенясала! Момичето изглеждаше още по-неспокойно и отпреди и постоянно се оглеждаше през рамо.

— Джентълменът пристигнал ли е вече? — попитах аз.

Момичето не отговори на въпроса ми. То отвори вратата и ме въведе в голяма дневна. След това излезе, като затръшна вратата след себе си. Собственикът ѝ беше голям любител на розовото. Избелял розов плат покриваше стените, а на пода бяха разхвърляни в безпорядък прокъсани розови килими. Един голям диван и два стола бяха тапицирани с оръфано розово кадифе. На прозорците висяха мръсни розови пердета.

Никой не ме чакаше. Усетих внезапен пристъп на тревога. Тя се усили бързо, когато успях да разгледам картините на стените и разбрах какво изобразяват. Мъжете и жените на тях определено не се разхождаха по осеяни с цветя горски поляни. Стиснах затвореното чадърче и отстъпих крачка назад. Всички инстинкти ми нашепваха да бягам. Имаше нещо подозрително. Твърде подозрително. Досетих се, че това е къща за тайни любовни срещи, където мъжете наемат стаи, в които да доведат любовниците си. Ги Шеврие никога не би ми предложил да се срещнем на такова място. Чух оглушителен мъжки смях от съседната стая. Отстъпих още една крачка назад. Сърцето ми биеше оглушително.

Вратата се отвори. Раул Етиен влезе непринудено в стаята със садистична усмивка на устните си.

— Значи се улови на въдицата — изрече той доволно. — Незаконната дъщеря се появи в края на краищата.

— Ти... — прошепнах аз.

— Да, скъпа братовчедке, аз изпратих бележката. Похарчих малко пари и разбрах защо си отишла на Конти Стрийт. Ги Шеврие си развързва лесно езика над чашката, а той си пийва доста често.

Носеше черни кожени ботуши, плътно прилепнали тъмнолилави панталони и свободно отпусната бяла копринена риза, която беше отворена при врата. Лъскавата му тъмна коса беше разрошена, слабите му скули бяха почервенели. Беше пил. Тръгна бавно към мен с усмивка. Спря на няколко метра от мен и отпусна ръце на хълбоците си като другите Етиен. Гледах го леденостудено, макар че сърцето ми

още биеше лудо. Нямах намерение да му разкривам колко съм уплашена. Направих крачка назад и посегнах към бравата.

— Залючена е — увери ме той. — Платих добре на Клео, за да изпълни заповедите.

В съседната стая се чу отново оглушителен смях. След това още двама мъже влязоха със залитане в стаята. Разпознах ги и двамата: Закъри Рамбо, шумният младеж с увиснала руса коса и блещукащи кафяви очи, който беше танцувал с мен на бала, и Пиер Дорси, борецът любител, който се беше срещал със сестрата на Раул. Бяха съвсем пияни и се клатушкаха. И двамата се разсмяха шумно. Раул ме погледна със злобно задоволство.

— Сега ще имаме малко празненство — каза той, — а ти ще ни бъдеш почетна гостенка.

— Това няма да ти се размине.

— Когато празненството свърши — продължи Раул, — ти ще попътуеш малко. Един кораб заминава тази вечер за Куба и ти ще бъдеш на него. Хавана ще ти хареса, скъпа братовчедке. Имаш запазена стая в един от най-големите публични домове. Доколкото разбрах, те са малко строги с техните жени, но ти несъмнено ще доставиш удоволствие на клиентите.

— Не... не вярвам на това.

— Повярвай го. Всичко вече е уредено. Ще те откарат вързана и със запушена уста на кораба, и това значи сбогом завинаги. Никой няма да разбере какво се е случило. Прав й път на блатната отрепка! В Квартала несъмнено ще се зарадват.

Усетих, че говори сериозно. Наистина беше толкова зъл. Втренчих се в него изумено. Толкова прекрасен беше привидно и толкова прогнил отвътре, далеч по-прогнил, отколкото съм си представяла някога.

— Да почваме празненството! — извика Пиер.

Закъри отпи голяма глътка шампанско и кимна нетърпеливо. Кръвта ми като че ли се вледени. Раул съвсем не беше така пиян, както бяха другите двама. Гледаше ме изпитателно. На устните му се появи доволна усмивка, тъй като очакваше да ме види как се свивам от страх и падам умолително на колене. Заклех се, че ще се разочарова и стиснах здраво дръжката на чадърчето.

— Е, момчета, кой иска да бъде пръв? — попита Раул.

— Аз! — извика Закъри и размаха бутилката с шампанското.

— Винаги ти си пръв! — прогърмя Пиер и го блъсна грубо настрана. — Аз пръв ще разора това поле.

— Внимавай с нея — предупреди го Раул. — Тя не е от крехките и покорните, с които си свикнал. Тази ще бяга насам-натам.

— И аз ще бягам! Няма да чакам повече.

Залитна към мен с усмивка на бебешкото си лице. В мига, в който мускулестите му ръце протегнаха, за да ме сграбчат, го ударих с чадърчето по главата с всичка сила. Той изкрещя от болка и се сви. През това време го ритнах силно в крака. Той изрева отново и се огъна. След това падна с трясък на пода. Възпитаната млада жена бе изчезнала. Малкият рис от блатата се биеше за живота си. Раул тръгна към мен. Завъртях пак чадърчето и го ударих по ръката. Той успя да хване дръжката и да го измъкне от дланите ми и го захвърли настрана.

Извърнах се и натиснах обезумяло бравата. Тя беше здраво заключена. Пак се извърнах напред. Раул се смееше. Пиер беше застанал на ръце и крака и разтърсваше глава. Закъри беше изпил бутилката с шампанското и се наслаждаваше неимоверно на „представлението“. Дишах учестено. Болеше ме. Пиер се изправи на крака и залитна леко. Тръгна пак към мен. Вървеше бавно. Сините му очи гледаха вбесено.

— Хвани я, Дорси! — изкрещя Закъри.

— Внимавай с нея — предупреди го пак Раул. Гласът му беше глух.

Притиснах се към заключената врата и го загледах как се приближава. Имах чувството, че всичко това е напълно нереално. Нищо такова не се случваше. Тази ужасна стая в ярко розово и лющеща се позлата беше изскочила от някакъв кошмар, а мускулестият младеж с бебешкото лице и гневните сини очи беше част от този кошмар. Пиер Дорси посегна към мен. Хванах го за ръката и я ухапах с всичка сила. Усетих вкуса на кръвта му. Той изрева от болка, успя да измъкне ръката си, стисна ме за раменете и ме блъсна толкова силно, че се озовах в другата част на стаята. Раул ме улови, преди да падна. Хвана ме за врата и взе да ме души.

— Казах ти да внимаваш с нея — изрече той. Устните му бяха само на няколко сантиметра от ухото ми. — Май ще трябва да почакаш да ти дойде редът, Дорси!

— Ха-ха-ха! — присмя се Закъри. — Големият мъжага не успя да се справи с нея!

Ръката на Раул ме стисна още по-здраво. Усетих, че губя съзнание. Тъмни облаци почнаха да засенчват съзнанието ми, но инстинктите ми още бяха невредими. Вдигнах десния си крак и го стоварих върху предната част на обувката му. Токът на обувката ми се впи като шип в него. Същевременно забих лакът в стомаха му и му изкарах дъха. Хватката му отслабна и аз се освободих от него. Извърнах се и се оказах с лице към него. Неговото беше побеляло от болка. Тъмните му очи бяха блеснали от гняв. Изви ръката си и ме удари по лицето. В главата ми избухна експлозия от болка, докато падах на пода.

— Мили Боже! — възкликна Закъри. — Никога не съм виждал нещо подобно. Тя е същински дявол!

Свих се на кълбо на пода почти в безсъзнание. Бузата ми беше пламнала. Опитах се да си поема дъх. Обърнах се, като дишах тежко и се огледах. Видях, че тримата са застанали над мен. Изглеждаха невероятно високи отдолу. Приличаха на гора от обути в ботуши прасци, която ме е обградила отвсякъде. Видях хълбоците, издутите отпред панталони, гърдите им и трите взиращи се лица. Това на Пиер беше натъртено, Закъри се хилеше, а лицето на Раул беше студено и безизразно. Приличаше на прекрасна маска. Черните облаци пак затъмниха съзнанието ми. Стори ми се, че съм безтегловна, сякаш нямах тяло. Вдигнах очи към мъжете. И те също сякаш бяха станали полупрозрачни. Изглеждаха ми някак мъгливи и с неясни очертания. Простенах. Облаците се сгъстиха и мракът ме погълна за миг. Когато отворих очи, мъжете стояха там както преди и разговаряха. Гласовете им като че ли се чуваха отнякъде много далеч.

— Наистина ли ще я пратиш за Куба? — попита Пиер.

— Казах ти вече. Всичко е уговорено. Всичко, което трябва да направим, е да я откараме на кораба преди полунощ.

— Аз... ъ-ъ... ние сме правили много бели, Раул, но никога не сме вършили нещо подобно. Искам да кажа, да продадем момиче на публичен дом! Ами ако някой разбере?

— Никой няма да разбере. Момъкът, с когото говорих на крайбрежието, ще плати в брой. Ще ги делим на три.

— Винаги докарваш работата докрай, нали? — запита Закъри с възхищение.

— Малката кучка си го заслужава и ще окажа услуга на моето семейство.

— Жалко, че трябва да я отведем още тази вечер — изрече Закъри. — Не може ли да я задържим още няколко дена?

— Не се безпокой, Рамбо. Имаш достатъчно време да ѝ се наситиш. Хайде да почваме.

Опитах да седна. Нямах достатъчно сили. Протегнаха ръце към мен. Те ме сграбчиха и изправиха на крака. Коленете ми бяха толкова омекнали, че едва ме държаха, но аз още се борех или поне се мъчех. Пиер ме хвана за косата и дръпна назад главата ми. Същевременно изви назад и двете ми ръце. Раул стоеше настрани и гледаше спокойно, а Закъри беше изоставил бутилката с шампанското и пляскаше въодушевено с ръце. Гореше от нетърпение да почне.

Помъчих се да се боря и да окажа съпротива, но беше напразно. Пиер ме накара насила да вървя напред, като дърпаше косата ми и стискаше свирепо ръцете ми. Така ме подкара към съседната спалня. Видях, че и тя цялата е в розово и златисто и е дори още по-противна. Пиер ме пусна и ме блъсна брутално върху леглото. То имаше мръсна покривка от розов атлаз. Когато се опитах да се изправя, той ме блъсна отново. Ударих си главата в страничния стълб на леглото. Закъри и Раул влязоха в стаята. Раул беше спокоен и безучастен, а Закъри се хилеше и търкаше ръцете си като малко момченце.

— Май ще трябва аз пръв да я прекарам — изрече той. — Това ще ви даде време да се погрижите за раните си.

— Разположи се удобно — изрече с провлечен глас Пиер.

Нямаше да допусна това да се случи. Нямаше. Ще се боря до смърт, ако това се налага. Едно гласче вътре в мен ме уверяваше в това, но то беше слабо и заглъхваше. Нямаше да припадна отново. Не биваше. Лежах съвсем спокойна. Тилът на шията ме болеше на мястото, където го бях ударила. Черните облаци се завъртяха за миг и после се разпръснаха. Всичко все още ми беше малко като в мъгла. Розовите стени като че ли се виеха на зигзаг, но видях, че Закъри сваля редингота си, докато Пиер и Раул се дръпват назад и се приготвят да гледат. Извърнах глава и затворих очи. Когато ги отворих отново, видях

нощното шкафче и бутилката с уиски на него. Помолих се за малко сила.

Закъри захвърли настрана редингота си, свали си шалчето и твърде нетърпелив, за да смъкна още нещо, се хвърли към мен. Претърколих се настрана и сграбчих шията на бутилката. Завъртях я като тояга и нанесох страхотен удар по главата на Закъри. Той беше толкова силен, че китката ми едва не се изкълчи, но бутилката не се счупи. Очите му се разшириха и устата му се отвори, но не извика. Просто се втрени безизразно за около половин секунда и след това се строполи на пода до леглото. Чу се ужасен трясък и прашене, когато вратата в съседната стая изскочи от пантите си. Седнах, без да изпускам бутилката. Раул и Пиер подскочиха, когато Чарлз влетя в стаята.

Раул се стресна твърде много, за да реагира, но Пиер, борецът, веднага се втурна напред и скочи върху Чарлз, свил ръцете си в юмруци. Всичко като че ли се случи едновременно. Дватама обикаляха наоколо, като си разменяха страхотни удари. След това и Раул се включи в сбиването. И той, и Пиер се нахвърлиха върху Чарлз, който се защитаваше превъзходно. Успях да се изправя на крака и застанах неуверено на земята. Пръстите ми още държаха здраво гърлото на бутилката. Чарлз нанесе удар по лицето на Раул. Той залитна назад. След това Пиер затисна Чарлз към стената и го сграбчи за гърлото. Огромните му ръце се обвиха около врата на Чарлз. Без да съзнавам много какво върша, хукнах напред, вдигнах за втори път бутилката и я стоварих по тила на Пиер. Този път бутилката се счупи. Стъклото и течността се разлетяха навсякъде. Паднах, държейки остатъка от гърлото. Пуснах го и се дръпнах настрана, когато Пиер се олюля и рухна на земята почти до Закъри.

Раул сега се уплаши много и затърка челюстта си, като гледаше умолително братовчед си. Чарлз дишаше тежко. Бутна назад големия кичур от челото си. Лицето му беше твърдо като гранит. Приглади реверите на тъмносиния си редингот и оправя коприненото си шалче. Очите му не се откъсваха от Раул. Корсажът на муселинената ми рокля се беше скъсал. Едната ми гърда беше почти оголена. Дръпнах нагоре плата, за да я закрия.

— Тя... това беше нейна идея — заекна Раул. — Тя... тя ме помоли да уредя всичко. Тя е уличница! Ще си плати скъпо за това.

— Трябва да те убия — изрече Чарлз. Гласът му беше плашещо студен и безстрастен. — Ако кажеш още една дума, ще го направя. Свършено е с теб, Раул. От този момент нататък няма да получиш и стотинка от семейството.

— Нямах право...

— Също така ще трябва да напуснеш Ню Орлиънс. Тази вечер. Не ме интересува къде ще идеш или какво ще правиш, но ако утре си в града, ще те намеря, ще те призова на дуел и ще ти пръсна главата при Дъбовете.

Обърна се спокойно и ме попита дали съм добре. Кимнах. Той ме хвана за ръка и ме изведе от стаята. Раул ни гледаше със смъртно бледо лице. Вратата на дневната наистина беше хвъркнала от пантите си и беше строшена на няколко парчета. Прекрачихме ги и излязохме в коридора. Бях се свестила напълно и се усещах съвсем спокойна. Може би просто се бях вцепенила. Чарлз пусна ръката ми и стисна толкова силно лакътя ми, че ахнах от болка. Оставих го да ме води по стълбите. Изненадах се, когато видях Джаспър във фоайето. Ръката му стискаше здраво гърлото на черното момиче Клео. Устната ѝ беше окървавена. Явно им се е наложило да я убеждават да им каже къде съм. Когато тръгнахме към вратата, Джаспър пусна момичето и го блъсна доста жестоко настрани.

Не казах и дума, преди да се озовем в каретата на път за вкъщи. Поех си дълбоко дъх. Вцепенеността ми изчезна. Едва сега реагирах на случилото се.

— Сега...

— Видях те да се качваш на един файтон, докато се прибирах вкъщи. Веднага щом пристигнах, попитах Кайла къде си тръгнала. Тя каза, че не знае, а след това ми разказа за бележката, която си получила. Отидох в спалнята ти, намерих бележката и я прочетох. Джулиън и Делия дори не подозират, че съм се върнал.

— Ако...

— Сега се прибираме — обяви ми той. — Ще минеш през помещенията за слугите и ще се качиш по задните стълби в твоята спалня, за да не те види някой. След това ще завия, ще дойда отпред и ще „пристигна“. Леля ми и брат ми безспорно ще научат в края на краищата какво е станало, не се и съмнявам, че Раул ще разкаже

някаква история на майка си, но не искам никой от тях да се тревожи без причина.

— Но...

— Ще се измиеш и оправиш — продължи той — и в съответния час ще слезеш долу за вечеря, без да даваш вид, че е станало нещо. Покъсно тази вечер ще ида да си поговоря с младите Дорси и Рамбо и ще им предложа алтернативата: пълно мълчание и веднага да заминат за някъде или ще ги поканя на дуел при Дъбовете. Стрелям смъртоносно. Всички в града го знаят.

Не ме гледаше. Гласът му беше глух и безчувствен. Усещах, че ме обвинява за това, което стана. Обвиняваше ме, въпреки че знаеше, че Раул лъже. Не се опитах да кажа нещо друго. Седях безмълвно, докато каретата не спря окончателно. След това излязох и минах през помещенията на слугите и се добрах до моята спалня по задните стълби. Бях изпълнена със стоманена решителност. Щом ще се държи така, и аз ще му върна със същото. Може би е време да го намразя действително така, както той ме мразеше.

Кайла чакаше в стаята ми и кършеше ръце.

— О, миз Дана! Вие... не исках да казвам на мистър Чарлз за бележката, но толкова се разтревожих и той... Боже! Дрехата ви е скъсана, а бузата ви е... о, миз Дана, бузата ви е подута! Какво е станало с вас? Аз...

— Нищо ми няма, Кайла — изрекох спокойно. — Моля те, пригответи ми банята.

— Не трябваше да ви пускам да излизате от къщата. Имах чувството, че нещо не е наред. Когато слязохте по онез стълби, веднага се сетих...

— Баня, Кайла. Веднага.

След три часа и половина тръгнах бавно по величествената стълба. Видът ми бе превъзходен. Бях притискала парче лед към бузата си и подутината беше изчезнала. По мен нямаше видими следи от преживяванията ми този следобед. Бях облякла хубава атлазена рокля на тесни сребристосиви и изумруденозелени ивици. Голямата пола се издуваше като камбана над половин дузината шумолящи фусты. Косата ми беше вдигната нагоре. Меднорусите кичури бяха като изваяни. Три дълги къдрици се спускаха отзад. Носех и дълги сиви кадифени ръкавици. Чух гласове в дневната, когато стигнах до фойето.

Подвоумих се за миг. Заповядах си да запазя спокойствие и отидох при другите.

Превъзходно облечените Чарлз и Джулиън вече държаха в ръка ментовите си джулери, а Делия беше облякла хубава нова рокля от светла лимоненозелена коприна. И тримата впериха поглед в мен, когато влязох. Джулиън се усмихваше сърдечно. Чарлз ме изгледа безизразно. Делия светна от радост.

— Скъпа моя! О... всеки ден изглеждаш все по-зряла и си направо чудесна в тази рокля. Корин е гениална. Това е несъмнено. Кайла ли ти направи прическата?

Кимнах.

— Виж кой е зад теб, скъпа.

Хвърлих поглед към Чарлз.

— Добре ли пътува? — попитах аз.

— Задоволително — отвърна той.

— Добре, че си тук, скъпа. Тези двамата ме умориха до смърт през последните петнадесет минути. Говорят само за памук, памук, и пак памук, тези насаждения, онези насаждения, потенциалната печалба от акър. Едва не полудях.

— И Рейвъно, и Бел Мийд ще имат страхотна реколта от първокачествен памук — съобщи й Чарлз. — Трябва да се радваш при вестта, че ще имаме огромна печалба. Ще имаме възможност да се отървем от дълговете.

— Страшно се радвам, скъпи. Просто не искам да слушам всички скучни детайли. Нищо не ти пречеше да ни разкажеш и поне някоя клюка.

Помпей отвори предната врата. Чухме нисък настойчив глас, но отделните думи не се различаваха. Миг по-късно Помпей пристъпи прага на дневната. Изглеждаше извънредно разтревожен.

— Какво има, Помпей? — попита Чарлз.

— Мистър... мистър Чарлз. Това беше мистър Дантон, джентълменът, който е собственик на магазина до вашия. Той каза, че няма време да говори лично с вас.

— Казвай какво има, човече!

— Пожар, мистър Чарлз. Мистър Дантон каза, че магазинът е обвит в пламъци и...

Гласът на стария човек се прекърши. Чарлз и Джулиън си размениха погледи. След това излетяха незабавно от стаята. Делия седна на дивана, тапициран с кадифе с цвят на слонова кост. Лицето ѝ беше побеляло.

— Може... може би не е чак толкова лошо — изрекох аз, като се опитах да я успокоя. — Може би пожарната команда ще успее да...

— И ние сме длъжни да идем там, естествено — заяви тя. — Аз съм Етиен. Нямам намерение да седя и да чакам новините.

На улицата пред магазина се беше събрала огромна тълпа. Хората стояха настрана и говореха приглушено. Гледаха как работят мъжете от пожарната команда. За щастие пожарът не беше станал всеобщ — нито една друга сграда не беше пострадала сериозно, но магазинът „При Етиен“ представляваше зейнала димяща черна дупка. Бяха останали само стените. Дори покривът беше изгорял.

— Моля ви, направете ни път — говорех аз, докато двете си пробивахме път през събралата се тълпа. — Моля ви, пуснете ни.

— ... мъртъв — говореше някой. — Изнесоха го преди няколко минути. Той е под онова одеяло.

— О, Боже — прошепна Делия. — О, мили Боже...

— Моля ви! — убеждавах настойчиво. — Моля ви, направете ни път да минем.

— Етиен... да-а, това е той. Името му е същото като на магазина. Изгорял е като факел, макар че Алън, той ми е братовчед и е с хората от пожарната команда, Алън каза, че трябва да се е задушил от дима и да е умрял преди пламъците...

Спрях да се моля. Спрях да се блъскам и да си пробивам път с лакти и рамене през гъсто скупчените хора. Обзе ме паника. Страхът ме стисна здраво с ледените си пръсти.

Един от мъжете, които потушаваха пожара, носеше доста опърлен редингот. Подаде на друг кофа вода и се обърна. Познах го. Това беше Джулиън. Извиках. Втурнах се към него. Косата му беше мокра от пот. Потта се стичаше от челото му. Едната му буза беше почерняла напълно от саждите. Видимо се стресна, когато ме видя да тичам към него. Хукна към мен и ме улови, преди да навлезе в тлеещата развалина.

— Слава Богу! — извиках аз. — Ох, слава Богу, че си жив и здрав!

— Не бива да стоиш тук — каза той. — Още е твърде опасно. Как... мили Боже! И Делия е тук. Не биваше да идвате. Няма нищо...

— Ти си здрав и читав! Ох, Джулиън, толкова се...

Джулиън ме прегърна силно. Отведе ме при Делия. Лицето му беше много мрачно. Делия впери поглед в него. Заговори. Гласът ѝ беше глух.

— Чарлз — изрече тя.

— Той е добре, Делия.

— Те казаха — тя си пое дълбоко дъх. — Те... някой каза... че Етиен. В огъня... под одеялото.

— Това е Раул — изрече тихо Джулиън.

Пусна ме и взе в обятията си леля си.

— Явно е дошъл в магазина за нещо... никога няма да разберем за какво... огънят е лумнал случайно... може би е изпуснал на пода горяща цигара. Изглежда, че се е опитал да го потуши сам, но...

Той спря да говори внезапно и стисна здраво ръцете ѝ.

— Някой ще трябва да каже на Лавиния — гласът ѝ още беше глух. — Май ще е най-добре да ида при нея...

— Чарлз и аз ще се погрижим за това, Делия — той стисна пак ръцете ѝ. — Ще се погрижим за всичко. Джаспър ли ви докара? Ще ви отведе при каретата. Връщайте се с Дана вкъщи. Аз... Чарлз и аз вероятно няма да се върнем до утре сутринта. Ще трябва да свършим с пожара тук, след това ще идем при Лавиния и ще... уредим някои неща. Не се безпокой, скъпа. Всичко ще се оправи.

Делия не отговори. Той я прегърна и я поведе през тълпата. Хората отстъпваха настрана и им правеха път. Не отидох с тях. Извърнах се и случайно видях Чарлз да излиза от почернялата развалина. Очите му гледаха със стоическо примирение съдбата. Изглеждаше десет години по-стар.

Отидох при него. Докоснах ръката му.

— Съжалявам — изрекох аз.

Той ме погледна така, сякаш не ме познаваше.

— Не е било случайност, нали?

— Не е било случайност — изрече той. Гласът му беше безстрастен. — Нарочно е подпалил магазина. Ти и аз знаем това. Знаем и защо. Очевидно пожарът се е разпространил твърде бързо, преди да успее да избяга.

Наложи ни се да се преместим, за да направим път на четирима пожарникари, които носеха още кофи с вода. Чу се трясък, когато падна част от още една стена. Пепелта се завъртя във въздуха като сиви снежинки. Чарлз отметна мокрите кичури от челото си и ме погледна тъжно.

— Всичко... всичко е изгоряло — изрекох аз. — Всички тези безценни рисунки, порцеланът, мебелите. Какво ще правиш?

— Родът ни ще оцелее — каза той.

— Чарлз...

— Върви си, Дана. Просто си върви. Нямах работа тук. Вече причини достатъчно злини.

Обърна се и потъна пак в руините. Загледах го за миг и почувствах мъртвешка студенина в душата си. Стоях там в атлазената си рокля на сребристосиви и изумрудени ивици и с дългите сиви кадифени ръкавици. Пепелта летеше около мен. Въздухът беше изпълнен с острата миризма на дим и безутешност. Накрая се обърнах и се отправих към каретата през струпалата се тълпа. Вървах механично и не виждах никого. Делия вече се беше качила вътре. Джулиън ме чакаше. Беше се разтревожил.

— Трябва да бъдем много силни — каза той.

Кимнах. Той пусна ръцете ми.

— Аз... наистина те обичам — изрекох аз. — През живота ми занапред няма да има... по-хубав и изискан от теб. Винаги ще ти бъда благодарна за всичко, което стори за мен. Аз искам да знаеш това.

Изправих се на пръсти и го целунах по устните. Притиснах се към него за миг. След това той ми помогна да се кача, като се усмихваше нежно. Стисна ръката ми и затвори вратичката. След като тръгнахме, погледнах през прозорчето и го видях да стои неподвижно. Лицето му беше почерняло от саждите, а косата му беше мокра. В очите ми бликнаха сълзи, но не им позволих да рукнат. Хванах ръката на Делия и я стиснах силно. Тя ми се усмихна смело. И двете мълчахме през време на цялото пътуване.

— Мисля да се кача веднага в стаята си, скъпа — изрече Делия, след като влязохме в къщата.

— Ще дойда с теб — казах ѝ аз.

— Не, не, не искам да се суетиш около мен, скъпа. Ще се оправя и сама. Утре денят ще бъде труден за всички. Ще им трябва на

другите. Смятам да бъда самото възплъщение на силата.

— Сигурна съм, че ще бъдеш — казах аз.

— Лека нощ, Дана, скъпа.

— Обичам те, Делия. Аз... винаги ще си спомням за твоята доброта. Винаги ще си спомням как ме прие и как се отнасяше с мен като... като с дъщеря. За теб ще има винаги място в сърцето ми.

— И за теб винаги ще има място в моето.

Целунах я по бузата, хванах я за ръката и я изпратих до стълбите. Във фойето се появи Кайла. Дадох ѝ знак да се качи с Делия. Тя разбра и ми кимна. Загледах ги двете как изкачват стълбите. След това отидох в библиотеката и седнах зад бюрото. Написах две кратки писма. Помолих Делия да ми прости. Казах ѝ, че постъпвам така за доброто на всички. Повторих ѝ, че винаги ще има място за нея в моето сърце. На Джулиън писах, че ще го помня винаги и винаги ще го обичам посвоему. Уверих го, че винаги ще се чувствам поласкана от това, че ми е предложил женитба и че може би някой ден ще ме разбере и ще ми бъде благодарен, че съм си отишла. Запечатах двете писма и ги оставих на бюрото. След това се качих горе.

Старите протъркани кожени пътни чанти още бяха в килера, където ги бях върнала преди няколко седмици. Струваше ми се, че е минала цяла вечност оттогава. Опаковането на багажа ми отне доста време. Грижливо подбрах дрехите, които смятах да отнеса със себе си. Стоях повече от пет минути, държейки бродираната рокля от розов брокат, която носих в нощта, когато Чарлз за пръв път дойде в спалнята ми. Не плаках. Нямах сили. Не усещах нищо друго, освен празнота в душата си. Върнах роклята на мястото ѝ и седнах на леглото. Заех се да сгъвам внимателно бельото и да го слагам в едната от чантите. Минаваше три часа през нощта, когато свърших най-сетне с подреждането.

Угасих всички свещи и седнах. Гледах нощното небе през отворените френски прозорци. Когато се появиха първите розови и аметистови ивици на зората, станах, взех си багажа и напуснах къщата.

До крайбрежието имаше много път пеш, но никой не ме обезпокои. Всъщност никой не ми обърна внимание. Въпреки че още нямаше седем, по крайбрежието цареше голямо оживление и суматоха. Намерих билетното бюро и този път наистина извадих късмет. Открих, че един параход заминава за Сент Луис в осем часа. Успях да си наема

каюта. Струваше ми много пари, но имах над сто и тридесет долара — повечето бяха от комисиона ми от продажбата на шкафа на мисис Луела Креймър. Помолих се дано мъжът ѝ да си спомни за предложението си за работа в неговия търговски център, когато пристигна там. След четиридесет минути стоях до перилото на долната палуба, докато той димеше, пухтеше и се готвеше да потегли. Огромната перка на колелото се въртеше бавно.

Гледах как кеят се смалява, докато навлизахме по-нагоре в реката. Бях дошла в Ню Орлиънс като момиче, всъщност като дете. Бях наивна и невинна въпреки житейския ми опит, натрупан в блатата. Напусках града като жена. Бях по-тъжна и много по-мъдра. Вече знаех какъв е светът и как се отнася той към хората, които не му принадлежат. Не принадлежах на света на Джулиън. Не принадлежах всъщност на когото и да е, докато стисках перилото. Корабът се обърна и пое нагоре по реката. Заклех се, че ще си извоювам място. Ще принадлежа на моя свят и ще стана някоя. Ще им покажа на Чарлз Етиен и на неговите роднини. Ще им дам да разберат и на моите кръвни роднини, които ми обърнаха гръб. Някой ден, обещах си аз, Дана О'Мали ще вирне нос пред цялата тази проклета банда.

ТРЕТА КНИГА
ЖЕНАТА

Забелязах я още първата сутрин на кораба. Стоях до перилото, гледах пенещата се вода и брега в далечината. Вслушвах се в отмерения шум на перката на колелото. Нямах сили да ида в трапезарията. Може би онзи хубав стюард ще успее да уреди да ми донесат един лек обяд в каютата. На палубата нямаше почти никой. Въздъгнах и тръгнах по тясната стълба, която водеше към каютите. Именно тогава я видях.

Тя вървеше в моята посока под ръка с един висок тъмнокос мъж. Той носеше изумруденозелена вратовръзка с огромна диамантена карфица. От джоба на черната му брокатена жилетка висеше верижка на златен часовник. Реших, че е комарджия, един от крещящо облечените негодници, които бяха постоянни пътници на речните кораби и стрижеха богатите агънца, които проявяваха глупостта да играят на карти с тях. Беше свел поглед към жената, с която вървеше. Като че ли бе напълно погълнат от нея. Нищо чудно.

Тя беше невероятно, поразително хубава. Не, не е чак толкова хубава, прецених аз. Скулите ѝ стърчаха прекалено много, носът ѝ беше малко по-дълъг от необходимото, а устните ѝ бяха твърде пълни. Беше удивително театрална и приковаваше погледите върху себе си. Притежаваше онази весела жизненост и неясен чар, които привличаха вниманието много повече от обикновената красота. Очите ѝ бяха поразително сини и блестяха като сапфири. Косата ѝ беше гарвановочерна и чак биеше на синьо. Беше я вдигнала нагоре. Прическата и беше разкошна. От едната ѝ страна — диамантено украшение с форма на клонче. Беше облякла поразително красива тафтена рокля на сини, бели и гранатови ивици. Изключително голямото деколте и тънкият кръст подчертаваха забележителната ѝ фигура.

Когато двойката приближи, отстъпих настрана, за да им направя място да минат. Мъжът в бяло виждаше само обаятелното създание до себе си и дори не ме забеляза. Жената вдигна очи, улови погледа ми и се усмихна. Това беше може би най-сърдечната, най-приятелската и

най-очарователната усмивка, която бях получавала някога. Беше едновременно поздравление и знак за признателност. Беше искрена и непресторена. Сякаш ми казваше „здравей“. Не се познавахме, но бях сигурна, че ще се харесаме, ако имаме възможност да се опознаем. Кимна ми леко, докато отминаваха. Чух звучното прошумоляване на тафтената ѝ пола и долових аромата на нейния фин, но удивително въздействащ парфюм.

Стюардът действително донесе обяда ми в каютата. Подреди спретнато всичко на малката кръгла маса. Но колкото и хубава да беше каютата, не беше възможно да прекарам целия път, като се крия от другите хора. Не бях ходила да обядвам в трапезарията, но около четири часа влязох в главния салон. Той беше много голям и разкошен. Жената, която бях видяла по-рано на палубата, седеше на една от тях и бъркаше картите, а комарджията в бяло и четирима други мъже я гледаха. Картите сякаш летяха в нежните ѝ бели ръце с ярко розови нокти. Полетяха още по-бързо, когато започна да ги раздава. Забелязах, че комарджията в бяло не изглеждаше особено щастлив от своите.

Нямаше много други хора в салона. Жената вдигна очи, видя ме и ми махна приятелски, сякаш вече се познавахме. Кимнах ѝ малко сковано. Въпреки че ми се искаше да остана и да погледам играта, излязох бавно от салона. През следващия час обикалях безцелно по палубата. И гледах Мисисипи.

Накрая се върнах в каютата си. Горчиво съжалявах, че не си донесох някоя книга. Времето се точеше бавно, а това бе опасно. Казах си, че не се тревожа и не се безпокоя. Ако Хърби Креймър не си спомня за мен и не получа работа в неговия търговски център, ще си намеря някаква друга работа и ще оцелея. Ще имам успех.

Щом стана шест, се измих, сресах си косата и се преоблякох в обикновена рокля от коприна на кафяви и златисти ивици. След това влязох смело в трапезарията. Беше малко рано за повечето пасажери, затова по масите имаше малко хора. Благодарих на Бога за това. Дори и при това положение доста погледи ме наблюдаваха, докато се хранех. Порядъчните млади жени не пътуваха без придружител. Тъй като седях сама на масата, предизвиках силното любопитство на другите. Изглеждах достатъчно порядъчна, но щом пътувах сама, сигурно бях или някакво парвеню, или някаква хитра търсачка на приключения.

Свърших вечерята и излязох от трапезарията с гордо вдигната брадичка и леден поглед в очите.

Още не се беше стъмнило, но гъстият здрач вече забулваше брега. Водата се плискаше монотонно. Докато вървях, усетих, че някой се е свил в сенките зад него. Уплаших се и спрях. Обзе ме лека тревога. Чу се шумолене от тафта и жената, която бях видяла преди, излезе от сенките, като стискаше дръжката на една голяма и трудна за носене пътна чанта.

— Здравей — каза тя. — Пак се срещаме.

— Вие... стреснахте ме.

Жената се усмихна и огледа неспокойно палубата.

— Съжалявам, скъпа. Чух, че някой идва и си помислих, че е той. Затова се скрих зад комина.

— Да нямате неприятности? — попитах аз.

— Може и така да се каже. Не съм сторила нищо лошо, бъди спокойна. Но ще ми трябва някое място, където да се скрия за известно време. Мислех да пропълзя в някоя от спасителните лодки, но това ми се видя ужасно мелодраматично.

— Сигурна съм, че ще ви се стори и ужасно неудобно.

— Да имаш някакви други идеи?

— Елате в моята каюта — предложих аз.

— Ще ми разрешиш ли?

— При мен има много място.

— Чудесно! Да знаеш само колко съм ти благодарна! Да побързаме. Ако ме намери, ще се разиграе много неприятна сцена. Не съм престъпничка или нещо такова, но...

— Заради комарджията е, нали?

— Как позна? Бях малко зле с парите, нали разбираш. Срещнах го вчера в Ню Орлиънс. Вдругиден трябва да бъда в Мемфис. Той ми предложи учтиво да ми плати билета. Преди малко разбрах, че очаква от мен да споделя с него каютата му и...

— Не сте длъжна да ми обяснявате — изрекох аз, докато я водех по тясната стълба.

— О, но аз настоявам, мила. Не съм ангел, но няма да взема да спя с всеки, а той си маже косата с някаква ужасна помада. Както и да е, той реши да изработи едни наивници този следобед. Седнах и аз и просто не се сдържах, победих го в собствената му игра, спечелих цял

куп пари. Нямах как да ме скастри, без и другите да разберат, че той играе нечестно. Картите бяха белязани, нали разбираш. Не беше много хитро. Веднага го забелязах и настоях аз да раздавам.

Отключих вратата на каютата и я въведох вътре. Тя хвърли един одобрителен поглед и остави чантата си на пода.

— Страхотно, мила. Ще спя на онази кушетка, няма да ти преча изобщо. Мистър Ланс Шърман се разяри, когато почна да губи, а аз не спирах да печеля, дадох няколко ръце и на другите мъже, колкото да се спази приличието. Настояха да продължим да играем. Накрая си събрах печалбата, извиних се, хукнах към каютата му, взех си багажа и ето че съм тук. Смяташ ли, че съм ужасна?

— Съвсем не — казах ѝ аз.

Жената се усмихна отново. Усмивката ѝ беше приятелска и лъчезарна както сутринта на палубата, когато беше с комарджията.

— Странно — изрече тя, — но когато те видях за пръв път, ти изглеждаше толкова тъжна и самотна, че си казах: ето някой, с когото искам да се запозная.

— Аз... се почувствах по същия начин — признах си аз.

— Това е съдба — обяви тя. — Съдено ни е да станем приятелки.

Посегна към ръката ми и я стисна леко. Никога досега не се бях привързвала така към друг човек от пръв поглед. Сякаш вече бяхме близки приятелки, и то от дълго време. Великолепните дрехи, предизвикателният парфюм и ниският музикален глас правеха от нея пленителна жена, изпълнена с жизненост и съвсем естествен чар. В нея се забелязваше и немалко светска изтънченост и безгрижна самоувереност, на която ми се искаше да подражавам.

— Откъде имаш такъв опит с картите? — попитах искрено.

— При моята професия човек има свободно време, а мъжете постоянно играят на карти зад сцената. Така се научавах бързо.

— Зад сцената ли? Ти... актриса ли си?

— Играя на сцената, миличка. Разликата е огромна, както постоянно ми напомня скъпият ми братовчед. Да не бяха родствените ни връзки, отдавна да ме е изритал от трупата. Признавам си, че не съм много добра, но не съм и чак толкова лоша. Освен това украсявам с присъствието си обстановката. Дори Джейсън признава това. Казвам се Лора Девън, между другото.

— Какво прекрасно име — изрекох аз.

— Много по-хубаво е от Мейбъл Ътърбек, името, с което са ме нарекли родителите ми. Не казвай на никого, че го знаеш. Джейсън е единственият, който знае ужасната истина и гори от нетърпение да го забрави час по-скоро като мене.

— А аз се казвам Дана О'Мали — казах ѝ аз.

— И това е хубаво име. А ти с какво се занимаваш?

— В... момента с нищо — отвърнах аз. — Надявам се да си намеря работа в Сент Луис. Един мъж, когото срещнах веднъж, ми каза, че ако дойда в Сент Луис, с удоволствие ще ме назначи на работа в търговския си център.

Лора ме изгледа внимателно за миг. Сякаш се опитваше да разбере нещо.

— Избягала си от къщи — каза тя.

— Всъщност... нямам дом.

— От семейството?

Поклатих глава. Стори ми се, че ще избухна в сълзи. Лора усети това, и пак стисна ръката ми.

— Имам идея, мила. Имам цял куп пари в чантата. Повече, отколкото съм имала някога. Няма как да напусна каютата преди Начез, той слиза от кораба в Начез, има да играе голяма игра там, но нищо не ти пречи да изтичаш по коридора до стаичката на стюарда и да ни поръчаш бутилка шампанско и малко храна.

— Вече ядох.

— Аз съм гладна като вълк, миличка, а шампанското винаги е хубаво. Кажи му да донесе бутилка от най-доброто.

След половин час и двете седяхме на кушетката, пиехме шампанско и разговаряхме. Вече бях научила, че Лора е на двадесет и три години, от четири години е в театралната трупа на братовчед си, била е на гости при една приятелка, бивша актриса в Ню Орлиънс, когато срещнала комарджията, а диамантеното украшение в косата ѝ всъщност е фалшиво. Колко красива беше тя с лъскавата си черна коса, с проблясващите добри сапфирени очи и с гладката си и кадифена кожа. Реших, че изпъкналите скули и малко дългият нос правеха лицето ѝ още по-интересно. Пълните розови устни имаха прекрасна форма. Сякаш бяха създадени единствено да се усмихват. Взе си още от пастета, който беше донесъл стюардът, и го намаза на тънкото резенче.

— Сигурна ли си, че не искаш малко? — запита тя.

Поклатих отрицателно глава.

— Вкусно е. Филето от морски език също беше вкусно. Не знам кога съм се хранила така за последен път. Когато пътуваш из целия Юг с третокласна театрална труппа, храната рядко е първокласна.

— Труппата на братовчед ти третокласна ли е?

— Може би второкласна. Джейсън е много амбициозен и мечтае да стане голям театрален импресарио. Но пиесите, които поставя — ами, да кажем, че се нравят на тълпите. Публиката, която идва на нашите представления, няма особено изтънчен вкус. Джейсън сам пише повечето от пиесите. Болшинството от тях са най-скандално преписани от различни сензационни френски романи и от английските булевардни криминални издания.

— Какво пък — казах аз, — сигурно животът ти е интересен.

— Животът на проклетата сцена често е опасен за здравето и винаги е напрегнат. Но си го бива и трябва да призная, че е много забавен, ако нямаш нищо против бурните нрави и постоянните вражди зад сцената. Джейсън не е най-дружелюбният мъж, обаче наистина е мил. Просто трябва да разбереш как да се държиш с него.

— С него ли си израсла? — попитах аз.

Лора кимна и си наля още една чаша шампанско.

— Изпратиха ме да живея при леля и чичо след смъртта на родителите ми. Тогава бях петгодишна. Леля Мегън беше актриса, а чичо Джеймс ръководеше театрална труппа. С това се занимава и Джейсън сега. Отраснах на пътя, така да се каже. Пътувахме постоянно от град на град. Отсядахме в долнопробни хотели и често спяхме по гарите. Това ми харесваше, разбира се, въпреки че леля ми се стараеше да ме държи настрана от другите актьори и не даваше и да се продума и аз да изляза на сцената. Джейсън беше десет години по-голям от мене и вече си беше извоювал място в труппата. Смяташе ме за непоносима напаст. Постоянно вървах след него, а той непрестанно ме дърпаше за плитките или ме заключваше в килера.

— Ужасно — възкликнах аз.

— Обожавах го — призна си тя. — Беше елегантен и дяволски хубав още като млад. Жените в труппата страшно го бяха разглезили. Тези, които не се отнасяха майчински към него, копнееха да преспят с него. Това бяха болшинството. Загубихме доста актриси заради

Джейсън, в това число и доста от тези, които изпълняваха главните роли. Беше безскрупулен млад негодник. Всъщност още е, поне в това отношение.

— Леля ти разреши ли ти в края на краищата да излезеш на сцената? — попитах аз.

Лора поклати глава.

— Тя беше мила и почитена дама, макар и да се занимаваше с театър. Беше решила твърдо да не допусне да ме развалят отрепките зад кулисите. Нямахме как да спаси Джейсън, но мен беше решила да отгледа както трябва. Изпращаха ме да ходя на училище къде ли не — намразих всяко от тях. Трупата ми липсваше много. Накрая завърших образованието си в едно много изискано средно училище в Ню Ингленд. Това струваше цяло състояние, но леля Мегън успя да плати таксата за обучението. Това училище го мразех повече от всички други.

Тя се усмихна кисело, докато си спомняше.

— Боя се, че отрепките вече ме бяха развалили. Обявиха ме за разпуснатата и невъзпитана. Другите момичета — едни надути и превзети аристократки — си виреха благородническите си носове пред мен. Постоянно се бунтувах и предизвиквах учителките. Чувствах се ужасно, но си намерих утешение. Мъж, разбира се. Бях шестнадесетгодишна, съвсем зряла и много хубава. Имах много по-голям житейски опит от другите момичета. Той беше на двадесет и седем, нашият учител по музика. Смятах, че е най-интересният мъж на земята. Беше хубав, чувствителен и раздражителен. Струваше ми се ужасно симпатичен.

— Влюби ли се в него?

— Както само една наивна шестнадесетгодишна хлапачка може да се влюби. Бях убедена, че любовта е вечна. Ще избягаме заедно и ще се оженим. Ще стана негова муза. Той ще напише великолепни симфонии и ще живеем щастливо заедно завинаги. Нищо подобно не се случи, разбира се — изрече унило тя. — Разреших му да получи това, което искаше. Беше направо божествено. Мислех си, че превъзхождам другите момичета, тези самодоволни малки глупачки, които не знаеха нищо за „истинския живот“. Разбрах какъв е истинският живот след няколко месеца. Разкриха ни.

— Какво... какво стана?

— Моят хубав, нежен, талантлив рицар в блестящи доспехи разказа на властите, че аз съм го била съблазнила. Въпреки това го уволниха. Отиде си, без дори да се сбогува с мен. Изключиха ме най-позорно. Боях се много, да не би да съм бременна. За щастие не бях.

— Върна ли се при леля си?

— Чувствах се прекалено унижена, за да ида при нея — отвърна тя. — Избягах и успях да почна работа в една речна театрална трупа. Те бяха по-жалки дори от хората на Джейсън — вече той ръководеше всичко по това време. Чичо ми се разболя и предаде властта на Джейсън.

Лора допи шампанското си и остави чашата. Хубавите ѝ сапфиреносини очи гледаха замислено. На устните ѝ играеше лека усмивка. След малко въздъхна, напълни отново чашата си и ме погледна смръщено.

— Така се озовах най-сетне на сцената, макар и в речна трупа. Нямах никакъв опит, но се учех. Изпълних десетина малки роли. Постепенно промених играта си и от ужасно лоша тя стана съвсем задоволителна. Обаче още не бях научила урока си за мъжете — продължи тя. — Нов мъж се появи в живота ми, актьор, да ме пази Господ. Каквото и да правиш, скъпа, никога, при никакви обстоятелства, не се забърквай с актьор. Те са съвсем безотговорни. Не са способни на никакви естествени чувства. Това са една банда от позьори и егоисти, които през цялото си свободно време се любуват на отражението си в огледалото.

Не успях да не се усмихна на страстните ѝ обвинения.

— Прекарах повече от една година с трупата, когато дойде нов изпълнител на главни роли. Той беше още по-хубав и по-обаятелен от учителя по музика. По това време бях на осемнадесет години. Бях изключително красива. Младежите, които висят край задните изходи, не ме оставяха на мира. Не им обръщах никакво внимание. Щом се опариш, стоиш далеч от огъня. Вярно ли е? Не и в моя случай, скъпа. Като някаква идиотка скочих право в пламъците. О, този път бях наистина влюбена или поне така си мислех. Кучият син беше в състояние да съблазни и птичките по дърветата. Скоро му се подчинявах за всичко.

— Как свърши това?

— Пак аз си платих скъпо за всичко. Дойде жена му. Не беше и споменавал, че има жена. Милата съпруга съвсем не беше глупачка. Веднага разбра какво е станало. Нахлу в канцеларията на шефа и му заяви, че ако не ме изхвърли незабавно, ще върне веднага скъпото си мъжленце в Тъскалуса, Алабама. И знаеш ли какво? Моментално ме изхвърлиха. Трупата отиде на следващата спирка, а мен ме изоставиха в Мейсън, Джорджия, без нито един цент в джоба и с двуседмичен дълг за наема за стаята ми в долнопробния пансион, в който бяхме отседнали. Шефът уж трябваше да се погрижи за това. Не си мръдна и пръста.

— И ти какво направи?

— Омагьосах съдържателя и писах на Джейсън. Чичо ми беше умрял от инфлуенца предишната година, а леля Мегън си беше отишла преди няколко месеца. Винаги съм смятала, че умря с разбито сърце. Съвсем не бях сигурна, че Джейсън ще пожелае да ми се притече на помощ.

— И после?

Лора кимна.

— Дойде в Мейсън и плати сметката ми. Нарече ме хиляда пъти глупачка и ме разтърсва, докато зъбите ми не затракаха. След това издири трупата, разби носа на шефа, който ме беше прогонил и разгони фамилията на актьора, който се беше възползвал толкова безсърдечно от мен. Джейсън не знае за учителя по музика. След като отмъсти за поруганата ми чест, скъпият ми братовчед ме отведе в Джексън, Мисисипи, където трупата му изпълняваше „Отмъщението на лорд Родърик“, страховитата мелодрама, която той беше съчинил предишното лято. Изпълнителката на ролята на наивното момиче се разболя от копривна треска. Заех мястото ѝ и оттогава съм с трупата.

— И... успя да забравиш актьора?

— За нула време, скъпа. Този път си научих урока. Имаше и други мъже, разбира се, но вече не съм влагала чувства. Умното момиче скоро разбира как да се оправя в такова положение.

Станах и отидох до люка. Вперих поглед в нощта. Корабът като че ли не помръдваше, а реката и брегът отминаваха покрай нас.

— Искаш ли да ми разкажеш за него, мила? — попита Лора.

Обърнах се.

— Как се сети?

— Видях тъжния поглед в очите ти тази сутрин. Забелязах боязливата усмивка. Преживявала съм това. Знам всички признаци.

— Това е дълга история — изрекох тихо аз.

— Имаме много време, скъпа. Бъбрих за какво ли не. Разказах ти всичко за себе си. Искам да чуя и твоя разказ, но не желая да нахалствам. Ще те разбере, ако предпочетеш да не говориш за това.

— Имаше мъж — казах аз.

И ѝ разказах цялата история. Разказах ѝ за блатата, за Ма, Клем и Джулиън, за Делия и Квартала и как хората там ме смятаха за уличница и авантюристка. Не пропуснах Раул и как ме приеха на Конти Стрийт. Накрая ѝ казах всичко за Чарлз. Лора седеше спокойно. Очите ѝ гледаха със симпатия и разбиране, докато ме слушаше. Гласът ми трепна неведнъж, но издържах. Завърших с къщата на Рампарт Стрийт, пожара и последните думи на Чарлз към мен.

— Така че нали разбираш... трябваше да напусна — изрекох аз.

Лора кимна в знак на съгласие.

— Нямала си друг изход — увери ме тя.

— Не исках да обиждам никого, но... ситуацията беше непоносима. Джулиън сигурно е прочел писмото ми досега. Вероятно се чувства изоставен, но... ми беше невъзможно да се омъжа за него, Лора. Не и след като съм спала с брат му.

— Разбира се, че не е било възможно.

— Зная, че няма да разбере... Чарлз няма да му разкаже какво стана. Ще ме сметне за неблагодарница. Ще си помисли, че аз... — спрях внезапно и загледах напред, без да виждам нищо. — Скоро ще ме забрави — изрекох най-накрая.

— И ти ще го забравиш, скъпа. Обещавам ти.

— Не вярвам.

— Ще ти кажа една малка тайна — каза Лора. — Именно това е животът: да продължаваш. Да взимаш поука. Да вървиш напред. Отраснали сме с хубави приказки, скъпа, и им вярваме. Мислим си, че животът е като тях, а той не е. Рано или късно го разбираме. Слабият се отказва и приема поражението. Силният приема положението, каквото е и... се справя по възможно най-добрия начин.

Погледнах моята нова приятелка. Знаех, че това, което казва, е истина. И тя беше загубила бързо илюзиите си като мен. Беше изпитала немалко скръб и разочарования. Обаче беше съумяла да

съхрани жизнеността, сърдечността, силата и чувството си за хумор. Беше силна и беше реалистка. Възхитих ѝ се за това. Прииска ми се да съм като нея. Лора въздъхна и посочи бутилката с шампанско в кошничката с топящ се лед.

— Нищо не ни пречи да я довършим — казах аз.

— Така е.

— Ще ти наляя. Заповядай, миличка. Господи, бутилката е вече почти празна, а ти си изпила само една чаша! Ето, това е последното. Знаеш ли, мила, трябва да вдигнем тост. Не смяташ ли и ти така?

— Разбира се.

Лора вдигна чашата си и се усмихна отново.

— За мъжете в нашия живот, дано всички свършат в ада. Не, това звучи прекалено черногледо. За продължаването напред. Това пък ми се струва твърде самонадеяно. Какво ще кажеш да прием за приятелството?

— За приятелството — казах аз.

Чукнахме си чашите и отпихме. Лора изпи първа шампанското си и стана. Тафтената пола на ивици прошумоля. Вдигна чантата си, седна на леглото и я отвори. Захвана се да си вади багажа: хубава рокля от атлаз, черен кадифен шал, синьо-бяла памучна рокля, която беше скъпа и лъскава. На нея бяха нарисувани малки сапфирени и черни цветя.

— Ще имаш ли нещо против да окача някои работи в гардероба? Доколкото разбрах, долу имало една очарователна ирландка, която перяла и гладела на някакви безбожни цени. Памучната ми рокля има нужда от едно хубаво изглаждане, а час по-скоро трябва да сменя с друга тафтената, която нося.

Отвори вратата на гардероба и се захвана да си окачва дрехите. Огледа някои мои рокли, преди да свърши.

— Какво майсторство! Обзалагам се, че са дело на Корин. Познах ли?

Кимнах утвърдително.

— Никога няма да мога да си позволя да ида при шивачка като нея. Дулси ми шие повечето дрехи. Тя отговаря за гардероба ни и се превръща в същинска магьосница, когато ѝ дадеш игла, конец и топ кадифе. На шестдесет години е, голяма дунда е и не позволява на никого да ѝ говори празни приказки. Джейсън се бои от нея.

— Струва ми се очарователна.

— Ще... ти призная нещо — каза Лора.

— О?

— Никога не съм имала приятелка на моята възраст. Доста добре се спогаждам с по-възрастни жени като Дулси и Мелинда — това е бившата актриса, на която ходих на гости в Ню Орлиънс, но жените на моята възраст не ме харесват. Като че ли ме смятат за опасна.

— Не е за учудване — казах аз. — Ти си толкова хубава, че вероятно ги караш да се чувстват като сиви врабчета в сравнение с теб. И мен ме караш да се чувствам така.

Лора изглеждаше потресена.

— Теб ли? Да почнем с това, мила, че съвсем не съм толкова хубава. Полагам всички усилия да изглеждам по-добре. Но ти си най-красивата жена, която съм виждала някога. На човек му спира дъхът, докато те гледа.

— Глупости.

— Както и да е, миличка, ти си първата жена на моята възраст, която не е пожелала да ми издере очите.

— И... аз не съм си имала приятелка досега.

— Както ти казах по-рано, скъпа, това е съдба. — Очите й блеснаха весело, докато вадеше пурпурна кадифена рокля и я окачваше. — Съдено ни е да бъдем приятелки. Имам чувството, че те познавам от години.

— И аз се чувствам така.

Тя изглеждаше възхитена.

— Наистина ли, Дана?

Кимнах. Усмихнах се. Вече не се чувствах самотна и изоставена.

На следващата сутрин небето беше яркосиньо. Слънцето блестеше, когато застанах на палубата. Бяхме влезли в пристанището още преди зазоряване. Пътниците крачеха лениво по палубата и се наслаждаваха на изгрева. Някои слизаха тук, в Начез. Пристанището не можеше да се сравни с нюорлианското. Беше много по-малко. Тук нито кипеше оживена дейност, нито имаше ярки и екзотични цветове.

Потърсих с поглед Ланс Шърман. Да, той наистина слезе от кораба с черна кожена чанта. Изглеждаше много кисел, докато крачеше по мостчето. Усмихнах се мислено, когато си спомних как Лора го беше изиграла по същия начин, по който той беше измамил стотици

други. Сигурно беше играл цяла нощ, за да спечели отново толкова пари, колкото тя му беше отмъкнала. Брегът опустя. Лора нямаше нужда да се крие повече. Понечих да тръгна, за да ѝ кажа добрите новини, когато забелязах изведнъж една непокрита карета, в която имаше изискана пътничка.

Каретата беше великолепна. Вътре седеше жена на около двадесет и пет години. Имаше тъмно кадифена кожа и големи блестящи кафяви очи, които гледаха престолено скромно към скръстените в скута ѝ ръце. Косата ѝ беше руса. Носеше бяла копринена рокля с голямо деколте и огромни ръкави. Полата беше претрупана от волани от бяла коприна и се простираше над седалката.

Един мъж отиде при каретата. Беше се обърнал с гръб към мен, така че не виждах лицето му, но успях да забележа, че е висок и строен и има мускулесто тяло като атлет. Каза нещо на жената и тя кимна. Качи се в каретата и хвана юздите. След това се обърна и хвърли поглед на кораба. Видях, че съвсем не е толкова млад, за колкото го мислех. От слабото му грубовато, но красиво лице личеше, че мъжът е на най-малко четиридесет, ако не и на повече години.

Хвана здраво юздите и се приготви да тръгне, когато внезапно вдигна очи и ме видя, че го гледам. Не отвърнах поглед. Някак си не успях. Той като че ли ме разпозна и отвори уста. Челото му се смръщи. Пусна юздите. Гледаше ме втренчено. Все още бях безсилна да отвърна погледа си. Нещо ме държеше властно. Имах странното чувство, че и аз го познавам отнякъде, обаче не го бях виждала през живота си. През кратките мигове, в които погледите ни се срещнаха, ми се стори, че той и аз сме единствените двама души на земята, а всичко друго сякаш изчезна. Тъмносивите му очи се впиха в моите. Времето сякаш спря. Усетих, че се обърквам. Въпреки че съзнавах, че това е съвсем абсурдно, не бях в състояние да се обърна настрана. Хората крачеха бавно по палубата. Вървяха по мостчето и слизаха на кея, но те не съществуваха. Не съществуваше нищо друго, освен тази необяснима сила, която ни свързваше. Хубавата жена седеше до него, но и тя не съществуваше, беше напълно забравил за нея. Минаха няколко кратки мига, преди да успея да се освободя, но всеки от тях ми се струваше, че трае цяла вечност. Извърнах се с голямо усилие от перилото. Все едно, че трябваше да счупя невидими вериги, които са

ме приковали. Никога не бях преживявала нещо подобно. Почувствах се разтърсена из основи.

Лора се разсмя, когато ѝ разказах следобед за моето преживяване. Разхождахме се бавно по сенчестата горна палуба, докато огромният кораб се носеше по голямата река.

— Беше... беше много смущаващо — признах аз. — Сякаш едва ли не се познавахме отпреди. През... някакъв друг живот, може би.

— Химия — каза Лора.

— Химия?

— Физическо привличане. Не вярвам в любовта от пръв поглед, но физическото привличане е друго нещо. Видял те е. Веднага си го привлякла и те е пожелал от цялата си душа и сърце. Очевидно и той те привлича.

— Не... се чувствах така.

— Каза, че е привлекателен, скъпа.

— Така е, много е привлекателен, но... беше нещо друго, Лора. Не мога да го обясня. Сякаш бяхме вързани с обща верига.

Погледнах към слънчевите лъчи, които се отразяваха от реката. Спомних си какво изпитах и въздъгнах.

— Смятам, че това няма значение. Няма да го видя повече. А той едва ли ще дойде в търговския център на Креймър в Сент Луис, за да си купи нов чифт ръкавици.

— Мислих за това, мила — изрече тя, след като продължихме.

— За какво си мисли?

— За Сент Луис. За Креймъровия търговски център. Някак си не те виждам да стоиш зад щанд и да продаваш парцалки.

— Трябва да работя нещо — напомних ѝ аз.

— Знам, но все пак... да продаваш парцалки. Звучи ми ужасно скучно, а ще бъде и срамна загуба. Красавица като теб трябва да я виждат и да има възможност да се показва пред обществото.

— Наистина ли? И какво предлагаш?

— Слез от кораба в Мемфис с мен — каза тя. — Ела да играеш на сцената.

Толкова се стреснах, че спрях да вървя.

— Сигурно не си на себе си — казах ѝ аз. — Дори не съм стъпвала в театър досега. Не съм виждала и една пиеса. Нямам опит и талант, не съм се упражнявала...

— Репетициите и опита ще ги натрупаш по пътя. Талант не ти трябва, не и на жена с твоята красота, мила. Сега се сетих, че Мейзи Барлоу няма да се върне за този сезон и на Джейсън ще му трябва ново момиче, което да я замести.

— Няма да съм аз — уверих я аз.

— Ще уредя всичко, мила. Джейсън обича да се прави на много страшен, но в действителност много си пада по мен, нали само двамата останахме от семейството, и мога да го въртя около малкото си пръстче, толкова ме слуша. Ще ми бъде благодарен за това, че съм те довела в трупата.

— И дума да не става, Лора.

Лора не настоя, но скоро разбрах, че не се отказва лесно. След няколко часа седяхме на най-хубавата маса в главната трапезария. Избра ни я салонният управител, който с удоволствие би скачал през обръчи, ако Лора му кажеше. Вечеряхме стриди в половин черупка, фазан и аспержи в холандски сос — най-хубавите ястия на кораба. Лора смяташе, че ще е жалко, ако не похарчи малко от парите, които спечели на карти вчера. Салонният управител се въртеше наблизко и чакаше с нетърпение да ни напълни отново кристалните чаши с искрящото бяло вино, което ни беше избрал лично.

— Мисля, че е влюбен в теб — казах аз.

— Той е душичка. — Тя отпи глътка от виното и си отрязва парче от влажния, възхитително сочен, фазан. — Наистина, мила, смятам, че постъпваш много неразумно. Театърът ще ти хареса. Ето че станахме толкова големи приятелки, а вече мислиш да ме изоставиш и да стоиш до края на живота си зад щанда.

— Не съм актриса — казах аз.

— И аз не съм — призна тя, — ако вярваш на рецензиите за играта ми, но въпреки това си имам свита от обожатели. Това е интересна работа. Постоянно ти поставя нови предизвикателства. Прекарваме си чудесно дори когато нещата не вървят на добре. Трупата е... ами ние сме едно семейство, и искам да станеш част от него.

— Братовчед ти няма да ме наеме.

— Ще те наеме, обещавам ти.

— Ще ме изрита навън в мига, в който ме види как се напъвам да играя.

— Има още три седмици до началото на сезона. През лятото всички сме в отпуск. Джейсън събира отново трупата в Мемфис. Ще имаме три седмици на разположение да подготвим нещата, преди да потеглим на турне. Нашият импресарио Джексън е уредил да даваме представления по целия Юг. Оли и аз ще ти помогнем да си научиш ролите и ще те научим на всички трикове, които трябва да знаеш, преди да тръгнем на път.

— Оли?

— Мисис Хелена Олифант, нашата изпълнителка на характерни роли. Тя е англичанка на седемдесет и една години, ексцентрична стара аматьорка с яркочервени коси. Всички я обожават.

— Струва ми се чудесна.

— Тя е докачлива, темпераментна и тиранична, но сърцето ѝ е голямо колкото Монтана. Оли е много добра и търпелива, тя ни свързва в едно. Прилича на сприхава майка, гълчи ни, вдъхва ни кураж и ни помага, когато имаме нужда.

Усетих, че почвам да се размеквам. Думата семейство постигна това. Щом забеляза това, Лора продължи бързо.

— Ще ти харесат и другите от трупата. Например Бартоломю Хендрикс, нашият изпълнител на характерни роли. Той е четиридесет и петгодишен, среброкос, синеок и е много мил. Държи се много изтънчено и винаги носи цилиндър и черна пелерина, подплатена с червен атлас. Нищо не може да разтревожи Барт. Винаги се оправя някак, съвършен професионалист е.

Постепенно отстъпвах.

— След това нашият младеж, Били Бартън. Той е на двадесет и седем години, но изглежда като на деветнадесет. Има съвършено изваяно лице, весели кафяви очи и дяволита усмивка. Нашите зрители са направо луди по него. Трупат се на тълпи около него, а и той постоянно ги подтиква към това. Боя се, че Били е голям калпазанин, но е много симпатичен.

— Ами ти?

— Аз играя местната фатална жена, а Мейзи играеше ролята на наивното момиче — ти ще заемеш мястото ѝ. Докато бях в Ню Орлиънс, Мелинда ми каза, че Мейзи е избягала с някакъв банкир янки преди три седмици. Боях се да кажа на Джейсън за това. Сигурно още не е разбрал. Твоята поява си е направо дар от съдбата.

— Лора, никога няма да съумея...

— Довери ми се, миличка. Нашият изпълнител на главни роли напусна в края на предишния сезон. Джейсън е наел друг, докато съм била в Ню Орлиънс. Изпълнителката на главните роли е единственият проблем. Кармелита Хъринг. Сигурно си мислиш, че тя е трябвало да прояви малко здрав разум и да си е сменила досега името. Кармелита е тридесет и седемгодишна, вече е презряла на вид, но си въобразява, че именно тя е главната атракция. Глезена е и придирчива. Има невероятен темперамент и е много избухлива. Просто не ѝ обръщаме внимание. Тя е „звезда“ и се държи съответно, като се отнася презрително към всички, като изключим Джейсън и Бога.

— Добра актриса ли е?

— Добра е, но си придава твърде много важност според някои. Публиката в пуцинаците я обожава. Вече ти споменах Дулси, нашата гардеробиерка, която прилича на кюфте. Последен от трупата е Джексън, импресариото, който е също така и касиер, помощник — импресарио и момче за всичко. Занимава се с парите и с повечето дела и държи изкъсо братовчед ми. Джексън прилича на пребит боксьор, носи крещящи костюми на карета и пуши огромни миризливи цигари, но въпреки привидната си грубост и гневното му мръщение, е най-милият човек на света, винаги е готов да ти даде предварително заплатата, когато се окажеш на нулата.

— Звучи много привлекателно — признах аз.

— Каквото и да става, знаеш, че принадлежиш на нашия малък свят, скъпа. Знаеш, че си част от група и другите са зад теб. Кармелита не е от значение. Не всичко е розово, съвсем не, но поне никога няма да се отегчиш. По-добро е от продаването на разни парцалки, повярвай ми.

Хората ни зяпаха, когато тръгнахме да излизаме от трапезарията — две жени да пътуват без придружител, като едната от тях определено привличаше вниманието, но не обръщаха внимание на погледите. Лора вървеше до мен. Решихме да се поразходим по палубата. Лора ме остави до перилото, а тя слезе в каютата, за да си вземе лека наметка. Вечерта беше прекрасна. Болката, тъгата и скръбта ме обзеха отново, колкото и да се опитвах да ги сдържа. Спомних си за Джулиън, Чарлз и всичко, което оставих. Имах чувството, че няма да понеса загубата. Бях обичала Чарлз от все сърце, а той ми бе обърнал

гръб. Обвини ме за смъртта на Раул. Обвиняваше ме за всичко. Джулиън ме беше обичал искрено и от все сърце, а му причиних голяма болка. Това беше най-лошото.

— Тъжна си, мила — промълви тихо Лора.

Не бях чула кога се е приближила.

Не отговорих.

— Времето ще ти помогне — каза тя.

— Бях... такава глупачка — казах аз. — Обичах го и си мислех... вярвах...

— Всичко, което сме в състояние да направим, е да се учим от опита си и да се опитваме да не правим същите грешки, когато се появи следващият мъж.

— Няма да има друг мъж в живота ми — заклех се аз.

Вярвах си. Лора не каза нищо. На устните ѝ се появи мъдра и тъжна усмивка.

— Живей рисковано, мила — каза тя. — Не си създадена да вехнеш зад щанд за парцалки.

— Наистина... ли смяташ, че ставам за сцената?

— Уверена съм, че ще се справиш — отвърна тя. — Ще ти помогна. И Оли ще ти помага. Кой знае, скъпа, възможно е да се окажеш много добра. Ти си чувствителна, интелигентна и много хубава. А може и да ни посрамиш с играта си.

— Ако от това не излезе нищо, предполагам, че ще успея да си намеря работа в Мемфис не по-малко трудно, отколкото в Сент Луис.

— Е, ще дойдеш ли с мен?

Кимнах. Лора стисна ръката ми.

— Ще си живеем славно — обеща тя.

Помолих се дано да съм взела правилното решение.

Небето беше отрупано от тромави сиво-черни облаци, от които се готвеше да завали всеки момент. Всичко изглеждаше сиво като тях. Въпреки че беше едва десет часът сутринта, беше тъмно почти като посред нощ, когато двете с Лора слязохме по мостчето в Мемфис.

Тя беше облякла синя, а аз — жълта ленена рокля. Следваше ни един джентълмен, когото тя беше помолила да ни носи багажа. Щом слязохме от парахода, тя му се усмихна и го отпрати вежливо. Мъжете се топят като восък в ръцете ѝ, помислих си аз с възхищение.

В небето отекнаха заплашително гръмотевици. Заслепи ни светкавица. Хората забързаха още повече и се заблъскаха към файтоните. Задуха вятър. Полите ни се развяха. Лора се огледа спокойно. Братовчед ѝ трябваше да ни посрещне. Тя се огледа за него. Прииска ми се да избягам. Сигурно съм полудяла. Трябваше да остана на кораба и да продължа за Сент Луис. Джейсън Донован ще ми хвърли един поглед, ще разбере, че съм измамница и ще ме хвърли в реката. Не биваше да позволявам на Лора да ме забърква в това. Още не беше късно. Имах билет за Сент Луис. Все още имах възможност да си взема чантите и да се върна в каютата.

— Ето го и него — каза Лора и махна. — О, Боже, много е кисел, но той си е такъв. Не се тревожи, мила. Той креци, тропа с крака и се държи като мечок, но си е истинска душица.

— Лора, ами... ами ако той...

— Спокойно. Всичко ще мине като по вода.

— Страх ме е — признах аз.

— Глупости. Ще те хареса.

Мъжът, който вървеше нетърпеливо към нас, беше висок и добре сложен, но прекалено слаб. Носеше протрити тъмнокафяви ботуши и износени тютюнево кафяви панталони и редингот, който се вееше от вятъра. Нямаше жилетка. Бялата му риза изглеждаше овехтяла. Вместо копrienено шалче беше увил около врата си опърпан зелен шал. Косата му беше черна като на Лора, но зле подстригана и твърде дълга. Боже мой, помислих си аз, прилича на избягал престъпник или... или на луд

поет. Беше се намръщил. Жизнеността му плашеше. Като че ли беше зареден с енергия и нетърпение, които едва сдържаше.

— Ето те и теб, скъпи — каза Лора.

Тя му се усмихна ослепително. Усмивката ѝ не му направи никакво впечатление. Намръщи се още повече, когато тя се вдигна на пръсти и го целуна по бузата. Изглеждаше така, сякаш иска да я удуши. Ръцете му бяха големи, с широки длани и дълги, дебели пръсти. Тези ръце са напълно способни да сграбчат някой врат и да го стиснат, помислих си аз. Колко отблъскващ на вид беше той! Лицето му беше слабо, носът дълъг, счупен и малко извит. Сиво-зелените му очи като че ли горяха от напрежение. Беше всичко друго, само не и хубав. Всъщност беше почти грозен, обаче... колко обаятелно беше лицето му. Разбрах защо привлича толкова много жените. Джейсън Донован не беше южняшки джентълмен от добро семейство. Изглеждаше груб и див и същевременно необичайно очарователен.

— Чакам от цели два часа — изръмжа той. — Наел съм и фойтон оттогава. Ще ми струва цяло състояние.

— Виж какво, Джейсън, не сме виновни, че корабът закъсня. Както и да е, нали пристигнахме.

Той я изгледа подозрително.

— Ние? — Сякаш едва сега забеляза присъствието ми. Погледна ме гневно. — Коя е тя?

— Моето откритие, скъпи. Запознай се с Дана О'Мали.

— Откритие ли? За какво говориш?

Гласът му беше особен. Тих и почти нежен, но независимо от това звучеше гърлено и малко дрезгаво. Очарователен глас, който беше в състояние да излае някоя заповед или да изграчи дрезгаво любовни слова. Досега не бях чувала подобен глас. Напълно прилягаше на Джейсън Донован.

— Дана е актриса — обясни Лора. — Намерих я в Ню Орлиънс. Знаех, че ще ти трябва нова изпълнителка на ролята на наивното момиче и...

— Мейзи! Тази неблагодарна малка уличница! Да ме остави на сухо без предупреждение! Получих писмо от нея вчера, вчера, представяш ли си, когато трупата вече се събира. Откъде да намеря, по дяволите, нова актриса — той спря и се намръщи заплашително.

Той ме погледна гневно отново. Забелязах, че очите му са по-скоро зелени, отколкото сиви и в тях тлее изумруден огън. Отгоре се издигаха необикновени и чудати на вид вежди, които бяха тъмни и гладки като самур. Те се извиваха във висока арка, след това се спускаха надолу и се разширяваха като криле в тъглчетата. Джейсън Донован може би не беше хубав, не и с този извит нос и с подвижната, твърде широка, уста, но лицето му беше незабравимо. „Сигурно пиратите имат такива лица, помислих си аз, или пък някои разбойници.“ Едва ли някой би очаквал да го срещне в доброто общество.

— Значи си актриса? — попита той грубо.

— Аз...

— Тя е чудесна, скъпи — изрече бързо Лора. — Много по-добра е от Мейзи.

— Така ли? — Очите му не ме изпускаха и за миг.

— Когато я видях в „Роза за Анджелин“, разбрах, че точно от нея имаме нужда.

— „Роза за Анджелин“ ли? Никога не съм чувал за нея.

— Имаше страхотен успех, скъпи. Три месеца я играха в Корт тийтър.

— Корт тийтър? И за него не съм чувал.

— Той е нов — добави тя. — Построиха го миналата година.

— Тя е играела наивното момиче?

— И то блестящо — излъга Лора. — Падна една капка, Джейсън. Хайде да вървим в каретата.

Джейсън Донован не обърна внимание на братовчедка си. Оглеждаше ме внимателно, сякаш търсеше скрити дефекти. В критичните му очи нямаше и помен от похотливост. Те просто ме преценяваха. Все едно, че гледаше кон. Почти очаквах да ме помоли да си покажа зъбите. Усетих, че се изчервявам. Няколко капки паднаха и по моята кожа.

— Поне няма заешка устна — отсече той.

— Много благодаря — отвърнах му аз.

— Защо се отказате от пиесата?

— Представленията свършиха — отговорих аз.

— Всички импресариа в Ню Орлиънс бяха хукнали подир нея, Джейсън, но аз я убедих да дойде в Мемфис. Знаех, че ще се окажеш

натясно след напускането на Мейзи. Бях сигурна, че ще харесаш Дана.

— Ще убия малката развратница!

— Мен ли? — попитах аз.

— Мейзи — изрече той.

— Ще завали, Джейсън — напомни му Лора.

— Какво се мотаем още? Да тръгваме!

Той се обърна и тръгна, като ни остави да се оправяме сами с багажа. Братовчедка му поклати глава, въздъхна отчаяно и вдигна чантата си. И аз вдигнах моите. Забързахме след него. Чу се още един оглушителен гръм, пак блесна ярко светкавица и почна да вали не на шега. Тежките дъждовни капки се изляха като порой и заляха всичко наоколо. Хората завикаха. Конете зацвилиха. Побягнахме, като мъкнехме тежките чанти. Накрая се добрахме до каретата, в която се беше качил вече Джейсън. Лора хвърли вътре чантата, покатери се вътре и взе багажа ми. Качих се припряно, спънах се и паднах в скута на Джейсън Донован. Той ме изглежда.

— Вече получи работата — изрече той сухо. — Нямам нужда от други услуги.

Прииска ми се от все сърце да му разбия носа. Не го направих. Смъкнах се от коленете му, изправих се и с цялото си останало достойнство се настаних до Лора на отсрещната седалка. Каретата се клатеше и друсаше. Миришеше на тютюн и на мокра вълна.

— Добре ли си, мила? — попита Лора.

— Добре съм — отвърнах рязко.

Тя се усмихна. Явно й стана забавно. Точно сега не хранех много топли чувства към нея. Косата ми беше мокра и залепнала към бузите ми. Жълтата ми ленена рокля също беше прогизнала.

— Къде сме отседнали? — попита Лора братовчед си.

— При Бърди — отвърна той.

— Пак ли?

— Евтино е — каза той.

— Храната там е отвратителна — запротестира тя.

— Пансионът на Бърди е един от малкото, които приемат актьори и ни предоставя почти безплатно подслон.

— Така е — призна тя, — всички ли пристигнаха?

— Всички, освен Кармелита и новият актьор. Кармелита ще пристигне с влака в шест часа. Новият актьор го очакваме да се появи

по някое време този следобед.

— Кой е той?

— Едър и мускулест момък. Казва се Майкъл Причард. С него извадихме късмет. Бил е в трупата на Брадшоу, не е нужно да ти напомням, че това е най-добрата трупа на Юг, но го изпъдили, задето стрелял с револвер по шефа си.

— С револвер!

— Отраснал е в Тексас. Лошите навици изчезват трудно.

— Наел си бандит?

На широката цепка, която представляваше устата на Джейсън, се появи кисела усмивка.

— Трудно се намират добри изпълнители на главни роли — каза Джейсън. — Майк е приятен момък, непринуден и скромен, много практичен. Никога няма да заподозреш, че е актьор. Изобщо не е темпераментен.

— Само дето стреля бързо — каза тя.

Усмивката му стана още по-кисела. В сиво-зелените му очи припламнаха весели искри. Беше се отпуснал и излегнал. Гледаше ни отвисоко, облечен в опърпаните си дрехи. Въпреки че никак не го харесах, трябваше да призная, че събужда любопитството ми. Лора ми беше казала, че сам е писал всички пиеси, които са играли. Сигурно е много талантилив, помислих си аз. Човек никога не би познал това от пръв поглед.

— Джексън уредил ли е представлението? — попита тя.

Джейсън кимна.

— Всичко е уредено. Свърши отлична работа, този път ще играем цели три седмици в Савана.

— Ами Атланта?

— Боя се, че тук нямаме късмет.

— Така си и мислех — каза тя.

— Някой ден ще играем в Атланта — обеща й той. — Някой ден ще получим Националния театър за целия сезон. Ще напиша пиеса, която ще ги слиса. Ще ни молят да играем при тях. Някой ден трупата на Донован ще бъде най-известната в страната.

— И някой ден на прасетата ще им пораснат криле и ще полетят. Какво ще играем този сезон?

— „Моята възлюблена от запад“, „Пленената невеста“: тя е нова. Само преди три седмици дописах последното действие. В нея има прекрасна роля за теб. Порочна куртизанка е решила да се омъжи за богат наследник, отравя всичките си конкурентки и е пронизана с нож в последната сцена. Ще играем и „Пурпурни нощи“, „Отмъщението на лорд Родърик“...

— Точно тази ли? Не е ли омръзнала на всички?

— Публиката я харесва. Много хубава пиеса. „Лена Марлоу“, „Тримата мускетари“...

— „Тримата мускетари“ ли? — прекъснах го аз. — Четох този роман. Хареса ми. Александър Дюма сигурно е много доволен, че го играят на сцената.

— Александър Дюма не знае нищо за това — заяви ми той, — и ти ще си траеш.

— Искаш да кажеш, че ти... просто си откраднал сюжета му и си го прехвърлил в пиеса?

— Предпочитам да не го описвам така. Моята версия е много по-добра от неговата. Има повече страсти и по-малко битки със саби. Милейди съблазнява всичките мускетари.

— Каза го, все едно, че това е голямо постижение — изрекох сухо.

— Всеки знае само да критикува — оплака се той.

Лора и Джейсън продължиха да си говорят по работа, а аз погледнах през прозорчето към залетите от дъжда улици. Мемфис изглеждаше огромен и много по-просторен от Ню Орлиънс. Озовахме се в едно уютно фоайе с махагонова ламперия и с избелял виненочервен килим.

Един изключително хубав, много млад мъж се спускаше чевръсто по стълбите, като си тананикаше. Когато ни видя, спря, притисна ръка към сърцето си и се престори, че припада. Имаше гъста руса коса, весели кафяви очи и прекрасна уста. Лицето му имаше ясни очертания и беше почти съвършено. Един млад мъж не биваше да е чак толкова хубав. Той носеше халат с черни ревери и маншети. Младежът се свести от лъжливия припадък и ни махна. Изпрати ни няколко целувки и се втурна по стълбите към нас.

— Лора! — извика той с удивително звучен глас. — Ти се върна! Знаеш ли колко ми липсваше? Вехнех от скръб през дългите самотни

нощи. Идвай бързо в спалнята ми! Трябва да си върнем веднага предишното величие!

— Твоят плам ме изумява — изрече тя.

— Много си сладка, кукло, въпреки че си мокра до кости.

— А ти си ужасен. Откъде намери този халат?

— Една приятелка ми го подари. Прекрасен е, нали?

— Слепителен. Били, искам да се запознаеш с Дана О'Мали. Тя ще изпълнява отсега ролите на наивката. Дана, това е Били Бартън. Говорих ти за него.

— Лъже — изрече той, — само знае да лъже. Не вярвай и на една нейна дума. Ще се ожения за теб, ако трябва, но предпочитам да се влюбя лудо и страстно, и то веднага. Да вървим в моята стая. Ще ти помогна да се измъкнеш от тези мокри дрехи и ще ти покажа какво е истинското блаженство.

— Не спя с мъже, които не са почнали да се бръснат! — заявих аз.

— Бръсна се от над десет години! — почна да протестира той.

— От седемгодишен ли си почнал?

Били Бартън се разсмя.

— Тя е остроумна, Лора. Харесва ми. Добре дошла в трупата, кукло — каза ми той. — Знаеш ли, трябва да те намразя. Джейсън найсетне успя да наеме някого, който да е по-красив от мен.

— Това е спорно — изрекох аз.

— Тя наистина ми харесва — обяви Били. — Колко забавно е, че ще има с кого да флиртувам и кого да тероризирам на сцената. Мейзи изобщо не беше остроумна, а и тази проклетата нейна заешка устна. Тя обаче не ѝ попречи да си хване богат банкер. Мила моя, ти сигурно ще завладееш сърцето на крал.

Прегърна жизнерадостно Лора. След това, за мое най-голямо учудване, прегърна и мен. Беше безобиден като кутре. Реших, че актьорите сигурно не крият чувствата си, особено обичта си.

В този миг предната врата се отвори широко. Джейсън Донован влезе със залитане, прегърбен под тежестта на нашия багаж. Беше съвсем мокър и кисел. Тримата застинахме намясто и гледахме как той изпуска чантите, отърсва се като хрътка и пригладжа назад мокрите черни кичури от челото си. Мърмореше и гледаше гневно. Били хукна да бяга по коридора. Лора тактично уведоми братовчед си, че е

измокрил целия килим. Бузите ми сигурно са почервенели от отговора му. Бях слушала и по-груби изрази в блатата, но не често. Лора се засмя весело, когато го чу.

— Тихо, скъпи. Много мило от твоя страна, че ни донесе багажа. Тичай да си облечеш сухи дрехи. Не бива нашият импресарио и автор на пиесите ни да ляга болен от пневмония.

Джейсън изрече нещо неясно, но пак неособено прилично и мина покрай нас, като пръскаше вода на всяка крачка. Лора го последва. Гледаше го любящо, докато той се качваше по стълбите, като вдигаше излишно силен шум. Имах странното усещане, че се намирам в лудница.

Къщата беше обширна. Ухаеше на камфор и пчелен восък, пудра за лице и готвено, като в момента надделяваше миризмата на говеждо с царевица и зеле. Лора се усмихна сърдечно, когато една възрастна жена в яркочервена рокля излезе в коридора.

Помъчих се да не я гледам с прекалено любопитство. Жената беше с внушителен ръст и същевременно слаба като клечка. Ослепително червените къдри бяха струпани хаотично на върха на главата ѝ. Повехналото хлътноло лице беше покрито изобилно с грим: клепките бяха тъмнолилави, бузите — яркорозови, а устните — кървавочервени. Не беше възможно къдрите да са истински, както и гримът не беше в състояние да прикрие разрушителните следи от времето, но независимо от това в нея имаше нещо жизнено и младежко. Изумруденозелените ѝ очи гледаха пронизателно и мъдро. Въпреки че приличаше на боядисано старо плашило, тя налагаше мигновено личността си над другите. Реших, че властна е най-подходящата дума за нея.

— Виждам, че си се върнала — каза жената.

— Здрава и читава — отвърна Лора.

— Боях се, че ще се поддадеш на съблазните на Ню Орлиънс, сладката ми. Страхувах се, че ще решиш да ни изоставиш и ще заживеееш в грях с някое хубаво креолско конте или пък с някой богат плантатор с мустак. Доколкото познавам Мелинда, тя е направила всичко възможно да те омъжи за някого.

— Опита се — призна Лора. — Контето обаче имаше жена и две деца. Плантаторът пък беше много дебел. Така че си тръгнах.

— Много умно, от твоя страна — обяви жената. — Не се отчайвай, сладката ми. Някой ден ще се появи твоят рицар в блестящи доспехи.

Гласът ѝ, макар и да пресекваше леко, имаше необикновен резонанс. Ако поискаше, щяха да го чуват чак на улицата. Акцентът ѝ беше несъмнено британски. Сигурно тя бе мисис Хелена Олифант, скъпата Оли на Лора.

— Я, кой е дошъл тук? — попита тя, докато ме оглеждаше с блестящите си изумрудени очи.

— Това е приятелката ми Дана О’Мали — каза Лора.

Оли протегна тънката си и набръчкана, но изящна ръка.

— Мисис Хелена Олифант — представи се тя. — Приятно ми е да се запозная с теб, сладурче.

Уплаших се малко, но разтърсих ръката ѝ.

— Трябва ни твоята помощ, Оли. Дана никога не е влизала в театър и... ами, излъгах най-безобразно Джейсън и той я взе на мястото на Мейзи.

Оли вдигна бавно и саркастично едната си вежда.

— Тук има някаква загадка.

— Ще ти разкажа всичко по-късно, скъпа.

Проницателните изумруденозелени очи ме огледаха отново, без да пропускат нито един детайл от роклята и личността ми.

— Значи искаш да излезеш на сцената? — попита тя отривисто.

— В действителност не — признах аз. — Това беше изцяло идея на Лора. Готвех се да ида да работя в търговския център в Сент Луис и да продавам дрехи или ръкавици зад някой щанд.

— Това би била ужасна загуба на време — обяви Оли. — Ти си твърде красива и гласът ти си го бива. Ще трябва да поработим върху изграждането на образа, но не смятам, че ще имаме никакви проблеми. Държиш се твърде свенливо и не си уверена в себе си, но и това може да се оправи.

— Ще успееш ли за три седмици? — попита Лора.

— Скоро, след като дойдох в Америка с трупата на сър Сирил Хемптън-Крофт и този негодник офейка и ни остави да се оправяме сами във Вашингтон, отворих училище за глезените празноглави дъщери на дипломати, които устройваха любителски театрални представления. Учех ги на дикция и изразителност. От някои излязоха

нелоши актриси. Това ми струваше много усилия, деца, повярвайте ми. А в този случай ни предстои много повече работа.

— Смяташ ли, че ще успеем?

— Дай ми три седмици — заяви величествено Оли, — и ще науча едно дърво да играе. Ще го постигнем, сладурче. Всяко момиче, което умее да си помни репликите и се чува от сцената, ще успее да се справи.

— И аз така си мисля, скъпа.

— Репетициите ще почнат чак другата седмица. Започваме от утре сутринта, предлагам това да стане в задната гостна. Никой не ходи там, а и нали не искаме Джейсън да заподозре нещо.

— О, да — съгласи се Лора.

Оли ме изгледа строго.

— Ще трябва доста да се поизпотим, сладурче — увери ме тя. — Длъжна съм да те предупредя, че съм голям тиранин. Не понасям някой да се прави на глупав. Изисквам пълно подчинение.

— Да, мадам — изрекох аз вече съвсем изплашено.

Тя продължи да ме пронизва със строгия си поглед. След това се усмихна. Очите ѝ блеснаха дяволито. Докосна бузата ми.

— Не се плаши толкова, сладурче. В действителност ще се забавляваме. Ще се справиш добре, усещам това, и какъв майтап ще бъде да те пробутаме после на Джейсън. Тичайте сега в стаите си, деца. Ще се видим на обяд.

Бях като замаяна, когато продължихме да вървим по коридора. Лора се усмихваше на себе си.

— Ще се справим, миличка — увери ме тя. — Оли наистина е чудесна учителка. Ще се намираш в отлична форма още преди Джейсън да те види на сцената.

— Тя спомена, че е била изоставена във Вашингтон — казах аз. — Интересно защо не се е върнала в Англия.

— Политика — каза Лора.

— Политика?

— Интриги. Любовна история. Оли има минало, нали разбираш. Ще чуеш всичко за това не след дълго, всъщност, боя се, че ще слушаш за това непрестанно. Оли била прочута красавица преди няколко десетки години и обект на всеобщо възхищение на лондонската сцена. Имала няколко много високопоставени любовници. Един ден принц

регентът я видял и веднага полудял от любов по нея. Нахвърлил ѝ се в кралския павилион в Брайтън. Мисис Фицхърбърт се поболяла от ревност, а парламентът се ужасил. Провели се няколко тайни срещи. Оли била посъветвана да напусне страната, ако държи да остане здрава и читава. Според нея тя била голямата любов в живота на принца, макар че за това, разбира се, официално никой не говорел.

— Господи, тя наистина има минало.

— Или пък развинуто въображение — изрече сухо Лора. — Както и да е, останала в Америка след това и имаме голям късмет, че е в трупата. Ето твоята стая, мила. Моята е тази. След като се изкъпеш и оправяш, ела при мен. Ще ѝ идем на гости преди обед.

Стаята, в която влязох, беше просторна и уютна. Скоро една едра и непохватна слугиня донесе тенекиено корито и гореща вода.

След половин час бях като нова. Миришех на благоуханен сапун. Косата ми беше сресана до меднорус блясък. Облякох си светлата оранжево-розова рокля и почуках на вратата на Лора. „Влез!“, извика тя. Изненадах се, когато я заварих да седи още във ваната. Големи купчини от пълна с мехурчета бяла сапунена пяна се издигаха навсякъде около нея. Беше си вдигнала косата нагоре и я беше завързала с лента.

— Съжалявам, мила. Толкова копнеех за вана и топла вода, че не успях да изляза. Имам много време. Още ли не си се успокоила?

Кимнах и седнах до тоалетката. Лора се усмихна и почна да се плакне. Ръцете и раменете ѝ бяха гладки като атлаз. Имаше прекрасно тяло. Гърдите ѝ бяха закръглени и твърди. Зърната ѝ приличаха на розови пъпки.

— Е, какво мислиш за моя братовчед? — попита тя.

— Той е... различен — изрекох предпазливо. — Никога не съм срещала човек като него.

— И за в бъдеще няма да срещнеш, мила. Той е много талантлив и находчив. Често е непоносим, но е почтен, силен и е истински закрилник. Закриля страстно всичко свое, а под свое разбира всеки член на трупата. Ще ти се прииска да го убиваш няколко пъти седмично, но винаги можеш да разчиташ на него в случай на нужда. Привидно е много буен, но всъщност е надежден като скала.

— Много му се възхищаваш, нали?

— Той е истинско съкровище, мила. Груб и пряк е, не е изискан, но в него няма абсолютно никаква преструвка и лицемерие. В неговия случай получаваш точно това, което виждаш. Доста много жени са полагали огромни усилия да го получат. Боя се, че Джейсън заприличва на уличен котарак, когато става дума за жени, но едва ли можеш да го обвиняваш за това. Явно е неустоим.

— Така ли?

— Жените ще продължат да му се хвърлят на шията, а той винаги с удоволствие ще се възползва от тях. Никога не лъже и не ги подтиква. Винаги им дава да разберат точно какво представлява той, но те всичките продължават да го обожават, докато ги зарече. Никакви обвързвания, нищо компрометиращо, това е девизът на Джейсън. Единствено прекрасно чифтосване, не усложнявано от нищо друго, и то колкото се може повече.

Бях поразена. Постарах се да не го показвам.

— Ами любовта? — попитах аз.

— О, Джейсън никога не се е влюбвал. Отнася се с грубовата обич към своите дами. Много е привързан към тях по време на връзката, но никога не се е влюбвал насериозно в някоя от тях. Господ да ни е на помощ, когато той се влюби наистина. Вероятно ще стане непоносим.

Лора посегна към голямата бяла кърпа, стана, излезе от ваната и почна да се бърше.

— Между другото, той се радва, че си с нас. Дойде тук, за да ми го каже. Ужасно се разтревожил, когато получил писмото на Мейзи. Много ми благодари, че съм решила този проблем.

— Няма да ти бъде толкова благодарен, когато ме види как се мъча да играя.

— Ще се държиш отлично на сцената, когато той те види на нея. Какво толкова, мила. Научаваш си репликите, вживяваш се в образа и играеш.

— Не и аз. Дори не знам какво е сцена — добавих аз.

— Няма страшно — добави весело тя. — Мисли за това като за приключение. Ще си прекараш чудесно.

Именно в този миг вратата се отвори широко и в стаята пристъпи нехайно един много едър и привлекателен мъж. Държеше голяма кожена чанта. Лора извика леко и вдигна кърпата пред себе си. Мъжът

я изглежда продължително и лениво и остави спокойно чантата си на пода. Явно изобщо не се изненада от това, че заварва гола жена в стаята, която той очевидно смяташе за своя.

— Кой, по дяволите, сте вие? — запита Лора.

— Казвам се Майкъл Причард, мадам. А вие коя сте?

— Аз съм Лора Девън и...

— Много ми е приятно да се запозная с вас — изрече с провлечен глас той. — Продължавайте да вършите, каквото сте започнала. Не ми обръщайте внимание.

Лора ахна. Майкъл Причард ме погледна и кимна. Отвърнах на кимването му. Той свали широкополата си кафява каубойска шапка. Куп златистокафява коса се изля върху челото му.

— Дана О'Мали — казах аз. — Новата наивка.

— Много ми е приятно, че се запознавам и с вас, мадам.

— Какво правите в моята стая? — извика Лора.

— Боя се, че има някаква грешка. Дамата долу ми каза, че това е моята стая. Сигурен съм, че тя каза третата врата отляво.

— А това е четвъртата врата отляво, тъпако. Никой ли не те е учил да броиш?

Той не отговори. Засмя се. Усмивката му беше очарователна, едновременно момчешка и малко дяволита. Беше наистина много внушителен и със здраво телосложение. Широкото му лице изглеждаше малко недодялано, но ти вдъхваше доверие.

Лора съвсем не изглеждаше очарована. Доста се беше вбесила. Сапфиреносините ѝ очи блестяха гневно.

— Не ви очаквахме да се появите преди следобеда — отсече тя.

— Пристигнах малко по-рано — отвърна той лениво.

— На някой кон, предполагам.

— С влака. Никога не съм си падал по конете. Много нервни създания, много лесно се плашат.

— Къде ви е револверът? — попита тя саркастично.

— В чантата. Искаш ли да го видите?

Лора не благоволи да му отговори. Беше възмутена до мозъка на костите си. Но забелязах, че беше и заинтригувана. Актьорът от Тексас будеше неимоверно любопитството ѝ, обаче за нищо на света не би признала това. Въпреки огромния ѝ опит, безразсъдността и изтънчеността ѝ, и тя като всяка друга жена се поддаваше на мъжкия

чар. А Майкъл Причард имаше чар в излишък. Сънливите очи и въздържаното му и лениво държание усилваха още повече сексуалната му привлекателност. Лора го погледна с явно презрение.

— Вие сте актьор?

— Да, мадам. И то един от най-добрите на Юг, поне така се говори за мен. Ако искате, ще ви дам да прочетете изрезките от вестниците. Ще ви дам да видите и препоръките ми.

— Сигурна съм, че Дорийн Фолкнър ще гарантира за вас.

— Обзалагам се, че ще го направи, добре, че ми казахте.

Погледите им се впиха един в друг. Мен все едно, че ме нямаше. Той пак се усмихна и вдигна ръка, за да приглади назад гъстата си коса от челото си. След това погледна ръката си и се намръщи.

— Косата ми още е малко мокра от този дъжд — каза той. — Ще ми дадете ли тази кърпа за минутка?

— Махай се оттук! — сопна се Лора.

— Не е нужно да се дразните, мадам. Няма да ви ухапя, преди да сте ме помолили. Просто се дръжте по-приятелски.

— Вън!

По широките му пълни устни продължи да играе усмивка. Той я погледа още малко. След това въздъхна тъжно и примирено, сложи си пак широкополата шапка и кимна и на двете ни.

— Колко приятен мъж — подхвърлих аз.

— Приятен! Този човек е простак!

— Много е симпатичен. И привлекателен.

— Привлекателен! Та той е голям като мечка. Висок е най-малко метър и осемдесет, а раменете му... широки са като...

— Забелязала си — казах аз. — Той е едър, но е прекрасно сложен. Прилича... на статуята на Херкулес, която видях нарисувана в една книга. Има прекрасна коса. Прилича на слънце, което грее над разлюляно поле с пшеница. А очите му са хубави, ясни и сиви.

Лора си облече бяла памучна фуста с волани.

— Очите му наистина са много хубави — призна тя, — но гледат твърде дръзко. Видя ли го как ме зяпаше?

— Забелязах — казах аз. — Хареса ми гласът му.

— Лесно си представям как играе Портос с това провлечено лениво тексаско произношение.

— Той изпълнява главните роли — напомних ѝ аз. — Несъмнено ще играе д'Артанян.

— А милейди Кармелита несъмнено ще му се сваля. Тя е разгонена като китайски мопс през лятото. За нула време ще си го присвои за себе си.

— Тебе какво те е грижа? — попитах аз.

— Мен? Въобще не ме интересува. Да си го взима.

Усмихнах се. Тя забеляза. Това никак не подобри настроението ѝ.

Лора още беше ядосана, когато тръгнахме по стълбите. Беше облякла хубава синя ленена рокля. Черните ѝ коси се спускаха като водопад надолу. Само си търсеше повод да се заяде с някого. Затова се сопна на Били, когато той ни поздрави във фоайето. Въведе ме в една просторна гостна, която беше пълна с растения в саксии, прашни пурпурни кадифени завеси и голям сив килим. Един възрастен и изискан на вид мъж с посребрена коса седеше в креслото. Голям кафяв пудел лежеше до него. Мъжът четеше внимателно томче на Шекспир. Другият мъж, нисък и набит, в крещящ кариран костюм, стоеше до прозореца, като държеше завесата. Взираше се навъсено в дъжда. И тримата насочиха погледите си към нас, когато влязохме. Среброкосият джентълмен свали книгата си и стана, като се усмихваше любезно.

— Лора, скъпа — изрече той с мелодичен глас, — толкова се радвам да те видя отново. А това сигурно е мис О'Мали, новата актриса, за която ни разказа Джейсън. Аз съм Бартоломю Хендрикс, дете. Приятно ми е, че се запознавам с теб.

— И на мен ми е приятно.

Мъжът в яркия кариран костюм изсумтя недоволно, пусна завесата и дойде да ме поздрави. Имаше сплескано войнствено лице и ми приличаше на булдог.

— Аз съм Джексън — изрече с провлечен глас той. — Движа нещата и съм помощник — импресарио. Джейсън е прав. Вие сте разкошна. Прекалено сте хубава, за да играете наивно момиче. Това изобщо няма да хареса на Кармелита. На вашия фон тя ще изглежда съвсем обикновена. Джейсън каза, че сте играла в Корт тиътър в Ню Орлиънс. Мислех, че знам всички театри в града. Никога не съм чувал за този.

— Той е нов — отвърнах аз.

— Вярно е, че изглеждате страхотно, но можете ли да играете?

— Досега никой не се е оплаквал от мен — признах чистосърдечно.

— Ще видим — каза той.

Джексън не ме уплаши ни най-малко. Беше ми съвсем ясен. Заподозрях, че се държи грубо и раздражено, само и само да се предпази от другите. Имах странното чувство, че ще станем приятели и му се усмигнах.

— Да не забравяме Теодор — каза Бартоломю Хендрикс. — Кажете здрасти на мис О'Мали, Теодор.

Теодор размаха опашка и изляя два пъти, единия път силно, другия път слабо. Помислих си, че наистина прозвуча като кучешки поздрав. След това скочи от канапето, клекна пред мен и вдигна едната си добре подстригана кафява лапа. Разтърсих я тържествено. Лора попита нехайно къде е новият изпълнител на главни роли.

— Още не е слязъл — каза Бартоломю. — Той е страшно интелигентен. Обсъждахме „Макбет“ преди малко. Знае я наизуст. Май е чел много Шекспир, докато е бил по равнините.

— Изненадвам се, че изобщо знае да чете — изрече кисело Лора.

— Много е добър, Лора. Виждал съм го, когато играеше в трупата на Брадшоу. Бяха поставили „Тя се унижава, за да постигне целта си“, и той играеше Марлоу. Сценичното му присъствие е удивително, а техниката му на игра — забележителна. Искрено се зарадвах, когато Джейсън каза, че той ще стане член на нашата малка трупа. Имаме късмет, че е при нас.

— Гладна съм — заяви Лора. — Да идем в трапезарията.

Последвах я във фойето. Бартоломю, Джексън и Теодор тръгнаха след нас. Джейсън Донован вече беше слязъл. Беше сресал косата си и се беше преоблякъл в сиви панталони и редингот с черна копринена жилетка. Щеше да изглежда почти почтен, ако не си беше сложил тъмночервено шалче. Придружаваше го една ниска и изключително дебела жена с интелигентни кафяви очи и жълти къдри. Роклята, която покриваше огромните и телеса, беше ленена и лимоненозелена. Беше толкова голяма, че приличаше на палатка. Като ме видя да стоя до Лора, възкликна от удоволствие.

— Колко си прелестна! Самото изящество! Какъв чудесен цвят на лицето! Какво прекрасно тяло! С какво удоволствие ще я обличам.

Нали забелязваш, Джейсън, че никоя от дрехите на Мейзи няма да ѝ стане, а и онези цветове няма да ѝ отиват. Ще трябва да почнем отначало и да намерим нови модели и нови материали, а разполагаме само с три седмици. Обожавам такива предизвикателства!

— Мили Боже — простена Джейсън. — Колко ли ще ни струва?

— Много — обяви тя, докато вървеше към мен. — Аз съм Дулси, сладкишче. Джейсън ми каза, че ти си новата актриса. Но не предполагах, че си такава наслада за окото. Ти и аз трябва да се срещнем след обяда, за да обсъдим сценичните ти костюми. Ще трябва да ти взема и мерките. Представям си те в розово за Кора, много бледо розово, един пласт тюл над атлаза, може би бродиран с нежни бели цветя. А за Евелина...

— По-късно, Дулси! — отсече Джейсън.

Дулси ме прегърна сърдечно и ми каза, че ѝ е много приятно, че ще бъда в тяхната трупа. Слисах се от буйния изблик на чувствата ѝ и ѝ благодарих. В този миг Били Бартън влетя във фоайето. Русата му коса се вееше, кафявите му очи искряха разярено, а лицето му беше побеляло от гняв. Вдигна единия си юмрук във въздуха и почна да го размахва.

— Знаете ли какво е направила оная проклета жена? Прегорила е зелето! А говеждото е толкова жилаво, че дори Теодор няма да го докосне. Знаете ли какво е решила да ни сервира за обяд? Свински бут! Свинският бут от снощи!

— И дума да не става — обяви Оли, която слизаше по стълбите под ръка с Майкъл Причард. — Този бут беше толкова солен, че едва не умрях от разстройство. Трябва да направиш нещо, Джейсън. Имам чувствителен стомах, както добре знаеш, и отказвам да ям пак от този бут.

— И Теодор няма да го яде — добави Бартоломю. — Той по принцип не обича бут, особено пък този на Бърди.

— Здравсти — каза Майкъл Причард и се промъкна напред към Лора.

— Върви по дяволите — отвърна му тя.

Предната врата внезапно се отвори широко. Една внушителна жена в съвсем мокра рокля от сив атлаз и дълги ръкавици нахлу вбесено във фоайето. Следваше я файтонджия, който държеше голям черен чадър над главата ѝ. Върху лъскавата ѝ руса коса беше килната

много голяма сива шапка с увиснали от дъжда розови щраусови пера. Изгледа вбесено всички ни. След това прехвърли вниманието си върху Джейсън Донован. Той пребледня. Реших, че това трябва да е Кармелита Хъринг. Нямахме коя друга да е.

— Кучи сине! — извика тя с креслив глас. — Защо не дойде да посрещнеш влака?

— Мислех... Господи, Кармелита, изобщо не съм си представял, че ще се появиш преди четири и половина.

— Това беше първоначалният ми план. Писах ти, че ще хвана един по-ранен влак, който пристига в единадесет и половина. Така. Пристигам на гарата и няма кой да ме посрещне и ми се налага сама да си търся кола в проливния дъжд, и тези негодници ми загубиха една от чантите и...

— Кажи на този човек да затвори чадъра си, Кармелита — посъветва я Бартоломю. — Знаеш, че е на лошо да има отворен чадър...

— Върви по дяволите! — извика тя. — Дойде ми до гуша, Джейсън! Аз съм артистка и към мен трябва да се отнасят както подобава! Не стига, че се налага да отсядам в тази отвратителна дупка, защото се стискаш и не искаш да ни настаниш на по-прилично място, но ако очакваш да... — тя направи пауза, кипейки от гняв. Изглеждаше така, сякаш е решила да извърши някакво особено страховито убийство. — Няма да търпя това! — изпищя тя. — Разбра ли ме? Няма да търпя това!

Теодор почна да лае. Оли погледна нагоре. Берта се появи с тропот и обяви, че обядът е сервиран. Лора улови погледа ми.

— Добре дошла в театъра, скъпа — каза тя.

Бях се вцепенила от ужас. Знаех си, че няма да преживея това. Предчувствах, че ще се разболея тежко. Когато изляза на сцената, няма да успея да си спомня и една реплика. Ще изглеждам като абсолютна идиотка и ще изложа цялата трупа. Ще постъпя много по-добре, ако се измъкна незабелязано от театъра още сега. Не ми беше приятно, че ще ги поставя в неудобно положение, особено, откакто всички, освен Джейсън и Кармелита се държаха толкова мило към мен. Благодарение на тях се чувствах значима, член на едно семейство. Джейсън всъщност не беше неучтив, а само сприхав и рязък, а Кармелита се държеше лошо с всички. Оли и Лора се занимаваха с мен, докато станах готова да изляза на сцената. В действителност не се представих лошо на репетициите на трупата. Били и Барт винаги бяха готови да ми се притекат на помощ. Помагаха ми, даваха ми съвети и ми показаха някои трикове, които трябваше да подобрят изпълнението ми. Майкъл беше чудесен. Държеше се като закачлив любящ по-голям брат. Постоянно ме окуражаваше. Всичките бяха посветени в моята тайна и смятаха, че ще падне голям майтап, ако успеят да измамат Джейсън.

Бяхме напуснали Мемфис преди три дена и пристигнахме в това малко градче в Алабама. Вече забравих името му от объркване. Вчера репетирахме на сцената на разнебитения прашен театър. Именно тогава усетих, че ме обзема ужас. Джейсън беше побеснял, тъй като постановчиците не пристигнаха навреме, декорите още не бяха готови, а един от платнените проспекти беше пострадал по време на пренасянето. Цареше пълен хаос. Непрекъснато избухваха разпавии. Нервите на всички бяха опънати до крайност. Кармелита изпадаше в истерия. Лора и Майкъл си крещяха. Съумяхме някак да подготвим всичко. Късно снощи роклята беше окончателно готова. Ето че сега — хвърлих поглед на часовника — в четири и половина ме очакваха да изляза на сцената като Кора и да отблъсна ухажването на порочния Хю Нортклиф, а аз просто не можех да го направя.

Пиесата вече бе започнала. Докато седях в тясната и мръсна гримьорна и гледах вцепенена отражението си в огледалото, Майкъл в

ролята на овдовелия лорд Родърик ухажваше Кармелита, която беше бедната, но знатна Анджела Хемптън и ѝ казваше, че нейната мила млада дъщеря Кора ще напусне манастира и ще се върне навреме за годежния бал. И двамата не знаеха, че Били — порочният Хю Нортклиф, беше замислил заедно с Лора — фаталната жена Лорена, да отвлече Кора през нощта след бала и да я държи в плен, докато лорд Родърик не му даде безценните рубини Манърс-Крофт, които някога бяха принадлежали на добрата кралица Бес. Слава Богу, нямаше да се появя на сцената през първото действие. Зачудих се какво ще правят, когато завесата се вдигне в началото на второто действие и хубавата девица Кора не влезе в преддверието, където се крие Хю. По това време Кора вече ще върви към хотела, за да си стегне багажа и за да хукне към гарата толкова бързо, колкото я държат краката.

Вратата на гримьорната се отвори. Влезе Лора. Изглеждаше много екзотична в роклята си от тъмнокафяво кадифе и в сините си пера от чапла. Лицето ѝ беше покрито с тежък грим. Сенките за очи, следите от черния молив за очи и тъмното червило за устни ѝ придаваха вида на порочна сладострастница, което съответстваше на образа на заговорничката Лорена.

— Мили Боже, мила! — възкликна тя. — Първото действие вече почти е свършило, а ти още не си си облякла балната рокля.

— Няма да я облека — уведомих я аз. — Няма да изляза тази вечер на сцената. Болна съм. Всеки момент ще повърна. Забравих всички реплики. Отивам си. Напускам трупата. Напускам и града. Ако имам късмет, ще получа онази работа в Сент Луис.

Лора изобщо не се разтревожи. Тя си оправи перата от чапла на главата и свали фалшивите сапфирени бижута, които украсяваха китките и врата ѝ.

— Глупости — каза тя. — Ще излезеш и ще се представиш чудесно. Справи се отлично на репетициите.

— Бях ужасна. Всички го казаха.

— Само Кармелита го каза, а тя е проклета кучка, уплашена до смърт, че ще ѝ откраднеш аплодисментите. Майкъл каза, че имаш вроден актьорски талант.

— Вие двамата пак ли си говорите?

— Да, макар и рядко. И Оли каза, че си най-добрата ученичка, която тя е имала някога. Просто имаш сценична треска, миличка.

Всички сме така. Както знаеш, и аз играх Кора, когато дойдох в трупата, а ти си много по-добра от мен. Трудно ми е да повярвам, че някога съм изпълнявала ролята на наивка — добави тя тъжно.

— Не... мога да се справя, Лора.

— Разбира се, че ще се справиш. Дай да ти помогна да се облечеш.

Изправих се като някакво зомби. Лора свали изисканата бална рокля, която Дулси беше ушила за Кора. Тя беше от светлорозов атлаз, покрита с един слой светлорозов тюл, който беше извезан с нежни бели и сребристи цветя. Облякох я и пъхнах ръцете си в бухналите ръкави. Лора я закопча отзад. Корсажът още не ми ставаше съвсем.

— Ако Кора е толкова мила девица, защо ѝ е да носи рокля с толкова голямо деколте?

— Заради зрителите, които си плащат, мила. Хайде, дай да ти направя прическата. Седни и ми дай фибите. Виж какво, Дана, вече трябваше да си направила това. Ако Джейсън разбере, че не си готова, ще полудее от гняв.

— Така или иначе ще побеснее, когато му съсия проклетата пиеса.

— Тя наистина не струва, и аз така мисля, но селяндурите харесват бурните мелодрами. Така. Готово. Чакай само да закрепя това клонче с бели цветя над слепоочието ти.

— Какъв... какъв е този страшен шум?

— Публиката, мила, аплодират края на първо действие. Направо обожават този момент. Кармелита е толкова величествена и толкова се превзема, че ти се иска да я ритнеш отзад, но те я харесват именно такава. Майкъл беше добър, неприятно ми е да го призная, мила, но той наистина е добър. Действително го бива да играе. Аз бях чудесна, разбира се. Сигурно си ги чула как освиркваха Били.

— Толкова лошо ли игра?

— Толкова добре игра. Селяндурите винаги свиркат. Той е в прекрасна форма тази вечер.

Лора направи крачка назад и ме погледна с възхищение.

— Сложи си малко руж — посъветва ме Лора. — Не ти трябва друга украса. Тъмнорозов.

Сложих си. Струваше ми се, че съм умряла. Няма да ме пусне да си отида. Погледнах я със стоическо примирение.

— Ще се справиш, веднъж само да почнеш да играеш.

— Сигурно — казах аз.

Излязохме от гримьорната и тръгнахме по тесния пращен коридор към страничното крило на сградата. Още бях вцепенена от ужас. Помислих си, че Мария Антоанета сигурно се е чувствала така, докато е вървяла към гилотината. Пространството зад сцената беше слабо осветено. Завесата беше спусната. Няколко мускулести сценични работници работеха пъргаво на сцената. Местеха сръчно декорите и вдигаха нагоре нов проспект, който изобразяваше преддверието в замъка на лорд Родърик. Джексън ги надзираваше, стиснал цигара между зъбите си. Джейсън Донован беше в едно от крилата и разговаряше тихо с главната ни актриса. Никой от тях не ни обърна внимание.

Кармелита беше висока и много внушителна, само че не беше особено смела. Имаше много лъскава светлоруса коса и сини очи, покрити от тежки клепачи. Устата ѝ беше малка и капризна. Високите ѝ скули, правият нос и кадифената ѝ гладка кожа я правеха да изглежда твърде хубава. Родената в Бълокси, Мисисипи, тридесет и седем годишна актриса се държеше надменно и презрително като английска херцогиня. Държеше се настрана от всички други в трупата. Никой не я харесваше, но, както призна неохотно Лора, тя беше нашата атракция. Сега носеше рокля от светъл златист атлаз, около врата ѝ имаше огърлица от фалшиви перли, а прическата ѝ беше разкошна. Уверяваше недвусмислено Джейсън, че няма да търпи каквото или който и да е. След това мина горделиво покрай нас по сцената. Нейната гримьорна беше единствената що-годе прилична. Джейсън изглеждаше така, сякаш му иде да извади пистолет и да я застреля.

— Проблеми ли има? — попита приветливо Лора, когато той се присъедини към нас.

— Иска завеси и килим в гримьорната си. Казах ѝ, че ще бъдем тук само четири дена и това е невъзможно. А тя ми отвърна, че няма да излезе утре на сцената, ако не ѝ ги намеря.

— И откъде ще намериш завеси и килим, скъпи?

— Джексън ще се погрижи за това. Той винаги успява да измисли нещо.

Джейсън не ѝ обърна внимание. Оглеждаше ме изпитателно. Търсеше някакви дефекти. Испитах същото негодувание към него,

което почувствах и при първата ни среща. Този мъж не ме харесваше и ме третираше като парий, чието присъствие е принуден да търпи. Не ми беше казал и една добра дума през цялото време досега. Впрочем не беше особено учтив и с другите. Извитите черни вежди надвисваха над напрегнатите му критични сиво-зелени очи. Устата му се беше извила презрително в едното ъгълче. Свърши с огледа си и въздъхна отчаяно.

— Изглеждаш ми уплашена до смърт — изрече той рязко.

— Така е — казах аз.

— Актриса с твоя огромен опит би трябвало да е свикнала с такива първи за сезона представления. — В гърления му глас се долавяше несъмнена нотка на сарказъм. — Не се бой, няма да те пребият с камъни. Дори и да оплескаш всичко, ще сметнат, че не са си хвърлили парите напразно, щом са те видели.

— Не възнамерявам да оплесквам всичко — отвърнах студено.

— Добре. Защото иначе аз ще те пребия с камъни.

След това се отдалечи и ме остави. Бях разярена. Идеше ми да измъкна отнякъде пистолет и да го застрелям. Добре, че Майкъл беше заключил на сигурно място своя револвер. Лора забеляза гнева ми и се усмихна.

— Не му се връзвай, миличка. В действителност той ти направи съвсем нелош комплимент.

— Това комплимент ли беше?

— Те ще сметнат, че не са си дали парите напразно дори ако не правиш нищо друго, освен да стоиш отпред на светлината на рампата. Той знае това. Признава го. Дори ако не те бива да играеш, пак ще бъдеш придобивка за трупата.

— Ако ще правя нещо, искам да е както трябва.

— Така ще стане, мила. Само недей забравя това, на което те научи Оли.

— Моето име ли чух? — попита Оли, която дойде при нас. — Изглеждаш върховно, сладурче.

— Чувствам се ужасно.

— Съвсем естествено — заяви ми тя с отривистия си глас. — Бих се разтревожила, ако не беше неспокойна. Справи се чудесно снощи на генералната репетиция, само дето се държа прекалено

скромно. Накарай ги да те забележат, сладурче. Присъствие! Това е ключът.

— Присъствие — повторих аз.

— Спомни си, че трябва да говориш съвсем естествено, но достатъчно високо, така че да те чуят и на последния ред на балкона. Изстреляй гласа си. Очаровай ги, сладурче. Накарай ги да се влюбят в теб.

Джексън и Били също ми пожелаха успех. И двамата ме увериха, че изглеждам страхотно.

Публиката утихна. Джексън ни кимна леко. Един от сценичните работници отиде при дългите въжета и се подготви да вдигне завесата. Замръзнах на място. Лора ме стисна за ръката. Стана тя каквато стана, казах си аз. Не си спомнях и една реплика. Не можех да помръдна. Никога няма да помръдна. Завесата се вдигна бавно със скърцане. Полукръгът на сцената се появи пред мен. Светлините на рампата светнаха ярко. Разкриха пред погледа на зрителите проспекта, огромните колони и Били, който се беше свил зад една от тях. Лора пусна ръката ми.

— Успех, миличка — прошепна тя.

Не бях в състояние да помръдна. Тя ме блъсна леко. Излязох на сцената. Усетих блясъка на светлините. Пълният мрак зад тях беше изпълнен с малки неясни луни. Това бяха лицата на зрителите. Спрях. Ще припадна. Усещах силата на стотиците погледи, насочени върху мен. Чувах шепота им. Времето като че ли беше спряло. „Не бива да ги разочароваш, казах си аз. Не бива. Ти не си Дана. Ти си Кора, ти си скромна девица и се намираш в преддверието на замъка на баща ти. Размърдай се. Ти си Кора.“ Сърцето ми биеше лудо, но минах бавно покрай първата колона. Бях скромна и невинна, току-що се бях върнала от манастира. Били излезе иззад втората колона. Дългата му пелерина се вееше. Успях да си придам изненадан вид.

— Кой... кой сте вие? — попитах аз.

Изстреляй гласа си. Накарай ги да те забележат.

— Да не сте някой от приятелите на баща ми? — попита Кора.

Гласът ѝ беше малко странен, но се чуваше и на последния ред на балкона. Присъствие. Присъствие. Внезапно се преобразих, без самата да разбирам как. Усетих, че става някакво чудо. Бях Кора.

Страхът изчезна. Появи се увереност в мен. Били поглади намазания си с восък черен мустак и се изкикоти самодоволно.

— Не бих казал, че съм точно такъв, красавице — избоботи той.

Кора направи крачка назад. Тя се обезпокои малко от държанието му. Беше невинна като агне и не по-малко наивна, но усети, че има нещо зло в този мъж и потрепери леко. Хю се приближи, като поглади пак мустака си. Публиката издюдюка.

— Аз... ще ида при другите — изрече Кора разтреперано.

— Не още, моя малка красавице. Трябва да обсъдим това-онова с теб.

Представи ми се и каза какво е решил да прави. Заявих му, че е полудял и никога няма да се измъкне от тази история. Бях забравила напълно за Дана и бях Кора. Усещах какво чувства тя и реагирах като нея. Били сграбчи китката ми. Той беше злият Хю. Извиках и се опитах да се измъкна. В този миг дрехата се плъзна и се смъкна надолу. Лявата ми гърда се оголи изведнъж. Беше закръглена и твърда. Светлината я окъпа с лъчите си. Зърното изпъкна като малка розова пъпка. Чух, че зрителите ахнаха. Били пребледня под грима си. Помислих си, че той ще припадне. Чуха се още ахкания и сподавен смях. Някъде от дъното някой изсвири шумно. Погледнах публиката, поклатих глава и спокойно прибрах гърдата си в корсажа. Тишина. След това в театъра отекнаха оглушителни аплодисменти.

— Твои са, кукло — прошепна Били. — Оттук нататък ще са готови да направят всичко за теб.

Аплодисментите най-сетне утихнаха. Кора продължи да се бори, но Хю я надви. Тя му се замоли. На сцената изникна Бартоломю в ролята на иконома на лорд Родърик. Той извика: „Пусни я, мерзавце!“ Хю блъсна настрана Кора и нанесе мощен удар по лицето на иконома. Икономът се олюля и едва не падна, но се оправя и сам нанесе удар. Кора се облегна на една от колоните, като дишаше тежко, докато двамата мъже се биеха. Публиката като че ли се интересуваше повече от нейното дишане, отколкото от боя. Икономът беше победен най-накрая от един нечестен удар. Кора изпищя и се опита да избяга. Хю я сграбчи, удари я с длан по лицето и я извлече от сцената.

— Добро представление! — прошепна Майкъл и се усмихна широко.

Той стоеше отстрани заедно с Лора, Джексън, Джейсън, Кармелита и ужасената Дулси. Целуна ме бързо по бузата. След това излезе бързо на сцената, за да открие падналия иконом и да вдигне тревога. Кармелита ме гледаше разярено. Понечи да каже нещо, но Джейсън я предупреди с поглед да не го прави. Кипеше от гняв и изправи гръб възмутено. След това излезе величествено на сцената, за да попита своя годеник на какво се дължи този шум. Джейсън ме изгледа продължително и замислено, но не коментира. Били въздъхна облекчено, а след това ме прегърна толкова силно, че се уплаших да не ми счупи ребрата. Дулси и Лора ме отведоха в гримьорната. Дулси кудкудякаше и се суетеше като кокошка. Каза ми, че е трябвало да направи поне още три басти в корсажа.

Свалих балната си рокля и останах по фуста, докато Дулси правеше необходимите басти, а Лора се преобличаше за следващата сцена. Усетих необичайно чувство за триумф. Бях успяла. Бях станала Кора. Случи се инцидент, но реагирах както трябва. Всъщност се бях справила възхитително. Публиката не ми обърна гръб, а застана на моя страна. Почувствах, че тяхното одобрение се излива върху мен под светлините на рампата заедно с оглушителните аплодисменти. Мога да се справя с това. Умея да играя. Оли влетя стремително, за да ме поздрави. Каза, че Кармелита е бясна и се е заклела да ми го върне. Дулси ми помогна да си облека отново балната рокля. Оли хукна към страничното крило за следващата сцена.

— Интересно как Кармелита мисли да си го върне? — попитах аз.

— В последното действие — каза Лора, — е последната сцена, когато теб те спасяват. Ти и Анджеела се намирате в преддверието. Произнасяш малка реч, в която ѝ казваш всичките причини, поради които си решила да се върнеш в манастира. Тя е решила да те засенчи, като привлече вниманието към себе си, скъпа. Ще опита всички възможни трикове.

— Така ли?

— Ще направи всичко възможно, за да обърка публиката. Зрителите ще гледат нея и няма да чуят и една дума от речта ти.

— Ще видим — изрекох мрачно.

Публиката аплодира шумно, когато завесата се вдигна в началото на трето действие и зрителите ме видяха, че кърша ръце и крача

напред-назад, пленена от Хю Нортклиф в Лондон. Дюдюкаха и засвиркаха, когато влезе Хю с поднос с храна, която не приех. Хю поглади мустака си и ме погледна похотливо. Замолих го да ме пусне. Той се засмя и ме загледа още по-похотливо. Разказах му за манастира и за моя живот там. Казах му, че у всеки човек има нещо добро. Трябва да се откаже от злото и не бива да върши това. Той се засмя, хвърли се върху мен и каза, че светът е порочен и по-добре да спра да бърборя и да му се отдам. Заудрях го по гърдите с юмруци. Той ме отнесе при самотното легло, хвърли ме на земята и се метна върху мен. Вратата на сутерена се отвори с трясък. Вътре влетя лорд Родърик с пистолет в ръка. Хю се опита да го изтръгне от него и той гръмна. Хю рухна на земята. Пелерината му се развя драматично. Лорд Родърик ме притисна към гърдите си. Заплаках. Той ме изведе навън.

— Фантастично, сладурче — каза Майкъл. — И то истински сълзи. Естествена си. Знаех си, че ще се справиш.

— Пиесата още не е свършила — казах сухо, като си спомних за Кармелита.

На сцената порочният Хю се гърчеше на пода. Вероломната Лорена също умря твърде драматично. Сценичните работници бързо подреждаха сцената за новото действие.

— Вероломна кучко! — прошепна тя. — Видях какво извърши. Направи го нарочно! Никое кръглолико малко парвеню няма да ми открадне аплодисментите, уверявам те. Ще те унищожа.

— Нима?

— Само гледай!

Завесата се вдигна. Оли и Бартоломю излязоха бавно на сцената. Икономът каза на майката на лорд Родърик, че мерзавецът и неговата любовница са загинали. Рубините са намерени, а Кора се е завърнала благополучно. Изпаднала е в шок, но нищо ѝ няма. Майката на лорд Родърик подсмръкна от ароматните си соли и каза: „Слава Богу“. Добави, че според нея сватбата ще стане този следобед и е длъжна да каже на всички да действат по-бързо. Кармелита и аз излязохме на сцената. Ръката ѝ ме обгръщаше. Тя беше много величествена, но ме потискаше и обезсърчаваше. Усмиваше се самоуверено. Баба ми стисна ръцете ми и ми каза, че трябва да забравя този ужасен кошмар и да продължа да живея нормално. Кимнах. Тя ме целуна по бузата и

после излезе заедно с иконома. Анджела ме пусна и застана с лице срещу мен.

— Нали знаеш, че тя е права — каза тя. — Трябва да забравиш този ужас.

— Аз... никога няма да успея да го забравя. Животът... животът извън манастира е порочен и...

Продължих речта си. Кармелита слушаше внимателно. Местеше се постепенно на сцената, така че да ме принуди да се обърна с гръб към публиката, ако продължа да ѝ говоря лице в лице. Не се обърнах. Спрях. Оставих я да стои в дъното на сцената и млъкнах. Тишина. Докоснах клончето с бели цветя, закачено в косата ми и се загледах умислено напред. Мислех си за манастира и за радостта от самотата. Кармелита приличаше на абсолютна глупачка.

— Ти... май имаше да казваш нещо? — попита тя.

— Когато си готова да слушаш, скъпа Анджела.

Тя се върна и застана пред мен. Продължих речта си. Тя задърпа панделките на роклята си. Почна да приглажда полата си. Твърде успешно успя да привлече вниманието на публиката към себе си. Гледаха нея, вместо да гледат мен. По устните ѝ играеше доволна усмивка, докато произнасях последните думи от речта си. „Много добре, кучко, помислих си аз. И други знаят как да играят нечестно.“ Държах се привидно напълно спокойно, но бушувах отвътре.

— Може би си права, дете — заяви Кармелита и започна своята реч. — Аз самата страдах много повече, отколкото е възможно да си представиш и...

Отидох до една от колоните и се облегнах на нея. Извих леко гърба си. Гърдите ми се повдигнаха и корсажът ми се плъзна надолу. Възкликнах от изненада и се заех да си оправям корсажа. Оправях го, мъчейки се да го вдигна и да си прибера гърдите. Нямах и един човек в театъра, който да слуша какво приказва Кармелита. Тя свърши речта си с пламнали от гняв бузи. На сцената влезе лорд Родърик във великолепия си кадифен смокинг. Уведомих го за решението ми да се върна в манастира. Той ме хвана за ръцете. Погледна ме в очите. Притисна ме към себе си.

— Ах, ти, малка хитрушо — прошепна той. — Къде ги научи тези номера? Кармелита ще избухне в мига, в който пуснат завесата.

— Да прави каквото ще — прошепнах в отговор.

Щом завесата падна, Кармелита се изтръгна от него. Бузите ѝ бяха яркорозови. Сините и очи блестяха заплашително. Майкъл я възпря.

— Завесата се вдига — напомни ѝ той.

Били, Лора, Оли и Бартоломю дойдоха при нас на сцената. Подредихме се в редица. Завесата се вдигна. Аплодисментите се усилиха. Всеки от нас пристъпи напред, за да получи индивидуално признание — първо Бартоломю, а след това Оли, Лора и Били. Когато пристъпих напред, аплодисментите станаха направо оглушителни. Поклоних се, като внимавах да не стане нещо с деколтето. Аплодисментите гръмнаха още повече. Театърът като че ли се разтресе от тях. Чува се няколко одобрителни вика и едно-две освирквания. Върнах се в редицата. Лицето на Кармелита беше побеляло. Майкъл отиде да се поклони, а след това примадоната излезе величествено на светлината на рампата и направи царствен реверанс. Аплодисментите бяха умерени. Тя кимна. Почака за още. Хората почнаха да се разотиват. Кармелита дойде при другите и завесата се спусна.

— Ах, ти, кучко! — изпищя тя.

— Запази самообладание... — почна Оли.

— Пусни ме при нея!

Тя се хвърли към мен. Били и Майкъл се опитаха да я задържат, но Кармелита ги избута настрана. Сините ѝ очи бяха пламнали от гняв. Стоях напълно спокойно пред тази демонстрация на яростта ѝ. Усетих, че е побойничка, а аз знаех всичко за побойниците. Бях ги изучила добре какво представляват в блатата. Ако им позволиш веднъж да те уплашат и да надделеят над теб, никога няма да те оставят на мира. Единственият начин да се справиш с тях е със сила.

— Никой няма право да засенчва на сцената Кармелита Хъринг! Чу ли ме? Никой! Проклета малка уличница! Дойде от никъде и се опитваш да ми отнемеш моето, мъчиш се да ми откраднеш пиесата и аплодисментите, няма да се измъкнеш безнаказано! Изобщо не те бива да играеш, селяндурко! И гърдите, които толкова обичаш да показваш, няма да те направят звезда! Не знам защо те е наел Джейсън, но от този момент с теб е свършено в тази трупа!

Тя замахна и ме удари с всички сили по лицето. Оли и Лора изпищяха. Майкъл извика. Запазих спокойствие, въпреки че бузата ми пламтеше. Кармелита се усмихна самодоволно. Джейсън и Джексън се

втурнаха към нас. Свих дясната си ръка в юмрук и го забих с всички сили в стомаха ѝ. Изкарах ѝ дъха. Тя изсумтя. Очите ѝ се отвориха широко и се преви напред. В този миг я ударих по лицето и я проснах на пода. Тя падна по гръб. Полите ѝ се разбъркаха, а прическата ѝ се развали. Очите ѝ се изцъклиха. Сложих ръце на хълбоците си и я погледнах надменно и презрително.

— Не ми прави такива номера, сестро — извиках аз, а Бартоломю едва не припадна от изненада. — Може и да командваш другите, но не ти стигат силите, за да се справиш с мен. Ти си само една застаряла празноглава мърла. Ако си цениш кожата, ще стоиш подалеч от мен. Следващия път, когато ми погодиш такъв номер, не само че ще отвлека вниманието от теб, но и ще ти изскубя косата!

— Браво! — извика Били.

Лора, Оли и Майкъл почнаха да аплодират. Бартоломю още не се беше съвзел. Джексън ме гледаше възхитено с лицето си на булдог. Лицето на Джейсън беше съвсем безизразно. Той протегна ръка на Кармелита и я изправи на крака. Тя беше зашеметена. Зарида истерично. Джейсън я изведе от сцената към нейната гримборна. Всички ме гледаха.

— Добре ли си, Дана? — попита Лора.

— Добре съм — отвърнах аз. — Предполагам, че сега ще ме уволни.

— О, не, няма — увери ме Джексън.

— А на бас, че няма — възкликна Били. — Само да намекне за нещо такова и всички ще въстанем.

— Така е — обяви Оли. — Онази ужасна жена си го заслужаваше отдавна. Беше страхотна, сладурче. Много се съмнявам, че ще се заяжда още с тебе.

Всички сценични работници ме аплодираха шумно, докато минавахме покрай тях. Спечелих тяхното одобрение и лоялност, като сразих омразната на всички главна дама. Не се чувствах особено възторжено. Вместо това ме досрамя, че добрите ми обноси изчезнаха толкова бързо, и пак се превърнах в Малкия рис от блатата.

Джейсън беше наел трапезарията на хотела за вечерта и беше замислил да устрои разточително тържество за трупата. „Разточително според Джейсън“, отбеляза сухо Лора. Всички го очаквахме с нетърпение. И аз нямах търпение то да почне час по-скоро, но сега,

след тези събития, бях загубила от ентузиазма си. Докато се преобличахме, казах на Лора, че ще се кача право в стаята си и няма да присъствам на тържеството.

— Не бива да отсъстваш от празненството, скъпа. Ти си героинята на вечерта.

— Наистина... нямам настроение — казах аз.

— Глупости. Кармелита няма да дойде. Съмнявам се, че ще си покаже носа преди започването на представлението утре вечер. Вероятно ще изтъква навсякъде колко е насинена.

— Не това е причината. Ами... просто ме е срам — признах си аз. — Обикновено не говоря така и рядко размахвам юмруци. Всички... те сигурно си мислят, че аз...

— Те те смятат за прекрасна — увери ме тя. Усмихна се, хвана ме за ръката и я стисна. — Такъв е театърът, скъпа. Бурните страсти тук са всекидневие. Всички те харесаха от самото начало, но тази вечер ти доказа, че си една от нас. Ще празнуваме на това тържество.

— Не се чувствам особено празнично.

— Глупости. Ще дойдеш да пийнеш малко шампанско, евтино шампанско, ако познавам изобщо Джейсън, и ще се почувстваш по-добре. Изглеждаш чудесно в тюркоазно, мила. Поредното творение на Корин ли е?

Кимнах и си оправих голямото деколте.

— Ще заслепиш всички с тази рокля. Готова ли си?

— Предполагам. Действително предпочитам да пропусна тържеството и да си ида направо в стаята.

— В никакъв случай, мила. Хайде да вървим, че ще закъснеем.

Разнебитеният просторен хотел се намираше в края на града. Щом влязохме в трапезарията, всички ме наобиколиха. Оли ме прегърна сърдечно. Били ми пъкна в ръката чаша шампанско. Бартоломю ми махна с ръка от масата, където седеше с Теодор. Теодор си имаше столче и лочеше със задоволство от собствената си чашка.

— Права си, сладурче — каза Оли на Лора. — Шампанското е евтино, но все пак е искрящо и има мехурчета.

Каза ми, че съм надминала и най-смелите ѝ надежди. Била съм направо възхитителна, а сценичното ми присъствие било поразително. Увери ме, че съм доминирала над всички на сцената. Несъмнено съм

била артистка по рождение. Прегърна ме още веднъж. Явно вече се намираще под въздействието на шампанското.

Стаята вече беше препълнена. Всички сценични работници бяха тук. Някои от тях бяха придружени от местни момичета. Трите красавици на Били се суетяха около него и явно смятаха, че е страхотно, че се намират в толкова разпуснатата компания. Дулси стоеше до масата при бюфета и се тъпчеше със стриди. Нашият водещ актьор седеше до нея и изглеждаше недодялан в износените си дрехи. Поздрави ме най-сърдечно.

Майкъл Причард вече действително ми беше като брат. Чувствах се в пълна безопасност, когато бях с него. Безгрижният му чар, непринудените обноски и ленивият му провлечен глас го сприятелиха веднага с всички в трупата. Неотразимата му мъжественост и грубоватата, но безопасна красота събудиха буря от страсти в сърцата на две от жените. Кармелита веднага беше направила опит да се сближи с него, но той ѝ беше отказал вежливо. Лора още се преструваше, че го смята за нецивилизован тъпак, но подозирах, че омеква. Майкъл беше решил да я спечели.

— Я да си вземем малко храна, преди Дулси да е изяла всичко — каза той. — Обичаш ли стриди?

— Да.

— Между другото, много ме впечатлиха твоите два удара на сцената. Нямахме да имам нищо против, ако ти беше на моя страна, когато се биеш с команчите. Къде се научи да се биеш така?

— Отраснах с войнствени и свирепи съседи — отвърнах безгрижно. — Наистина ли си се бил с команчите?

— Доста пъти. Предпочитам да се изправя срещу цяла банда от тях, отколкото срещу нашата Кармелита, когато е разярена. Страхотна беше, захарче. Самият аз бих я проснал на земята, ако не бях такъв джентълмен.

Бартоломю стана и се поклони елегантно. След това ме прегърна и ми заяви, че съм ги накарала да се гордеят с мен. Теодор изляя и размаха опашка. Към нас се присъедини Оли, която размахваше нова чаша шампанско. Дойде и Били, следван от трите си хихикащи обожателки. Лора седна до мен, без да обръща внимание на Майкъл, който се облягаше на стола ми. Намръщеният Джексън се приближи бавно и се оплака, че тази забава ще струва един куп пари. После ме

погледна, приглади реверите на жакета си, който беше на жълти и кафяви квадратчета и се намръщи още повече. Дулси, която държеше препълнена чиния в ръка, го смуща приятелски с лакът.

— Горے главата, Джексън. Имаме голям успех. Те харесаха костюмите.

— Те харесаха нашата наивка — изрече с провлечен глас той. — Никога не съм чувал такива аплодисменти. За миг си помислих, че сградата няма да издържи и ще рухне.

Били сграбчи една бутилка и напълни весело всяка чаша, която вече не беше пълна. След това вдигна своята. „За Дана!“, извика той. „За Дана!“, отвърнаха като ехо те. Заля ме вълна от въодушевление. Лора стисна ръката ми. Теодор ближеше бузата ми. Майкъл пак ме прегърна през рамо. Бях една от тях. Бяха ме приели. Бях част от семейството. Сълзи блеснаха в очите ми. Почувствах се желана и обичана.

— Благодаря — прошепнах аз.

Шампанското продължи да се разлива в изобилие. Анди, Джо и Франк, трима от сценичните работници, донесоха банджо, акордеон и барабани и засвириха някаква шумна весела музика. Дръпнаха масите към стените, за да направят място за танците. Пийналата, леко залитаща, Оли затанцува полка с Били. Бяха голяма гледка, но Дулси и Бартоломео не им отстъпваха.

Танцувах с всички. Изпих още една чаша шампанско и се усмихнах, когато Майкъл издърпа протестиращата Лора и затанцува с нея. Най-накрая, доста след полунощ, се измъкнах и излязох на верандата. Останах там, за да се насладя на красотата на нощта.

— Защо си толкова тъжна? — попита Джейсън.

Извърнах се. Той стоеше на няколко метра и ме гледаше. Бях потънала в мисли и не чух кога се е приближил. Не отговорих веднага. Той се приближи. Фигурата му беше висока и обгърната от сянка. Цялата беше в сребристо и черно. Слабото му лице като че ли се състоеше само от остри чупки и ъгли. Тъмните му очи ме гледаха втренчено.

— Аз... мислех си за предишни времена — изрекох тихо.

— За Ню Орлиънс ли?

Кимнах. Той продължи да ме гледа. Може би това се дължеше на сребристия полумрак или на обстоятелствата, но ми изглеждаше

различен, много по-спокоен. Не беше нито рязък, нито безразличен.

— Предполагам, че е имало мъж — каза той.

— Имаше мъж — отвърнах му аз.

— Така си и мислех. При толкова хубава жена като теб непременно трябва да има и мъж. Вероятно е разбил сърцето ти.

— Това... това не ви засяга, мистър Донован.

— Така е. Не е моя работа. Ти си много красива, нали знаеш.

Говореше безстрастно с тихия си стържещ глас, който звучеше някак гърлено. Такъв необикновен глас, помислих си аз. Съвсем не беше неприятен. Дъските отдолу изскърцаха, когато Джейсън се приближи още повече. Сетих се, че никога досега не съм разговаряла насаме с него. Откакто пристигнах в Мемфис, почти не ми беше обръщан внимание. Запитах се защо. Бях убедена, че не ме харесва.

— Предполагам, че сега ще ме уволниш.

Той поклати глава.

— Кармелита си го заслужаваше. Крайно време беше някой да я сложи намясто. Бях прекалено снизходителен с нея.

— Как е тя? — попитах студено.

— Когато я оставих, още беснееше и крещеше. Наложил ми се да повикам лекар. Мисля, че спи сега.

— В... в действителност не се държи така обикновено — казах аз. — И не говоря така. Тя...

— Видях всичко, Дана. Не е нужно да се извиняваш. Не съм дошъл да те хокам или да те уволнявам. Ти се представи чудесно. Уроците, които ти преподадоха Оли и Лора, наистина са си стрували усилието.

— Ти... си знаел за тях?

— От самото начало. Винаги съм разсеян в началото на сезона, но не съм сляп. Вече бях разговарял с един приятел от Ню Орлиънс. Той ме увери, че няма никакъв нов театър на име Корт, нито пък се е играла пиеса „Роза за Анджелин“, нито пък е чувал някога за актриса, която да се казва Дана О’Мали.

Усетих, че бузите ми пламват. Значи още отначало е бил наясно коя съм аз. Това обясняваше защо се държи толкова отчуждено и сприхаво. Но защо не ме е уволнил тогава? Поех си дълбоко дъх и го попитах. На устните му се появи крива усмивка.

— Трябваше ми актриса — каза той, — и реших, че едва ли ще играеш по-зле от Мейзи. Освен това да не забравяме за забележителната ти красота. Смятах, че публиката ще ти прости почти всичко само заради удоволствието от това, че те гледа. Обаче не ти е нужно да разчиташ на красотата си. Имаш талант. Ти си най-добрата Кора, която сме имали някога.

— Беше ме страх.

— Преодоля го. Много умело се справи от... ъ-ъ... онзи инцидент. Спечели напълно зрителите. Много хубаво се получи. Ако смятах, че ще ни върви така и занапред, бих повтарял този номер всяка вечер.

— Това е много цинично от ваша страна, мистър Донован. Заявявам ви, че не съм съгласна с този скандален план.

— Както и да е, утре залата ще бъде претъпкана. Целият окръг ще дойде в театъра, като се надява, че това ще се повтори.

— Няма да стане — уверих го аз.

— Но те не знаят това.

Джейсън предложи да идем при другите. Казах му, че предпочитам да се кача в стаята си, а той отвърна, че ще ме придружи.

— Научи ли вече и другите роли? — попита той.

— Изчетох всички пиеси, които ще играем. Научих си репликите. Лора ме нарича бързата ученичка. Не се безпокойте, мистър Донован. Ще се справя както трябва.

— Какво мислиш за тях? Имам предвид пиесите.

— Те са... ами, предполагам, точно това, което желае публиката — казах аз.

— Което означава, че ги смяташ за отвратителни.

— Не... не казах това, мистър Донован, и... от къде на къде моите мисли трябва да имат значение за вас? Та аз не знам нищичко за драмата. Чела съм само Молиер и малко Шекспир и...

— Значи си актриса, която чете книги. Точно това ми трябва. Все пак кажи ми какво си мислиш в действителност за моите пиеси?

— Мисля, че сте много талантлив човек, мистър Донован.

— Джейсън. Шеф съм ти, но нямам нищо против известна фамилиарност. Значи съм много талантлив човек?

— Някои от репликите са много остроумни, а някои от сцените... понякога са много трогателни, но повечето ситуации са... ами, съвсем

скалъпени и доста неестествени. Имам чувството, че можете да напишете истинска пиеса, ако опитате.

— Благодаря! — сопна се той.

— Сега ще ме уволните ли?

— Тъкмо за това си мислех!

Зачудих се защо се получава така, че дългият, леко извит, нос го кара да изглежда още по-привлекателен. Наистина приличаше на пират с буйните си вежди и с широката цепка, която имаше за уста, обаче в него се долавяше и някаква несигурност. Усетих, че въпреки цялото му перчене и позиране, е нараним чисто по детски. Може би именно затова се държеше толкова заядливо — за да защити това, което криеше под бронята си.

Тържеството още продължаваше, макар и доста по-тихо. Тримата музиканти свиреха тих валс. През отворените врати на трапезарията видях, че Лора и Майкъл танцуват заедно. Лора изглеждаше съвсем доволна. Оли спеше в стола си и се беше наклонила доста опасно настрана, а Теодор се беше свил под масата.

— Искаш ли да танцуваш? — попита Джейсън.

— Искам да си ида в стаята.

— Поне пийни малко шампанско с мен.

— Много съм уморена.

— Само ми разваляш удоволствието. Господи, прекрасна си в тази рокля.

Тръгнах към стълбата. Той ме последва и ме хвана пак за лакътя, докато се качвахме по стълбите.

— Съгласен съм с теб — каза той.

— За какво?

— Съгласен съм, че мога да напиша истинска пиеса, ако наистина се опитам. От доста време обмислям една идея. Първоначално мислех, че това ще бъде само поредната мелодрама, но след това забелязах, че темата заслужава по-сериозно отношение.

— Защо не я написа?

— На Юг никога не е имало пиеса за смесените бракове — отвърна той, — а и не си представях Кармелита в ролята на прекрасна кварталонка, която иска да мине за бяла.

Стигнахме горния коридор и се обърнахме. Той пусна лакътя ми. Ръката ми като че ли изтръпна на мястото, където ме стискаха

пръстите му. Чувствах се необичайно възбудена, но и Джейсън Донован беше много интересен и вълнуващ мъж. Стигнахме до вратата на моята стая и спряхме. Той ме погледна в очите. Неговите ме гледаха с интерес и бяха изпълнени с добре познатата ми мъжка страст.

— Радвам се, че най-сетне успяхме да се опознаем — каза той.

— Разговорът ми достави удоволствие.

— Ако... ъ-ъ... ако съм ти се струвал малко студен и сдържан и... ами и малко рязък по-рано, то е, защото винаги съм под напрежение, когато пак тръгвам на път с трупата. Освен това... не бях сигурен какво ще излезе от теб.

— А сега сигурен ли сте?

— Ти си актриса по рождение. Гордея се, че си при нас.

— Благодаря ви, мистър Дон...

— Джейсън.

— Благодаря ви. Надявам се в бъдеще да се представям още по-добре и от тази вечер.

— Ще се представиш. Вече си схванала как стоят нещата.

Не отговорих. Настъпи продължително мълчание. Той като че ли нямаше никакво желание да ме напуска. Струва ми се, че и се колебаеше, сякаш искаше да каже нещо и не можеше да реши как точно да постъпи.

— Ъ-ъ... онзи мъж в Ню Орлиънс — започна той.

— Какво за него?

— Аз... ъ-ъ... бих искал да ти помогна да го забравиш.

Така си и очаквах. Предполагам, че това бе неизбежно. Джейсън Донован беше интересен и привлекателен, но не се различаваше от другите мъже.

— Това е много мило, от ваша страна, уверявам ви — казах аз, — но... мисля, че няма нужда. Чух всичко за вас и жените, мистър Донован, и нямам никакво желание да ставам поредното ви завоевание.

— Проклетата Лора! Тя се е раздрънкала, нали?

— Тя ме осветли по този въпрос.

— Ще я удуша тази кучка!

— Лека нощ, мистър Донован.

— Дана...

Отворих вратата и влязох вътре. Джейсън се стресна, когато му затръшнах вратата под носа. Завъртях ключа и въздъхнах. Ни най-малко не се тревожех, нито пък се чувствах обидена. Поне разбра какво представлявам, помислих си аз. Опитът ми с Чарлз ми свърши добра работа. Веднъж вече бях пострадала лошо от подобна връзка и още не се бях възстановила от нея. Нямаше да допусна това да се случи отново. Обаче Джейсън Доноуан беше наистина интересен и дяволски привлекателен мъж, а аз бях само човек, и нищо човешко не ми беше чуждо. Мисълта за него ме изкушаваше силно.

Колко приятно е да се събудиш в прилична хотелска стая и да видиш късните утринни слънчеви лъчи да нахлуват през прозорците. Този хотел в Савана беше най-добрият, в който бяхме отседали досега. Савана беше последният ни ангажимент през този сезон. Бяхме играли тук две седмици. Оставаше ни само една. Представихме целия си репертоар. Колко е хубаво да останеш толкова дълго на едно място. Изпънах се и се насладих на пукането на чистите ленени чаршафи и на шумоленето на покривката от розов атлаз. Споменът за някои от проклетите дупки, в които бяхме отседали през последните няколко месеца, правеше удоволствието ми още по-голямо.

Донесоха ми каничка с кафе, няколко препечени филийки, сладко от ягоди, масло, няколко резенчета бекон и една бяла роза в крехка кристална ваза. Чувствах се ужасно разглезена. Нищо не му пречеше на Джейсън да ни настанява в хотел като този след сезона, който имахме — рядко имаше празни места на нашите представления. Той и Лора обявиха, че нашият успех се дължи на великолепните отзиви, които бях получила, както и на широко разпространените ми рисунки. Но знаех, че го казват от учтивост. Лора, защото си беше учтива, а Джейсън поради това, че все още се опитваше да ме вкара в леглото си.

Мили Боже, никак не му беше лесно. Позволявах му доста често да ме води на обяд, а от време на време излизахме и за някоя полунощна вечеря. Той беше забавен и очарователен. Неизменно почваше да се муси при поредния си неуспех да придвижи по-нататък отношенията ни. Много го харесвах и го намирах за извънредно привлекателен, но нямах намерение да почвам романтична любов с толкова непостоянен и темпераментен мъж като Джейсън Донован. Лора твърдеше, че съм ужасно несправедлива към него и ме уверяваше, че той наистина се измъчва. Никога по-рано не го била виждала да изглежда така, твърдеше тя, наистина страдал. И така да беше, здравият разум ми нашепваше, че трябва да го държа на една ръка разстояние от себе си, и именно това вършех постоянно.

Не че още не се изкушавах при мисълта за него.

Ще бъде хубаво да усетя как ме прегръщат тези силни ръце, да чуя как този тих стържещ глас нашепва гальовни думи и как това стройно и силно тяло топли моето посред нощ. Наистина ще бъде много хубаво. Съвсем не бях неуязвима за чара му и за невероятното му физическо привличане. Съвсем не. Той беше много възбуждащ мъж. Не отричах, че ме привлича силно, нито че желая същото, което желае и той. Но след като се бях опарила толкова лошо, бях станала изключително предпазлива. Нашият разочарован импресарио и автор на пиесите ни просто ще трябва да си намери друга играчка, а аз ще продължа да си лягам с някоя хубава книга.

Довърших закуската си, без да бързам. Измих се и си сресах косата. Отворих гардероба и извадих бялата муселинена рокля на тесни жълти и златисти ивици. Достатъчно горещо беше, за да нося муселин по средата на май. Зимата беше необикновено студена. Още си спомнях ледените гримьорни в Колумбия, Южна Каролина и как се свивах на кълбо под одеялата на десетина адски студени нощни влакове. Но през пролетта всичко беше избуяло пищно в зелено, а лятото обещавахе да се окаже действително знойно. Нямах и най-малка представа как ще прекарам летните месеци. Трупата ще бъде разпусната, щом свършим с уговорените представления тук, за да се съберем отново през септември. Успях да спестя по-голямата част от своята заплата, така че нямах никакви финансови тревоги. Можех да правя каквото си искам. Тъкмо пригладях муселинената пола над бухналите бели фусты, когато на вратата се почука. Влезе Лора. Цялата беше грейнала. Беше облякла тъмносиня рокля. Забелязах, че по полата ѝ има следи от трева.

— Хубава сутрин, нали? — каза тя.

— Хубава е — отвърнах аз. — Цялата ти коса е разрошена. В този час обикновено си още в леглото.

— Яздих — заяви ми тя.

Вдигнах вежди.

— Кон ли?

Тя кимна.

— Майкъл ме измъкна от леглото още призори и ме отведе в конюшнията. Протестирах много, разбира се, но е безполезно да спориш с него. Следващото нещо, което усетих, беше, че се озовах на

гърба на онзи гигантски звяр и се носехме в галоп в парка. Никога не съм се качвала по-рано на кон и се уплаших, скъпа.

— Като гледам полата ти, май си паднала от него.

— Тъкмо почвах да разбирам как се прави, когато звярът неочаквано хукна. Майкъл извика и се опита да го спре и аз изведнъж полетях във въздуха. Паднах зад едни храсти. Земята беше мека и тревиста, така че не пострадах, но още не съм се съвзела, мила. Остана ли ти малко кафе?

— Мисля, че има още малко в каничката.

Лора си наля една чаша и застана на едно място. Гледаше замислено.

— Майкъл много се уплаши — каза тя. — Вдигна ме и ме прегърна. После провери дали по мен няма нещо счупено, шепнеше нежни слова и ме галеше по косата. Доста старателно ме прегледа дали нямам счупена кост — добави тя. — Намирахме се зад храстите и... ами...

— Лора, това е скандално!

— Беше божествено, мила. Майкъл е забележителен любовник, най-добрият, с когото съм била.

— Мислех, че се закле никога повече да не се забъркваш с актьор — напомних ѝ аз.

— О, емоционално не съм се забърквала с него — почна да протестира тя, — но... ами, когато бонбонът ти е в чинията, защо да го оставяш там?

Лора отпи от кафето си и се усмихна. Изглеждаше изключително доволна от себе си. Прииска ми се ѝ аз да бях толкова безгрижна и нехайна за тези работи. Ако постъпя и аз така, животът ми ще стане много по-лесен, а Джейсън ще бъде по-щастлив. Въздъгнах, като си спомних отново за Джейсън. През последните десет дена той беше в Атланта по „служебни причини“. Липсваше ми много повече, отколкото бих признала. Лора остави чашата си.

— Последвай примера ми, скъпа — каза тя.

— Така ли?

— Най-добрият начин да победиш един мъж е да си намериш друг мъж — каза ми тя, — а теб те чака един чудесен мъж.

— Така ли?

— Недей да скромничиш, миличка. Джейсън е луд по теб, а и той те привлича. Той е негодник, не отричам това, но е хубав, интелигентен и забавен и доколкото съм чувала, се представял отлично в леглото. Не те съветвам да се омъжваш за него. Само ти казвам, че трябва... ами, да се насладиш на бонбона.

Изгледах я. Лора се усмихна.

— Просто ти мисля доброто, миличка — изрече тя приветливо. — Това четене едва ли ти се отразява добре. Джейсън вехне по теб, откакто дойде в трупата. Дори не е погледнал към друга жена. А Господ ми е свидетел, че те постоянно му се предлагаша.

— Интересно кога ще се върне от Атланта — изрекох нехайно.

— Никой не знае. Пък и никой не знае защо изобщо му беше да отива там. Това е загадка и за Джексън. Вероятно има нещо общо с пиесата, която пише. Той постоянно пише нова пиеса, като се надява, че Националният театър в Атланта ще се съгласи да я играем там. Не искам да кажа нищо лошо за братовчед си, но много се съмнявам, че ще играем някога в Атланта. Националният театър има много високи изисквания. Те не си падат по сълзливи мелодрами. Боя се, че сме обречени да обикаляме из пущинаците.

— Савана едва ли е пущинак — обърнах ѝ внимание.

— Но не е Атланта, мила. Не е и Ню Орлиънс. Не че се оплаквам, да не си помислиш нещо. Този сезон се справихме чудесно. Но не благодарение на главната ни актриса, бих добавила.

Бедната Кармелита. Тя положи всички усилия, за да убеди Джейсън да ме уволни. Остана много недоволна и обезсърчена от отказа му. Вместо да почне да пие, нашата главна дама се захвана да поглъща шоколад след шоколад и натрупа немалко килограми към фигурата си, която и без това не беше особено стройна. На Дулси ѝ се наложи да ѝ преправя постоянно дрехите, като се оплакваше шумно през цялото време. „Вече не я обличам, твърдеше тя. Сега я тапицирам!“ Неведнъж публиката викаше: „У-у!“ при появата на Кармелита на сцената. Само преди седмица един журналист тук, в Савана, написа статия, в която заявяваше, че е крайно време водещата дама на Донован да бъде натирена от трупата.

— Никога не съм искала да ѝ заема мястото. Никога не съм се опитвала.

— Не, но го направи, мила. За пръв път в историята на трупата найвката получава двойно повече внимание и три пъти повече хвалебствия от главната дама.

— Какво да правя, като ме харесват.

— Така е. Какво да правиш, като си толкова хубава и имаш такъв талант. Ако поне малко обичах да се съревновавам, и аз щях да те мразя, нахалнице. Независимо от това, дали ти харесва, или не, ти си звездата на трупата.

— Глупости. Още съм под Майкъл, Кармелита и Били на афишите.

— И над мен — подметна тя. — Джейсън не иска да се главозамаеш. Това е единствената причина, поради която името ти не стои най-горе. Ти получи най-много внимание от страна на пресата, а и тази проклета рисунка продължават да я продават навсякъде.

Принудих се да се усмихна. Преди няколко месеца, докато играехме „Лена Марлоу“ в Монтгомъри, Алабама, един много талантлив млад художник направи скици на всички от трупата. Рисунката, която ме изобразяваше в разкошна рокля от златисто кадифе с голямо деколте, спечели невероятна популярност. Вестниците я показваха често. Копия от нея се продаваха във фоайетата на театрите по време на антрактите заедно с рисунките на другите от трупата. Лора винаги се закачаше с мен, защото от моята рисунка се продаваха два пъти повече бройки, отколкото на всички други, взети заедно. През тези месеци сигурно бях подписала стотици от тях на възторжени девойчета и на всякакви други поклонници и обожатели, които неизменно чакаха на изхода след представлението.

Лора се усмихна и си приглади изцапаната от тревата пола.

— Трябва да се върна в стаята си. Майкъл ще ме води на обяд. Трябва да се изкъпя, преоблека и да се погрижа за прическата си. Искаш ли да дойдеш с нас?

Поклатих глава.

— Ще отида в книжарницата.

— Така си и мислех — каза тя. — Помисли си за това, което ти казах, мила. Заслужаваш бонбон.

Отдавна исках да посетя книжарницата на Гитман, една от най-хубавите в Савана. Тук имаше удивителна сбирка от нови романи, като повечето от тях бяха внесени от Англия и Франция. Зарадвах се, когато

открих нов том на Балзак и готически роман на мисис Ан Радклиф, който не бях чел.

— Романът на Радклиф е много страшен — ми каза пълната розовобузеста жена, която влезе от задната стая. — Четох го, когато бях момиче, това беше преди доста години. След това не можах да спя нощем без запалена свещ. Има една сцена в гробищата, от която ще ви се изправят косите.

— Не съм посещавала по-хубава книжарница — уверих я аз. — При вас има...

Оглеждах различни заглавия, бърбейки с жената. Спрях внезапно, когато забелязах хубаво подвързан двутомник, сложен в кутия. „Флората и фауната на американския Юг“ беше изписано с ярки златни букви. Отдолу пишеше с по-малки букви Джулиън Етиен. Ръката ми потрепери, когато извадих един от томове от кутията. Значи беше свършил най-накрая. И я беше публикувал. Отворих тома наслуки. Като че ли спрях да дишам, когато видях прекрасната цветна картина на цветето, което той рисуваше в онзи ден в блатата. Сърцето ми се изпълни с гордост, но и с тъга. Той е осъществил мечтата си, а аз не съм била там, за да споделя триумфа му.

— Добре ли сте, мис О'Мали? — попита мисис Гитман. — Изведнъж пребледняхте.

— Добре съм — казах аз. Затворих тома и го върнах в кутията. — Ще взема и тях — добавих аз.

— Последните — каза тя и отнесе двутомника на бюрото. — Ще повярвате ли, че продадох двадесет броя, а те са страшно скъпи. Разбира се, всички момичета си купиха по един брой след речта на мосю Етиен пред нашия Литературен кръг. След това дойде в магазина и подписа всичките си книги. Между другото и тази е подписана.

— Той... мосю Етиен е бил тук, в Савана?

— Преди три седмици. Толкова очарователен човек. Още е ерген, нали знаете, сигурно сте чела за него по вестниците. Самата аз щях да му изиграя цяла пиеса, ако смятах, че пълна вдовица на средна възраст като мен има и най-малък шанс да го спечели.

— Имало... имало е статии за него по вестниците?

— Скъпа, къде сте била през последните два месеца? Книгата предизвика истинска сензация, а Джулиън Етиен е най-модният автор. Той обикаля по целия Юг, държи речи и подписва книги. От него

взимат интервюта всички по-важни вестници. Книгата претърпя вече четири издания, тези са от първото издание, между другото. Всички го търсят и канят.

— Кой би си помислил, че една книга за растенията ще стане толкова популярна? — казах си аз.

— Тя стана символ на престижа — обясни мисис Гитман. — Хората си я купуват, защото смятат, че всеки културен човек трябва да я притежава. Много малко от тях я четат, разбира се, но я слагат по гостните си, за да демонстрират колко са добре запознати. Всъщност тя е много приятна за четене. Написана е удивително добре и твърде остроумно.

— Не се изненадвам.

— Етиен е най-добрият си продавач, разбира се, като обикаля навсякъде, държи речи и очарова дамите. Четох, че е ходил във Вашингтон миналата седмица и президентът го е поканил да дойде в Белия дом. Не се и съмнявам, че е направил неотразимо впечатление на първата дама.

— Това е чудесно. Никой не заслужава успеха повече от Джулиън.

— Вие го познавате?

— Аз... съм го срещала в Ню Орлиънс — изрекох тихо. — Той е удивителна личност. Дали... изглеждаше ли щастлив, докато беше тук?

— Сияеше от радост — каза ми тя. — Той е горд до немай-къде от себе си, но същевременно е съвсем скромен. Сам е публикувал книгата си, нали знаете. Довери ми, че дори не е очаквал продажбите от нея да му върнат разходите. А сега изглежда, ще натрупа цяло състояние от нея. Добави и че семейството ще се възползва от това. Като толкова много добри стари семейства днес и Етиенови очевидно изпитват финансови затруднения.

Платих, докато мисис Гитман ми опаковаше книгите.

— Но ми се струва, че не си харчи всичките пари за семейството — добави тя, докато връзваше пакета с канап. — Докато беше тук, го видели в трапезарията на хотела с някаква разкошна брюнетка. Казвала се Амелия Джеймсън. Държали се съвсем дискретно и имали стаи на различни етажи, но няма съмнение, че пътуват заедно. Напълно естествено е, че толкова хубав и изискан мъж като мосю Етиен си има любовница.

— Разбира се — казах аз.

— Заповядайте, скъпа — тя ми подаде книгите. — Приятно ми беше да си поговоря с вас. Момичетата и аз сме решили да гледаме представлението тази вечер. Много ще се изненадат, когато им кажа кой е идвал тук днес.

Благодарих учтиво на мисис Гитман и излязох от магазина. Раздирах се от противоречиви чувства. Вървах покрай другите магазини и отвърщах на усмивките, които получавах, но мислите ми бяха насочени другаде. Изненадах се, когато забелязах, че се намирам пред хотела и се качвам по стълбите. По бузите ми се стичаха сълзи, докато си спомнях всичко, което се беше случило, и всичко, което бях изоставила.

Това е абсурдно, Дана, смъмрих се аз. Много по-добре си сега. Издържаш се сама и не зависиш от никого. И Джулиън е по-добре така. Най-сетне е постигнал своето и се наслаждава на всяка минута от своя трудно постигнат успех и... и вече не вехне по теб. Има си Амелия. Без съмнение тя се държи твърде добре с него. Спомних си ироничното ѝ остроумие, светската ѝ изтънченост и веселото ѝ и безгрижно държание. Да, на него му трябва някоя като нея. Обществото няма да го гледа подозрително заради някоя хубава любовница. Впрочем именно това очаквах от него в света на Джулиън. Но те никога нямаше да приемат жена не от тяхната среда. Дори ако Чарлз не съществуваше, пак нямаше да се омъжа за Джулиън, независимо от това колко съм му благодарна. Една женитба с мен щеше да му съсипе живота. Щеше да се превърне в изгнаник в единствения свят, който беше познавал някога. Може и да се преструваше, че хорското мнение му е безразлично, но все пак си оставаше Етиен. Нямах право да го лишавам от всичко това, а неговият свят си имаше своите изисквания. Бях му направила голяма услуга, като напуснах Ню Орлиънс. Нямах значение, че му бях причинила силна болка.

Колко се вълнувах заради него. Колко се радвах на успеха му. Неспокойният мечтател им беше дал да разберат. Най-сетне беше постигнал своето. Беше постигнал успех и се наслаждаваше на цялото това внимание и признание. Така и трябваше да бъде. Върху него се беше излял и дъжд от пари. Каква ирония на съдбата! Именно Джулиън ще напълни опразнените сейфове на семейството. Чарлз

винаги досега е бил шефът, този, който изкарва хляба на семейството и държи юздите. Но Джулиън беше този, който постигна големия успех. Именно Джулиън са поканили в Белия дом на обяд с президента и първата дама.

Джулиън сега беше щастлив... Само това имаше значение. А Чарлз? Не исках да мисля за него. Чарлз никога не ме беше обичал. Вярно е, че ме беше използвал, но аз му бях позволила и се наслаждавах на тези изпълнени със страст нощи не по-малко от него. Обичах го. Обичах го от все сърце и душа. Това беше грешката ми. Чарлз да върви по дяволите.

По-късно слязох в трапезарията. Беше късно за обяд, затова си поръчах чаша чай. Седях сама и ми беше пусто и самотно. Да, забелязах, че съм самотна. Имах чудесни приятели, бях член на весело и жизнерадостно семейство, но след като пиесата свършеше и угаснеха светлините на рампата, си нямах никого. Нямах кой да ме прегърне. Нямах кой да превърне дългите самотни нощи в нощи на наслаждението.

— Ето къде си била! — извика Джейсън.

Вдигнах очи и се стреснах. Той влезе наперено в трапезарията. Целият бликаше от енергия и жизненост. Изглеждаше просто прекрасен. Черната му коса стърчеше на всички страни. Слабото му лице се беше напрегнало от нетърпение. Зелените му очи на сиви точки пламтяха неудържимо, докато се приближаваше стремително към масата ми. Настроението ми се оправи незабавно. Стори ми се, че изпадам във въодушевление. Досега не бях забелязвала колко ми е липсвал, откакто замина за Атланта.

— Липсвах ли ти? — попита той.

— Да си ми липсвал? — отвърнах неприязнено. — Защо, по дяволите, трябва да ми липсваш?

— Проклетата неблагодарница! Знаеш как да дразниш мъжете.

— Между другото, през последните няколко дена беше необичайно мирно и спокойно. Всичко ставаше извънредно гладко и вървеше като по вода. Може би по-често трябва да ни напускаш.

— Току-що се върнах — обяви той. — Търсих те навсякъде.

Стоеше пред масата и стискаше в едната си ръка свит на руло ръкопис, който беше подвързан с дебела синя хартия.

— Защо си толкова тъжна? — попита той.

— Тъжна ли? Защо смяташ, че съм тъжна?

— Познах по очите ти. Преди да те заговоря изглеждаше тъжна и ужасно самотна. Смешно е, че такова нещо се случва на прекрасна жена като теб! Подозирам, че съм ти липсвал, момиче.

— Върви по дяволите! — възкликнах раздразнено.

— Не знам защо винаги се държите толкова грубо с мен, мис О'Мали. Аз искам само да ви ухажвам. Искам само тези очи да блеснат като звезди, а тези устни да се разтворят от удоволствие, докато шепна нежни слова в хубавите ви уши.

— „Пурпурни нощи“ — казах аз. — Трето действие. Карло говори на Джесамин.

— Наистина ли? — той се изненада видимо. — Напълно го бях забравил. Честна дума.

— Разбира се, че си го забравил. Тази реплика постига ли всъщност успех?

— Обикновено — призна той.

Келнерът донесе кана с чай и чиния със сандвичи. Джейсън си наля сам чай. Когато посегна за четвъртия си сандвич, го плеснах по ръката. Джейсън се слица.

— Това пък защо беше?

— Това е моят обяд.

— Казах ти, че дойдох току-що, а във влака не съм хапнал и трошила.

— Постигна ли нещо, докато беше в Атланта? — запитах аз.

— И още как — изрече нехайно той, докато си взимаше още един сандвич от чинията. — Нещата вървят добре. Положението всъщност е отлично.

— Това... има ли нещо общо с пиесата, която пишеше през последните няколко месеца?

Той кимна и бутна ръкописа към мен.

— Искам да го прочетеш — каза той. — Всъщност искам да го прочетеш още този следобед. Имаме да обсъждаме много неща.

— Ти...

— Нито дума повече, преди да си прочела пиесата. Ще говорим за нея довечера след представлението. Ще те заведа на вечеря. Може дори да купя шампанско.

Качих се в стаята си, настаних се удобно и зачетох ръкописа. Отворих го на страницата със заглавието. „Квартеронката“ от Джейсън Донован. Поредната съзливна мелодрама без съмнение. Той работеше върху нея през последните няколко месеца. Държеше в пълна тайна сюжета и отказваше да го обсъжда, с когото и да е. Почнах да я чета без никакви особени очаквания. Пиесата обаче ме трогна много. Тя беше прекрасна и удивително добре написана. Изпращаше посланието си много умело. Дори най-драматичните сцени звучаха умерено, имаха прост и реалистичен диалог. Нямаше и помен от цветистия език и разправиите, които отличаваха досега произведенията на Джейсън. В нея преобладаваше житейската истина и съчувствието, а главната героиня, разбира се, беше ролята мечта за една актриса. Станах. Още се намирах в света, който Джейсън беше създал с такова умение. Реших, че тази пиеса никога няма да бъде поставена. Публиката никога няма да приеме драма за смесените бракове — „Отело“ никога не е изпълняван на Юг. Дори ако режисьорът посмее да я постави, тя няма да изглежда автентично без истински негри сред актьорите. Въпреки това страшно се гордеех, че Джейсън я е написал. Това само доказваше големите му писателски способности.

Вечерта в театъра още си мислех за пиесата. Представлението мина много добре, аплодираха ме гръмко. Кармелита получи само съвсем слаби аплодисменти и няколко доста груби „Му-у“. Тя кипна от гняв и забърза към гримьорната си с клатушкане. Джейсън ме хвана за ръката, когато минавах покрай него.

— Прочете ли я?

— Да — отвърнах аз.

— Добре. Сега имам работа с Джексън. Защо не се срещнем във фойето на хотела след, да кажем, един час? Не, не, час и половина. Искам да преброя печалбата за тази вечер.

— Много съм гладна — казах аз. — Не знам дали ще успея да издържа толкова дълго. Защо да не отида да се наям и след това...

— Ще чакаш — изрече той рязко. — Във фойето на хотела. След час и половина. Да си там!

Ще бъде много ефективна на сцената, но... дали наистина подходеше за вечеря за двама? Дали Джейсън няма да си помисли, че я нося, защото искам да го съблазня? Ако трябва да бъда съвсем

честна, именно затова я избрах и ако мръсникът вземе да си позволява твърде много, ще му дам да разбере.

Закъсня десет минути. Даже не забеляза роклята ми.

— Съжалявам — изрече той, докато крачеше бързо към мен. — Двата с Джексън обсъждахме делови въпроси и съвсем забравих колко е часът. Готова ли си?

Той ме хвана за лакътя и ме поведе към стълбата. Спрях решително. Джейсън видимо се изненада.

— Какво има? — попита той нетърпеливо.

— Къде отиваме? — запитах аз.

— На горния етаж. В апартамента ми. Смятам да ядем там. Имаме да говорим за много неща. Не искам да ни прекъсват постоянно разни мотаещи се наоколо келнери и любопитни салонни управители.

— Разбирам — казах аз.

— Подготвих всичко предварително. Дадох им доста бакшиши, за да подготвят всичко както трябва. Хайде. Ако се държа неприлично, винаги можеш да ме цапардосаш с нещо.

— Не си въобразявай, че няма да го направя — предупредих го аз.

— Това ще бъде делова вечеря, Дана.

— Точно така си помислих и аз — казах му.

Качихме се на третия етаж. Никога по-рано не му бях идвала на гости.

— Много хубав апартамент — отбелязах аз. — И какво виждам: сребърни съдове и кристални чаши.

— Да не си очаквала бира и сандвич?

— Не... не знам какво очаквах.

— Това е празнична вечер. Виж какво, ще имаш ли нещо против, ако си съблека този жакет? Искам да ми е удобно.

— Махни го и не се притеснявай от нищо — казах му аз.

Той ми се усмихна и отиде в спалнята. След малко се върна в черен атлазен халат.

— Я да видим... какво имаме тук? — каза Джейсън и махна сребърното капаче от един съд. — А-ха, миди и гъби, сварени в бял винен сос. А тук — огромна скарида в гнездо от див ориз със сос от шампанско и масло. Не знаех кое предпочиташ и затова поръчах и двете. Обичаш ли скариди?

— Обичам ги, както и мидите.

— Има и карфиол, и малки картофчета, а за десерт са ни поднесли сладкиши с крем и шоколад, за които ми казаха, че имат седем пласта с черешово сладко помежду им, а най-отгоре има крем.

— Да не искаш, като изляза оттук, да заприличам на Кармелита?

— Искам да си тръгнеш напълно задоволена — каза той с тихия си стържещ, безкрайно пленителен, глас. — Шампанско?

— Не ме бива да пия шампанско — признах си аз. — Веднага ме удря в главата.

— Живей рисковано — каза той и отпуши бутилката.

Усмивката му беше едновременно момчешка и порочна. Обичах леко извития му нос. Копнеех да го докосна. Копнеех да прокарам върха на пръста си по спуснатите надолу тъмночерни вежди. Сладката като мед топлина обхвана нови части от тялото ми и замъчи приятно кръвта ми. Толкова дълго, толкова прекалено дълго... отпих голяма глътка шампанско. Джейсън сложи ръцете си върху голите ми рамене и ме настани в креслото. Пръстите му натискаха силно, но нежно тялото ми.

— Седни. Отпусни се. Бъди ми гостенка. Аз ще ти сервирам.

Пръстите му ме натиснаха отново. Прииска ми се да си извия гърба като котка. Треперех отвътре. Отпих още една голяма глътка шампанско. Джейсън заобиколи масата. Вдигна капачетата и на другите съдове, като си тананикаше тихо, докато сипваше в чиниите. Във въздуха се разнесоха разкошни миризми. Ястията още бяха горещи и пускаха пара и изглеждаха вкусни. Нямах сили да изям и хапка. Гърлото ми се беше стегнало. Отпих още шампанско. Джейсън седна срещу мен, погледна ме с прекрасните си очи и вдигна бавно чашата си.

— За „Квартеронката“ — каза той.

— За... за „Квартеронката“ — повторих аз като ехо. — Тя... е чудесна пиеса, Джейсън. Трогателна е, реалистична и много, много вълнуваща, но...

— Но?

— Смятам, че не е възможно да я поставиш на сцената, поне не тук, на Юг.

— Ще бъде поставена на сцената — увери ме той. — В Атланта. През септември в Националния театър.

— Те...

— Имаше известна съпротива... доста голяма съпротива всъщност. Но на менажерите на театъра тя се стори точно такава, каквато и на теб: трогателна, вълнуваща и така нататък. Смятат, че ще предизвика противоречиви чувства, изключително противоречиви. Но Атланта се гордее със своята изтънченост и ѝ харесва да смята, че не отстъпва по напредничавост на Ню Йорк. Менажерите най-накрая се съгласиха да пуснат „Квартеронката“ през септември при отварянето на Националния театър и да продължава дотогава, докогато публиката ходи на представленията. Сигурен съм, че знаеш, че Националният е меката на всички театрални трупни на Юг. Само най-качествените продукции са допуснати да удостоияват свещената му сцена.

— Това... това е чудесно, Джейсън, но...

— Заради крайно спорния характер на пиесата достопочтените менажери мъдро отказват да вложат и едно свое пени в постановката. Вместо това ще ни взимат изключително висок хонорар за всяка седмица, през която пиесата ще се играе на изключително скъпата им сцена. Ще струва цяло състояние да я поставим както трябва.

— Ти нямаш състояние — напомних му аз.

— Уви, съвсем права си — съгласи се той. — Обаче Робърт Кортланд има купища пари. Той ще финансира поставянето на пиесата.

— Робърт Кортланд?

— Един момък, когото срещнах в един хотелски бар в Атланта. Бизнесмен. Дървен материал и памук. Господ знае от какво още е забогатял. Живее ту в Атланта, ту в Начез, където притежава цял палат. Много се интересува от театър. Пихме заедно. Разказах му за пиесата, и той поиска да я прочете. В действителност не очаквах да излезе нещо от това, разбира се, но все пак... Следващия ден докара адвоката си и сключихме договор. След като го подписах, ми даде чек за кръгла сума, за да стартирам. Иска не само първокласна постановка. Иска всичко да е първокласно.

Джейсън посегна към бутилката с шампанско и напълни отново чашата ми, която бях пресушила, докато разговаряхме. На устните му играеше усмивка. Изглеждаше изключително доволен от себе си. Въпреки че се перчеше и надуваше, въпреки че театралничеше и позираше, в много отношения приличаше на малко момче. „Той е и

много чувствителен, помислих си аз, но е и безспорно мъжествен, както и невероятно обаятелен“. Гледах как усмивката играе леко по устните му и се запитах как ли ще се чувстват, ако докосват моите.

Изпих още една голяма глътка шампанско. То беше вкусно и като че ли изобщо не ми действаше. Свещите блестяха и сътворяваха топла златиста мъгла във въздуха. Напрежението, което чувствах преди малко, сякаш изчезна. Но бях сигурна, че това няма нищо общо с шампанското. Напрежението беше изчезнало, но топлината още се разливаше по тялото ми като гъст сладък мед. Звукът от гласа му, този прекрасен уникален глас, ме възбуждаше приятно.

— Ще прекараме лятото в Атланта, цялата трупа без Кармелита, разбира се. Цялото лято ще ни отиде, за да подготвим всичко около пиесата, декорите и костюмите, да набележим всичко и да репетираме. Вероятно ще стана напълно непоносим. Искам всичко да стане перфектно и вероятно ще ви торможя всички безмилостно.

— И аз мисля, че ще се държиш така — съгласих се аз.

— Наистина трябва да хапнеш нещо, Дана. Още шампанско? Джеси ни поставя в трудно положение, разбира се — продължи той, — но съм решил да изкарам на сцената истинска негърка. Кортланд ми разказа за един малък театър в Ню Орлиънс, където свободни цветнокожи играели пред себеподобните си. Доколкото разбрах, някои от тамошните актьори били много талантиливи. Възнамерявам да отида в Ню Орлиънс и да откроя тази, която е подходяща за ролята на Джеси. Ще взема истински негри и за ролите на Руфъс и момчетата.

— А... публиката ще приеме ли това?

— Ще ги накараме да го приемат. Предупреждавам те още отсега, Дана, че ще бъда много строг с теб. Ще изпълниш както трябва ролята на живота си като Жанин, дори ако ми се наложи да те набия.

— Ти... искаш да играя Жанин?

— Разбира се, че искам, глупачке. Защо мислиш, че ти дадох да прочетеш пиесата? Написах я заради теб.

— Написал си я заради мен.

— Точно така. Не, не смятам, че трябва да пиеш повече шампанско. По дяволите, останало е съвсем малко в бутилката, налей си го, ако искаш. Спомняш ли си разговора ни на верандата, след като смая зрителите по време на първото ти представление? Каза ми, че някои мои реплики са много остроумни, а понякога някои мои сцени са

действително трогателни, но повечето ситуации са съвсем изкуствени и звучат неестествено. Мили Боже! Какво устата хлапе беше! Искаше ми се да те плесна по устата.

— Вероятно съм си го заслужавала.

— След това добави, че имаш чувството, че мога да напиша истинска пиеса, ако наистина поискам. Съгласих се с теб. Казах ти, че имам една идея, а ти ме попита защо не я напиша и... така разбрах, че му е дошло времето. Разбрах, че съм намерил идеалната актриса, която да вдъхне живот на моята Жанин. Ти беше моето вдъхновение, Дана. Мислех за теб, докато пишех всеки ред. Искях да ти доставя удоволствие. Искях да ти покажа какво мога да напиша.

— Трогната съм.

— Искях да ти покажа, че не съм само един хаймана. Искях да ти покажа, че имам мозък. Искях да... о, по дяволите, просто съм влюбен в теб и...

— Ти си влюбен в мен?

— Разбира се, че съм.

Станах. Краката ми не ме държаха много устойчиво. Стиснах гърба на стола с една ръка и изгледах надменно Джейсън.

— Ти... ти току-що ми каза това — заявих му аз, като натъртвах всяка дума. Думите не се ли сливаха? — Ти... ме докара тук, за да ме напоиш с шампанско, напиеш и за да правиш каквото искаш с мен. Смятам, че това е достойно за презрение.

— Пияна ли си? — Той стана също. Беше вбесен. — Не ти трябваше никаква помощ в пиенето. Наливаше се с това шампанско като някаква пияница от мига, в който отворих бутилката.

— Сър, вие не сте джентълмен — казах аз.

— Никога не съм се преструвал, че съм такъв. Джентълмените са дяволски отегчителни. Не съм някой от твоите добре възпитани южняци аристократи с превзети маниери, синя кръв и родословие, което свършва с Бога. Аз съм... невъздържан негодник без никакви обноски, но те обичам и ако не беше толкова глупава, отдавна да си разбрала, че казвам истината.

— Ти искаш да преспиш с мен — обвиних го аз.

— Разбира се, че искам да преспя с теб. Това е част от любовта.

Пак го изгледах презрително, пуснах стола и тръгнах към вратата. Коленете ми се огънаха. Той заобиколи бързо масата и ме

подхвана, преди да падна. Взе ме в обятията си и ме погледна с хубавите си зелени очи на сиви точки. Стори ми се, че се разтапям. Изобщо не можех да стоя без негова помощ. Издадох гърлен звук, който приличаше много на мъркане, вдигнах ръце и ги обвих около шията му. Отпуснах бузата си върху рамото му. Атлазът на халата му беше хладен и гладък като коприна. Джейсън ухаеше приятно. Ръцете му още ме държаха здраво. Беше изключително силен.

— Искам бонбон — промърморих аз.

— Нямаме бонбони. Имаме сладкиши. Мили Боже, все едно, че си строшена от бой.

— Не съм. Само съм се отпуснала. Бях толкова самотна, нали разбираш. Имам чудесни приятели и обичам театъра и... извадих такъв късмет, защото, ако не беше Лора, сега щях да продавам ръкавици в Сент Луис, но... няма кой да ме прегърне, няма кой да...

— Аз те прегръщам.

— Ти си мерзавец, щом се възползваш от мен така.

— Мерзавец съм — съгласи се той.

— Но прекрасен мерзавец. Казвал ли ти е някой, че си прекрасен? Аз например харесвам извития ти нос и тази уста, която е прекалено голяма и... усещам, че почва да ми се замайва главата.

— По-добре да седнем.

Той ме отведе при кушетката, седна и ме настани до себе си. Ръцете му още ме обгръщаха. Полите ми прошумоляха. Опрях длани в гърдите му, блъснах го назад и се дръпнах.

— Не обърна внимание на роклята ми — упрекнах го аз.

— Обърнах й внимание. Тя привлече веднага вниманието ми, повярвай ми.

— Наистина ли?

— Искаше ми се да заскърцам със зъби, да те съборя на пода и да те обладая още във фойето.

— Вярно ли е?

— Едва се сдържах да не го направя.

— Това щеше да бъде много интересно преживяване — подхвърлих аз. Изправих се отново. — Тази рокля се съблича твърде лесно. Обаче ще трябва да ми помогнеш с малките копченца отзад.

— Не се усещаш нито какво вършиш, нито какво говориш.

— О, не — казах аз. — Много добре се усещам.

После направих това, което казах. Джейсън беше смаян. Стисна ръба на кушетката и стана. Големите гънки на атлазия му халат се надиплиха и след това се хлъзнаха надолу към петите му. Стоеше пред мен и ме гледаше въпросително. Прочете отговора в очите ми, но още не беше сигурен. Накрая поклати решително глава.

— Осем месеца се опитвах да... тъ-тъ... желяех те, но проклет да съм, ако... Ти си пияна и ще ме мразиш сутринта. Не съм толкова голям негодник. Не се възползвам от дами, които са пияни до козирката. Искам да кажа, че в мен има поне малко почтеност.

— Не съм чак толкова пияна, Джейсън.

— Нима?

Поклатих глава. Докоснах бузата му и затърках леко кожата му с връхчетата на пръстите си. Накрая зарових пръстите си в тъмната му коса. Тя беше мека и приличаше на тежка черна коприна. Още се колебаеше. Явно му беше тревожно и неудобно. Усмихнах се, защото пак ми заприлича на малко момче. Изправих се на върха на пръстите си и го целунах леко по устата. След това се дръпнах. Бях много доволна от себе си.

— Мили Боже! — възкликна той. — Предполага се, че аз трябва да те съблазня, а не ти мене.

— Значи наистина си мислел да ме съблазниш?

— Аз... ами, смятах, че може би... надявах се, че... и когато те видях в тази червена рокля... виж какво, Дана, тъ-тъ...

— Не искам да бъда самотна повече — прошепнах аз.

Още се колебаеше. След това най-накрая ме взе в прегръдките си и ме притисна нежно към себе си. Прокарах ръцете си по широкия му гръб, по гладкия атлаз. Усетих как изпъкват силните мускули отдолу. След това отпуснах дланите си върху раменете му и отметнах глава назад. Джейсън ме зацелува нежно, а след това настоятелно. Сега вече изобщо не бях пияна. Знаех точно какво върша, когато се притиснах към него и поисках нещо повече. Той ме целуваше дълго. Накрая вдигна глава и впери поглед в очите ми. В неговите очи пак се четеше въпрос.

— Сигурна ли си? — попита той.

Кимнах.

— Сигурна съм, но... се страхувам. Не... ми причинявай болка. Не искам да ме нараняват отново.

— Да те наранявам? Та аз те обичам, не ти ли казах?

„Това няма значение, казах си аз наум. Ти си само един бонбон. Няма да си позволя да се влюбя пак. Никой няма да ме нарани отново.“ Джейсън ме целуна повторно. След това ме отведе в спалнята. Беше страстен, силен и ненаситен, но също и нежен, мил и грижовен. Беше прекрасно, невероятно прекрасно. После ме целуна, притисна ме към себе си и аз се наслаждавах на топлината, аромата, силата и красотата му на лунната светлина. Казах си, че Лора е права, докато се гушех в ръцете му, а бедрата му покриваха моите. Щом бонбонът е до чинията ти, защо да не го вземеш?

Доматите и развалените яйца летяха във въздуха и се изливаха като пороен дъжд. Съсипаха роклята ми. Стоях ужасена намясто, докато публиката крещеше и ми се надсмиваше. Мрачни дами с плакати в ръце тръгнаха по пътеките между редовете, като скандираха: „Спрете тази пиеса! Спрете тази пиеса!“. След това публиката се надигна. Зрителите размахаха юмруци и затропаха с крака. Чу се оглушителен шум, когато те се насочиха към сцената. Искаха да ме разкъсат. Стоях неподвижно, безсилна да помръдна. Отчаяно се мъчех да изпищя. Викът заседна в гърлото ми. Напрегнах се, когато едри тромави мъже и дами с безмилостни очи се покатериха на сцената с викове: „Скандал! Позор! Престъпление!“ Сърцето ми биеше оглушително. Накрая отметнах глава, изпищях и отворих очи. Джейсън изсумтя. Тялото му трепна силно, а очите му се отвориха широко.

— Господи, Боже! — извика той. — Какво, по дяволите, беше това?

— Нищо — отвърнах спокойно. — Заспивай, Джейсън.

— Чу ли нещо?

— Абсолютно нищо — казах му аз. — Сигурно си имал кошмар.

— Колко е часът?

— Нямам представа. Току-що се събудих и аз.

Джейсън изстена жално и стисна здраво възглавницата. Въртя се дълго. След това изсумтя отново. Успя да ме отбие напълно и се уви като пашкул. Не беше зле, защото винаги досега беше спал гол. Станах от леглото. Беше около шест и половина.

Последната ни репетиция снощи се проточи до един часа през нощта. Още се чувствах замаяна. Джейсън се държа ужасно. Нищо чудно, че имах такива кошмари. Облякох си уморено тънкия пеньоар на бели и жълти ивици. Докато завързвах колана на кръста си, Джейсън отново простена, докато се бореше с възглавницата. Накрая вдигна глава и ме погледна с едното си полупритворено око. Спомних си, че му се сърдех. Това не беше необичайно. Откакто почнахме да

репетираме в Атланта, рядко имаше ден, в който да не му вдигам скандали.

— Моля те, донеси ми малко кафе. Много те моля.

— Донеси си го сам — казах аз.

Той седна внезапно. И двете му очи се бяха отворили и блестяха от гняв.

— Понякога си направо невъзможна! — прогърмя той.

Влажните буйни кичури на черната му коса се спускаха от главата му. Изглеждаше много комично. Толкова бе мил, че не сдържах усмивката си. Той се намръщи заплашително.

— На какво, по дяволите, се смееш?

— На теб, скъпи — изрекох безгрижно.

Изглеждаше така, сякаш никой не го разбира. Наведох се и го целунах по устните. Сърцето ми беше изпълнено с обич към този вбесяващ мъж, когото исках да глезя и милвам в миговете, когато не копнеех да го убия. Той посегна, сграбчи здраво китката ми и ме върна в леглото. Клепките му се свеждаха съблазнително, а устата му се отвори за продължителна и още по-многозначителна целувка. Освободих се и станах от леглото, като продължавах да се усмихвам.

— Лягай да спиш — казах му аз. — Може би ще ти донеса кафе по-късно.

— Наистина си кучка, Дана — оплака се той скръбно.

— Научих се да бъда такава, скъпи, за моя собствена защита. Ако не се държах от време на време като кучка, отдавна да си почнал да правиш каквото си искаш с мен.

— Не е вярно! Аз съм най-нежният и сърдечен...

Излязох от стаята, като му пратих въздушна целувка от вратата. Едва по средата на пътя по коридора си спомних, че изобщо няма за какво да се радвам. Тази вечер ще ни разпънат на кръст. Кошмарът ми ще се превърне в реалност. Целият град говореше само за „Квартеронката“. Изобщо нямаше да се изненадам, ако някой заложеше бомба в театъра, за да предотврати представлението. „Е, добре, помислих си аз, докато слизах по стълбата, ще положим всички усилия да се представим добре, а ако те са решили да ни прогонят от града, то нека го направят. Винаги можем да си компенсираме като изиграем «Отмъщението на лорд Родърик» в Доутън, Алабама.“

Долових аромата на току-що сварено кафе, докато вървах по коридора към кухнята отзад. Май някой ме беше изпреварил. Беше хубаво, че всички живеем заедно в тази грамадна стара къща под наем близо до предградията, само на няколко пресечки от театъра. При щедростта на мистериозния мистър Робърт Кортланд, когото никой не беше виждал, освен Джейсън и Джексън, имахме възможност да отседнем в най-скъпия хотел на Атланта, но в целия Юг нямаше хотел, който да приеме Кори, Адам и момчетата. Избрахме да останем тук, за да бъдат с нас новите членове на трупата. Дори и при това положение имаше проблеми. Човекът, който даде под наем къщата на Джейсън, отказа да пусне вътре „нигъри“ и настоя те да живеят в сградата зад помещението за каретите. Миролюбиво настроената Кори заяви, че това им е много удобно, тъй като тя и Адам обичат уединението и ще се почувстват много по-удобно, ако имат възможност да наглеждат децата.

Кафето беше престанало да кипи, когато влязох в просторната стара кухня. Подът ѝ беше застлан с червеникавокафяви плочки, а шкафовете бяха големи и дъбови. Самата Кори се беше привела над печката и вадеше тиган с божествено ухаещи на канела кифли. Усмихна ми се в знак на поздрав, внимателно сложи тигана на дъската за изцеждане до мивката и почна да излива гъста бяла глазура върху кифлите. Кори беше превъзходна готвачка. Обичаше да готви и прекарваше повечето си свободно време в кухнята, което се оказа неочакван дар от съдбата за нас. Двете често готвехме за цялата трупа. Лора ни помагаше твърде неумело, което означаваше, че тя не е в състояние да различи един тиган от друг, дори ако животът ѝ зависеше от това.

— Господи — възкликнах аз, — мирише на много вкусно.

— Има си хас да не миришат на вкусно — отвърна Кори. — Те са моят специалитет. Адам винаги си е падал по кифлите ми с канела. По тях и по пайовете с праскови.

— Не споменавай за пайове с праскови — казах ѝ аз. — Напълнявам само като си помисля за тях.

— Няма да ти навреди, ако понапълнееш малко, скъпа. Много си слаба.

— Все едно, че ми говори Джекзъбел.

Слязох в кухнята и взех кафе и топли кифлички с канела за Джейсън. Очаквах да го заваря още в леглото. Не беше там. Вече се беше измил и избръснал. Беше облякъл най-хубавите си сиви панталони и бяла ленена риза, стоеше пред огледалото и си решеше косата.

— Къде, по дяволите, излизаш в такъв ранен час?

— Двамата с Джексън имаме среща със сценичните работници в осем.

— И за тази цел си облякъл най-хубавите си дрехи?

— Имам среща с Кортланд и с директорите на театъра в десет, а после ще отведа Кортланд на обяд.

— Искаш да кажеш, че Кортланд е дошъл най-сетне в Атланта?

Джейсън приглади жилетката си, вдигна елегантното си сиво копринено шалче и се обърна пак към огледалото.

— Да не смяташ, че ще изпусне първото представление? Разбира се, че е в Атланта. Всъщност е тук от седмица.

— И никой от нас не е знаел?

— Нямахте защо да знаете — заяви ми той. — Имахте си достатъчно грижи на главата и без да се тревожите за това, как да направите най-добро впечатление на Кортланд. Освен това той не искаше да ви безпокои в такъв съдбоносен момент.

— Много мило, от негова страна — казах аз.

— Между другото той е приятно изненадан от всичко, което сме сторили досега. Гледа ни снощи и смята, че си най-добрата от всички.

Усетих, че бузите ми пребледняват.

— Робърт Кортланд е бил в театъра снощи? — произнесох внимателно всяка дума с убийствено спокойствие.

— Каза ми, че иска да присъства на репетицията. Не се виждаше, беше седнал на една от задните седалки.

— Не ни каза това — изрекох аз.

— Нямахте защо да знаете — отвърна той.

— Той... той е видял този пълен провал. Видял ме е как се правя на глупачка. Видял ме е как хвърлям лампата по теб...

— Той разбира, че това се дължи на нервите и на темперамента ти. Той...

— Сигурно ме смята за луда!

— Смята, че си удивително талантива актриса. Иска да те види преди представлението тази вечер, за да изкаже най-добрите си пожелания. Много свестен момък. Много ще го харесаш.

— Кучи син!

Джейсън ме погледна озадачено, сви рамене и отиде да отпие от чашата с кафе, която бях оставила на масата. Гледах го разярено. На бузите ми горяха две ярки розови петна. Отпи от кафето си, като ме гледаше спокойно над ръба на чашата. Очевидно не разбираше защо се тревожа. Тъп дръвник! Прииска ми се да го ударя с нещо тежко. Казах му го.

— Наистина трябва да се сдържаш, Дана. Понякога човек се нервира много преди първото представление, но...

— Оставил си ни всички да приличаме на глупаци! Ако знаехме, че е там, щяхме да се държим прилично и да...

— Постигнахте много повече от това — каза той вбесяващо спокойно и разумно. — Кортланд не искаше да знаете, че и той присъства. Боеше се, че това ще ви потисне. Вероятно точно това щеше да стане. Щяхте да играете много по-лошо.

— Много по-лошо? Кой е играл толкова лошо?

— Ти, мила моя.

— Снощи бях свършена!

— Били беше свършен. Кори беше свършена. Ти игра безкрайно лошо, преди да изстискам максимума от теб. М-м, тази кифла с канела е много вкусна.

— Да ти приседне дано!

Джейсън се засмя, свърши с кафето и с кифлата и излезе бавно от стаята, като спря, за да ме целуне нехайно по бузата. Грабнах празната чаша, изтичах при вратата и я хвърлих по него. Тя се разби в стената на цели два фута от главата му. Скоро се изгуби от поглед. Почувствах се много по-добре, след като хвърлих чашата. Всъщност изпитах забележителен прилив на въодушевление. Джейсън успяваше да ме накара да се чувствам удивително бодра дори когато се държеше твърде зле.

Въпреки че обикновено изминавахме пеш няколкото къси пресечки до театъра, този път решихме, че при тези обстоятелства ще е по-добре да идем с карета. Джейсън пристигна с тях в седем. Носеше обичайното си сако на ярки квадратчета и миришеше на тютюн. Вече

се беше стъмнило, когато излязохме навън. Бартоломю носеше търпеливия и видимо отегчен Теодор, увит в син вълнен шал. Адам реши да пътува с Били, Барт, Теодор, Оли и момчетата, а останалите се настанихме във втората карета. Черната готвачка Кори уведоми хапливо Джексън, че е артистка. Гласът ѝ звучеше много важно. Не искала да получи кашлица от глупавия му цигарен дим. Джексън се намръщи и изхвърли цигарата. Той и Кори седнаха срещу нас. Майкъл, който беше в новия си светлокафяв жакет от рипсено кадифе, обвирката си около Лора. Седях на другата седалка. Всички гледахме мрачно, когато каретата потегли.

Озовахме се на главната улица на Атланта, театърът се намираще точно пред нас. След това чухме шумни груби викове. Майкъл се напрегна. Джексън се изправи на седалката и се намръщи. Знаехме, че каретата ще ни свали пред входа за сцената отзад, но се налагаше да минем покрай театъра, преди да завием.

— Има... има тълпа пред театъра — изрекох неспокойно. — Мъже с факли. Жени с плакати.

— Запазете спокойствие — каза мрачно Майкъл.

Глъчката се усили, когато приближихме. Конете почнаха да се плашат и на кочияша му се наложи да стисне по-здраво юздите. Каретата забави ход. Тълпа от двадесетина недодялани на вид мъже, облечени като фермери, се беше струпала на тротоара пред театъра. Много от тях размахваха факли, а всички до един крещяха разни непристойности. Един високоморален отряд очилати жени на средна възраст, облечени в сиви и кафяви дрехи, маршируваше нагоре-надолу, разнасяйки изписани на ръка плакати, в които се осъждаше нашата пиеса, а добре възпитаните хора се предупреждаваха да не идват на нея. Два големи коша и каруца, пълни с някакви предмети, които много приличаха на домати, стояха близо до бордюра. Блещукащата кошмарна светлина на факлите обливаше с лъчите си цялата сцена. Майкъл извади револвера си.

— Стой мирен — прошепна Кори.

— Просто запази спокойствие! — отсече Майкъл.

— Както кажеш, каубой.

Един едър хулиган в кални ботуши, стари кафяви панталони и протрита бяла риза на кръпки с навити до лактите ръкави се втренчи в

каретата и ме позна. Бутна назад провисналите жълти коси от челото си, изсмия се гръмогласно и се втурна към един от кошове.

— Ето ги! — изкрещя той. — Това е онази Дана и я вижте кой е с нея! И негърката е тук!

Пъхна ръката си в коша, извади едно яйце и го хвърли в каретата. То прелетя през прозореца и се разби шумно точно над главата на Джексън. Замериха ни с още няколко яйца, тъй като и другите мъже последваха водача си, обаче друго не влетя през прозореца. Хулиганът с провисналата коса подтикна другарите си да продължат. Той посегна този път към един домати, вдигна го и се приготви да го хвърли. Майкъл ме бутна назад, наведе се над мен и се прицели внимателно. Чу се оглушителен шум, когато той натисна спусъка. Доматът избухна в ръката на мъжа. Червената каша се разля по дланта и ръката му, а очите му се разшириха от изненада. „Исусе, извика той. Те имат оръжия!“ Майкъл стреля отново и строши едно колело на каруцата. То се сгромоляса и гнилите домати се разляха по улицата.

— Браво! — извика Кори.

— Само се перчи — изрече сухо Лора.

Майкъл се вдигна над мен и се показа навън през прозореца. „Изведи ни отгук, по дяволите!“, изкрещя той на кочияша. След това каретата потегли стремително по улицата, сви на завоя и в крайна сметка ни закара до гърба на театъра. Само една лампа висеше над входа за сцената и хвърляше неясна светлина в мрака над дървените стъпала. Двете с Лора още не се бяхме съвзели на излизане от каретата, но Кори слезе като някоя кралица, наметнала царствено черния си дантелен шал около раменете си. Втората карета спря точно зад нас. Също беше покрита с грозни петна. Бартоломю слезе величествено, като държеше на ръце все още отегчения Теодор. След него навън изскочиха момчетата, които изпитваха явно въодушевление от този инцидент. Били и гневната Оли помогнаха на негърския актьор Адам да се измъкне от каретата. Тъмнокафявото му лице беше побеляло. Трепереше видимо и се дърпаше назад. Кори въздъхна уморено.

— Той е любовник — обясни тя, — а не воин. Никак не си пострадал, моето момче! — заяви му тя. — Ако не искаш да те заритам по задника, веднага ще спреш да хленчиш!

Адам я погледна скръбно, простена и мъжествено се опита да се овладее. Мрачен и обезпокоен, Джейсън чакаше зад кулисите. Бялата му ленена риза беше зацапана, единият ръкав висеше от рамото. Черните му коси се бяха разрошили, а кожата на дясната му скула беше ожулена. Съвсем ясно беше, че се е бил. Не ни обърна никакво внимание и отведе Майкъл настрана. Двамата говориха тихо известно време. Накрая Майкъл кимна и тръгна към предната част на театъра.

— Всичко е под контрол! — обяви Джейсън на неспокойните актьори. — Вървете в гримьорните. Представлението ще почне точно в осем, както е обявено.

После всички почнаха да говорят едновременно, а Джейсън дойде при мен и ме хвана за ръката.

— Добре ли си? — попита той.

— Още не съм се съвзела още, но... ти... си пострадал.

— Това е само драскотина.

— Трябва да я изчистя. Какво ста...

— Трябваше да уредя един въпрос — няма за какво да се тревожиш. Ще ти разкажа по-късно какво се случи. Ти си добре, това е единственото, което има значение. Когато чух онези изстрели...

— Никой не пострада. Майкъл беше чудесен. Искан ми се да...

— Знаех, че Майкъл е с теб. Затова не се върнах в къщата с Джексън. Смятах, че ще има проблеми, но не очаквах нещо подобно. Заварихме барикада пред предната врата. Кортланд нае няколко души, които ще пристигнат скоро, за да разчистят мястото от тази сган. Ще я разпръснат, преди зрителите да са почнали да пристигат. Сигурна ли си, че си добре?

Кимнах. Той стисна ръката ми.

— Тогава ще се видим по-късно. Има още един куп работи, които трябва да свърша. Ти ще се представиш великолепно тази вечер, Дана.

Възбудената Дулси ме чакаше пред гримьорната. Русите ѝ къдри бяха в пълен безпорядък, а кафявите ѝ очи блестяха. Захвана се да ми разказва с голямо въодушевление за това, как хората отвън се опитали да нахлуят в театъра, как Джейсън и сценичните работници ги отблъснали и забарикадирали вратите и как Джейсън повалил трима от хулиганите. Всичко било много героично и по-хубаво, отколкото на сцената. И как мистър Кортланд, който бил толкова красив, галантен и

привлекателен, също се включил. След това излязъл веднага, за да доведе мъжете, които наел предварително за охрана тази вечер.

— Направо ще се влюбиш в мистър Кортланд. Той е истински джентълмен. Каза ми, че съм свършила превъзходна работа с костюмите и никога не е виждал по-хубави от тях. Решил е да се срещне с всички от трупата преди представлението тази вечер. Но като се има предвид тази бъркотия, май ще е твърде зает.

— И аз така мисля — отвърнах аз. — Несъмнено ще го видим по-късно.

Божествен аромат нахлу в ноздрите ми, когато отворих вратите на моята гримьорна. Свещите заливаха стаята с ярката си светлина. Стреснах се, когато видях три огромни бели кошници с рози. Стаята се беше превърнала в истински будоар с рози. Меките им като кадифе венчелистчета бяха нежнорозови. И на тоалетката ми имаше букет цветя — бели и бледолилави зюмбюли, вързани с панделка от бял атлаз, но розите ги засенчваха напълно. Посегнах към малката бяла картичка, която стоеше на една от кошниците. „Ще бъдете великолепна тази вечер“ пишеше на нея с енергичен и елегантен почерк. Под надписа имаше подпис „Робърт Кортланд“. Помислих си, че розите сигурно струват цяло състояние и нашият продуцент със сигурност не прави нещата наполовина. На букетчето зюмбюли също имаше картичка. Беше написано само „С обич, Джейсън“. Усмихнах се и в очите ми се появи подозрителна влага. Тези три думи и този скромнен букет с простишка синя панделка значеха за мен повече от всички рози на света.

Вече си бях сложила сценичния грим, бях си направила прическата и си бях облякла роклята, в която се появявах за пръв път, когато вратата се отвори и влезе Лора. Изглеждаше необичайно доволна. Като видя розите, вдигна вежда и се престори на ослепяла.

— А аз получих само една кошница — оплака се тя. — При това малка.

— Ще ми помогнеш ли да я закопчея отзад? Обичам този лъскав памучен плат. Хубав е, почти като коприна.

Лора закопча малките копченца и аз се обърнах към огледалото, за да си оправя ниско изрязаното деколте. Кремавата, изключително скъпа рокля от лъскав памук беше яркожълта и отиваше невероятно добре на кожата и косата ми.

— Е? — попита очаквателно Лора. — Какво получи?

— Какво да съм получила? Не знам какво искаш да кажеш.

— Какво имаше в кошницата, скъпа? Робърт Кортланд е сложил малък подарък в кошницата с рози, която е изпратил на всяка от дамите в трупата. Оли получи изискана златистосиня кутийка за хапчета от осемнадесети век, а Кори намери рубинени обици, истински рубини, скъпа. аз получих малка сапфирена висулка на тънка сребърна верижка. А ти какво намери?

— Нищо.

— Сигурно не си забелязала.

Тя прерови първата кошница с рози и не откри нищо, прерови и втората, и се намръщи. После бръкна триумфално в третата. Извади дълга и плоска кутия от бяло кадифе и ми я подаде. Изненадах се от тежестта ѝ. Седнах на табуретката и отворих кутията. Яркият пламък на диамантите заслепи и двете ни. Лора ахна. Извадих огърлицата от кутията и я сложих на дланта си. Тя представляваше три вити наниза съвършено шлифовани диаманти. Големи крушовидни висулки висяха от центъра на всяка извивка. Скъпоценните камъни блестяха на светлината на свещите. Всеки, чист като лед, камък присветваше от яркия пламък, който имаше светловиолетов, син и сребрист оттенък. През живота си не бях виждала нищо по-прекрасно. Лора остана безмълвна като мен, но само за миг. Бръкна в кутията и извади картичката, която се гушеше върху ложето си от бял атлаз.

— „Малък знак на моето възхищение — прочете тя. — Моля ви, носете ги по време на последната сцена тази вечер. Не заслужавате да носите фалшиви диаманти.“ Знак на неговото възхищение! Май си хванала голяма риба, мила.

Ръката ми потрепери. Диамантите продължаваха да блестят, фините пламъци във всички разцветки на дъгата блестяха в ледения си затвор.

— Не... невъзможно е да приема това — прошепнах аз.

— Не постъпвай прибързано — каза тя.

— Няма да е... няма да е прилично.

— Кой го е грижа за приличието?

— Когато един мъж поднесе подобен подарък, той очаква... това означава...

— Залъгвай го, скъпа — посъветва ме тя, — поне докато не получиш подобни обици и гривна.

Прибрах огърлицата в гнездото ѝ от бял атлаз и затворих кутията. На лицето ми се бе появило решително изражение. Лора поклати глава и каза, че съм по-силна жена от нея. Добави, че макар и да се възхищава на характера ми, смята, че съм полудяла. Станах и пригладих гънките на жълтата си рокля над фустите ми.

— Ще му я върна след представлението — изрекох аз.

— Побъркала си се — въздъхна тя. — Определено.

След двадесет и пет минути бях зад кулисите и кърших ръце. Остават десет минути. След десет минути завесата ще се вдигне. Още десет минути, и ще ни освиркат, ще дюдюкат по нас и ще ни замерват с боклуци точно както стана в кошмара ми. Чух, че зрителите изпълват залата, разговарят тихо, свалят седалките си и шумолят с програмите си.

Отидох да надзърна през една пролука между завесите и видях, че елитът на Атланта се е стекъл в залата. Всички бяха елегантно облечени и изглеждаха невероятно самодоволни от това, че присъстват на тази „много важна“ премиера. Стомахът ми като че ли се преобърна, студени тръпки полазиха по кожата ми. Върнах се зад кулисите. Пет минути. Един сценичен работник със списък в ръка проверяваше дали целият реквизит е на мястото си. В мръсната стая в Ню Орлиънс, където переше героинята Джеси, всичко беше обагрено в мрачни оттенъци на кафявото, сивото и черното. Когато се появи, жълтата ми рокля ще прилича на ярък слънчев лъч в тъмнината.

— Пребледняла си като платно, скъпа — каза Кори, която беше дошла при мен. — Не се измъчвай, дете. Няма да ни изядат. Забрави ги. Забрави и за Дана. Ти си Жанин, а аз съм твоята бедна стара майка.

Изумих се от нейното преобразяване. Изисканата и изтънчена цветнокожа жена, която беше хаплива и остроумна и се държеше студено и саркастично, се беше превърнала в примирена със съдбата, сломена от живота, стара негърка с набръчкано от грижи уморено лице и гъста сива коса. Раменете ѝ бяха прегърбени, тънкото ѝ крехко тяло беше покрито с безформена прокъсана рокля от памучен плат на райета. Тъжните и кафяви очи бяха изпитали немалко скръб, а дрезгавият извинителен шепот звучеше като отправяне на молитва. Стисна ръката ми. После изведе момчетата на сцената и ги предупреди

с естествения си глас, че ако някое от тях обърка или избърза с репликите си, така ще го напердаши по задника, че няма да може да седи после най-малко една седмица. Момчетата се засмяха. Въпреки че бяха много шумни и палави, те се справяха отлично с ролите си.

Светлините в залата започнаха да помръкват. Видях Оли в кулисите от другата страна на сцената. Нейното преображение бе почти толкова удивително, колкото това на Кори. Крещящо облечената англичанка беше станала скромна дама от Юга, роля, която тя играеше с поразително умение. Махна ми. Кимнах неспокойно.

В залата вече беше съвсем тъмно. Светеха само светлините на рампата. Отпред цареше очаквателна тишина, а зад мен се чуваше шепот и суетене. На сцената Кори въздъхна уморено и вдигна дъската за търкане на дрехи. Потопи я в едно голямо ведро с вода и почна да търка мократа насапунисана дреха. Скърцане и звънтене нарушиха тишината, когато завесата се вдигна бавно. Сцената беше заляна от светлина. След това публиката ахна едновременно. Явно никой от тях не беше виждал толкова реалистична и неукрасена сцена. Зрителите не бяха виждали и негър на нея. Чу се тихо мърморене. Кори продължи да търка, докато в единия ъгъл на мръсната сцена момчетата си играеха на войници с изсъхнали царевични кочани. От мястото, на което се намирах, виждах първите няколко реда зад светлината на рампата и изражението на зрителите.

Пълна среброкоса дама в розово си вееше енергично, като се стараеше да овладее силната си изненада. Джентълменът до нея кимаше одобрително и даваше забележителен пример за расова търпимост. Чуха се няколко отделни: „У-у!“ и протестиращи: „Ш-шт!“ . След това един едър джентълмен в кафяво на четвъртия ред скочи на крака и размахна юмрук.

— Махнете негърката от сцената! — изкрещя той. — Това тук е театър за бели хора!

Още трима души на различни места в театъра също скочиха и завикаха гневно, докато другите се мъчеха да ги успокоят. Агитаторите очевидно бяха подставени лица, които възнамеряваха да прекратят представлението, но бързо осуетиха намерението им. Няколко души се втурнаха по пътеката между редовете, сграбчиха протестиращите и ги изхвърлиха навън. След като и последният протестиращ беше изгонен, последва буря от одобрителни аплодисменти. Елитът на Атланта явно

беше решил да даде публичен израз на напредничавото си мислене. През цялата тази бъркотия Кори беше продължила да търка уморено, но енергично дрехата. Когато аплодисментите престанаха, тя вдигна друга дреха и я потопа в сапунената вода.

Адам вече беше застанал зад кулисите до мен. Елегантното красиво младо конте се беше преобразило в изтерзан негър с прошарена коса, който беше напълно сломен от живота. Краката му трепереха. Затвори очите си за миг и се замоли наум. След това излезе с тътрене на сцената. Въпреки че беше лесно възбудим и много темпераментен, той беше превъзходен актьор и по време на тяхното съвместно изпълнение игра почти толкова добре, колкото и Кори. Накрая изведе децата от сцената, а Кори поклати глава и се върна към прането си. Изглеждаше още по-потисната. Настъпи време да се появя и аз.

Коленете ми сякаш се втечиха. Стомахът ми се преобърна, а сърцето ми като че ли спря да бие. Парализирах се и не можех да помръдна. Ще те харесат. Ще ги накараш да те харесат.

Вбесеният Джейсън изникна от сенките и ме сграбчи за ръката.

— Какво, по дяволите, е това? Твой ред е. Излизай!

— Аз... Джейсън. Не мога... болна съм...

— Ще се представиш добре.

— Аз... мисля, че ще...

— Излизай!

Пусна ръката ми. Помръднах някак си. Краката ми ме изведоха на сцената и се озовах в неприветливата безцветна зала. Жълтата ми рокля приличаше на ярък слънчев лъч. Чух аплодисменти. Аплодираха появата ми! Погледнах Кори, но това не беше Кори, а Джеси. Погледна ме с тъжни обезпокоени очи, които ми казаха, че съм безразсъдна и ще си патя много, и се превърнах в Жанин. Забравих за Дана и напрежението, забравих и за публиката. Вживях се в ролята си. Разгръщащата се драма стана единствената реалност за мен. Когато прегърнах Кори и я нарекох „мамо“, се чуха ахкания и възклицания, но не им обърнах внимание. Бях Жанин, негърка, която минава за бяла. Възнамерявах да се отрека напълно от произхода си и да избягам с бял мъж.

Първата сцена свърши. Завесата падна и се чуха гръмки аплодисменти. Кори ме прегърна силно. Излязохме бързо зад кулисите,

а сценичните работници се втурнаха покрай нас, за да променят обстановката за втора сцена. Джейсън ме сграбчи, разтърси ме и каза, че съм била страхотна, просто страхотна, а след това хукнах към гримьорната, за да се преоблека. Следващият час и половина като че ли мина като в мъгла. Втората сцена се получи още по-добре от първата. Лора се представи великолепно като Ленор, колкото и да беше малка ролята ѝ. Били не беше Били, а Травис. Беше съвършен и завладяващ в ролята на слабохарактерното и разглезено, но добродушно конте от Юга, което беше решило да се ожени за Жанин.

Публиката ни се възхити във второ действие. Драмата ги увлече. Зрителите замлъкнаха, омагьосани от зрелището пред тях. Когато Травис се застреля по време на трето действие, а Жанин и Джеси бяха прогонени от родителите му, някои по-чувствителни дами отпред почнаха да ридаят. Разбрах, че сме ги спечелили. Харесаха ни. Още само една сцена. Втурнах се пак към гримьорната си. Там ме чакаше разтревожената Дулси. Фалшивата диамантена огърлица, която трябваше да нося през последната сцена, беше изчезнала. Никой не знаеше къде е. Какво ще правим? Казах на Дулси да не се безпокои, докато тя ми помагаше да си облека ефектната рокля, която носех през последната сцена. Тя беше от тежка бяла коприна, покрита напълно от тънък бял тюл с тънки златисти ивици. Тюлът беше внесен от Париж. Ивиците бяха от чисто злато. Роклята беше невероятно красива с бухналите си ръкави, с голямото деколте и с широката издута пола.

— Не разбирам какво се е случило с нея — Дулси още се ядосваше за огърлицата. — Невъзможно е да излезеш без нея, тя е ключовият момент на сцената. Трябва да носиш диамантена огърлица.

— Имам една — казах аз.

Дългата кутия от бяло кадифе още се намираще на тоалетката ми. Отворих я. Очите на Дулси се разшириха от удивление, когато извадих блестящия водопад истински диаманти. Блестящите скъпоценни камъни с техните цветове като на дъгата се разположиха важно върху кожата ми и привлякоха вниманието към почти оголените ми гърди.

— Разкошна е! — възкликна Дулси. — Къде я...

— По-късно — отсякох аз.

Тръгнах бързо към сцената и заех мястото си до натруфената тоалетка в гримьорната на Жанин в луксозния апартамент в Ню

Орлиънс. За него плащаше красивият безжалостен бял любовник. Тя се страхуваше, че той ще я изостави. Затворих очи за миг. Дана изчезна. Жанин се оглеждаше в огледалото. Очите ѝ гледаха уморено. Бяха изгубили илюзиите си. Завесата се вдигна бавно. Гръмнаха аплодисменти за роклята ми и за прекрасната обстановка, но Жанин не ги чуваше. Долавяше само тъжния глас отвътре, който ѝ казваше, че няма изход. Тя е обречена и съдбата за такива като нея е неизбежна. Една карета спря отвън. Станах и отидох до прозореца. Борех се с моя страх, казвах си, че това не е истина. Кавалерът няма да ме изостави заради някоя друга жена.

Влезе Майкъл. Беше елегантен, поразително хубав и леденостуден в ролята на кавалера. Каза ми, че изминалите шест месеца са били много приятни, но той се е уморил и слага край на връзката ни. Прехапах долната си устна и се опитах да запазя спокойствие. Каза ми, че няма от какво да се оплаквам. Той ми е дал тези диаманти, дал ми е луксозния гардероб и ме е издържал в охолство. Трябва да напусна апартамента до два дена. Тук ще се нанесе друга жена. Казах му, че няма право да ме изхвърля като стара обувка, а той ми отвърна, че има право да постъпва както му се иска.

— Какво... какво да правя? — попитах аз.

— Винаги можеш да продадеш диамантите... или себе си.

— Ти... ти си мръсник! — извиках аз. — Мръсник!

— А ти, скъпа моя, си една надменна черна уличница.

Той ме удари брутално по лицето и аз паднах на пода. Изгледа ме за миг с върховно презрение и излезе. Заридах. Вдигнах се и станах, като си търках бузата. По бузите ми се стичаха сълзи. След малко си избърсах сълзите, върнах се при тоалетката и седнах. Пак се погледнах в огледалото и се примирих със съдбата си. Влезе майка ми. Разказах ѝ какво се е случило и че трябва да напуснем апартамента до вдругиден. Тя се смути.

— Но... но, дъще, ние нямаме пари. Онзи мъж никога не ти даваше пари, а само разни неща. Нямаме къде да идем. Ние... мили Боже, дете, какво ще правим?

— Ще останем тук тази вечер — казах ѝ аз — и... не се безпокой. Тази вечер има бал в Квартала. Ще дойдат много богаташи, които ще търсят развлечения.

— Дъще, ти... нали няма да се изложиш като стока за продан пред тях? Нали няма да станеш поредната черна проститутка?

— А какво мислиш, че бях през последните шест месеца?

— Дъще...

— Ще се погрижа за нас, мамо. Опитах се да бъда това, което не съм, а сега ще бъда това, което... което ми е съдено да бъда. Донеси ми наметката. Отивам на Бала на кварталонките.

Завесата падна. В залата цареше абсолютна тишина. Публиката беше толкова зашеметена и трогната, че не издаде и звук. Бях изцедена докрай и напълно изчерпана физически и емоционално, но същевременно ме беше обзело неудържимо въодушевление. Хванах Кори за ръката, а тя ми се усмихна триумфално. Другите от трупата излязоха отпред. Подредихме се в редица, за да получим заключителните приветствия. Когато завесата се вдигна, се чуха оглушителни гръмотевични аплодисменти. Изтънчените зрители сякаш бяха обезумели. Аплодисментите станаха още по-силни, когато всеки от нас излезе напред да се поклони. Сградата като че ли се разтърси, когато Кори пристъпи в светлините на рампата. А когато излязох аз, да се поклоня, се чу такъв рев, че усетих как подът трепери. Върнах се обратно. Завесата падна и после се вдигна пак. Осем пъти излязохме да се поклоним, а те все викаха: „Дана! Дана! Дана!“ Другите напуснаха сцената. Останах сама под светлините на рампата, а те още аплодираха.

Усмихнах се. Бях много трогната от ласкателствата им. В очите ми бликнаха сълзи, докато им кимах. А след това всичко като че ли се сля и се промени по някакъв удивителен начин. Вече не се намирах в театъра. Бях пак в блатата, в стаята с билките, които висяха от гредите. На стените имаше страшни африкански маски, а един огромен котарак се извиваше около краката на сбръчканата грозна стара негърка. Аплодисментите все още бяха оглушителни, но изведнъж заглъхнаха и се превърнаха във фон на стържещия ѝ провлечен глас. „Виждам те и... и ти си зад полукръг светлини и носиш хубава рокля. Прилича на коприна, да, коприна на златисти и бели ивици. Носиш също и блестящи камъчета. На врата ти има огърлица от блестящи камъчета... Светлините трептят и хората... хората, те са много, те, те гледат и вдигат много шум... но ти не се плашиш изобщо. Усмихваш се.“ „Мамо Лу, прошепнах аз, ти излезе права“. В този миг видях мъдрите ѝ

стари очи. Видях я, че кима. След това всичко потъна в мъгла, измени се отново и видението изчезна.

По пътеките между редовете тръгнаха мъже, които носеха огромни бели кошници с рози, кремавобели и разкошни златистожълти рози. Веднага се досетих кой ги е поръчал. Донесоха кошниците на сцената. Един от мъжете ми връчи голям букет бели рози. Взех ги, усмихнах се и се заслушах в приветствията. Измина като че ли цяла вечност, преди да направя крачка назад и завесата да падне. Тогава се обърнах, а аплодисментите още отекваха зад завесата. Видях го, че стои зад кулисите. Беше висок и строен. Имаше мускулестото телосложение на атлет. Носеше елегантни бежови панталони и редингот, жилетка от ръждивочервен атлаз и кремаво копринено шалче. Бакърено кафявата му коса беше прилежно сресана. Слабото му грубовато лице изглеждаше преживяло много изпитания. Спомнях си го отлично. Той кимна и ме погледна с тъмносивите си очи, които също ме разпознаха. Същото чувство ги изпълваше през онази сутрин в Начез, когато той стоеше на пристанището, а аз бях до парапета. Онази странна, непреодолима сила като че ли ни свързваше в едно.

Знаех много добре, че Робърт Кортланд е влюбен в мен и не отричах, че той ме привлича по някакъв странен завладяващ начин, но нищо не се беше случило и както се уверявах, нищо няма да се случи. Робърт се държеше като съвършен джентълмен всеки път, когато го виждах — беше сърдечен, внимателен и галантен. Не правеше никакви опити за сближаване. Не беше казал или сторил нищо поне малко дръзко или неподходящо за случая, но независимо от това знаех. Жените винаги знаят. Беше посещавал няколко пъти Атланта през седемте месеца на нашето пребиваване тук. Беше дошъл във Вашингтон, когато имахме премиера в този град, а сега се намираше в Ню Орлиънс за тукашната ни премиера. Няколко пъти ме беше извеждал на вечеря с пълното одобрение на Джейсън. Беше съвсем естествено нашият продуцент да поиска да вечеря с главната актриса. Всеки път усещах необичайната връзка помежду ни, сякаш се бяхме познавали в някакъв друг живот. Това чувство беше особено. Не бях в състояние да го обясня, но то несъмнено съществуваше. Въпреки че не го бяхме обсъждали, знаех, че и Робърт го изпитва.

Облякох се старателно за нашия съвместен следобед в бяла копринена рокля с тесни златисти, червени и тюркоазни ивици. Може и да не бях ефектната фатална жена, за каквата ме представяха вестниците, но поне ще изглеждам подходящо за случая. Взех си бялата кадифена чантичка и излязох от апартамента в хотела. Почувствах благодарност, че в името на приличието Джейсън си беше наел апартамент на друг етаж. Не се опитвах да крия нещо от него, но не виждах защо трябва да знае, че ще прекарам следобеда с Робърт. В края на краищата не бях собственост на Джейсън.

„Но той си мисли, че съм, казах си аз, докато вървах по коридора. Смята, че ме е открил и че му дължа всичко и ако не е бил той, съм щяла да продавам ръкавици зад някой щанд. Въобразява си, че ще подскочам по негова заповед и ще правя точно това, което той иска. Не разбира защо не искам да подпиша нов договор и да прекарам цялото лято в работа по новата му пиеса. Уморена съм до мозъка на костите

си. Искам да имам малко свободно време, през което да си почина, а той желае да тласка напред всички ни. Просто ще трябва да почака. Няма да ме тормози, като ме кара да му отстъпя свободното си време.“ Веднага щом свърши ангажиментът ни тук, възнамерявах да забравя напълно за театъра цели три месеца. Когато дойде септември... ще видим какво ще правя.

„Бедният Джейсън“, помислих си аз, докато свивах на завоя и тръгнах по стълбата. Въпреки че никога няма да си го признае, той се боеше, че ако не получи подписа ми и не сключим договор за следващия сезон, ще напусна трупата и ще приема някое от многото предложения, които получих след поставянето на „Квартеронката“. Струваше ми се, че всички театрални менажери в страната бяха дошли в Атланта, за да видят пиесата ни и всички копнееха да стана тяхната звезда. Забележителният режисьор Конрад Дръмонд ми беше предложил цяло състояние, ако подпиша договор с него и се появя на следващата му постановка в Ню Йорк. Той ме увери, че под негово ръководство ще стана обект на възхищение на два континента. Губела съм си времето „тук, в пущинаците“. Успях да му се усмихна чаровно, преди Джейсън да го изхвърли от гримьорната. Предложението на Дръмонд го направи извънредно неспокоен. Така му подеждяха и другите предложения. Останах доволна, че накарах негодника да страда. Споделях леглото и живота му от почти година. Ако се съмнява в моята лоялност и любов... или поне в дълбоката ми привързаност, това си е за негова сметка.

„Фонтен“ беше най-новият и най-големият хотел в Ню Орлиънс. Целият блестеше от махагон и червено кадифе. Просторното фоайе приличаше на тропическа джунгла с палмите си, с огромната си зелена папрат и пищно разцъфналите растения. Гъмжеше от модно облечени хора. Повечето от тях се обърнаха, за да видят как слизам по елегантната мраморна стълба. Вече бях свикнала с това. След премиерата в Атланта бях станала любимката на журналистите. Дана, звездата от „Квартеронката“, най-прочутата пиеса на десетилетието. Дана, съблазнителната красавица. Жадната за сензации публика следеше с голям интерес всяко мое движение. Бях се научила да живея в центъра на общественото внимание, но още се свивах от притеснение, докато четях абсурдните и нелепи истории, които скалъпваха джентълмените от пресата. Научих, че съм поднесла

шампанско на един чуждестранен принц в атлаzenia си пантоф, отхвърлила съм съкровище от рубини от един източен владетел и съм ридала безутешно, след като един милионер от Ню Йорк се застрелял, тъй като съм отхвърлила предложението му. Това бяха чисти глупости, но както ми повтаряше непрекъснато Джейсън, публиката обичаше да чете такива дивотии, и те се отразяват чудесно на продажбите на билети.

— Ето те и теб — каза Робърт Кортланд със своя дълбок и хубав баритон. — Ще добавя и че изглеждаш великолепно.

Той пристъпи напред, хвана ме за ръката и я стисна силно. Погледнах го в тъмносивите очи. Те бяха изпълнени със сърдечност и мъжко одобрение. Познатото усещане за родствена близост ме изпълни пак. Колко сигурна се чувствах с него, колко ми беше удобно и как се отпусках. Несъмнено ме привличаше физически, но нямаше и намек за заплаха, нито едно от потисканите чувства, които присъстват винаги в отношенията между мъжете и жените. Лора твърдеше, че Робърт просто чака удобен момент и че когато направи най-сетне своя ход, ще бъде много интересно. Възможно е да беше права, но междувреме се наслаждавах неимоверно на компанията му.

— Благодаря ти — казах аз. — И... ти изглеждаш твърде добре.

Широките му устни се извиха и вдигнаха в едното ъгълче в сърдечна полуусмивка. Той притежаваше изискаността и самоувереността, които идват с голямото богатство. За Робърт се говореше, че е един от най-богатите хора на Юг, а също и че е един от най-могъщите магнати. Беше очарователен, приятен и вежлив, но въпреки това излъчваше голяма сила и авторитет. Подозирах, че е безкрайно безжалостен, когато се налага. Робърт Кортланд беше човек, който се е издигнал сам. Нямаше и капка синя кръв. Никой не би стигнал до положението и властта му, без да има инстинктите на убиец.

— Една карета ни чака отвън — каза той. — Къде искаш да обядваме? Сещам се за доста чудесни ресторанти.

— Аз... знаеш ли къде искам да отида?

— Къде?

— На пазара — казах му аз. — Има един район с малки масички и столове навън под чадъри. Можеш да си купиш всякаква прекрасна

храна от околните сергии и да я изядеш на открито. Не е особено луксозно, но... винаги съм искала да ида там.

— Така и ще направим — обеща той.

Усмихна се пак и ме хвана за ръка. Минахме край палмите и растенията, край дългото елегантно бюро отпред и тръгнахме към вратата. Във фоайето имаше двама журналисти, които ме познаха и се втурнаха към мен. Много приличаха на ловци, които преследват жертва. Въпреки че се разбирах добре с тях и търпях грубостта им и недодяланите им обноски, ги смятах за много противни хора. Те бяха шумни, агресивни, безскрупулни и удивително самонадеяни.

— Мис О'Мали отива на обяд — каза Робърт. В гласа му прозвуча твърда нотка. — Тя не желае да отговаря на още въпроси.

— Кой, по дяволите, сте вие? — извика Стивънс.

— Аз съм Робърт Кортланд — отвърна той — и ако си цените работата, я оставете на мира. Незабавно.

Стивънс пребледня. Кланси също. И двамата се оттеглиха светкавично и се загубиха сред растенията. Робърт ме придружи навън, където чакаше една открита карета.

— Предполагам, досещаш се, че за нас ще пишат във вечерните издания — казах аз, когато потеглихме по улицата. — Ти ще си ми подарил диамантен пръстен, принадлежал някога на императрица Жозефина, а аз ще съм ти обещала да ида да се видя с твоето семейство в Начез веднага щом свършим тук.

— Нямам семейство — каза ми той, — а моето име никога не излиза по страниците на вестниците, освен ако аз не поискам. Нито „Дреболиите“, нито „Полумесецът“ ще споменат за нашата среща този следобед.

— О?

— Бъди сигурна — увери ме той.

— Като стана дума за диаманти — казах аз, — след седмицата тук в Ню Орлиънс, сезонът ще свърши. Трябва да ти върна диамантената огърлица. Ти отказа да си я вземеш, аз отказах да я задържа, доста спорихме. Накрая се съгласих да я нося на сцената, докато играем тази пиеса. Заклех се, че ще ти я върна веднага щом приключим.

— Не си спомням да сме се разбирали така.

— Ще си я вземеш ли?

— Точно обратното, реших да ти подаря подобни гривна и обици в знак на своята признателност. Като продуцент на пиесата получих голям процент от продажбите на билетите. Благодарение на теб пиесата имаше страхотен успех. Следователно ти си причината да спечеля цял куп пари.

— Но...

— Не възнамерявам да споря по този въпрос — заяви той.

Продължих да протестирам, а той се усмихна. След това избухнах в смях. Робърт вдигна вежда и ме погледна с любопитство. Поклатих глава. Когато се овладях най-сетне, му разказах за съвета на Лора, когато тя видя за пръв път огърлицата.

— И двете бяхме убедени, че имаш непочтени намерения — обясних аз, — и Лора предложи да те водя за носа... поне, докато не получи подобни гривна и обици. Ще си умре от смях, когато ѝ разкажа за това.

— Решил съм да направя подарък и на мис Девън.

— Диаманти?

— Сапфирени обици, за да отиват на висулката ѝ.

— Тя ще потрепери от радост. Ти... наистина си богат, нали?

— Страшно богат. Не се ли радваш, че успя да ме измамиш?

— Радвам се, че си ми приятел — казах аз. — Хубаво е да имаш някой по-възрастен мъж, с когото да излизаш при случай, някой, с когото да разговаряш, някой, с когото... да не се чувстваш заплашена. Много ми е приятно, че съм с теб, Робърт.

Вече минавахме покрай елегантните скъпи магазини. Витрините им бяха отрупани с разкошни стоки. Затаих дъх, когато видях ателието на Корин. На предната витрина бяха изложени великолепна оранжево-розова рокля. Милата Корин. Реших, че трябва на всяка цена да се отбия при нея. Дали ще си спомни смълчаното от страх и неспокойно момиче, което беше дошло току-що от блатата? Дали ще направи връзка между нея и прочутата актриса, която вече беше станала една от най-известните жени в страната? Движението беше голямо през този майски следобед и ни принуждаваше да забавим ход. Извърнах се и се загледах умислено, след като отминахме ателието ѝ.

— Май познаваш доста добре Ню Орлиънс — каза Робърт. — Живяла ли си тук?

— Прекарах... почти година тук — изрекох тихо.

— Не беше ли щастлива?

— Бях... в някои отношения бях много щастлива. Но и много тъжна. Напуснах Ню Орлиънс с разбито сърце и... сега съм съвсем различна личност.

— По-щастлива?

— Много по-щастлива — изрекох твърдо.

Робърт не настоя и не ми зададе повече въпроси. Бях му изключително благодарна за това. Не бяха изтекли и две години, откакто напуснах Ню Орлиънс на парахода за Сент Луис, но сякаш беше изминала цяла вечност. Все пак усетих, че се напрегам, когато наближихме магазина „При Етиен“. Последния път, когато го видях, той представляваше овъглена димяща развалина. А сега се издигаше величествено и импозантно, както преди, на ярката следобедна светлина. Имаше нова розова тухлена фасада, нови стъклени витрини и нов навес на ивици. Разпознах някои от вещите, изложени на витрините. Преди се намираха в източното крило.

Въпреки че беше напълно възстановен, магазинът имаше вид на изоставен, а изложените образци изглеждаха малко прашни. „Бизнесът май не върви много добре“, казах си аз и отпъдих морето от спомени, което ме заля. Напомних си, че благополучието на Етиенови не е моя грижа. Нямах никакво намерение да се срещам с някого от това семейство. Естествено те знаеха, че съм в града. След шума, който вдигна пресата, всички, освен затворниците знаеха, че съм в Ню Орлиънс и че тази вечер нашата скандална пиеса ще се играе в театър „Маджестик“.

— Пазарът е точно пред нас — каза Робърт. — Гладна ли си?

— Като вълк — признах аз. — Не съм закусила нищо, освен чаша кафе и трябва да си призная, умирам да опитам свински кожички.

— Свински кожички?

— Десетки пъти съм минавала покрай тази сергия, но никога не спряхме на нея. Джебъл ми каза, че това била храната на бедните и не била подходяща за фина дама като мен. Пържат свинските кожи, докато те станат хрускави, златисти и леки като перце и изглеждат много вкусни.

— Ще имаш свински кожички — обеща ми той.

— И една от малките питки хляб, пълнени със стриди в маслен сос. Веднъж опитах една. Наистина са вкусни.

— Сигурен съм — каза той.

— И чаша супа от бамя, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Робърт.

Пазарът беше пъстроцветен и будеше любопитството ми. Беше такъв, какъвто си го спомнях. Десетки екзотични миризми изпълваха въздуха. Робърт ме държеше за лакътя, докато минавахме бавно покрай клетките с цвърчащи пилета, каручките с ябълки и приказната страна на сергиите със зеленчуци. На лицето му беше изписано търпеливото изражение на възрастен, който глези любимото си дете.

— Не ти ли харесва пазарът? — запитах аз.

— Очарователен е — изрече той сухо.

Усмихнах се и го заведох при едно кафене на открито. Взехме си маса под голям чадър. Робърт седна до мен и отиде да донесе храната ни от сергиите, които заобикаляха района. Хубавият изискан мъж на средна възраст в официалното си облекло изглеждаше съвсем не намясто, когато се завърна с пръжките, увити в мазна хартия. Донесе и питките със стриди, две чаши супа с бамя и две чаши изстудена лимонада. Ядох с голямо удоволствие. Робърт опита една свинска кожичка и направи физиономия, бодна питката със стриди с вилица и погледна супата си от бамя с видима липса на ентузиазъм.

— Бедният — казах аз. — Ти изобщо не се наслаждаваш.

— Точно обратното, много ми е приятно.

— Предпочиташ да бъдеш в луксозен ресторант с надуте келнери, които се навъртат наоколо, поднасят чинии с ордъоври и наливат скъпи вина в хубави кристални чаши.

— Може би — призна той, — но това, че съм с теб, е вече голямо удоволствие. Наистина ли ще изядеш тези отвратителни неща?

— Те са вкусни — почнах да протестирам аз и посегнах към нова свинска кожичка.

Той поклати глава. Леката полуусмивка пак заигра по устните му. По другите маси имаше доста жени. Забелязах, че някои от тях гледат Робърт с интерес, дори с копнеж. Може и да беше на средна възраст, но беше в прекрасна форма. Стегнатото му и превъзходно мускулесто тяло беше като на значително по-млад мъж. Слънцето придаваше блясък на тъмнокестенявата му коса и я озаряваше. Мъдрите му тъмносиви очи бяха пълни с тайни. В тях се криеше и тъга. Не беше буен и похотлив младеж. От него лъхаше на сила, авторитет и зрялост,

което е твърде привлекателно за много жени. Усещаха, че той винаги ще владее всяка ситуация и винаги ще е начело. „Сигурно и в спалнята“, помислих си аз. Усещах невероятната енергия и сила, които се криеха зад тази грижливо поддържана фасада. Долавях и голямата му чувственост. Оглеждах мощните му ръце, широките длани, дългите и жилави пръсти. Тези на лявата му ръка се бяха извили здраво около чашата с лимонада. Подозирах, че ще се окаже много умел и в леглото, както и много възискателен. Но ще бъде и много щедър, като не само ще взима, но и ще дава. Усетих, че бузите ми се изчервяват при тези мисли.

— Нещо не е ли наред? — запита той.

— Просто... ме напече малко слънцето.

— Реши ли какво ще правиш това лято? — попита той.

— Още не — казах аз. — След края на тази седмица трупата ще се разпръсне до септември. Не знам какво ще правят Лора и Майкъл, но каквото и да е то, ще бъдат заедно.

— А Донован?

— Джейсън ще се върне в Атланта. Решил е през цялото лято да работи върху новата си пиеса. Почти я е написал. Националният театър му е предложил страхотни условия за работа и той ще подготви цялата постановка по време на нашия отпуск: декорите, костюмите и всички други детайли.

— Не искаш ли да отидеш с него?

— Джейсън и аз... ние сме много близки. Не че не искам да бъда с него, но... през последните две години не съм излизала от театъра. Целият този шум, бъркотия и напрежение. Обичам да съм в театъра, обичам и да играя, но... ми трябва малко почивка. Ще ми бъде приятно да помързелувам на някое тихо слънчево кътче и да прочета всички романи, за които само мечтая сега. Да се събуждам сутрин, като знам, че няма да има репетиции и не съм длъжна да правя абсолютно нищо и не трябва да виждам никого.

— Много добре те разбирам.

— Смяташ ли, че съм прекалено голяма егоистка?

— Всеки трябва да възстановява силите си от време на време.

— Точно така — изрекох тихо. — Аз... последните няколко месеца бяха чудесни и съм много благодарна за целия този успех, но... всяка вечер се раздавам докрай на сцената и се чувствам изчерпана.

Струва ми се, че съм изпразнена. Наистина трябва да възстановя силите си. Джейсън не разбира това. Смята, че съм много безразсъдна.

Погледнах го. И двамата замълчахме за малко. След това той стана и отиде да донесе още лимонада. След това, сякаш взел решение, я остави настрана и ме погледна със спокойните си сиви очи.

— Ако искаш, ела в Начез — каза той.

— Начез?

— Имам къща там. Бел Мийд. Извън града е. Заобиколена е от дъбове и градини. Има алея покрай реката. Много е тихо. Можеш да мързелуваш на слънцето, колкото си искаш. Прочети там всички романи, за които си мечтаеш сега. В къщата има достатъчно слуги, които ще се грижат добре за теб.

— Звучи примамливо — казах аз. Изненадах се от поканата му. — Но наистина не смятам...

Робърт се усмихна.

— Ще отсъствам по работа през по-голямата част от лятото, Дана. Уверявам те, че докато и аз съм там, няма да попреча на уединението ти. Дори няма да ме виждаш, ако не искаш. Всичко ще бъде съвсем благоприлично... — Усмивката му се появи за миг. — Ако искаш, ще доведем почтен кавалер за придружител, ако това ще те накара да се чувстваш по-сигурна.

— Сигурна съм, че това няма да се наложи — казах аз.

— Това не е... не ти правя неморално предложение, Дана.

— Разбирам.

— Ако искаш място, в което да си починеш, да се отпуснеш и да възстановиш силите си, вратите на Бел Мийд са отворени за теб. Тя се смята за една от най-хубавите къщи на Юг. Не знам дали е така, но много се гордея с тази слава. Искам само да изкараш приятно там.

Не каза и дума повече. Малко по-късно напуснахме пазара. Поканата му поласка самочувствието ми. Реших, че е много мило, от негова страна, да я отпрати, но не беше възможно да я приема. Знаех, че ще бъде много хубаво да прекарам лятото в Бел Мийд, да мързелувам в градините и да се разхождам по алеята покрай реката. Но като се има предвид какви бяха обстоятелствата, беше изключено да отида. Погледнах го крадешком, докато се връщахме бавно към хотела. Робърт Кортланд беше почтен човек. Знаеше, че съм обвързана с друг мъж. Няма да прави явни опити за сближаване, докато съм се отдала на

Джейсън, но... определено беше влюбен в мен. Подозирах, че Лора е права. Робърт просто изчакваше удобния момент, мига, в който темпераментната ми връзка с Джейсън свърши. Когато направи своя ход, той ще бъде зашеметяващ, а междувременно укрепваше връзката ни с необичайното си приятелство.

Минахме покрай сива каменна стена, която пламтеше от червените и пурпурни бугенвиллии, които се виеха по нея. От Ню Орлиънс лъхаше на ленивия чар на град от един по-стар свят. Робърт като че ли бе потънал в мислите си. Седеше безмълвно до мен. Тъмносивите му очи гледаха сериозно, докато обмисляше личните си дела.

— Обядът беше хубав — казах му аз. — Много ти благодаря. Той пропъди сериозните си мисли и ми се усмихна топло.

— Моля се само да не се разболееш от тези ужасни свински кожички.

— Бяха чудесни. Ако имам възможност, ще ям всеки ден от тях.

— Всеки ден?

— Е, добре, поне веднъж седмично.

— Ти си забележително създание — изрече той нежно. — Знаеш ли, в действителност знам твърде малко за тебе. Знаем само това, което пише по вестниците. Подозирам, че болшинството статии са пълни измишльотини.

— Всичките — уверих го аз.

— Очевидно познаваш Ню Орлиънс, но... никога не сме си говорили за твоя произход. Не знам нищо за твоето детство, твоето възпитание, кои са били родителите ти, къде си отраснала.

— Това... не е много интересно — изрекох нерешително. — Не е и особено приятно за слушане. Израснах в голяма бедност и мръсотия и...

Робърт усети неудобството ми. Стисна ръката ми.

— Не е чак толкова важно — изрече той твърдо. — Няма значение откъде идваш. Важно е какво представляваш, а ти си интелигентна, очарователна и много талантива млада жена.

— А ти си ужасно галантен — казах му аз.

— Просто казвам истината. Казах ли, че си хубава? Ти си най-хубавата жена, която съм виждал някога. Сигурен съм, че много мъже биха казали същото.

— Но никой не би го казал толкова искрено. Аз... също не знам нищо за теб. Ти спомена по-рано, че... че нямаш семейство. Съвсем никакво ли?

— Родителите ми починаха, когато бях на седем години. Останах сирак и избягах на четиринадесет, за да си пробия сам пътя в живота. Успях, но се сблъсках с много прекеждия. Боя се, че не постъпвах особено почтено, когато бях по-млад. С течение на времето и с финансовия успех се превърнах в солидният гражданин, когото виждаш сега.

— Ами жените? — попитах аз.

— Винаги съм ги обожавал.

— Много ли си имал?

— Много — призна той.

— Но не си поискал да се ожениш за никоя от тях?

— Имаше една... — Сивите му очи потъмняха. Видях пак тъгата в тях. — Имаше една, за която трябваше да се ожени — изрече той, а гласът му прозвуча спокойно. Контролираше го грижливо. — Поради глупостта си я... загубих. Бях много млад, но не трябваше да...

Бяхме наближили хотела. Робърт не каза нищо повече, преди да спрем пред натруфения портал. След малко ме погледна и поклати глава.

— Съжалявам — извини се той.

— Сигурно много си я обичал — казах аз.

— Така е. Мисля, че я обичах. Бях много млад, както ти казах. Оттогава в живота ми имаше много други жени, но някак си скоро губех интерес към тях. Никоя от тях не означаваше кой знае какво за мен, докато...

Той замлъкна внезапно. „Докато не срещнах теб“, искаше да каже той. Прочетох това в очите му. Вместо това слезе от каретата, подаде ми ръка и ме отведе при вратата. След това отстрани портиера. И той беше отседнал във „Фонтен“, но явно не смяташе да се прибира веднага. Хвана и двете ми ръце и ги стисна силно.

— Имам малко работа в банката — каза той. — Няма да те видя до представлението тази вечер. Уверен съм, че ще играеш великолепно.

— Аз... съм малко неспокойна. Винаги се чувствам така преди премиера.

— Ще те харесат — увери ме той. — Аз...ъ-ъ... питам се дали ще искаш да вечеряш с мен след представлението?

— С удоволствие, Робърт, но... не съм сигурна дали ще ми е възможно.

— Разбирам — изрече той и пусна ръцете ми.

— Ще ти се обадя след представлението. Всичко наред ли е?

— Добре съм. Минава три. Върви си почини. Този следобед ми беше по-приятно, отколкото мога да го изкажа с думи.

Хвана ръцете ми и ги стисна отново. След това се върна в каретата. Прекосих пълното с растения фоайе и се качих по стълбите, но не в моя апартамент, а в този на Джейсън. Той беше много потиснат напоследък. Беше се посветил изцяло на новата си пиеса и беше сприхав и раздражителен. Ако ме е потърсил и е разбрал, че ме няма, сигурно е станал още по-кисел. Тъй като вече се бях изнервила и не желяех да се карам преди премиерата довечера, реших да взема инициативата и да го погледея малко, преди да е избухнал. Не биваше да се тревожа. Апартаментът му беше празен. Гостната беше в жалко състояние. Голямата работна маса, за която беше помолил, беше отрупана с листа, книги и празни чаши за кафе.

Отидох до масата и видях сред бъркотията една спретната купчинка листове. Интересно дали е свършил най-сетне последното действие. Бях чела първите две. Те бяха твърде впечатляващи. „Лейди Карълайн“, която той беше сътворил специално заради мен, беше написана въз основа на един от най-големите скандали на нашата епоха, любовната връзка на лорд Байрон с великолепната съблазнителна и омъжена лейди Карълайн Лемб, нервна блондинка, която буквално се хвърлила в краката на хубавия аморален поет и го обявила за луд, лош и опасен.

Върнах се в апартамента си. Мислех си за мъжа, с когото живеех. Бях решила да имам бонбон и нямах намерение да се обвързвам насериозно. Но Джейсън се беше превърнал в нещо повече от бонбон. Още не го допусках до най-скритите си мисли и не му позволявах да разбере колко много го обичам. Правех това за своята собствена безопасност, но така или иначе го обичах. Може и да се биехме като улични котки един с друг и постоянно да имахме противоречия помежду си, но сърцето ми още забиваше лудо при вида му. Дразнеше ме много, но и ми беше много скъп. Същевременно беше и чудесен

любовник. Беше крайно непостоянен и голям тиранин, но се радвах искрено, че живея именно с него. Постъпвах мъдро, като не му позволявах да разбере какви точно чувства изпитвам към него.

На вратата се почука. Станах. Вратата се отвори и влезе Джейсън. Косата му цялата се беше разрошила. Лицето му беше мрачно. Сиво-зелените му очи гледаха обвиняващо. Ритна вратата, и тя се затвори с трясък зад него. Загледа ме. Явно само търсеше повод да се сбие. Много ми се искаше да ме вземе в обятията си, да ме прегърне силно и да ми каже, че всичко ще бъде наред тази вечер. И да ми вдъхне увереността, от която така се нуждаех. Но виждах добре, че това няма да стане. Продължаваше да ме гледа обвиняващо. Ядосах се още повече.

— Къде беше? — запита той.

— През последните два часа и половина бях навън.

— Къде беше? Не искаш ли да ми кажеш?

— Това не те засяга. Освен това не ми харесва твоето държание. Не си ми пазач, Джейсън. Аз... и двамата бяхме под голямо напрежение напоследък. А не мога да се отпусна при мисълта за премиерата довечера. Наистина нямам настроение точно сега да слушам дългите ти гневни речи. Ако нямаш нещо приятно за казване, моля те, махай се отгук.

— Ти... ти ми казваш да се махам? — Той беше ужасен.

— Да, ако не смяташ да ми казваш нещо приятно.

— Само защото си голяма звезда сега, само защото получаваш купища нищожни предложения от другите импресарии, си въобразяваш...

— Джейсън, скъпи, действително не искам да споря в момента с теб.

— Тревожих се за теб! Именно затова те търсех. Обичам те, малка уличнице, а не знаех какво е станало с теб. Този град е голям и порочен. Възможно беше да са те отвлекли!

— Мили Боже — възкликнах аз. — Писал си твърде много мелодрами.

— „Лейди Карълайн“ не е мелодрама!

— Не съм казвала това.

— Не я харесваш, нали?

— Не съм споменавала „Лейди Карълайн“. Търсиш само повод да се заядеш, Джейсън. Ще те ударя по главата с този чайник, ако не се махнеш веднага!

— Свърших я този следобед — каза той. — Именно това исках да ти кажа. Почнах да работя тази сутрин веднага щом се прибрах в апартамента си и свърших точно в два и четиридесет и седем.

— Прекрасно.

— Не бъди саркастична.

— Не съм саркастична.

Джейсън отиде при масата и си наля чаша чай. Беше се почти успокоил, но аз още кипях от гняв. Колко привлекателен беше той и как ме вбесяваше. Действително трябва да прогоня кучия син, преди да съм се размекнала.

— Националният театър иска да я постави веднага. Казах ли ти каква сума ми предложиха? Ще тръгнем за Атланта веднага щом свършим с представленията тук. Карълайн е сложна роля, пълна е с невидими подводни камъни и уловки. Решил съм да навлезеш в ролята под моето ръководство това лято, докато подготвяме всичко необходимо за постановката. Ще бъдеш готова, когато другите от трупата дойдат при нас през септември.

— Казах ти вече, Джейсън — няма да дойда в Атланта. Във всеки случай не и преди септември. Излизам в отпуск през лятото.

— Трябват ти допълнителни репетиции. Имам нужда от теб.

— Ти работи не по-малко усърдно от мен. Няма да ти навреди и ти да си починеш през лятото. Все се насилваш и си даваш зор. Организмът ти няма да издържи, ако... ако не забавиш малко темпото.

Джейсън отпи още една глътка чай.

— Трябва да идем в Атланта, Дана. Трябва да сме готови за премиерата през...

— Западната цивилизация няма да се разпадне, ако премиерата се състои няколко месеца по-късно — прекъснах го аз. — Нямам сили да продължавам да живея в такова шеметно темпо, Джейсън. Между другото, и за теб това е непосилно. И на двамата ни трябва почивка. И преди сме говорили за това. Казах ти...

Той тръшна шумно чашата. Чаят се разплиска по чинийката.

— Имаш някакъв план, нали?

— Планът ми е да си почина.

— Още не си подписала договор за следващия сезон. Майкъл подписа. Лора подписа. Всички подписаха, освен теб. Стана много уклончива, откакто съставих договорите. Онзи хитрец Дръмонд ли стои зад това? Той те е убеждавал да отидеш в Ню Йорк и да играеш главната роля в...

— Не, Джейсън — изрекох търпеливо.

— Защо не подписваш? Решила си да се отървеш от мен, нали? Аз те подслоних и те направих звезда, а ти...

— Аз се направих звезда — възразих му разпалено. — Работих като луда. Дадох всичко от себе си. Вярно е, че ти написа чудесна пиеса, но какво би станало, ако... ако Кармелита беше играла Жанин? Заслугите ти са несъмнени, но не ти ме създаде. Аз се създадох!

— Ах, ти неблагодарна малка...

— Не го казвай — предупредих го аз. — Просто... не... го казвай.

Не произнесе дума. Гледаше ме гневно. В очите му горяха изумрудени пламъци. Гледах го не по-малко разярено. Изминаха няколко дълги мига. Накрая въздъхнах, отидох до вратата и я отворих пред него.

— И двамата се държим като деца, Джейсън. Трябва да бъдем в театъра в седем. Няма... няма смисъл да продължаваме така. Най-добре и двамата да си кажем, че съжаляваме за случилото се. Трябва да се преоблека.

Той мина покрай мен, спря на вратата и се обърна.

— Ще дойда да те взема в шест и четиридесет и пет — каза той.

— Ще отидем заедно в театъра.

Затворих вратата. Бях изцедена до дъно. Как ще играя довечера, като се чувствам така? Вероятно дори няма да си спомня проклетите реплики. Тази вечер ще бъда отвратителна и няма да приличам на нищо. Ще стана за смях пред публиката. Влязох в спалнята, облякох се и си сресах косата. Когато дойде Джейсън, му кимнах студено. Слязохме по стълбите, без да разговаряме. И той се държеше студено като мен. Лицето му беше безизразно и вкаменено. Държахме се като съвършено непознати, когато фойтонът потегли към театъра. Ню Орлиънс изглеждаше най-добре на здрачаване. Небето беше тъмносиво на розови петна. Въздухът беше обагрен от съгъстващия се лилавосин полумрак. Хубавите изискани стари сгради бяха обвити с кадифени

черни сенки. Тихият плисък на фонтаните се чуваше от стотици невидими за окото задни дворове. Силният аромат на цветята беше както винаги мъчителен и опияняващ. Ню Орлиънс беше един от най-романтичните градове на света, но никой от нас не се чувстваше особено романтично тази вечер.

— Взех договора със себе си — изрече леденостудено Джейсън.
— В джоба на гърдите ми е. Искам да го подпишеш тази вечер.

— Ще го подпиша през септември — казах аз.

— Как да съм сигурен, че ще го направиш?

— Ще трябва да ми се довериш — отвърнах му язвително.

— Ще го подпишеш тази вечер или изобщо няма да го подписваш — заяви ми той. — Невъзможно е да подготвям скъпа постановка като тази, без да съм сигурен, че имам изпълнителка на главната роля.

Не коментирах. Джейсън вдигна лицето си нагоре.

— Чу ли какво казах? — попита той рязко.

— Чух.

— И?

— Не смятам да обсъждам това, Джейсън.

— Ти си напрегната — каза Джейсън, — безпокоиш се как ще се представиш довечера. Разбирам защо не искаш да го обсъждаш сега. Ще продължим нашия разговор след последните аплодисменти.

— Не — казах аз, — няма да продължим.

Слязох от файтона без негова помощ. Той се втурна напред и ме сграбчи, когато бях на площадката. Хвана ме за ръката и се втрени разярено в мен, докато файтонът заминаваше.

— Не разбирам защо се държиш толкова неразумно, Дана.

— Не съм неразумна. Моля те, пусни ми ръката.

— Знаеш ли, понякога се държиш като истинска кучка.

— Знам — казах аз.

Освободих ръката си. Джейсън изглеждаше вбесен и разтревожен.

— Права си... за това, което каза по-рано. Държахме се като деца. Съжалявам, ако... по дяволите, ти ме подлудяваш! Ще те заведа на вечеря след представлението. Ще ти купя черен хайвер и шампанско. Ако искаш, ще подпишеш договора. Ще се държим като възрастни и цивилизовани хора.

— Съжалявам — изрекох аз. — Вече съм ангажирана.

Отворих вратата към сцената и влязох вътре. Минах покрай кулисите и купчините намотани въжета. Тръгнах по коридора към гримьорната ми. Джейсън ме настигна бързо, и пак ме хвана за ръката. Спрях и си измъкнах пръстите.

— Какво искаш да кажеш... вече си ангажирана ли?

— Робърт ще ме води днес на вечеря.

— Робърт? — Той се обърка за миг. След това в очите му се появи мрачно подозрение. — Кортланд? Ще излизаш с него? Ти... ти си била с него този следобед, нали?

— Да, бях с него.

— Значи така — изрече той мрачно. — Всички тези подозрително невинни обеди в Атланта, онова тържество, на което те отведе във Вашингтон, мислех, че заради добрите връзки с обществото се налага нашият продуцент да бъде виждан с главната ни актриса и дадох одобрението си. Вярвах ти, а през цялото време...

— Робърт и аз сме само приятели, Джейсън.

— Разбира се — каза той. — Той има милиони и ти... ето защо не искаш да подпишеш договора. Смяташ, че ще си хванеш милионер и не ти трябва...

— Вярвай каквото искаш — казах аз. Гласът ми беше леденостуден.

Обърнах се и тръгнах решително по коридора към вратата на гримьорната си. Джейсън хукна подире ми. Понечих да отворя вратата. Той ме хвана за рамото и ме извъртя с лице към себе си.

— Дори не съм погледнал друга жена, откакто сме заедно. Пуснах те да живееш с мен. Позволих си да се влюбя в теб. Какъв проклет глупак съм бил! Забранявам ти да се виждаш с него тази вечер! Забранявам ти да се виждаш повече с него!

— Какъв сте ми вие, мистър Донован, че да ми забранявате?

— Не бива да ми причиняваш това!

— Ще правя каквото си искам.

— Дана...

— Върви по дяволите — заявих му приветливо. — Повече няма да спиш с мен.

Влязох в гримьорната, затръшнах вратата и се облегнах на нея. Треперех отвътре. Затворих очи. Казах си, че няма да се разпадна на

части и няма да плача. Стоях така облегната на вратата още няколко минути. Накрая се изпълних със стоманена решителност и се изправих. Отидох при тоалетката. След малко трябва да изляза на сцената. Благодаря ви, Джейсън Донован, че направихте почти невъзможно достойното ми представяне. След четиридесет и пет минути се бях гримирала както трябва и носех жълтата пригладена рокля. Излязох като някакво зомби от гримьорната и заех мястото си зад кулисите. Чувах как зрителите заемат местата си и постепенно утихват. Кори и момчетата вече бяха излезли на сцената. След малко якият сценичен работник задърпа въжетата. Завесата се вдигна бавно със скърцане.

Всички те бяха там, всички тези хора, които ме бяха съдили и порицавали преди две години. Колко ли доволни ще останат, когато взема да обърквам репликите и заприличам на пълна глупачка. Как ще хихикат, ще се смушкват с лакти и ще си шепнат зад техните ветрила. Дойде моят ред. Излязох на сцената. Изрекох думите, които се очакваше да произнеса и изразих чувствата, които се очакваше да изразя. Но го върших механично, съвсем машинално. Положението не се подобри по-нататък. В последната сцена се чувствах съвсем не намясто. Произнасях си репликите като някой автомат. Завесата падна. Кори ме прегърна сърдечно и ми каза, че съм била поразителна и направо великолепна. Гледах я удивено и неразбиращо. Викнаха ни единадесет пъти на бис. Станаха на крака в моя чест. Получих повече букети, отколкото можех да нося. Това беше триумф.

Същата вечер Робърт ме отведе в най-величествения ресторант. Обстановката беше разкошна. Имаше тъмnozлатисти килими и завеси, проблясващи стени от махагон и изящно оформени панели със стъклени офорти, които обграждаха всяко сепаре.

Робърт се държа очарователно и учтиво, но аз едва докоснах гъстата супа от костенурки, салатата с морски раци и артишок и вкусните и пускащи пара омари. Робърт усети настроението ми и каза, че изглеждам уморена. Предложи да пропусна десерта и да се прибера в хотела. Кимнах му с благодарност. Стисна ме за ръката, когато си тръгнахме. Беше толкова мил и така добре ме разбираше. Толкова уютно ми беше с него. Обви леко лявата си ръка около рамото ми, докато пътувахме към хотела. Не ми задаваше въпроси и не искаше нищо. На вратата на апартамента ми пожела лека нощ. Погледнах го в

тъмносивите очи и видях прикритото желание и загрижеността в тях. Отпуснах за миг ръката си върху бузата му и се прибрах.

„Няма да позволя на тази случка да ме разстрои, обещах си аз на следващата сутрин. Няма да бъда наранена като... като последния път. Ще се справя чудесно и без Джейсън Донован. Всъщност ще си живея прекрасно без него. Няма да плача и няма да се топя от скръб.“ Изпих кафето и се облякох. Почувствах празнота отвътре. Бях спала малко. През нощта се мятах и въртях в леглото. Гледах отражението на лунната светлина върху тавана и копнеех да усещам до себе си топлата му кожа и да чувам дишането му. Не бях спала сама от месеци. Леглото ми се струваше празно, странно и чуждо без него. Не плаках. Бях непреклонна в това отношение. Опитах се да се разгневя, но яростта скоро изчезна, а болката продължи да ме разяжда.

Заклех се, че никога няма да узнае за това, докато приглаждах полата на светлорозовата копринена рокля над бялата фуста отдолу. Никога няма да узнае каква болка ми е причинил. Седнах до тоалетката, за да се среща. Очите, които ме гледаха от огледалото, упорито отказваха да отразят напирателната болка отвътре. „Само той е виновен, казах си аз, докато се решех ожесточено. Ти си позволи да се привържеш към него. Позволи си да го харесаш твърде много. Каза си, че той е само един бонбон, но си признай, че се влюби в кучия син.“ Косата се спускаше по раменете ми като лъскав меднорус водопад. Станах, взех си чадърчето и чантичката и излязох от апартамента, за да изляза на пазар с Лора и Майкъл.

Върнах се чак след три. Не носех нищо, но само защото Майкъл се беше погрижил за всички пакети и обеща да изпрати моите покъсно в апартамента. Държах се много весело, разменях клюки с Лора и закачах Майкъл. Купувах невъздържано всичко, което ми харесаше. Обядвахме в един хубав малък ресторант. Майкъл ни развличаше с истории за Тексас. Почувствах умора, когато се върнах в хотела. Радвах се, че не е нужно да се преструвам, че всичко е наред. Една жена се изправи бавно от дивана ми. Ахнах и се стреснах. В началото си помислих, че е привидение, защото именно на това приличаше, както беше обляна от светлината.

Носеше рокля от светлолилаво кадифе. Пухкаво облаче посребрена коса се обвиваше около главата ѝ като връх на глухарче. Нежното и мило лице беше така фино и призрачно, както си го

спомнях. Кожата ѝ беше гладка и чиста. Светлите ѝ зелени очи блестяха. По устните ѝ играеше неуверена усмивка. Сърцето ми сякаш подскочи. В очите ми блеснаха сълзи. Делия въздъхна и пристъпи напред.

— Надявам се, че нямаш нищо против моето идване, скъпа — каза тя.

— Аз... — гласът като че ли заседна в гърлото ми.

— Боя се, че разказах не съвсем вярна история на рецепцията. Казаха, че те няма, а аз им заявих, че съм твоята леля и попитах дали ще ми позволят да те почакам в апартамента ти. Бях много убедителна, а джентълменът беше твърде вежлив и лично ме придружи дотук.

— О, Делия... — извиках аз.

Втурнах се към нея. Прегърнахме се и сълзите бликнаха. Мина известно време, преди да се овладее. Избърсах сълзите, усмихнах се и я поканих да седне. Поръчах чай с нещо за хапване.

— Длъжна бях да дойда, скъпа моя — каза тя. — Не биваше да си тръгна от Ню Орлиънс, без да те видя.

— Ти... заминаваш?

— Пак заминавам за вилния район на гости при моята приятелка Алиша Дювал. Знаеш колко е непоносим Ню Орлиънс по време на жегата. Вероятно ще отсъствам цялото лято. Тръгвам утре сутринта. Винаги ми е приятно да ходя на гости на Алиша. Толкова много празненства, толкова много балове...

Делия въздъхна. Спомни си с наслада за предишните гостувания. Уплаших се да не се впусне в някой от своите несвързани монолози. Не го направи. Остави чашата си и ме погледна в очите.

— Снощи бях сред публиката, скъпа моя. Отидох с едни приятели. Толкова се гордеех с теб. Плаках искрено. „Това там е нашата Дана“, казах си аз. Не можеш да си представиш колко ти се радвах и колко съм доволна от успеха ти.

— Благодаря ти, Делия.

— Разбира се, прочетох всичко, което пишеше за теб по вестниците. Толкова странни истории, скъпа. Не вярвам на повечето от тях.

— Точно така е трябвало да постъпиш.

— Принцове, самоубийства, невероятно скъпи бижута. Знаех, че това не се отнася за теб, скъпа. Ти си все същото сладко дете, добре

забелязвам това, но сега си твърде прочута заради успеха си.

— Много работих за него, Делия.

— Бях сигурна в това. Много се гордея с теб. Не знам дали ще ми повярваш, но когато бях момиче, това беше някъде през бронзовата ера, самата аз си мечтаех да стана актриса. Беше невъзможно, разбира се. Тогава почтените момичета не излизаха на сцената.

— „Почтените“ момичета и сега не излизат на нея — изрекох сухо.

— Харесва ли ти сегашният живот, скъпа?

— Да... о, да. Изисква много от мен и често ми поднася разочарования, но в театъра съм... някоя. Уважават ме. Възхищават ми се. Принадлежа на нещо извън мен. Част съм от голямо и любящо семейство, макар и малко свадливо. Никой не ме гледа отвисоко само защото кръвта ми не е синя и съм отраснала в блатата.

— Боя се, че нашите хора се отнесоха доста зле с теб, дете.

— Искях да бъда като тях — казах тихо. — Искях да ме приемат в средите си. Скоро разбрах, че това никога няма да стане. Сега се задоволявам просто да бъда себе си. Да бъда Дана О'Мали се оказа приятно.

— Досетих се защо напусна — продължи Делия с тихия си нежен глас. — Разбрах много повече, отколкото си предполагала, дете. Осъзнах, че постъпката ти е... най-доброто за всички засегнати. Това не направи нещата по-лесни. Страшно ми липсваше. Бедният Джулиън едва не полудя.

— Направих го заради него, Делия.

— Знам. Мисля, че и той най-накрая разбра това. Не узна за теб и Чарлз. Чарлз така и не му каза, забраних му да го прави. Джулиън повярва, че си избягала, защото си искала да му спестиш изключването от доброто общество, което щеше да го сполети, ако се беше оженил за теб. Отдаде се изцяло на работата си и... предполагам, че си чела за успеха му?

— Джулиън най-сетне постигна своето — казах аз. — Винаги съм вярвала в него.

— Успехът му се отрази чудесно — довери ми Делия. — Превърна се в съвсем различна личност, толкова е станал самоуверен. Обича да му обръщат внимание и да го приемат възторжено. Обича да го признават за авторитет, харесва му да чете лекции и да подписва

книгите си. Права си, дете, той постигна своето и е по-щастлив отвсякога.

— Джулиън... беше ли сред зрителите снощи?

Делия поклати глава.

— В момента е в Ню Йорк. Едно от най-големите издателства там иска да им напише нова книга и сега се споразумяват за цената. Решил е да замине за Европа, щом се разберат за сроковете. Има си... компания — добави тя неуверено.

— Амелия Джеймсън — казах аз.

Делия видимо се изненада.

— Откъде знаеш за нея?

— Такива неща се разчуват — отвърнах аз. — Срегнах я веднъж. Тя е много хубава жена.

— Твърде добра е за него — призна Делия. — Мъж с потеклото на Джулиън няма право да си позволява... неподходяща жена, но има право на всички любовници, които му харесват.

— Радвам се, че тя е с него — казах аз.

Аз ѝ разказах за живота в театъра и за всички приятели, които имах тук. Делия изглеждаше очарована. Отговорих на всичките ѝ въпроси и ѝ разказах няколко пикантни анекдота. През цялото време много ми се искаше да я попитам за Чарлз. Не го направих. Нямах сили. Бях твърде горда. Делия изяде още една петифура, хвърли поглед на часовника и каза, че наистина не бива да ме задържа твърде дълго, сигурно имам много работи за вършене.

— Нямам по-важна работа от разговора си с теб — казах аз. — Наистина е чудесно, че те виждам, Делия. Толкова често си спомнях за теб. Исках да ти пиша, но...

— Разбирам, скъпа моя.

— Вчера минах покрай магазина — казах аз. Гласът ми прозвуча съвсем нехайно. — Зарадвах се, като видях, че са го построили отново. Не изглеждаше претъпкан с клиенти.

— Затворен е — каза Делия. — От последната седмица насам, изглежда, ще го загубим.

— Да загубите „При Етиен“? — сепнато попитах аз. — Мислех... Доколкото разбрах, Джулиън е спечелил много... голям куп пари от книгата си и е в състояние да възстанови богатството на семейството.

— Така и направи, скъпа. Чарлз съумя да възстанови магазина и да се изправи отново на крака и дори му останаха още пари. Всичко изглеждаше много хубаво, а след това падна тази ужасна градушка, може би си чела за нея във вестниците. Чарлз беше закупил реколтата от три плантации, преди да са я обрали.

— Но градушката е унищожила реколтата — казах аз.

Делия кимна и прокара лениво дланта си по гладката повърхност на лилавата кадифена пола.

— Практически сме банкрутирали. Джулиън е на път и не знае колко тежко е положението. Ако то не се промени, ще трябва да продадем и къщата, и магазина. Но Чарлз май е намерил идеалния изход.

— Така ли?

— Реджина Бело. Баща ѝ почина миналата година. Тя получи невероятно голямо наследство. Майка ѝ с готовност ще я омъжи за член на семейство като Етиенови. Бело никога не са принадлежали към елита, нали разбираш.

Много добре си спомнях Реджина Бело. Реджина беше уличница, но принадлежеше на висшето общество и сега беше много богата. „Това е наистина идеалният изход“, помислих си аз с горчивина.

— Чарлз я ухажваше от известно време — продължи Делия. — Реджина е твърде припряна и право да си кажа, съвсем не ми е по вкуса, но е хубава и весела. Не се и съмнявам, че Чарлз ще успее да я накара да се държи както трябва. Той ѝ направи предложение миналия вторник. Тя прие. Ще се оженят през септември.

„Те са си лика-прилика“, помислих си аз.

— Дано бъдат много щастливи — казах аз.

Делия въздъхна. В очите ѝ се прокрадна съмнение.

— Нищо чудно Реджина да ни изненада всичките и от нея да излезе добра съпруга — каза тя. — Във всеки случай сандъците с парите на Етиенови пак ще бъдат пълни. И дори ще преливат — добави тя. — Предполагам, че така стана най-добре.

Не казах нищо. Делия стана. И аз се изправих. Беше ми тъжно. Чувствах се самотна и изоставена.

— Ами ти, скъпа? — попита Делия. — Имаш ли си някой, който да означава нещо повече за теб от другите?

— Да, имам — отвърнах аз, — но нещата не вървят на добре в момента. Май нямам голям късмет с мъжете.

Делия ме хвана за ръката и я стисна нежно.

— Реката на любовта невинаги тече спокойно и право напред — каза тя. — Надявам се и при теб нещата да се оправят, дете. Ти имаш страхотен успех. Надявам се да бъдеш и щастлива.

— Благодаря ти, Делия.

— Наистина трябва да си вървя сега, скъпа. Джаспър чака отпред с каретата... Преди да си тръгна, искам да знаеш, че винаги ще те обичам.

Сълзите отново нахлуха в очите ми.

— И аз, Делия — казах.

Прегърнахме се още веднъж. Изпратих я до каретата и ѝ махнах, когато тя потегли. На сърцето ми тежеше, докато се качвах към апартамента. Съумях да запазя спокойствие до края на следобеда и не рухнах под напора на чувствата. Броях минутите, докато стана време да тръгна за театъра. Джейсън не дойде да ме откара. Зърнах го съвсем бегло. Той ме избягваше. Толкова по-добре. През седмицата продължи да ме избягва. Държеше се надменно и студено, когато ни се налагаше да разговаряме. Продължавах да се отнасям към него по същия начин. Казвах си, че всичко това няма значение и че той не ми трябва. Но всеки ден ми се струваше безкраен, а нощите бяха същинска агония. Бях си обещала, че никога няма да страдам така, както страдах заради Чарлз. Бях си обещала, че никога няма да си позволя да се влюбя отново. Страдах. Влюбих се. Само аз си бях виновна.

Робърт ми беше голяма утеха. Видях се с него няколко пъти. Той беше чаровен и вежлив. Подпомагаше ме безмълвно, тъй като усещаше, че съм нещастна. Даваше ми да разбера без думи, че ми съчувства и ще бъде на мое разположение, ако имам нужда от него. Лора, Кори и другите от трупата също ми помагаха. Нямах как да не забележат напрежението зад кулисите и, разбира се, всички знаеха причините за него. Когато настъпи вечерта на последното ни представление, изпитах истинско облекчение. Горях от нетърпение да свърша с това веднъж завинаги.

— Решихте ли с Майкъл какво ще правите през лятото? — попитах аз и наруших мълчанието.

— Повече или по-малко — отвърна тя. — Мисля, че съм се побъркала, скъпа. Ще отида в Тексас. Нищо чудно да ме скалпират, но Майкъл настоява да идем, а той не приема отказите. Какво да правя? Да ида ли в ранчото на родителите му?

— Не знаех, че има родители.

— Нито пък аз, скъпа, но ги има и иска да се срещна с тях. Доколкото разбрах, имат огромен парцел земя със стотици говеда и мнозина грубовати здравеняци, които работят за тях. Мъжете събират говедата, жигосват ги и носят револвери, в случай че ги нападнат команчи или мексиканската армия се държи много нахално. Родителите му всъщност били страхотни, скъпа, а Майкъл е единственият им син и наследник. Уверява ме, че ще ме харесат и обожават като него.

— Някак си не те виждам в ранчо, Лора.

— И аз не се виждам, скъпа. Просторните открити пространства ме правят нервна, но няма да останем там цяло лято, а само колкото родителите му да ме одобрят и да вържем възела. Именно така постъпват в Тексас, връзват възела. Звучи ми като края на света.

— Ще... ще се жениш ли?

— Никога не съм си представяла, че това ще стане — призна тя. — Момиче като мен, обвързано за един мъж, но когато този мъж е Майкъл...

— Много се радвам за теб, Лора.

— И аз се радвам много, скъпа. Много ме е страх, разбира се, но... Наистина не смятам, че съм нещо повече от Майкъл. Обичам го, Дана.

— Зная.

— Наложил му се доста да се мъчи с мен, но аз си казах накрая „Защо не?“ Заявих му, че е невъзможно да живея в ранчо, обградена от кръвожадни команчи, и той се съгласи на драго сърце. Ще продължим да играем на сцената. Той очаква с нетърпение ролята на лорд Байрон. А аз, разбира се, подписах в договора, че ще играя Огъста Лей, сестрата на Байрон. Още... вярвам, че ти ще играеш Карълайн, скъпа.

— Не... не знам, Лора.

— Вие с Джейсън още не сте си изгладили отношенията...

— Не сме — изрекох сухо.

— Искан ми се да го ритна — каза тя. — Винаги се е държал прекалено властно и безразсъдно и е упорит като муле, но...

Настръхнах. Като видях, че тази тема не ми се обсъжда, Лора млъкна внезапно. Файтонът ни докара пред вратата за сцената. Влязохме в театъра. Лора изглеждаше разтревожена. Усмихнах ѝ се и я прегърнах. Пак ѝ казах колко се радвам за нея.

— Чувствам се дяволски виновна, че съм толкова щастлива, когато ти си толкова неспокойна, но...

— Като те виждам, че си щастлива и на мен ми става много по-добре, скъпа. Майкъл е голям щастливец. Ти също.

— Не знам, не знам — каза тя.

— Трябва да ти избира нещо необикновено за сватбен подарък. Може би ще излезем на пазар утре сутринта. Аз... вече е късно. Май е време да вървя в гримьорната. Ще... разговаряме след представлението, скъпа.

Представлението мина действително много добре. Чува се оглушителни аплодисменти. Те като че ли продължиха безкрай. Когато завесата се спусна за последен път, кимнах на другите членове на трупата и се прибрах уморено в моята гримьорна.

Още зашеметена влязох вътре и затворих вратата. Оставих настрана букетите бели рози. Усетих нечие присъствие. Вдигнах очи. Пред мен стоеше Джейсън. Изглеждаше строен и красив във вечерния си костюм. Сърцето ми прескочи един удар. Китките и коленете ми внезапно омекнаха. Втренчих поглед в него. Не бях в състояние да произнеса и звук.

— Чаках те — каза той.

Гласът му беше тих, не груб. Държеше се учтиво, но не леденостудено. Сиво-зелените му очи ме гледаха безстрастно. Усетих някаква невидима стена помежду ни. Как ми се искаше да я разруша. Как жадувах студенината между нас да изчезне. Но това не беше възможно. Имах си достойнство и бях не по-малко горда от него. Може и да го обичах, но нямаше да му позволя да ме тормози. Ако след всичкото това време ми няма доверие и ме смята за нелоялна, за нас няма общо бъдеще.

— Много съм уморена, Джейсън.

— Утре следобед заминавам за Атланта — каза той. — Искан да дойдеш с мен.

— Съжалявам.

— Донесъл съм договор. Искам да го подпишеш.

— Няма да го подпиша, Джейсън. Не сега.

— Мисля, че трябва да го обсъдим.

— Вече го обсъждахме. — Гласът ми беше студен. — Ако ме извиниш, ангажирана съм за тази вечер. Трябва да се преоблека.

— Кортланд? Ще излизаш пак с Кортланд?

— Да — излъгах аз. Защо излъгах?

— Разбирам — каза той.

Отидох при тоалетката и свалих диамантената огърлица. Скъпоценните камъни блеснаха и припламнаха, когато ги оставих. Джейсън ме наблюдаваше. Очите му гледаха сърдито и решително.

— Значи задържаш огърлицата?

— Задържам я — казах аз. — Той ми подари и подобни гривна и обици.

— Разбирам — изрече той отново. — Той може да ти подари диаманти. Аз не мога. Исках да ти подаря света. Обичам те, но ще превъзможна това чувство. Да, Бога ми, ще го превъзможна.

— Джейсън...

— Написах „Лейди Карълайн“ заради теб, Дана, но ти не си единствената актриса на света. Ако... ако не подпишеш сега договора, ако не дойдеш в Атланта с мен...

Замлъкна внезапно. Изгледах го надменно.

— Ултиматум ли е това?

— Да — отвърна язвително той.

— Върви по дяволите, Джейсън.

Той ме погледна за миг, след това отиде при вратата и я отвори. Стисна здраво дръжката. Остана на място. Очите му не се отделяха от моите. „Вярно е, помислих си аз, че сърцето разбивано веднъж, ще се разбие и втори път.“

— Значи край тогава — изрече той.

— Край — прошепнах аз.

— Сбогом, Дана.

Излезе навън и затвори вратата зад себе си. О, да, вярно е. Случи се. Сърцето ми бе разбито пак.

Бел Мийд беше обградена от зелени ливади, върху които хвърляха сянка дългите клони на величествените дъбове. Светлокафявите ѝ тухлени стени, високите бели колони и изящните веранди я правеха невероятно красива. Тя имаше ясни и прости очертания и не я загрозяваха някои от онези декоративни финтифлюшки, които обезобразяваха толкова много от големите къщи. Изискана и елегантна, тя се издигаше с безмълвно величие в този слънчев следобед. Беше най-хубавата къща, която съм виждала някога. Двата месеца и половина, които прекарах тук, бяха наистина отлична почивка. Робърт имаше превъзходни слуги, които се грижеха за мен, сякаш бях скъпоценната му дъщеря. Дългите лениви и спокойни дни следваха един подир друг. Нямах шум, хора и задължения. Въпреки че в Бел Мийд имаше голяма библиотека, всяка седмица по пощата пристигаха пакети с нови книги, предимно романи от Англия и Франция. Пращаха ги от книжарницата в Атланта, с която Робърт беше сключил дългосрочен договор. Колко внимателен беше той. И колко тактичен. Очаквах с нетърпение да го видя отново след поредното му заминаване по бизнес дела.

Точно както беше казал, това лято Робърт прекара твърде малко време в Бел Мийд: три дена през юни, четири през юли и един уикенд в началото на този месец. По време на тези кратки посещения той се държеше крайно благоразумно. Отнасяше се към мен вежливо, почтително и безкрайно учтиво. Въпреки че винаги постъпваше като истински джентълмен, не съумяваше да скрие напълно чувствата си към мен. Забелязах обожанието в очите му няколко пъти, докато седяхме на масата или на верандата и гледахме залеза. Няколко пъти ме беше хванал за ръката. Стисна я една вечер, докато ми пожелаваше лека нощ пред вратата на спалнята ми, но не направи нищо, което поне малко да прилича на опит да влезе вътре.

Питах се защо постъпва така. Знаех, че е влюбен в мен, че ме желае и иска да спи с мен. Знаех също, че има голям опит с жените — достопочтеният му външен вид не успяваше да прикрие страстната му

натура. Защо тогава продължава да изчаква? Отнасяше се към мен като към скромна млада девица, като знаеше много добре, че не съм такава. Кога ще направи последната крачка, за която и двамата знаехме, че е неизбежна? Питях се непрестанно как ще постъпя, когато той най-сетне я направи. Странната връзка помежду ни, която усетих още от първия път, не бе изчезнала и за миг. Тя приличаше на невидима нишка на разбирателство помежду ни. Усещах се в удивителна безопасност, когато бях с него. Намирах го и за сексуално привлекателен. Това беше несъмнено, но дали исках да почна любовна връзка с него? Лора беше казала, че най-добрият начин да забравиш един мъж, е да си намериш друг. Бях последвала съвета ѝ и наистина забравих Чарлз Етиен само за да бъда пак наранена, и то не по-слабо. Робърт никога няма да ме нарани. Усещах това, пък и съвсем не бях скромна млада девица. Вероятно ще преспя с него, когато той направи дълго отлаганата крачка, но... това ли желях? Множество най-противоречиви чувства почнаха да ме измъчват, когато се замислих по този въпрос.

Но Робърт не беше направил тази крачка. Той беше мил и сърдечен домакин. Беше ме извеждал на няколко приятни разходки с откритата си карета. Показа ми Начез и неговите околности, хубавите къщи, градини и самия град с неговите магазини. В него царуваше атмосфера на леност и безделие под горещите слънчеви лъчи. Храната в Начез под хълма също беше незабравима. Един, покрит с позорна слава, район беше претъпкан с публични домове и кръчми. Там свадите и побоищата бяха често явление. Робърт се поколеба дали да ме отведе в него, но посред най-голямата мръсотия имаше едно порутено заведение за хранене, където сервираха най-вкусните рибени ястия на Юг. Прегърна ме през рамото, докато слизахме от каретата и влизахме. Колоритната обстановка събуди любопитството ми. Съгласих се, че рибните блюда са действително вкусни, въпреки че ги сервираше в нащърбени чинии намръщен келнер, който изглеждаше така, сякаш ще ти пререже гърлото, без да му мигне окото.

Много ми се искаше да видя още от този район, но Робърт побърза да ме отведе в очакващата ни карета веднага щом плати сметката. Докато ми помагаше да се кача в каретата, единият край на редингота му се вдигна за миг и видях, че е затыкнал пистолет в жилетката си. Не се и съмнявах, че знае как да стреля с него, и то смъртоносно точно. Испитах голямо удоволствие от това излизане.

Робърт се развесели от моя ентузиазъм и ми каза, че в никакъв случай не е трябвало да ме води в този квартал. Отвърнах му, че съвсем не съм нежното цвете, за което явно ме мисли. Той се разсмя и ме потупа по ръката. Не каза нищо, докато не се върнахме в почтената част на града.

Една юнска вечер отидохме на гости при Лен Мередит и жена му Арлийн в техния скромно, но приятен дом. Лен беше на около тридесет и пет. Беше адвокат и бизнес менажер на Робърт. Офисът му беше в града. Лен беше жилав, способен и извънредно хладнокръвен. Занимаваше се с всички бизнес и финансови дела на Робърт. Жал ми беше за всеки, който се опиташе да го надхитри. Въпреки че имаше страхотен успех в бизнеса, той беше твърде чаровен, духовит и с голямо чувство за хумор. Беше и много гостоприемно. Арлийн, уви, беше приятна свенлива млада жена, която толкова се смущаваше от богатството на Робърт и от моята слава, че рядко дръзваше да отвори уста. По молба на Робърт Лен идваше един-два пъти седмично в Бел Мийд, за да ме види как съм и за да попита имам ли нужда от нещо. Много се радвах на посещенията му, защото беше хубав и привлекателно и явно ме одобряваше. Твърдеше, че влияя добре на шефа му.

Обичах Джейсън. Как да отрека това! Обичах кучия син, въпреки че беше мерзавец. Той беше непостоянен, темпераментно, безразсъдно, взискателно, властно, упорит и непоносим, но... понякога беше толкова чувствително, сърдечно и мило. Сега беше в Атланта и се занимаваше с постановката на „Лейди Карълайн“. Заболя ме пак при мисълта, че на премиерата друга ще изпълнява главната роля. „Той не ти трябва, казах си аз. Много по-добре си без него. Забрави го. Връзката ви свърши и трябва да продължиш точно както преди.“

Първото писмо беше от Лора, която сега беше вече мисис Майкъл Причард. То беше кратко и набързо написано. Съобщаваше ми, че двамата с Майкъл са се върнали от Тексас и сега се намират в Ню Орлиънс. Били решили да ми дойдат на гости в Начез за няколко дни, преди да заминат за Атланта. Довери ми, че имала да ми разказва невероятни неща. Ранчото било нещо изключително, родителите на Майкъл били мили. Научила се да стреля, застреляла една гърмяща змия и видяла само един индианец. Не се нахвърлил да я скалпира, а вместо това се опитал да ѝ продаде едно много миризливо одеяло. Имало да ми разказва за изумителни приключения. Немала търпение

да ме види, за да ми ги разкаже по-подробно. Ще пристигнат на двадесети и се надяват, че ще опъна червен килим в тяхна чест.

Оставих писмото и станах. Изпитах въодушевление при мисълта, че ще я видя отново. Как ми липсваше тя. Случайно погледът ми падна върху календара. Открих с ужас, че ще пристигнат в петък, само след четири дена. Едва сдържах възбудата си, докато излизах от библиотеката и се качвах по витата стълба. Робърт ще дойде утре, а Лора и Майкъл — в края на седмицата. Апатията от последните няколко седмици изчезна, когато влязох в полутъмната спалня. Не се отдадох на дрямката. Дръпнах завесите и пуснах слънчевите лъчи в стаята. Обмислях какво ще облека за пристигането на Робърт утре и как ще приема Майкъл и Лора, когато дойдат в петък.

Десет часът беше отминал отдавна на следващата сутрин, когато Робърт пристигна в Бел Мийд. Стоях на предната веранда и гледах как каретата се движи по алеята с дъбовете и как спира пред големите предни стъпала. Робърт изглеждаше твърде уморен в смачкания си кремав ленен костюм. Помислих си, че е работил прекалено много. Каза нещо на слугите. След това се озърна и ме видя, че стоя пред него в жълтата си копринена рокля. Усмихна се. Усмивката пламна и в очите му и той заприлича на много по-млад мъж. Стори ми се, че му се прииска да се качи стремглаво по стъпалата и да ме притисне към гърдите си. Не го направи. Нареди още нещо на Херман. След това се качи по стъпалата спокойно и тържествено, както винаги. Хвана ме за ръката и каза, че изглеждам твърде хубава тази сутрин.

— А ти изглеждаш уморен — казах аз.

— Уморен съм — призна той. — Пътувах в тези дрехи. Трябва да се измия и преоблека. После ще поговорим и ще обядваме.

— И ще си починеш този следобед — казах му аз.

Робърт поклати глава. Гъстата му кестенява коса беше малко разрошена и го караше да изглежда необичайно уязвим.

— Няма да имам тази възможност, Дана. Целия следобед трябва да бъда по работа с Лен.

— Но... ти си тук само за един ден — почнах да протестирам аз.

— Знам. Съжалявам. Ще прекараме приятна вечер. Не се отчайвай. Ще наваксаме после, обещавам — той ме прегърна през рамото и ме въведе във фойето. — Много ми е приятно, че се връщам — каза той, — макар и за кратко.

— Хубаво е, че се върна.

Той ме погледна нежно със сивите си очи.

— Така ли е?

— Разбира се, че е така.

— Липсвах ли ти?

— Много — казах аз.

Това беше вярно. Самотата, апатията, чувството, че съм самотна и изоставена, което ме беше обзело напоследък, изчезнаха в мига, в който го видях. Почувствах се жива, топла и в безопасност. Робърт се усмихна отново.

Робърт ми донесе няколко малки подаръка, както винаги: три нови романа, шоколади с изящна форма в кутийка, облицована със светлосин атлаз и фино и хубаво ветрило от жълта дантела, което беше извезано с бяла коприна. Поиграх си с ветрилото, докато обядвахме в малката преградена с параван ниша на страничната веранда. Салатата с морски раци беше вкусна, шунката беше розова и сочна, плоските кръгли сладкиши бяха хрускави, златисти и удивително вкусни. Но аз ядох много малко. Вместо това се радвах, че е тук. Това ми доставяше удоволствие. Робърт говори за бизнес делата си — памук, дървен материал, недвижимо имущество. Разказа ми за дъскорезницата, която бил купил в Джорджия и за гористата площ, която успял да придобие в Алабама. След това спря да говори, погледна ме и се усмихна. Каза, че сигурно ме е отегчил ужасно. Поклатих глава и му казах, че съм очарована, което си беше вярно.

— А ти какво прави? — запита той.

— Четох, почивах си и се разхождах. Миналата седмица двамата с младия Лерой ходихме да ловим риба с бамбукови пръчки. Той хвана пет риби, а аз се изкалях много и Модисе разяри. Каза, че не е прилично бяло момиче като мен да се шляе по брега с черно момче.

Робърт се засмя. Разказах му за писмото на Лора и с какво нетърпение очаквам да видя нея и Майкъл. Робърт каза, че съжалява, че няма да бъде тук, за да ги види лично. Допи чая си и излязохме от нишата. Тръгнахме бавно по верандата към предните стъпала. Каретата му го очакваше.

— Когато се върна, ще бъде късно — каза Робърт. — Съжалявам за това, Дана.

— Разбирам — казах аз.

— Ще се видим на вечеря. След това ще ходим на гости.

Следобедът ми се стори безкраен. Разходих се по алеята край реката, дочетох романа на Балзак. След това почнах да се разхождам неспокойно наоколо. Някъде около четири се върнах най-сетне в къщата. Робърт наистина ми липсваше. Когато го видях отново, разбрах колко много означава той за мен. Не, не бях влюбена в него, но ме привличаше силно. Сякаш си принадлежахме един на друг.

Робърт се върна малко преди седем. Бях се изкъпала и си бях измила косата. Намирах се в спалнята си, когато чух идването на каретата. Ще сервираат вечерята в осем в официалната трапезария. Ресах си косата, докато тя не блесна и не стана лъскаво руса. После я вдигнах нагоре и си направих френско руло на тила. Прикрепих над дясното си слепоочие кремава бяла магнолия с малки коралови жилки. Въздъгнах и станах. Полите на бялата ми копринена фуста се развяха леко. Роклята, която бях избрала за случая, беше от кораловочервено кадифе. Беше семпла и елегантна.

Обявиха, че вечерята е сервирана. Робърт ме съпроводи в официалната трапезария с елегантен бюфет, маса и столове в стил Чипъндейл. Стените ѝ бяха покрити с черничева ламперия. Кристалът и среброто блестяха на светлината на свещите, подобно на порцелана Споуд с изисканите си златисти и тъмносини шарки. „Всичко е направо съвършено“, помислих си аз, докато сервираха супата от костенурки. Спомних си за блатата и за царевичния хляб и за зеленчуците с бекон и мас, които ядохме на разнебитената дървена маса в кухнята. Така беше. Спомних си Ма и набръчканото ѝ от грижи уморено лице. Имах чувството, че е с мен сега мислено, гледа ме и ме предупреждава. Защо ѝ е да ме предупреждава? Вдигнаха купите със супата и внесоха салатата. Тя беше чудесна, но ядох съвсем малко от нея. Да, Ма беше тук при мен. Защо усещам толкова силно присъствието ѝ тази вечер?

Робърт ме наблюдаваше. Не беше възможно просто да седя и да ставам жертва на напълно ирационални чувства. Усмихнах се. Разпитах го за порцелана Споуд. Добави, че ламперията по стените тук, в трапезарията, е била окачена като специално допълнение към този порцеланов сервиз. Сервираха пилешки гърди, стотвени в портокалов сос със зеленчуци. Ядох, колкото от учтивост. Съумях да поддържам разговора. Робърт говори за построяването на Бел Мийд и

за помощта на експерти при избора на мебелите. Призна си, че не разбира нищо от обзавеждане, порцелан и тем подобни неща. Доста години му трябвали, за да създаде атмосферата, която искал. Казах му, че сега има съвършен дом.

— Само едно нещо му липсва — каза той.

— Какво?

— Мисля, че знаеш, Дана — каза той.

Погледна ме. Да, знаех. Сведох очи и си поиграх с винената чаша. Вдигнаха чиниите ни и внесоха десерта, лек шоколадов пудинг със сладък крем. Не ядох от моя. Приех чаша кафе. Ма беше тук, усещах присъствието ѝ. Необичайното предчувствие, което имах на стълбите, се появи отново. Чувствах се особено, сякаш ме притискаха сили, които не бях в състояние нито да обясня, нито да разбера. След като си изпихме кафето, Робърт предложи да излезем на верандата. Съгласих се. Чистият въздух беше точно това, от което имах нужда.

Това наистина помогна. Почти веднага се почувствах по-добре. Зачудих се какво ме прихвана в трапезарията. Небето сега беше мъгливо и черно. Присветваше от лунната светлина, която обливаше ливадите и усилваше сенките, хвърлени от дъбовете. Известно време вървахме бавно по верандата. И двамата мълчахме. След това спряхме. Робърт скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на една от крехките бели колони. Духаше лек вечерен ветрец. Клоните на дъбовете скърцаха тихо. Под стъпалата свиреха щурци. В далечината избуха сова. Всичко беше спокойно и прелестно. Приличаше на сън, който трябваше да изчезне.

Усещах, че Робърт ме гледа. Обърнах се с лице към него.

— По-добре ли се чувстваш сега? — попита той.

Кимнах утвърдително.

— Толкова ли е очевидно?

— Просто изглеждаш... малко разсеяна.

— Мислех си за миналото — казах аз.

— Имам чувството, че то не е било особено приятно.

— Не беше... по-голямата част от него не беше. Не знаеш нищо за мен, Робърт. Познаваш Дана О'Мали, актрисата с големия успех. Не... не познаваш момичето, което е отраснало в бедност, няма никакво образование, което...

— Познавам те — изрече той тихо — и знам, че миналото не е важно, когато двама души изпитват близост един към друг.

— Ти... значи и ти го чувстваш?

— От самото начало — каза той.

Робърт се изправи. Разпери ръце и ги пъкна в джобовете си. Совата избуха отново, този път по-наблизо. Чух плясъка на крилете. Робърт ме погледна сериозно.

— Срещата ми с Джейсън Донован в Атланта не беше случайност, Дана — изрече той. Гласът му също звучеше сериозно. — Беше много внимателно замислена. Донован си мислеше, че ме използва. В действителност аз го използвах, за да се добера до теб.

— Не... не разбирам.

По устните му заигра лека усмивка.

— Нямахме как да разбереш — каза той. — Веднъж те видях, Дана, сигурно не си спомняш това. Няма защо да си го спомняш. Беше тук, в Начез. Бях слязъл до пристанището по работа, а параходът беше дошъл току-що. Връщах се при каретата си. Случайно се озърнах. Видях те да стоиш до перилото на парахода и да гледаш към мен. Очите ни се срещнаха и почувствах... — той замлъкна и затърси точните думи. — Усетих, че те познавам. Усетих, че те познавам от дълго време.

Никога досега не му бях споменавала за онази сутрин. И сега не казах нищо. Значи се е случило не само с мен. Робърт беше изпитал същото. И той, си спомняше онази сутрин не по-малко ярко от мен.

— Ти ми напомняше за... жена, която познавах някога — изрече той, — но това не беше достатъчно, за да обясни чувствата, които изпитвах. Не успях да те забравя, колкото и да се опитвах. Не чета романтични произведения и не вярвам в любовта от пръв поглед, но в онзи ден се случи нещо, нещо необяснимо. Колкото и да се мъчех, не успях да те забравя и да те изхвърля от мислите си.

Няколко облака минаха пред луната. Едва го виждах сега, но усещах силата на присъствието му. Кой знае защо го долавях още по-силно в полумрака. Когато той продължи, гласът му беше плътен и спокоен.

— Минаха няколко месеца. Един ден случайно се озовах в Огъста, Джорджия, и видях изображението ти във вестника. Придружаваше я статия за пиесата, която имаше премиера в тамошния

театър. Веднага разпознах рисунката. Когато влязох същата вечер в театъра и те видях как играеш, почувствах същата... същата близост. Най-накрая разбрах коя си.

— Огъста, Джорджия — казах аз и се зарових в спомените си. — Там играхме „Отмъщението на лорд Родърик“. Аз играх Кора. Ти... ти си бил сред зрителите.

— Трябваше да те видя, но не исках да отида зад кулисите. Не желяех да бъда само поредният обожател, който преследва много популярна млада актриса, затова се захванах с проучвания. Разкрих, че Донован е написал пиеса и иска да я постави в Националния в Атланта. Скоро след това разбрах, че той заминава за Атланта.

— И ти отиде също в Атланта — казах аз.

— И аз отидох там. Говорих с хората в Националния, казах им, че субсидирам пиесата и ще компенсирам всички техни евентуални загуби. Те се съгласиха да я вземат, а след това „случайно“ се срещнах с Донован в бара на хотела и му позволих да ми пробута идеята си за финансирането на „Квартеронката“. Той така и не разбра, че вече бях уредил работата с Националния.

— Разбирам.

— Всички вие дойдохте в Атланта. Започнаха репетициите и цялостната подготовка за постановката. Стоях в дъното на залата. Бях научил, че ти и Донован сте много близки и не исках да се опитвам да те отнема от него...

Той се подвоуми. През това време лунната светлина пак обля парапета и видях лицето му. Изражението му беше сериозно. Очите му бяха потъмнели и бяха изпълнени с чувства, които разбирах твърде добре. Пристъпи към мен и сложи ръцете си върху голите ми рамене.

— Не исках да играя стандартната роля на другия мъж. Не исках и да те тревожа или... или пък да те отчуждя от мен. Съзнавах, че съм много по-възрастен от теб и че не притежавам плама, красотата или магнетизма на Донован. Реших, че най-добрият ми шанс е да завоювам доверието ти, да спечеля твоето приятелство... и да не правя нищо, с което да те подплаша.

— Изчаквал си удобния момент — казах аз.

— Точно така. Изчаквах точния момент, в който да ти кажа какво чувствам. Този момент настъпи.

Чаках и гледах сериозното хубаво лице.

- Обичам те, Дана — каза той.
— Аз... знам. Знаех го от известно време.
— И?
— Не... не знам какво да кажа.
— Ти... не казвай нищо сега.

Ръцете му бяха топли и тежаха на раменете ми. Пръстите му мачкаха кожата ми, а очите му се впиха в моите на лунната светлина. В мен се развихри истинска буря от чувства, но исках много, много повече. Исках уют, спокойствие и нежност. Исках сила, на която да се облегна и удовлетворение на раздиращите ме страсти. Треперех под ръцете му. Той ме притегли към себе си. Усетих силата му. Обви ръката си около кръста ми. Погледнах го в очите и видях нежността в тях. Привлече ме още по-близо и обви и другата си ръка зад гърба ми. Усетих бързия изблик на чувствата си. Силата му ме накара да се чувствам уютно, а близостта му ми донесе спокойствие. Получих всичко, освен удовлетворението на страстите. Цялото ми тяло копнееше за това. Притиснах се към него, когато той разтвори устни и наклони глава. Поколеба се за миг, който ми се стори цяла вечност. Когато ме целуна най-накрая, главата ми се завъртя. Беше минало толкова дълго време, а аз се чувствах толкова самотна. Устата му галеше моята. Беше неописуемо нежна и твърда. Изискваше отговор, който му дадох с готовност.

Ръцете му ме притиснаха и ме прегърнаха още по-близо. Телата ни се прилепиха едно към друго, кожа в кожа, кост в кост. Разделяха ги само тънките дрехи. Устата му продължи сладкия си натиск. Прокарах дланите си по гърба му и по широките му рамене. Накрая зарових пръстите си в косата му, притиснах тила на главата му и го приближих към себе си. Усетих, че мускулите му се стягат, усетих напрежението в тялото му и въздигането на мъжествеността му. За няколко безкрайни мига и двамата бяхме свързани от общия неотложен копнеж и потънахме в блясъка му. След това той се дръпна рязко. Не му беше останал дъх.

— Не — изрече той задъхано.

Пусна ме. Направи крачка назад. Уплаших се да не падна, тъй като коленете ми нямаше да издържат. Стаих дъх. Изминаха няколко мига и се овладях. Сърцето ми спря да бие лудо, а дишането ми се нормализира. Гърдите на Робърт се вдигнаха. Ръцете му се свиха в

юмруци. Отминаха още няколко мига, преди да успее да проговори. След това гласът му прозвуча напрегнато.

— Не по този начин — каза той. — Не искам любовна връзка с теб, Дана.

Не се доверявах на гласа си. Не проговорих.

— Чаках... всичките тези месеци чаках... и искам това да стане както трябва. Обичам те, Дана, и те желая. Пожелах те, откакто те видях за пръв път до перилото на парахода... но не искам поредната любовница. Имаше... — той си пое дълбоко дъх и се поколеба. Когато продължи, гласът му беше по-овладян и спокоен. — Имаше доста много хубави жени. С всички тях изпитах удоволствие, но ти си различна, Дана.

Чаках. И аз се успокоих сега. Клоните на дъба скърцаха тихо. Лунните лъчи проблясваха и ни заливаха с бледа сребриста светлина. Робърт приглади косата си, оправи редингота и коприненото си шалче. Погледна ме, след като възстанови предишния си вид. Миговете на лудост сякаш никога не се бяха случвали.

— Искам да се оженя за теб — каза той.

Кимнах. Още не говорех.

— Зная, че съм по-възрастен, Дана. Зная, че не съм интересният млад герой, когото желаят жените на твоята възраст. Но искам да прекарам остатъка от живота си с теб и мисля, че ще успея да те направя щастлива. Ще живеем тук, в Бел Мийд, и ще пътуваме. Много искам да ти покажа Англия, Франция и Италия и да се насладя с теб на тяхната красота. Ти ще... ако се омъжиш за мен, ще разполагаш с целия разкош, който е в състояние да ни предложи животът.

Направи пауза и се приближи до мен. Искаше да улови ръцете ми. Не го направи. Запази контрол над себе си.

— Зная, че и ти ме харесваш — продължи той — и усещам, че помежду ни съществува някакво особено отношение, наречи го връзка, ако искаш, много силна връзка. Усещам, че не си влюбена в мен, още си увлечена по Донован, но се опитваш да го забравиш. Мисля, че постепенно ще ме обикнеш, Дана. Зная, че ще направя всичко по силите си, за да те направя най-щастливата жена на света.

— Аз... Робърт, благодаря...

— Не — каза той. — Не искам да ми отговаряш сега. Както знаеш, тръгвам си утре сутринта. Ще отсъствам десет дена. Докато ме

няма, бих искал да обмислиш всичко, което казах и когато се върна...

Той се подвоуми. След това улови ръцете ми. Поддържа ги леко само за миг. След това ги стисна, пусна ги и направи крачка назад.

— Ще се радвам да чуя отговора ти, когато се върна — каза той.

— Ще отговоря тогава — обещах аз.

Влязохме вътре. Робърт ми каза, че има някои документи, които иска да прегледа в кабинета си. Пожелавме си лека нощ във фойето. Замина си много рано на следващата сутрин, преди да стана. „Може би така е най-добре“, помислих си аз. Трябваше да обмисля това, което стана. Може би щеше да бъде мъчително да го видя, преди да съм взела решението си. Денят беше ярък и слънчев. Обикалях из градините и се разхождах по алеята край реката. Размишлявах и се питах как да постъпя. Робърт ме обичаше. Това беше несъмнено. Знаеше за любовната ми връзка с Джейсън, знаеше, че имам това, което обществото нарича минало, но въпреки това ме уважаваше. Нищо не му пречеше да ме вземе в леглото си снощи, а и му се искаше да го направи. Но желаше да се отнесе както трябва с мен. Искаше да му стана жена. Подозирах, че малко мъже в света са почтени като Робърт Кортланд.

Срядата и четвъртъкът също бяха слънчеви. Петък беше прекрасен. Слънцето приличаше на сребърна топка, а небето проблясваше в синьо. Отидох до пристанището, за да посрещна парахода. Много се зарадвах, когато видях Майкъл и Лора да слизат по мостчето. Втурнах се към тях, за да ги поздравя. Майкъл се засмя и кимна. Двете с Лора се хвърлихме в прегръдките си като ученички. И двете заприказвахме едновременно. Тя изглеждаше елегантна и изтънчена в роклята си от бяла тафта на светлолилави и пурпурни ивици. Майкъл носеше добре познатото ми каубойско облекло. Лора ми показа пръстените си. Бяха фини и елегантни. На един от тях имаше много голям, ослепително красив, диамант.

Беше чудесно, че ги виждам отново и че пак сме заедно. Лора беше направо омагьосана от Бел Мийд. Съгласи се с мен, че това е най-хубавото място, което е виждала някога. Лора ми разказа всичко за своите приключения в Тексас и за сватбата. Довери ми, че Майкъл често я вбесявал и още се държал прекалено властно. Но добави, че го държи изкъсо и се смята за най-щастливата жена на земята. Сияеше от радост. Майкъл също беше щастлив. Въпреки че я закачаше постоянно

и се преструваше на примирен с участието си, очите му бяха изпълнени с обожание и не ги снемаше от нея.

В петък обикаляхме из къщата и градините. Вечерята беше великолепа. Разговаряхме чак до след полунощ. В събота сутринта разгледахме околностите. Отбихме се и в града. Въпреки че магазините в Начез не можеха да се сравняват с тези в Ню Орлиънс, Лора изпадна в радостна полуда и купуваше неудържимо наляво и надясно. Следобедът отидохме на пикник на една хубава горска поляна над реката.

Неделята беше хубав ленив ден. Всички спяхме до късно след поредните разговори през нощта. Следобед Майкъл отиде да лови риба с младия Лерой, а двете с Лора седнахме на верандата. Пихме изстудена лимонада, говорихме си и се любувахме на градините. После, разбира се, ни поднесоха за вечеря пържени рибки в хрупкаво златисто тесто.

В понеделник Лора и аз пихме кафе на верандата. След това се разходихме до крайречната алея. И двете бяхме потиснати. Днес ще си заминат, а не знаехме колко време ще мине, преди да се видим пак отново.

— Тук наистина е прекрасно, скъпа — каза тя. — Прилича на малък рай и ти се е отразило чудесно. Досега не те бях виждала толкова спокойна.

— Това лято... го прекарах доста добре. Бях на прага на пълното рухване, когато тръгнах от Ню Орлиънс. Имах нужда от отдих. Постоянното напрежение и натиск ми се отразяваха доста зле.

— Знам, скъпа. И на мен самата ми трябваше нещо подобно, макар че Тексас не е идеалното място за почивка.

— Толкова се радвам за теб и Майкъл, скъпа.

— Не ми се вярва, че действително съм омъжена, и то за такъв наследник. Един ден моят скитащ актьор ще получи голямо богатство. Междувременно ще продължаваме да играем на сцената. Актьорската игра му е в кръвта. Съвсем не му се пасе добитък. Родителите му са много мили в това отношение. Добре го разбират. Искат само да бъде щастлив... и да им идва често на гости.

Тя се усмихна. После настъпи продължително мълчание. През всичките ни иначе доста приятни разговори имаше една тема, която никоя от нас не беше споменала. Лора беше твърде тактична. Аз пък

бях прекалено горда. Сега се отказах от гордостта си, тъй като не издържах повече.

— Предполагам... че подготовката на „Лейди Карълайн“ върви както трябва — казах аз.

Лора се поколеба за миг. После кимна.

— Дулси ни държа в течение на нещата с писма. Премиерата на пиесата няма да се състои през септември, но няма да бъде кой знае колко по-късно. Дулси вече е ушила повечето костюми. Майкъл ще прилича много на Байрон с дългата си широка черна пелерина и бялата копринена риза с отворена яка.

Държеше се уклончиво. Зачаках.

— Повечето декори също са готови. Дулси твърди, че са много ефектни. В Националния не са пестили парите.

Почвах да губя търпение. Лора забеляза това. Пое си дълбоко дъх.

— Намерил е главна актриса, скъпа — каза тя.

— Така ли?

— Кармелита — каза тя.

— Кармелита!

— Явно не се е занимавала с нищо друго, освен да стои на диета, откакто е напуснала трупата. Дулси твърди, че вече изобщо не е дебела и изглеждала страхотно. Била по-тънка отвсякога. Джейсън работил върху ролята с нея през цялото лято и... май останал много доволен от нея.

Кръвта ми сякаш се вледени.

— Не вярвам на това — казах аз.

— И аз — призна Лора.

— Кармелита ще обърка цялата роля — запротестирах аз. — Първо на първо, тя е прекалено стара. Освен това, независимо от това дали е дебела, или тънка, тя не притежава нужната чувствителност, за да пресъздаде фините нюанси на образа на ролята. Нейната Карълайн ще бъде студена и надменна аристократка. Страстта и патосът ще...

Млъкнах. Напомних си, че това не ме засяга. Изобщо не ме засяга. Въпреки това яростта и гневът не изчезнаха. Той беше написал тази роля за мен, беше я изградил да пасва на моя характер, а аз нямаше да я играя. Приемах това, но да даде ролята на Кармелита Хъринг — това беше лична обида.

— Бил е принуден от обстоятелствата — изрече предпазливо Лора.

— Разбирам.

— Тя е способна актриса и има почитатели.

— Вярно.

— Съжалявам, скъпа. Не... не исках да ти го казвам.

— Какво пък — казах аз. — Всъщност каква възможност се отваря пред Майкъл. Той ще трябва да изнесе тежестта на цялата пиеса. Несъмнено ще постигне забележителен успех. Май... ще е най-добре да се връщаме в къщата, скъпа. Скоро ще сервираат обяда.

Бях се успокоила и примирила със съдбата. Бях и тъжна. Скръбта ме обгръщаше като саван. Лора видимо се обезпокои.

— Какво ще правиш, скъпа? — попита тя, докато вървахме през градините.

— Не знам — отвърнах аз.

— Имаш десетки предложения.

— Така е — съгласих се аз.

— Ще приемеш ли някое от тях?

— Възможно е.

— Ами Робърт Кортланд, скъпа?

Не ѝ бях казала за предложението му. Не виждах причина да правя това и сега. Усещах, че е най-добре да крия това, докато взема окончателното решение.

Не ми беше приятно да гледам как си заминават този следобед. Лора и аз изглеждахме така, сякаш всеки момент ще се разрежем. Тя ме прегърна силно. Обещахме си да поддържаме връзка. Майкъл също ме прегърна и каза, че много ще му липсвам. Все едно, че бях осиротяла. Две години бях член на голямо, весело и буйно семейство, а сега вече не спадах към него. Ще продължат без мен, а Кармелита е заела мястото ми. Това беше най-тежкият удар.

Бляскавата поредица от слънчеви дни свърши. Синьото небе посивя. Утрините станаха мъгливи и влажни, въпреки че още не валеше. Имах да взимам решение. Знаех, че трябва да го взема преди завръщането на Робърт. Досега бях обмисляла сериозно възможността да приема предложението му. Въпреки че не го бях признавала открито, дълбоко в сърцето си бях вярвала, че нещата ще се оправят някак и че ще се присъединя към другите в Атланта. И ще участвам в

премиерата на „Лейди Карълайн“. Но сега тази глупава илюзия изчезна. Джейсън не ме искаше. Нямаше нужда от мен. „Какво пък, и аз нямам нужда от него, казах си аз. Дръмонд веднага ще ми предложи договор, а също и поне десетина други импресариа, които имат далеч по-голям успех и по-високо положение, отколкото някога ще има Джейсън“. Но... наистина не исках това. Не исках да бъда международно известна звезда, любимката на два континента. Не исках слава и хвалебствия. Копнеех да бъда член на веселото, шумно и любящо семейство в Атланта.

„Това няма да стане, казах си аз. Осъзнай реалността. Имаш възможност да напуснеш Бел Мийд, да идеш в Ню Йорк и да подпишеш договор с Конрад Дръмонд или да останеш тук и да се омъжиш за Робърт.“ Не го обичах. Признавах си честно това. Смятах го за физически привлекателен, харесвах го и го чувствах близък и... Твърде много успешни бракове са били сключвани при по-лоши обстоятелства. Но ще бъде ли честно да постъпя така? Твърде много уважавах Робърт, за да го използвам. Той беше чудесен човек. Беше влюбен в мен. Знаеше, че не го обичам, но независимо от това ме желаше. Усещаше, че ще се влюбя рано или късно. Може би ще стане така. До Робърт ще се чувствам в безопасност, ще ми бъде топло и уютно, ще живея в голям разкош. Това безопасно убежище беше наистина съблазнително, но... си оставах резервирана. Минаваше ден след ден, а аз още не бях взела окончателното решение. „Ще ме разбере, уверявах се аз. Както и да постъпя, ще ме разбере.“

Настъпи денят на завръщането му. Той беше влажен, мъглив и сив. Бях необичайно неспокойна и нервна през цялата сутрин. Пак ме мъчеше онова ирационално предчувствие, което не бях в състояние нито да обясня, нито да прогоня. Имах чувството, че ще се случи нещо изключително важно. Самият въздух като че ли ехтеше от сподавени шепоти. Те се долавяха, но не се чуваха. Предупреждавах ме да внимавам, внимавам, внимавам. „Това е напълно абсурдно, казах си аз, направо безумно.“ Но чувството се усилваше, и пак усетих присъствието на Ма. Тя беше тук, при мен, усещах я. И тя ме предупреждаваше, отчаяно се опитваше да проникне в невидимото поле, което ни разделяше, за да ме предупреди да не... да не правя какво?

„Ти си нервна и обезпокоена, казах си аз. Въобразяваш си различни неща.“ В Бел Мийд беше тихо и спокойно. Дори времето се проясни. Тук не ме заплашваше нищо. Срещу какво ме предупреждават? За какво трябва да внимавам? Оттеглих се в гостната си и се захванах да пиша писма, но шепотите продължаваха да отекват и Ма не ме изоставяше и за миг. Когато Моди влезе с един поднос, едва не изскочих от кожата си. Тя самата изглеждаше малко уплашена. Явно и тя долавяше нещо в атмосферата.

— Боже мой, госпоице! Не ме стряскайте така, че ще получа удар! Не бива да подскачате така. И сте пребледняла кат платно!

Отидох при прозореца и погледнах към огромните дъбове, които хвърляха лилаво-сивите си сенки над ливадата. Всичко беше спокойно и хубаво. Липсваше и най-слабият намек за присъствието на нещо заплашително. Но когато се върнах на масата за писане, шепотите бяха по-силни отвсякога. Упорито вдигнах перото и продължих да пиша на Кори. Описах й ярко и колоритно посещението на Лора и Майкъл, но ми се наложи да се напрегна, за да продължа писането. Перото ми спираше често, тъй като вдигах глава и се мъчех да узная смисъла на това доловимо, но неразбираемо предупреждение във въздуха. Намръщих се и продължих да пиша. Открих, че ми се е свършила хартията и ще трябва да си донеса още, ако искам да си довърша писмото. Ма беше до мен, когато станах. Усетих я, но не я видях. Като че ли ме подтикваше да се изправа. Изведе ме от стаята и ме поведе по коридора.

Робърт ми беше дал две кутии светла кремаво кафеникава хартия. Къде да намеря още? „В кабинета му, казах си аз. На бюрото му.“ „Да, да“, съгласи се един безмълвен глас и Ма ме поведе по изцялната вита стълба през фойето и по коридора. Минах през гостната и библиотеката и стигнах до големия уютен кабинет.

Отидох зад бюрото и отворих чекмеджето горе вдясно. Тук нямаше хартия за писане, а само папки и счетоводни книги. Горното средно чекмедже съдържаше счетоводна книга и делови документи, пера, линия и лупа. Горното чекмедже вляво съдържаше пакети с документи, които приличаха на бизнес договори. Всичко беше подредено акуратно, както можеше и да се очаква от човек на реда като Робърт. Въздъгнах, седнах на тапицирания с кожа стол и отворих средното чекмедже отдясно. Собственото ми лице ме погледна от една

фина овална миниатюра в рамка от златен филигран. Стреснах се и извадих миниатюрата от чекмеджето. Зачудих се кога е поръчал да я направят. Със сигурност не аз бях позирала за нея. Майсторът беше свършил работата си превъзходно и беше пресъздал съвършено чертите ми. Все едно, че се гледах в някое огледалце, само дето... никога не си бях правила такива букли на косата и... никога не бях носила бяла рокля от тюл, украсена с малки клончета. Роклята беше старомодна. Такива са носели преди поне... поне двадесет и пет години.

Тогава разбрах. Познанието дойде изведнъж и ме потресе със силата си. Пулсът ми сякаш спря. Все едно, че се вледених. Заедно с познанието дойде и ужасът. Сякаш парализирана, потреперих отвътре и затворих очи. В продължение на няколко дълги минути ми се струваше, че плувам в тъмна ледена празнота. Тази странна връзка между нас... чувството, че сме се познавали в някакъв друг живот... всичко сега стана ясно. Близостта, съпричастието и чувството за сигурност, които имах в негово присъствие... кръвта и инстинктите бяха узнали и откликнали едни на други, въпреки че другата част от мен не е знаела нищо. Усетих някакво движение около себе си и отворих очи. Въздухът беше спокоен. Атмосферата се беше прояснила. Вече нямаше нищо тревожно. Ма си беше отишла. Беше си свършила работата и си беше отишла, а аз гледах лицето ѝ на миниатюрата и разбрах всичко.

Помня оная мръсна стая в блатата. Ма лежеше в леглото си. Умираще, но очите ѝ бяха изпълнени с радост от разпознаването, когато тя ме погледна и видя не мен, а някой друг. „Ако знаеше... О, Робърт, ако знаеше, нямаше да... исках да умра тогава. Исках да престана да живея, но не можех, защото... защото носех нашето малко момиче.“ Чух милия ѝ заглъхващ глас, който шепнеше тези слова. След това чух друг глас, стържещ, дрезгав и объркан и видях лицето на Мама Лу на лудо подскачащата светлина на свещта. „Това, което иска той, е протиеостественно, то е погрешно и ти не бива... не бива да правиш това. То е грешно, против природата е.“

Майка ми беше обичала Робърт Кортланд от все сърце и душа. Той не беше от нейната класа, не принадлежеше на този затворен кръг на креолската аристокрация в Ню Орлиънс. Беше имала възможност да сключи брак с мъж с много високо положение, но беше обичала Робърт

и беше избягала с него и... той също я беше обичал. „Имаше една, каза ми той онзи следобед, когато се върнахме в хотела след обяда на пазара. Имаше една, за която трябваше да се ожена. Загубих я от глупост. Бях много млад, но не трябваше да...“ Никога не я е забравил. Видял ме е. Напомнила съм му за нея и също е усетил необичайната връзка помежду ни. Робърт беше обичал майка ми, но я беше изоставил. Така и не беше узнал, че тя е забременяла от него.

Седнах зад бюрото. Още бях смаяна. Стоях неподвижно. Всички тези мисли минаха тържествено в съзнанието ми. Нямах представа колко време е минало, когато чух най-накрая каретата му да спира пред къщата. Прокарах ръка по челото си. Помъчих се да запазя спокойствие. Но изминаха още няколко минути, преди да събера сили, за да стана. Коленете ми омекнаха. За миг се уплаших, когато чух, че стъпките му приближават кабинета. Заставах зад бюрото и безмълвно се замолих за сила. Той влезе и спря на вратата. Усмихна се, когато ме видя.

— Ето къде си била — каза той.

По устните му играеше усмивка. Тя беше хубава, сърдечна и нежна, а очите му бяха изпълнени с обожание, което дори не се опитваше да прикрие.

— Чудесно е, че те виждам — каза той. — Нямах представа колко ми липсваше.

Не казах нищо. Не се доверявах на себе си, за да проговоря.

— Не те видях никъде, когато дойдох. Модите ми каза, че си влязла тук.

— Аз... дойдох да взема малко хартия за писане на писма — казах аз.

Гласът ми прозвуча неестествено и сякаш някой друг произнесе думите ми. Робърт видимо се обърка, после придоби загрижен вид.

— Ти... си пребледняла, Дана. Станало ли е нещо?

— Не намерих хартия — казах аз. — Намерих това.

Вдигнах миниатюрата и му я показах. След това я сложих на бюрото.

— Кларис — изрече той тихо.

— Отначало си помислих, че на нея съм изобразена аз.

— Ти... приличаш на нея страшно много — каза Робърт с неуверен глас. — Това е, което ме привлече отначало към теб,

признавам си го, но... се влюбих в теб, Дана.

— Тя е онази, нали? Онази, за която каза, че е трябвало да се ожениш.

Робърт кимна.

— Това беше много отдавна, бях много млад и глупав.

— Разкажи ми за нея, Робърт.

— Дана, не виждам защо...

— Разкажи ми за нея.

— Тя... тя произлизаше от много знатно семейство. Вече ти казах... бях сирак. Оправях се сам, откакто станах на четиринадесет години. Изкарвах си прехраната с находчивостта и чара си. Не бях лош, но... не бях и почтен. Срегнах Кларис и тя повярва в мен. Повярва, че е възможно да стана някой, да постигна успех. Аз... Ние избягахме заедно. Обичах я. Исках да я накарам да се гордее с мен... След няколко месеца разбрах...

Направи пауза. Изглеждаше много тъжен.

— След няколко месеца разбрах, че само ще я направя нещастна. Беше привикнала към разкоша, към всички хубави неща в живота, а живеехме в малък апартамент и тя си переше сама дрехите. Казах си, че не бива да постъпвам така с нея. Имах повече от триста долара. Една нощ, докато Кларис спеше, ѝ оставих по-голямата част от парите и бележка и избягах от апартамента. На следващата сутрин напуснах града с първия влак. Казах си, че правя това заради нея. Може би просто съм се боял от обвързването.

— И след това какво стана?

— След две години се върнах в Ню Орлиънс. Бях работил усилено и бях спечелил много пари. Открих, че имам вроден талант да се занимавам с бизнес и вече бях сключил няколко изгодни сделки. Вече не разчитах на находчивостта и чара си. Бях решил да се ожени за нея. Бях решил... — той спря отново и се взря в миналото със сериозно изражение. — Семейството ѝ нямаше да ме види — продължи той. — Научих, че се е омъжила за друг. Положих всички усилия да я забравя. Така и не успях. Посветих живота си на целта да натрупам огромно състояние и този път сполучих. Имаше много жени, но докато не те срещнах, нямаше нито една... като Кларис.

Настъпи продължително мълчание. Отидох до един от прозорците и хвърлих поглед на ливадата. Помъчих се да си събера

силите. Накрая се извърнах, видях сериозното му изражение и тъжните му сиви очи и прехапах устни. Когато заговорих, гласът ми изобщо не трепереше.

— Тя се е омъжила за друг, защото е била принудена да го направи — казах аз.

Той се намръщи.

— Как... как е възможно да...

Замлъкна внезапно и ме погледна. Бръчката между веждите му се задълбочи. След това разбра. Познах по очите му, че е разбрал, а и бузите му преbledняха.

— Била е бременна — казах аз. — Семейството ѝ отказало да я приеме. Наела стая в евтин крайбрежен хотел и... парите, които си ѝ оставил, в крайна сметка свършили. Там я намерил Клем О'Мали. Той бил надзирател в една плантация. Оженил се за нея и я отвел със себе си. Родила съм се скоро след това. Клем О'Мали ми даде името си, но той... не ми е баща.

— Боже мой — прошепна той.

— Загубил работата си. Преместили сме се да живеем в блатата. Отраснах там и живях в мръсна колиба. Ма... Ма работеше като фермерска жена и здравето ѝ постепенно се влоши. Тя... никога не говореше за миналото. Никога не ми каза кой е баща ми, но... — гласът ми заплашително потрепери. Направих пауза и си поех дълбоко дъх. — Заболя от туберкулоза и... и докато умираше, ме погледна, мислеше си, че си ти и... произнесе твоето име, само твоето първо име. Винаги те е обичала.

Последните думи бяха само шепот. Лицето му беше станало смъртнобледо, а болката в очите му беше непоносима за гледане. Искаше ми се да отида при него и да го утеша. Искаше ми се да го притисна към себе си и да му кажа, че всичко е наред, но не го направих. Не успях да помръдна.

— Аз... съжалявам — каза той. — Никога няма да разбереш колко съжалявам... за всичко.

— Никой от нас не е знаел.

— Никой от нас не е знаел — повтори той.

Погледна ме. В очите му се четеше ужасната болка. След това дойде при мен, прегърна ме и ме притисна към себе си. Прегърна ме нежно, но само за миг.

— Съжалявам — изрече той отново. Гласът му беше толкова слаб, че едва различих думите му. Пусна ме и отстъпи, а след това се обърна и излезе от стаята.

След няколко минути напусна къщата. Вървах по коридора, когато чух, че каретата заминава нанякъде. Моди ме посрещна във фойето. Каза, че мистър Робърт е излязъл и не е казал къде отива. Изглеждаше разтревожена. Обезпокои се още повече, когато дойде време за вечеря, а той не се върна.

Слушах как тежките дъбови клони скърцат тихо в нощта. Сигурно е минавало три, когато накрая потънах в неспокоен сън. Минаха сякаш само няколко минути, когато се събудих и видях, че Моди се суети наоколо с подноса със закуската. Тя дръпна завесите и ярките слънчеви лъчи нахлуха в стаята. Каза ми, че минава десет, а мистър Робърт още не се е върнал. Хубавичко ще му се накара, само да се появи. Та той е възрастен човек, бива ли така да плаши хората.

Денят ми се стори безкраен. Всеки час се точеше като десет в обикновен ден. Робърт не се завърна. Запитах се дали не трябва да си стегна багажа и да замина тихомълком. Може би така ще бъде най-добре и за двамата. Нищо не ми пречи да се върна в Ню Орлиънс и да остана при Кори, докато реша какво да правя. Не, това ще бъде проява на малодушие. Той е моят баща. Нямам право да бягам. Ще го изчакам, а когато се върне, ще разговаряме и ще обсъдим всичко. Не обядвах. Моди имала лошо предчувствие, усещала нещо злокобно. Това не било характерно за мистър Робърт. И аз имах някакво усещане, но се стараех да не му обръщам внимание, докато късното следобедно слънце удължаваше сенките върху ливадата. Разхождах се под дъбовете, а ветрецът развяваше розовата ми памучна пола.

Чух конски тропот по алеята. Заля ме вълна от облекчение. Обърнах се и видях едрия черен кон и ездача в сиво. Обаче това беше Лен, сътрудникът на Робърт. Тръгна към мен с мрачно изражение на лицето. Тогава разбрах. Стоях под дъбовете, докато сенките се увеличаваха, и знаех, още преди да е стигнал до мен, още преди да е проговорил. Хвана ме за ръцете. Каза ми, че Робърт е дошъл в офиса му вчера следобед и е настоял да състави ново завещание. То било написано пред свидетели и подписано. Всичко било направено безупречно от гледна точка на закона.

— Погрижил се е да обезпечи слугите в завещанието, а всичко друго е за теб, Дана. Бел Мийд. Целият му бизнес. Всичко. Милиони.

Не казах нищо. Не бях в състояние.

— Той... той ми каза, че трябва да остане сам за известно време. Каза, че ще се разходи с кораба. Има едно малко корабче, закотвено надолу по реката. Обикновено взима поне двама души със себе си за екипаж, но вчера е изкарал сам корабчето. По принцип е възможно и сам човек да се справи с управлението.

— Той... не се върна — прошепнах аз.

Лен стисна силно ръцете ми. Заболя ме.

— Намериха корабчето, Дана. Строшило се е в един пясъчен нанос. На дъното му имало голяма дупка. Малко по-късно намерили Робърт. Вълните... го били изхвърлили на брега на половин миля от корабчето.

— Не — прошепнах аз.

— Било е нещастен случай. Всички смятат, че е било нещастен случай.

— Ще дойдат журналисти, Дана — каза Лен. — Ти си известна жена и няма начин...

— Разбирам.

— Ще направя всичко по силите си.

След това ме прегърна през раменете и се запътихме към къщата. Крачехме бавно под дъбовете. Моди, Лерой и няколко други слуги се бяха струпали на верандата. Всички се бяха разтревожили. Усещаха, че нещо не е наред. Моди кършеше ръце.

— Какво да правя, Лен? — попитах аз. Гласът ми прозвуча глухо.

— Да бъдеш силна — каза той.

О, да, помислих си аз, ще бъда силна. Винаги съм била силна. Много ме бива за това. Имам голям опит. Ще бъда силна. Това е всичко, което ще успея да направя.

Моди се въртеше около масата за закуска. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Лицето ѝ беше мрачно. Усецах приближаването на опасност. Моди се държа чудесно през последните две седмици. Не знам как щях да издържа без нея, но понякога много ми се искаше да ѝ забия нож в сърцето. Като сега. Обичта и загрижеността бяха едно. Да се държиш като властен арогантен тиранин беше съвсем друго. Стига толкова. Изядох прилежно две препечени филийки, едната, от които със сладко, и изпих три чаши черно кафе. Но да пукна, ако ям и яйца, каша и пържена шунка. Самата мисъл за това беше отблъскваща. Свих решително устата си, блъснах настрана чинията и скръстих своите ръце на гърдите си. Погледнах я студено и упорито.

— Упорита сте кат муле — обвини ме тя.

— Не го отричам.

— Още нямате достатъчно сила и изглеждате хилава. Трябва ви таз храна, за да станете силна. Как ще се оправите, ако продължавате да гладувате? Таз шунка е...

— Взимай си и шунката, и кашата, и яйцата и си разкарай...

— Не ми противоречете, госпоице! Не почвайте да говорите грозно. Може и да сте господарката тук сега и да сте богата кат онзи момък Кросхус, но мистър Робърт ми остави малко пари. Отидох и си купих нова пурпурна фуста от тафта и златни обици, а мистър Лен казва, че вече съм богата жена. Свободна съм и богата и никой не бива да ме нагрубява.

— Тогава недей — отсякох аз.

— Какво пък значи тва?

— Означава, че винаги можеш да напуснеш, ако искаш.

— Да напусна! Това е невъзможно, госпоице! — Моди си опря ръцете на хълбоците. Лицето ѝ стана упорито като моето. — Работата ми е да се грижа за таз къща и за вас, и именно тва възнамерявам да правя. Сега си изяжте таз храна тук, преди да съм се захванала за вас.

— Проклетата да си, Моди.

— Не ме ругайте — предупреди ме тя. — Изяжте таз храна.

Яйцата бяха много вкусни. Бяха бъркани с подправки и сметана. Шунката беше сочна и апетитна. Бутнах настрана овесената каша, но си взех още една препечена филийка с желе от гуава. Изпих и още една чаша кафе. Моди светна от радост, когато свърших. Още ми се искаше да я промуша с нещо.

— Така — каза тя. — Сега се чувствате по-добре, нали?

— Може би — гласеше уклончивият ми отговор.

— Зная, че ще се оправите, защото сте издръжлива. По-добре да се държите така, отколкото да се мотаете бледа и неспокойна наоколо. Цветът се връща на лицето ви.

Въздъгнах, станах и тръгнах към вратата.

— Къде отивате?

— Ще се поразходя.

— През последните три дена валя! — запротестира Моди. — Още е влажно и мъгливо навън.

— Ще се поразходя — заявих категорично.

— Но не и без шал!

Отворих и излязох навън. Въздухът наистина беше влажен, но беше и удивително чист и свеж. Градините бяха мокри и полупокрити от тънки талози мъгла, която се въртеше леко във въздуха. Небето отгоре беше облачно и сиво, а бледата жълта топка на слънцето едва се виждаше. „Слънцето ще се покаже в края на краищата, помислих си аз. Ако остана затворена още един ден в къщата, сигурно ще се побъркам.“

Забързаната Моди се появи в коридора. Тропотът от тежките ѝ крака сякаш разтърсваше къщата. Излезе стремително на верандата и въздъхна облекчено, когато ме видя, че стоя до едно от увисналите растения. Носеше лек хубав бял шал. Наметна го върху раменете ми така нежно, сякаш повива бебе. Въпреки че беше властна и арогантна, беше трудно да ѝ се гневиш дълго.

— Не стойте много навън! Тез стъпала вероятно са хлъзгави, така че внимавайте с тях. И гледайте да ни си намокрите полата в храстите. Ще тръгна подире ви, ако не си дойдете скоро!

— Ако някой ме потърси, Моди... моля те, кажи му, че ме няма. Не искам да виждам още журналисти и...

— Едва ли ще ви потърси някой таз сутрин. Онез аристократи, дет се обаждаха, не излизат от леглата си преди обед, а мистър Лен ще

дойде чак следобед.

Увих шала около ръцете си, слязох по стъпалата и пресякох двора. Моди ме гледаше загрижено от верандата. Запътих се бавно през градините към крайречната алея. Помъчих се да не мисля за баща си и за великолепното му погребение. На него дойдоха повече от десет журналисти и цялата местна аристокрация.

Лен излезе прав. Бях известна жена и нямаше как да държим журналистите в пълна неизвестност. При вестта за гибелта и за моето присъствие те се струпаха подобно на някаква свадлива глутница в Начез и се приготвиха да се състезават за това, кой ще изпрати най-сензационна телеграма. Представях си какви заглавия ще измислят: Милионер умира при мистериозни обстоятелства, оставя цяло състояние на актриса любовница. Разбрах, че трябва да взема решение. Не исках паметта на баща ми да бъде опетнена от безсрамни твърдения. Познавах журналистите. Знаех как да се справя с тях. След кратък разговор с Лен, реших да им разкажа история, която да е много по-интересна от всичките им измислици. Реших да им предоставя истинската история за Дана О'Мали и нейните родители и как баща ми и аз сме се намерили след двадесет години. Заедно с Лен ги поканихме всичките в Бел Мийд, предложихме им храна и вино и им разказахме цялата истина, като изпуснахме само девичето име на майка ми, за да спестим евентуални притеснения за роднините ѝ. Намекнахме, че двамата с Робърт сме открили какво ни свързва още преди той да субсидира „Квартеронката“.

Не им разказах всичко, разбира се. Не споменах нищо за жестокостта на Клем, както и за времето в Ню Орлиънс, което бях прекарала с Етиенови. Казах им само, че съм напуснала блатата след смъртта на майка си и в крайна сметка съм преуспяла в театъра. Толкова бяха заети да драскат в бележниците си, че никой не се сети да зададе някакви неудобни въпроси. Казах им, че баща ми бил решил да признае публично нашето родство, но след това станал трагичният инцидент. В заключение заявих, че съм незаконно дете, но съм обичала и двамата си родители и се гордея, че съм тяхна рожба. Хората да приказват каквото си искат по мой адрес, но винаги ще ходя с гордо вдигната глава. Любопитството на журналистите беше събудено. Те бяха очаровани от историята. Всичките се държаха много мило. Статиите им по първите страници на всички южни вестници сътвориха

истинска сензация. Бях героиня на една злочеста любовна история и журналистите направо ме боготворяха.

Общественият отклик беше поразителен. Хората възхваляваха моята честност, храброст и неукротимия ми дух. Веднага обикнаха бедното малко момиче, което беше напуснало блатата, облечено в парцали, а после станало прославена актриса и се събрало отново със загубения си баща и наследило в крайна сметка едно от най-големите богатства на Юга. Искаха настойчиво още подробности. За разлика от креолските аристократи, които сигурно биха ме отбягвали, елитът на Начез и околностите му ме приеха с отворени обятия. Важни дами и техните дъщери идваха, за да изразят симпатиите си и за да поднесат цветя. Както изглежда, всяка от тях бе изключителна близка на скъпия ми татко. Изпращаха ми покани за празненства и чайове. Оказа се, че някои от тях имат прекрасни синове, които имаха огромно желание да се запознаят с мен.

Тръгнах към портата, като си мислех за изненадващото посещение преди три дена. Конрад Дръмонд бил в Ню Орлиънс и прочел във вестниците моята история. Дойде в Начез, за да ме моли да отида в Ню Орлиънс с него. Каза ми, че статии за мен са се появили и по северните вестници и сега имам възможност да подпиша договор, при каквито поискам условия. Ако приема, ще постави на сцената, която пиеса избира, постановката ще бъде невероятна, а от мен ще направи легенда в театралната история. Благодарих му учтиво. Записах си адреса му в Ню Орлиънс. Казах му, че ще го известя за решението си.

Не желяех да ходя в Ню Орлиънс. Не желяех да ставам театрална легенда. Вярно е, че жадувах да се върна в театъра, но... Упорито се преструвах, че не знам какво искам. Няма да си мисля за Атланта. Няма да си спомням за Джейсън. Той със сигурност не ми е нужен. Една от най-богатите жени в страната съм. Ще правя каквото си искам. „Ще вършиш всичко друго, само не и това, което действително ти се прави“, прошепна ми гневно едно тихо гласче. Веднага го накарах да замлъкне.

„Богата си, казах си аз. И си богата, богата, богата. Можеш да си купиш всичко на този свят. Имаш тази хубава къща и повече пари, отколкото е възможно да изхарчиш някога. Нима повечето хора не си мечтаят именно за това?“ Богатството беше твърде слаба утеха. Вярно

е, че имам възможност да извърша някои неща благодарение на него. Вече се бях уговорила с Лен да пръсне част от тези пари. Делия ще получи много голяма сума, която ще стигне, за да накара нея... и нейното семейство никога повече да не се страхуват от опасността да загубят дома или бизнеса си. Матилд и Соланж Дюжарден също ще получат голяма сума, която ще им помогне да напуснат онази сива къща на Конти Стрийт и да живеят комфортно до края на живота си. Вярно е, че повече няма да ги видя, но все пак са ми роднини и ми се струваше, че така трябва да постъпя. Именно това би поискала Ма.

Има още много други неща, които имам възможност да направя с тези пари. Ще направя цялостен ремонт на Джуъл тийтър и ще го субсидирам, ще помогна на Оли, Барт и на всички други приятели и... пак ще остане една планина пари. Наистина мога да направя същински чудеса с парите, но не е възможно да си купя другарството, въодушевлението и чувството на удовлетворение, които получавах като член на веселото буйно семейство. Няма как да си купя и... няма как да си купя и... Затворих очи и си пожелах да не си спомням за него, но не съумях. Спомних си сърдечността и духовитостта му, момчешкия ентузиазъм и увлеченията, ранимостта му и удоволствието от присъствието му, избухливостта и гордостта му. Спомних си и за ръцете, устата, стройното му силно тяло и думите, които шепнеше нежно в ушите ми винаги, когато ставахме едно. Старите познати усещания почнаха да се надигат в мен, леката болка, сладката като мед топлина потекоха сладостно по вените ми. Положих всички усилия да ги сподавя и поех назад по алеята.

Чух стъпките му. Спрях. Мъглата се виеше, а голямата река течеше наблизко. Знаех, че всичко това се е случвало неколkokратно и преди, но в съня ми. Обаче това не беше сън. Беше реалност. Опитах се да се убедя, че е истина. Но имах чувството, че нищо не е действително и още не ми се вярваше, че това се случва наистина. Той се материализира от мъглата. Беше облякъл най-елегантните си дрехи и стоеше пред мен. Никой от нас не продума. Улови ръцете ми, стисна ги и ме притисна към себе си. Погледнах сиво-зелените му очи и видях любовта в тях. Разбрах, че той е онзи мъж. Не беше идеален, никога няма да бъде такъв, но той беше онзи мъж.

— Не... не е бил Чарлз — прошепнах аз. — Бил си ти... през цялото време.

Той пусна ръцете ми и направи крачка назад.

— Кой, по дяволите, е Чарлз? — попита той.

— Един мъж... един мъж, когото познавах някога. Мислех... в съня ми, нали разбираш...

— За какво говориш?

Колко обичах този обаятелен глас, който беше почти мек, но и гърлен и дрезгав. Колко ми липсваше той. Усмихнах се. Вълна от радост бликна в душата ми. Едва успях да я сдържа. Той ме гледаше с вдигната вежда. Широките му устни видимо се намръщиха.

— Как мина покрай Моди? — попитах аз.

— Старият дракон в къщата ли? Казах й, че съм много близък приятел, а тя отвърна, че миз Дана няма да види никого. Попитах дали си вътре и тя отвърна, че може би си вътре, а може би не си, но няма да те видя. Казах й: „Виж какво, госпожо, дошъл съм чак от Атланта и ако не ми кажеш къде е, ще ти извия дебелия черен врат.“

— Типично за теб.

— Тогава тя се засмя. Каза, че сигурно аз съм този, по когото миз Дана е въздишала през цялото време. Каза, че знаела, че имало някакъв мъж. През цялото време го знаела и смятала, че сигурно аз съм този мъж.

— Кучка — възкликнах аз.

— Въздишала ли си по мен?

— Разбира се, че не — отвърнах язвително аз.

Пъхна ръцете в джобовете си и се намръщи. Лъхна лек ветрец. Мъглата се раздвижи и почна да се вдига. Пак зърнах за миг реката. На повърхността й като че ли проблясваха светлорозови пайети. Слънцето се показваше. Мъглата ни погълна за миг. После изтъня и постепенно се разпръсна. Джейсън изглеждаше доста угнетен. Как ми се искаше да погая това набраздено чело и да прокарам върха на палеца си по пълната твърда извивка на долната му устна. Много го обичах, но той трябваше да се извини за доста свои постъпки, преди да му позволя да го разбере.

— Защо дойде, Джейсън? — попитах аз. Гласът ми беше доста студен.

— Не трябваше да идвам — каза той. — Осъзнавам го, но... мислех си, че може би ще... ами, ще помогна някак. И Лора, и Оли

казаха, че ще дойдат, а аз им казах: „Не, останете тук, аз отивам.“ И двете се засмяха и казаха, че така ще бъде много, много по-добре.

Не казах нищо. Заклех се, че ще си платят.

— Вероятно ще ме прогониш. Няма да те обвинявам. Бях много несправедлив към теб, Дана. Бях... държах се като мерзавец.

— Безспорно — съгласих се аз.

— Аз... по дяволите, не улесняваш нещата.

— Точно така.

— Добре! Постъпих твърде несправедливо. Държах се като магаре. Прекарах най-неприятното лято през живота си. Обичам те, а те загубих, и само аз съм си виновен. Това е!

— Не само ти си виновен — признах аз.

— Така ли?

— Бях... самата аз се държах твърде непреклонно и упорито.

— Това пък вече е съвсем вярно!

Пак се усмихнах. Действително не се държеше като джентълмен от Юга, но никога не се беше преструвал на такъв. Беше буен артист, сприхав и темпераментен и... с чудесен характер. Знаех, че винаги ще воюваме помежду си, но той беше онзи мъж и го обичах от все сърце. Знаех и че не мога да живея без него.

— Да се връщаме в къщата — казах аз.

— Както кажеш.

Закрачи намусен до мен. Още не беше извадил ръцете от джобовете си. Когато стигнахме портата, спрях и зачаках. Той се намръщи, въздъхна вбесено и я отвори. Държеше се така, сякаш на гърба му се е стоварило тежко бреме. Бедният. Колко жалък, но и мил беше.

— Действително съжалявам за твоя баща, Дана.

— Благодаря ти — казах аз.

— Разбирам защо и двамата не желаете някой да знае, но... жалко, че не ми каза. Мислех... Предполагах...

— Знам какво си предполагал.

Вярваше в това, което беше прочел във вестниците. Вярваше, че Робърт и аз сме знаели за родствената ни връзка още отпреди и... реших, че трябва да продължава да вярва в това.

— Много смело, от твоя страна, е било, че си дала тези интервюта по вестниците — продължи Джейсън. — Всички ти се

възхищават за това и те подкрепят... Предполагам, че имаш големи планове за бъдещето.

— Почти нищо не съм решила — казах аз.

— Сега си богата.

— Невероятно богата — отвърнах аз.

Тръгнахме по стъпалата. Въздухът вече се беше прояснил. Слънцето грееше ярко. Цветята се виждаха отчетливо. Джейсън спря и се обърна към мен. Очите му бяха изпълнени с мъка.

— Жалко! — възкликна той несдържано. — Предпочитам да нямаше нищо!

— Как може да говориш така? — запитах аз.

— Ако нямаше нищо, можех да се оженя за теб и да ти предложа работа. А сега това е невъзможно. Няма как да се върнеш в театъра. И за какво ти е? Проклетата наследница си на огромно състояние. Несъмнено ловците на съкровища вече са се наредили на опашка за теб. Имаш възможност да се омъжиш за граф или херцог... По дяволите, можеш да се омъжиш дори за обеднял принц, ако поискаш.

— Не искам — казах аз. — За каква работа спомена?

— Спряхме представленията на „Лейди Карълайн“. Националният театър ги спря. Вече са загубили цял куп пари от декорите и костюмите и се боят да не загубят още, ако... — той направи пауза, пое си дълбоко дъх и призна всичко. — Кармелита е виновна. Изглежда ужасно на сцената. Твърде стара и превзета е и... Ами, тя се скара с един от директорите на Националния и напусна. Сега всички останахме без работа.

— Тази мърла никога не е умеела да играе — отбелязах аз.

— Сигурно ще злорадстваш — каза той.

— Не — отвърнах аз. — Ще играя лейди Карълайн.

— Ти... — той беше поразен. — Ти... искаш да кажеш, че ще...

— Обзаложи се, на каквото искаш, че ще успеем — казах аз, — а ако директорите на Националния ни създават някакви неприятности, просто ще купя театъра.

— Дана...

— Ами женитбата? — попитах аз.

— Аз... аз... — той се слиса още повече. Забелязах, че се чувства доста неудобно. — Сега е невъзможно да се оженя за теб.

— Защо? — попитах аз.

— Ти си... богата — каза той. — Хората ще си помислят, че съм го направил заради парите.

— Кога си се интересувал какво си мислят хората?

Джейсън не отговори. Стисна упорито устата си, пъкна ръцете си в джобовете и продължи да върви по алеята. Хукнах подире му. Минахме покрай лехите с проблясващи цветя и под един от сводовете. Качихме се по стъпалата на следващото ниво. Бел Мийд вече бе обляна от ярки слънчеви лъчи и изглеждаше спокойна, елегантна и невероятно хубава. Видях, че Модича чака на верандата. „О, Боже, помислих си аз. Забравих шала. Ще ме убие.“ Реших да не се тревожа за това. Хванах ръката на Джейсън и го принудих да спре.

— Отговори ми — настоях аз.

— Дана, не дойдох тук, за да... дойдох тук, защото...

— Зная защо дойде — казах аз.

— Дори не мислех да ти казвам за пиесата. Мислех... мислех, че ще ти трябва някой и...

— Така е — казах аз. — Трябва ми някой.

— Не искам да си мислиш, че...

— Джейсън — изрекох търпеливо, — ако не млъкнеш и не ме целунеш веднага, ще те ударя. Имам доста силен десен удар, ако си спомняш.

Той се поколеба, но само за миг. След това ме притегли доста грубо към себе си и ме целуна. Отначало го направи нехайно, само колкото да отбие номера, но се притиснах към нето и той продължи да ме целува. Устните му станаха много, много нежни. Притисна ме още по-близо до себе си и продължи да ме целува. Когато ме пусна, бях изпълнена с прекрасни усещания, които горяха и пламтяха в мен. Джейсън ме прегърна за кръста. Запътихме се заедно към къщата.

— За женитбата... — почнах аз.

— Ще говорим за това — гласеше краткият му отговор.

— Ще говорим — казах аз. — Повярвай ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.